

Het zesde uitsterven

Van James Rollins zijn verschenen:

SIGMA-REEKS

- 1 Steen der Wijzen
 - 2 De Zwarte Orde
 - 3 Taal der Engelen
 - 4 Het Laatste Orakel °
 - 5 Zandstorm °
 - 6 Dag des Oordeels °
 - 7 De Duivelkolonie °
 - 8 Bloedlijn °
- Bloedspoor (alleen als e-book)
- 9 Het oog van God °

Hof van Eden °

DE ORDE VAN DE SANGUINISTEN

- 1 In bloed geschreven
 - 2 Onschuldig bloed
- De dodenstad (alleen als e-book, met Rebecca Cantrell)

° Ook als e-book verkrijgbaar

James Rollins

Het zesde uitsterven

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2014 James Czajkowski

All rights reserved

© 2021 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Sixth Extinction*

Vertaling Gerda Wolfswinkel

Kaart Steve Prey

Omslagbeeld en -ontwerp DPS Design & Prepress Studio Amsterdam

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9691 1

ISBN 978 90 245 9694 2 (e-book)

ISBN 978 90 245 9814 4 (luisterboek)

NUR 332

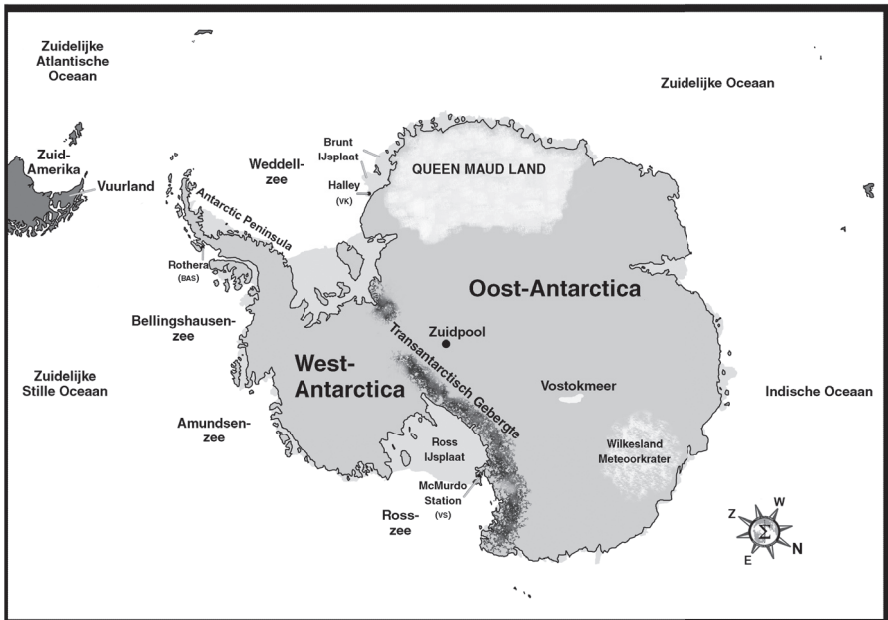
www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de vervaardiging ervan niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor David,
die me met mijn beide benen op de grond houdt en tegelijker-
tijd een hoge vlucht laat nemen... geen geringe prestatie!

ANTARCTICA

HISTORISCHE NOTITIES

Kennis is als eb en vloed. Door de hele geschiedenis heen komt ze op en zakt ze weer weg. Wat ooit werd geweten wordt weer vergeten, gaat verloren in de tijd, soms eeuwenlang, om pas veel later opnieuw te worden ontdekt.

Millennia geleden bestudeerden de Maya's de loop van de sterren en ontwikkelden zij een kalender die in 2500 jaar geen dag heeft overgeslagen. Dat staaltje van astronomische kennis werd vele eeuwen later pas herhaald. Op het hoogtepunt van het Byzantijnse Rijk onderging de manier van oorlog voeren een dramatische verandering door de uitvinding van *Grieks vuur*, een ontvlambare stof die branden veroorzaakte die niet met water konden worden geblust. Het recept voor dit vreemde brandbare goedje ging rond de tiende eeuw verloren en werd pas in 1940 opnieuw ontdekt, toen een tegenhanger werd gecreëerd die er veel op leek: *napalm*.

Hoe kan zulke kennis in de oudheid verloren zijn gegaan? Eén voorbeeld dateert uit de eerste of tweede eeuw, toen de legendarische Bibliotheek van Alexandrië in de as werd gelegd. De bibliotheek, die ruw geschat in 300 v. C. in Egypte werd gesticht, zou naar verluidt meer dan een miljoen boekrollen hebben bevat, een schat aan kennis zonder weerga. Er kwamen geleerden van over de gehele toenmalig bekende wereld naartoe. De oorzaak van die vurige verwoesting blijft een mysterie. Sommigen geven de schuld aan Julius Caesar, die de haven van Alexandrië in brand stak; anderen schrijven het toe aan plunderende Arabische veroveraars. Wel zeker is dat een schatkamer vol geheimen, kennis van eeuwen, voor altijd in vlammen is opgegaan.

Maar sommige geheimen vertikken het om begraven te worden. Deze bladzijden bevatten een verhaal over zo'n duister mysterie, kennis die zo gevaarlijk is dat ze nooit helemaal verloren kon gaan.

WETENSCHAPPELIJKE NOTITIES

Het leven op deze planeet is altijd een zaak van balans geweest – een complex web van onderlinge verbondenheid, dat verbazend fragiel is. Haal genoeg essentiële componenten weg of verander ze en het

web begint te rafelen en uit elkaar te vallen.

Een dergelijke ineenstorting – of massaextinctie – is in de geologische geschiedenis van onze planeet al vijf keer voorgekomen. De eerste sloeg vierhonderd miljoen jaar geleden toe, waarbij het grootste deel van het leven in de zeeën uitstierf. De derde gebeurtenis was aan het einde van het Perm en raakte zowel het land als de zee. Daarbij werd negentig procent van alle soorten die op de wereld leefden weggevaagd en kwam er op een haar na een einde aan alle leven op aarde. Tijdens de vijfde en meest recente uitroeiing stierven de dinosaurussen uit en brak het tijdperk van de zoogdieren aan, wat de wereld voor altijd veranderde.

Hoe nabij is een dergelijke gebeurtenis nu? Sommige geleerden denken dat het al zover is en dat we tot over onze oren in een zésde massaextinctie zitten. Elk uur sterven drie soorten uit, een totaal van meer dan dertigduizend per jaar. Het ergste is dat dit uitsterven steeds sneller gaat. Momenteel balanceren bijna de helft van alle amfibieën, een kwart van alle zoogdieren en een derde van alle raffen op het randje van uitsterven. Zelfs een derde van alle coniferen heeft dat punt bereikt.

Waarom gebeurt dit? In het verleden waren plotselinge wereldomvattende klimaatveranderingen of de verschuivingen van tektonische platen de aanleiding voor zulke massale extincties, en in het geval van de dinosaurussen mogelijk een inslag van een asteroïde. Toch denken de meeste wetenschappers dat deze huidige crisis een eenvoudiger verklaring heeft: de mens. Doordat wij het milieu met voeten treden en door de groeiende milieuvuiling is de mens de drijvende kracht achter het verlies van de meeste soorten. Volgens een rapport dat in mei 2014 door de Duke University werd gepubliceerd, zijn door menselijke activiteit soorten duizendmaal sneller uitgestorven dan voor het verschijnen van de moderne mens.

Maar minder bekend is dat er een nieuw gevaar bestaat voor het leven op aarde. Dat gevaar is opgerezen uit de grijze oudheid en dreigt het huidige uitsterven te versnellen. Het is mogelijk dat dat ons over de rand duwt en dat het uitloopt op een apocalyps.

Die dreiging is niet alleen reëel – hij bevindt zich in onze eigen achtertuin.

‘Uitsterven is de regel. Overleven is de uitzondering.’
Carl Sagan, *The Varieties of Scientific Experience* (2007)

27 DECEMBER, 1832

AAN BOORD VAN DE *HMS BEAGLE*

Het bloed had ons moeten waarschuwen...

Charles Darwin staaarde naar de woorden die hij met zwarte inkt op de witte pagina's van zijn dagboek had geschreven, maar hij zag alleen maar rood. Ondanks de gloed van het fornuis in zijn kleine hut, huiverde hij van een ijzige kou die tot in het merg van zijn botten doordrong – en hij vermoedde dat die ijslaag nooit meer helemaal zou smelten. Denkend aan zijn vader, die erop had aangedrongen dat hij voor geestelijke zou gaan studeren toen hij met zijn studie geneeskunde was gestopt, vormde hij met zijn lippen een zwijgend gebed.

Ik had misschien naar hem moeten luisteren.

Maar aangetrokken tot verre kusten en nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen was hij op een dwaalspoor geraakt. Bijna op de kop af een jaar geleden had hij een betrekking aanvaard aan boord van de *HMS Beagle*, als natuurkenner en opzetter van dieren. Op de prille leeftijd van tweeëntwintig jaar was hij zover dat hij naam wilde maken en meer van de wereld wilde zien. En zo was hij hier terechtgekomen, en had hij bloed aan zijn handen.

Hij keek om zich heen in zijn hut. Toen hij aan boord kwam hadden ze hem een privéruimte gegeven in de kaartenkamer van het schip. Het was een krap vertrek dat gedomineerd werd door een grote tafel in het midden, doorboord door de paal van de bezaansmast. Hij gebruikte elk leeg oppervlak – kasten, boekenplanken, zelfs de wasbak – als werkplek en tijdelijk museum voor zijn verzameling exemplaren en stalen. Hij had botten en fossielen, tan-

den en schelpen, zelfs opgezette of geprepareerde exemplaren van zeldzame slangen, hagedissen en vogels. Bij zijn elleboog stond een bord met monsterlijk grote, opgeprikte kevers, met opvallende hoorns als bij een Afrikaanse neushoorn. Naast zijn inktpot stond een rij potten met gedroogde planten en zaden erin.

Weemoedig staarde hij naar zijn verzameling – nutteloze troep, volgens de fantasieloze kapitein FitzRoy.

Misschien had ik ervoor moeten zorgen dat die spullen naar Engeland werden verscheept, voordat de Beagle uit Vuurland vertrok...

Maar helaas had hij zich, net als de rest van de bemanning, te veel laten meeslepen door de verhalen die de inheemse bewoners van die archipel, de Vuurlanders van de Yaghanstam, vertelden. De stamleden hadden hun legenden over monsters en goden en allerlei onvoorstelbare wonderbaarlijkheden met hen gedeeld. Die verhalen maakten dat de *Beagle* van haar koers was afgeweken en vanaf de uiterste punt van Zuid-Amerika door de met ijsschotsen bedekte zee naar deze bevroren wereld aan de onderkant van planeet Aarde was gevaren.

‘*Terra Australis Incognita,*’ mompelde hij bij zichzelf.

Het beruchte Onbekende Land van het Zuiden.

Hij haalde een kaart onder de spullen op zijn bureaublad vandaan. Negen dagen geleden, kort nadat ze op Vuurland waren aangekomen, had kapitein FitzRoy hem deze Franse landkaart laten zien, die dateerde uit 1583.

Hij toonde het nog onontdekte continent op de zuidelijke pool van de aardbol. De kaart was duidelijk inaccuraat en maakte niet eens gewag van het feit dat de tijdgenoot van de kaartenmaker, Sir Francis Drake, de ijszeeën die Zuid-Amerika van dit onbekende land scheidde, al had ontdekt. Maar hoewel er twee eeuwen overheen waren gegaan sinds deze kaart was getekend, bleef dit onherbergzame continent een mysterie. Zelfs de kustlijn was onduidelijk en kwam op geen enkele kaart voor.

Was het dan een wonder dat ieders verbeelding in vuur en vlam ontstak toen een van de Vuurlanders, een broodmagere stamoudste, de pas aangekomen bemanning van de *Beagle* een verbazingwekkend geschenk gaf? Het schip was in de baai van Woolya voor anker gegaan, waar de brave dominee Richard Matthews een missiepost had gevestigd, veel inboorlingen had bekeerd en hen een rudimentair soort Engels had leren spreken. En hoewel de stamoudste die het geschenk kwam brengen de taal van de koning niet sprak, dat wat hij hun aanbood had geen woorden nodig.

Het was een ruwe kaart, getekend op een gebleekt stuk zeehonden huid, waarop de kustlijn van het continent in het zuiden stond afgebeeld. Dat was op zich al intrigerend, maar de verhalen waarmee het geschenk gepaard ging wakkerden hun belangstelling alleen maar aan.

Een van de Vuurlanders – die gedoopt was en de verengelste naam Jemmy Button had gekregen – verklaarde de geschiedenis van het Yaghanvolk. Hij beweerde dat hun stammen al meer dan zeventuizend jaar op de eilanden van deze archipel leefden, een verbazend lange tijd, wat de waarheidsgetrouwheid twijfelachtig maakte. Daarnaast prees Jemmy de zeemanskunst van zijn volk, wat Charles minder wantrouwig maakte omdat hij inderdaad verscheidene van hun grotere zeilschepen in de baai had zien liggen. Hoewel ruw gebouwd, zeewaardig waren ze zo te zien wel.

Jemmy legde uit dat de kaart het resultaat was van duizenden jaren van ontdekkingsstochten die het Yaghanvolk naar het grote zuidelijke continent had gemaakt. De kaart was van generatie op generatie doorgegeven, door de eeuwen heen verfijnd en naarmate ze meer kennis verwierven over dat mysterieuze land, opnieuw getekend. Hij vertelde ook verhalen over het continent dat verloren was gegaan, over enorme beesten en vreemde schatten, over bergen

die in brand stonden en landen met onafzienbaar ijs.

Zijn meest wonderlijke bewering galmde nog na in Charles hoofd. Hij hoorde Jemmy's stem weer en schreef diens woorden op in zijn dagboek: *Onze voorouders zeggen dat in een tijd die nu al lang in de schaduwen ligt, het ijs uit de dalen en van de bergen was verdwenen. Er groeiden hoge bomen en de jacht was goed, maar er jaagden ook demonen in het duister, die de harten van onvoorzichtige lieden opaten...*

Op het dek boven hem klonk een schelle kreet en Charles morste inkt over de rest van de pagina. Hij onderdrukte een vloek. Maar in die ene doordringende kreet lagen onmiskenbaar veel angst en pijn, wat maakte dat hij opstond. Blijkbaar waren de laatste bemanningsleden teruggekeerd van die vreselijke kust.

Hij liet zijn pen en dagboek liggen en ging haastig naar de deur van zijn hut. Via de korte gang begaf hij zich naar de chaos boven op het dek.

'Doe voorzichtig met hem!' brulde FitzRoy. De kapitein stond met zijn jas open bij de stuurboordreling en zijn wangen waren rood boven zijn donkere, berijpte baard.

Charles betrad het dek midscheeps en knipperde tegen de felle midzomerzon op het zuidelijk halfronde. Toch vulde een bijtende kou zijn neus en zijn longen. Een ijzige mist bedekte de zwarte zee rondom het voor anker liggende schip en de touwen en relingen waren met rijp bedekt. Gehoorzaam aan de kapitein ploeterde de bemanning paniekerig door terwijl ze witte wolkjes uitbliezen.

Hij haastte zich naar stuurboord om te helpen bij het ophijsen van een bemanningslid uit de walvisboot die midscheeps was vastgemaakt. De gewonde man was van top tot teen in zeildoek gewikkeld en werd met touwen naar boven getakeld. Hij kermde van ellende. Charles hielp mee de man over de reling op het dek te tillen.

Het was Robert Rensfry, de bootsman van het schip.

FitzRoy schreeuwde om de scheepsarts, maar die was beneden-deks, waar hij de twee mannen behandelde die van hun eerste uitstapje naar de kust waren teruggekeerd. Waarschijnlijk zou geen van beiden de volgende zonsopkomst halen, gezien de gruwelijkheid van hun verwondingen.

Maar wat was er met deze man aan de hand?

Charles knielde naast de gewonde man neer terwijl anderen uit

de boot naar boven klommen. De laatste was Jemmy Button. Hij was asgrauw en keek kwaad. De Vuurlander had geprobeerd hen ervan te weerhouden hiernaartoe te gaan, maar zijn angst was als primitief bijgeloof terzijde geschoven.

‘Is het gereed?’ vroeg FitzRoy aan zijn tweede stuurman terwijl hij Jemmy terug aan boord hielp.

‘Jawel, kapitein. Alle drie de vaten buskruit staan bij de ingang.’

‘Goed werk. Zodra de walvisboot is vastgesjord, keer je de *Beagle* en maak je de kanonnen aan bakboord gereed.’ FitzRoy keek bezorgd naar het gewonde bemanningslid dat voor de geknielde Charles lag. ‘Waar blijft die verdomde Bynoe toch?’

Alsof deze verwensing hem tevoorschijn toverde, klom de magere scheepsarts, Benjamin Bynoe, op het dek en rende naar hen toe. Hij zat tot aan beide ellebogen onder het bloed, evenals zijn voorschoot.

Charles merkte de zwijgende blik van verstandhouding tussen de kapitein en de dokter op. De scheepsarts schudde twee keer met zijn hoofd. Kennelijk waren de twee andere mannen overleden.

Charles stond op om ruimte te maken.

‘Wikkel hem los!’ commandeerde Bynoe. ‘Laat me zijn verwondingen zien!’

Charles week naar achteren tot aan de reling en ging naast FitzRoy staan. De kapitein tuurde zwijgend door een kijker naar het land. Het gejammer van de gewonde man werd snerpnd. FitzRoy gaf Charles de kijker.

Na enige moeite had hij de kijker scherp gesteld op de kust. Muren van blauw ijs omlijstten de smalle inham waar ze voor anker lagen. De kust werd deels aan het oog onttrokken door een dichte mist, maar het was een andere mist dan die er over de zee en de ijsbergen om hen heen lag. Het was zwavelachtige stoom, de adem van Hades, die opsteeg uit een wonderbaarlijk en tegelijk monsterlijk landschap.

Door een windvlaag werd het zicht een kort moment helder, waardoor een waterval van bloed te zien was die als rode riviertjes langs de wand van ijs stroomde. Het scheen uit de spookachtige diepte onder het bevroren oppervlak te sijpelen.

Het was natuurlijk geen bloed, dat wist Charles ook wel, maar een verbinding van chemicaliën en mineralen, uitgewasemd door de tunnels daarbeneden.

Toch hadden we naar die onheilspellende waarschuwing moeten luisteren, dacht hij opnieuw. We hadden nooit die tunnel binnen moeten gaan.

Hij richtte de kijker op de grotopening en zag de drie met olie doordrenkte vaten staan die bij de ingang waren geplaatst. Ondanks de verschrikkingen van de afgelopen tijd, die iemand van zijn gezonde verstand konden beroven, bleef hij een man van de wetenschap, een zoeker naar kennis. En hoewel hij misschien fel zou moeten protesteren tegen wat er ging gebeuren, hield hij toch zijn mond.

Jemmy kwam naast hem staan en fluisterde zachtjes iets in zijn eigen taal. Hij zocht blijkbaar toevlucht in zijn heidense gebeden. De bekeerde Vuurlander reikte slechts tot aan de borst van de Engelsman naast hem, maar hij straalde een wilskracht uit die je niet zou verwachten bij iemand van zo'n klein postuur. Hij had de bemanning herhaaldelijk proberen te waarschuwen, maar niemand had naar hem geluisterd. Toch was deze dappere man met die dwaze Britten meegegaan naar hun ondergang.

Charles pakte onwillekeurig de donkere hand naast de zijne op de reling vast. De aanmatiging en de hebzucht van de bemanning hadden hun niet alleen hun eigen mensen, maar ook iemand van Jemmy's stam het leven gekost.

We hadden hier nooit moeten komen.

Ze waren zo dwaas geweest het toch te doen – ze hadden zich van hun geplande koers af laten brengen en waren naar het zuiden gevaren vanwege de wilde verhalen over dit verloren continent. Maar wat hun het meeste had verleid was een symbool dat ze hadden gevonden op die Vuurlandse kaart. Bij deze inham waren bosjes bomen getekend, een belofte van leven. Met het doel deze verloren tuin te gaan zoeken te midden van de ijzige kusten, was de *Beagle* uitgevaren, in de hoop voor de Kroon de hand te kunnen leggen op nieuw maagdelijk territorium.

Té laat kregen ze in de gaten wat de tekens op de kaart werkelijk inhielden. Ten slotte was het hele avontuur uitgelopen op verschrikkingen en bloedvergieten, een reis die noodzakelijkerwijs en met algemene instemming uit de annalen zou worden geschrapt.

Niemand mocht hier ooit nog terugkeren.

En de kapitein was van plan ervoor te zorgen dat als iemand het

toch zou wagen, hij niets zou vinden. Wat hier verborgen lag mocht de grote wereld nimmer bereiken.

Nadat het anker was gelicht, wendde het schip langzaam, met veel gekraak van ijs in het want en een huivering van kou in de zeilen, de steven. FitzRoy was al weg om de batterij kanonnen van het schip te inspecteren. De HMS *Beagle* was een briksloep uit de *Cherokee*-klasse van de Royal Navy en van origine uitgerust met tien kanonnen. En hoewel het oorlogsschip omgebouwd was tot een schip voor ontdekkingsreizen, bezat het toch nog zes kanonnen.

Een luide kreet trok Charles' aandacht weer naar het dek, waar het bemanningslid kronkelde in zijn nest van zeildoek.

'Hou hem vast!' riep de scheepsarts.

Charles kwam de dokter te hulp en pakte Rensfry bij een schouder om hem op zijn plaats te houden. Hij beging de fout om de bootsman in de ogen te kijken en las er de pijn en een smeekbede in.

Zijn lippen bewogen en kreunend wist hij enkele woorden uit te brengen: '... haal het eruit...'

De dokter had Rensfry's zware jas opengemaakt en sneed zijn hemd kapot, waardoor zijn bebloede buik met een vuistgrote wond zichtbaar werd. Terwijl Charles toekeek ging er een zware rimpeling door de onderbuik, als van een slang onder het zand.

Rensfry ging tekeer onder hun gewicht en hij kromde zijn rug van de pijn. Er kwam een gesmoorde gil uit zijn keel, en hij herhaalde zijn noodkreet.

'Haal het eruit!'

Bynoe aarzelde niet. Hij duwde zijn hand diep in de wond in de dampende buik van de man, nog dieper, voorbij zijn pols en onderarm. Ondanks de ijzige kou liep het zweet over het gezicht van de dokter. Diep, tot aan zijn elleboog zocht hij naar zijn prooi.

Een luide klap liet het schip schudden, waardoor er nog meer ijs op hen neerkwam.

Toen nog een klap, en nog één.

Verderop, aan de kust, weerklonk een nog veel luider antwoord.

Aan beide kanten van de inham braken grote stukken ijs los die in zee vielen. En de kanonnen van het schip bleven bulderend hun vurige schroot en verhitte kanonskogels afschieten. Kapitein FitzRoy nam geen enkel risico.

‘Te laat,’ zei Bynoe ten slotte, terwijl hij zijn arm uit de wond terugtrok. ‘We zijn te laat.’

Nu pas merkte Charles dat het lichaam van de bootsman verslapt was in zijn greep. Zijn dode ogen staarden op naar de blauwe hemel.

Hij ging achterover zitten en dacht aan Jemmy’s eerdere woorden over dit vervloekte continent: *Maar er jaagden ook demonen in de duistere diepte, die de harten van de levenden opaten...*

‘Wat doen we met het lijk?’ vroeg een bemanningslid.

Bynoe keek naar de reling en de kolkende zee vol ijsschotsen. ‘Een zeemansgraf hier, tezamen met dat wat er in hem zit.’

Charles had genoeg gezien. Terwijl de zee beukte en de kanonnen vuurden, tilden de anderen Rensfry’s lijk op. Hijzelf trok zich lafhartig terug naar zijn hut, zonder getuige te zijn van de waterbegravenis van de bootsman.

Beneden aangekomen zag hij dat het vuurtje in het fornuis bijna uit was, maar na de kou benam de hitte hem bijna de adem. Hij liep naar zijn dagboek, scheurde de bladzijden waaraan hij had gewerkt eruit en voedde de karige vlammen ermee. Hij keek hoe het papier omkrulde, zwart werd en tot as verging.

Pas toen liep hij naar de tafel met de kaarten – die lagen er nog, ook de oude kaart van de Vuurlanders. Hij pakte hem op en staarde naar de vervloekte bomen die deze inham markeerden. Zijn blik gleed naar de zojuist gevoede vlammen en deed een stap in de richting van het fornuis.

Toen bleef hij staan, rolde de kaart op met zijn koude vingers en klemde hem met beide vuisten vast.

Ik ben en ik blijf een wetenschapper.

Met een zwaar gemoed wendde hij zich af van het vuur en borg de kaart op tussen zijn persoonlijke bezittingen – maar voordien had hij toch nog een onwetenschappelijke gedachte.

God sta me bij...

Deel I

Donkere genesis

1

27 APRIL, 18.55 UUR PDT (PACIFIC DAYLIGHT TIME)
HET MONOMEER, CALIFORNIË

‘Het lijkt wel alsof we op Mars zitten.’

Jenna Beck glimlachte bij zichzelf toen ze dat hoorde. Dat was de manier waarop toeristen het Monomeer over het algemeen omschreven. Terwijl de laatste groep bezoekers hun plaatjes schoten, wachtte zij bij haar Ford F-150 pick-up, met de ster van de Californische State Park Rangers op de voorste portieren.

Ze keek tegen de zon in en trok de stijve rand van haar hoed naar beneden. Over een uur zou de zon ondergaan en het strijklicht het meer transformeren in een parelmoeren spiegel met veel groen- en blauwtinten. Hoog oprijzende stalagmieten van verweerd kalksteen, kalktuf genaamd, stonden als een versteend bos verspreid over de zuidelijke rand van het meer en ook in het water.

Het leek inderdaad een buitenaards landschap – maar zeker niet als op Mars. Ze sloeg een mug dood op haar arm, wat bewees dat hier ondanks de steriele schoonheid van het bekken toch leven gedijde.

Bij dat geluid keek de gids die de groep rondleidde – een bejaarde dame die Hattie heette – in haar richting en glimlachte meelevend, maar ze pikte het ook op als een seintje om haar verhaal af te ronden. Hattie behoorde tot de Kutzadika’a van het Paiutevolk in het noorden. Ze was halverwege de zeventig en wist meer van het meer en zijn geschiedenis dan wie ook in dit bekken.

‘Men zegt,’ vervolgde Hattie, ‘dat het meer 760.000 jaar oud is, maar sommige wetenschappers denken dat het wel drie miljoen jaar oud zou kunnen zijn. Daarmee is het een van de oudste meren

van de Verenigde Staten. En hoewel dit meer zeventig vierkante mijl beslaat, is het niet veel dieper dan dertig meter. Het wordt gevoed door opborrelende bronnen en kreekjes. Maar er stroomt niets uit weg, het moet het dus hebben van verdamping gedurende de hete zomerdagen. Om die reden is het meer drie keer zo zout als de oceaan en heeft het een pH-waarde van tien, bijna even alkalisch als afvoerontstopper.'

Een Spaanse toerist trok een grimas en vroeg in haperend Engels: 'Leeft er dan wel iets in deze *lago*... in dit meer?'

'Geen vissen, als u dat denkt, maar er is leven.' Hattie wenkte Jenna, want die kennis was haar specialiteit.

Jenna schraapte haar keel en liep tussen het groepje van ongeveer tien toeristen door, dat voor de helft uit Amerikanen bestond; de rest was een mengeling van Europeanen. Het meer was gelegen tussen het Yosemite Park en de aangrenzende spookstadjes van Bodie State Historic Park en trok een verbazend groot aantal buitenlandse bezoekers.

'Het leven zoekt altijd een manier om een passend milieu te vinden,' begon Jenna, 'en het Monomeer is daarop geen uitzondering. Ondanks de ongestuvige chemische verbindingen van chloriden, sulfaten en arsenicum, heeft het een zeer rijk en ingewikkeld ecosysteem dat we in stand proberen te houden met onze beschermingsmaatregelen.'

Jenna knielde bij de oever. 'Het leven in het meer begint met de winterbloei van een unieke algensoort die een hoog zoutgehalte kan verdragen. Als u hier in maart zou komen, zou u het meer zo groen aantreffen als erwtensoep.'

'Waarom is het nu dan niet meer groen?' vroeg een jonge vader, die zijn hand op de schouder van zijn dochter had gelegd.

'Dat komt door de piepkleine pekelkreeftjes die hier leven. Ze zijn nauwelijks groter dan een rijstkorrel en ze vreten alle algen weg. Vervolgens dienen de kreeftjes weer tot voedsel voor de altijd aanwezige jagers van het meer.'

Nog altijd geknield wuifde ze met haar hand over de rand van het water en verstoorde daarmee een drijvend tapijt van zwarte muggen, die met een verontwaardigd gezoem als één wolk opvlogen.

'Vet!' zei een humeurige roodharige tiener en hij deed een stap naar voren om beter te kunnen kijken.

‘Maak je niet ongerust, deze muggen bijten niet.’ Jenna wenkte een jongen van een jaar of acht, negen. ‘Maar het zijn vindingrijke jagertjes. Kom maar kijken.’

De jongen kwam verlegen bij haar staan, gevolgd door zijn ouders en de andere toeristen. Ze klopte op de grond naast zich om de jongen te laten hurken en wees toen naar de ondiepe bodem van het meer. Verscheidene muggen schoten onder water heen en weer, omhuld door kleine, zilverkleurige luchtbelletjes.

‘Het lijkt wel alsof ze snorkelen!’ zei de jongen met een grote grijns.

Jenna glimlachte terug. Ze genoot van zijn kinderlijke enthousiasme over dit simpele natuurwonder. Dit was een van de fijnste aspecten van haar baan: die vreugde en verwondering aanwakkeren.

‘Ik zei het toch, het zijn slimme rakkers.’ Ze kwam overeind en ging opzij om de anderen ook te laten kijken. ‘En op hun beurt dienen al die pekelkreeftjes en muggen tot voedsel voor de honderdduizenden zwaluwen, futen, kraanvogels en meeuwen die hier overvliegen tijdens hun migratie.’ Ze wees naar een plek verderop langs de waterkant. ‘En als je die kant op kijkt, zie je zelfs een nest van een visarend op die hoge zuil van kalktuf.’

Ze trok zich terug en er werden meer foto’s gemaakt.

Als ze had gewild had ze kunnen uitweiden over het unieke web van leven bij het Monomeer. Ze had nog maar nauwelijks het top-laagje van het complexe en vreemde ecosysteem van het alkalische meer behandeld. Er waren hier allerlei vreemde soorten en adaptaties te vinden, vooral in de modder diep in het meer, waar exotische bacteriën gedijden in omstandigheden die tegen alle logica ingingen. Die modder was zo toxisch en zuurstofarm dat er eigenlijk niets zou kunnen leven.

En toch was dat het geval.

Het leven vindt altijd een manier.

Ook al was dit een citaat uit *Jurassic Park*, precies dit sentiment had haar biologieprofessor aan de Technische Universiteit van Californië er bij haar ingehamerd. Ze was van plan geweest te promoveren in ecologische studies, maar in plaats daarvan had ze gemerkt dat ze zich meer aangetrokken voelde tot het werk in het veld, in dit park, om actief mee te kunnen werken aan het behoud van dit fragiele web van leven, dat elk jaar verder uitgedund raakte.

Ze liep naar haar pick-uptruck, leunde met haar rug tegen het portier en wachtte tot de rondleiding afgelopen was. Hattie zou met de groep in de bus teruggaan naar het dorp Lee Vining, dat in de buurt lag en Jenna zou er met haar auto achteraan rijden. Ze zag de portie spareribs bij Bodie Mike's, het plaatselijke restaurantje, al voor zich.

Door het open portierraam achter haar werd ze in haar nek geklikt. Zonder te kijken reikte ze naar achteren en krabbelde Nikko achter zijn oor. Zo te merken was zij niet de enige die honger begon te krijgen.

‘We zijn hier bijna klaar, jochie.’

Hij antwoordde met geklop van zijn staart. De vier jaar oude Siberische husky, die getraind was in speur- en reddingsoperaties, vergezelde haar constant. Hij duwde zijn kop uit het open raampje en legde met een diepe zucht zijn snuit op haar schouder. Zijn ogen – het ene heel lichtblauw en het andere introspectief bruin – staarden verlangend naar de open heuvels. Volgens de legenden van de oorspronkelijke bevolking konden honden met verschillende gekleurde ogen zowel de aarde als de hemel zien. Dat had Hattie haar verteld.

Waar of niet waar, momenteel was de blik van Nikko vooral die van een viervoeter. Hij schoot overeind in de cabine, toen een prairiehaas tussen de droge struiken op een helling voorbij sprong.

De haas verdween snel in de schaduwen van de schemering en ze moest glimlachen. Ook al was de husky een getrainde diensthond, hij bleef een hond.

‘De volgende keer, Nikko. De volgende keer pak je hem.’

Hattie begon de toeristen naar de bus te begeleiden en verzamelde onderweg degenen die zich verspreid hadden.

‘En aten de indianen die vliegenlarven op?’ vroeg de roodharige tiener.

‘Wij noemen ze *kutsavi*. De vrouwen en kinderen verzamelden de poppen op de rotsen en deden ze in geweven manden, waarna ze werden geroosterd. Bij speciale gelegenheden wordt dat nog steeds gedaan, als een zeldzame traktatie.’

Hattie knipoogde in het voorbijgaan naar Jenna, die haar grijns onderdrukte toen ze de walging op het gezicht van de jongen zag. Dit detail van de plaatselijke voedselketen liet ze aan Hattie over om te vertellen.

Terwijl de bus volstroomde voor de terugweg, opende Jenna het portier, stapte in en ging naast Nikko zitten. Toen ze zat begon de radio hard te kraken.

Wat krijgen we nou?

Ze maakte de radio los en vroeg: ‘Wat is er aan de hand, Bill?’

Bill Howard was de coördinator van het parkbeheer en bemande de radiocentrale. Hij was halverwege de zestig en een goede vriend. Toen zij hier meer dan drie jaar geleden begon, had hij haar onder zijn vleugels genomen. Ze was nu vierentwintig en had in haar schaarse vrije tijd haar bachelorsdiploma milieuwetenschappen behaald. Ze waren onderbezet en overwerkt, maar zij was in de afgelopen jaren gaan houden van de grillen van het meer, van de dieren, zelfs van haar collega’s bij het parkbeheer.

‘Ik weet niet precies wat er aan de hand is, Jen, maar kun jij even naar het noorden rijden? De hulpdiensten hebben een noodoproep naar ons doorgestuurd.’

‘Geef me de bijzonderheden.’ Afgezien van hun rol als parkbeheerders waren rangers ook volledig bevoegde wetshandhavers met een heel scala aan taken, van rechercheurswerk tot het verlenen van medische noodhulp.

‘De melding kwam van buiten Bodie,’ verklaarde Bill.

Ze fronste haar voorhoofd. Er was niets buiten Bodie, behalve een handvol spookgehuchten uit de tijd van de goudzoekers en oude verlaten mijnen. Behalve dan...

‘Het kwam uit die onderzoeksbasis van het leger,’ bevestigde Bill.

Verdomme.

‘Waar ging het over?’ vroeg ze.

‘Ik heb zelf de opname beluisterd. Het enige wat ik hoorde was geschreeuw. Geen verstaanbare woorden. Toen werd de oproep verbroken.’

‘Dus het kan van alles zijn, maar ook helemaal niets.’

‘Precies. Misschien hebben ze bij vergissing een melding gedaan, maar er moet in ieder geval iemand naar die poort gaan om navraag te doen.’

‘En dat ben ik dus blijkbaar.’

‘Tony en Kate zijn naar Yosemite vanwege een melding van dronkenschap en wangedrag.’

‘Goed, Bill. Ik ga erheen. Ik neem contact met je op zodra ik bij

de poort van de basis ben. Laat het me weten als je meer hoort.’

De coördinator stemde in en verbrak de verbinding.

Jenna keek Nikko aan. ‘Die spareribs moeten nog even wachten, maatje.’

19.24 UUR

‘Opschieten!’

Vier verdiepingen onder de grond stampte dr. Kendall Hess de trappen op, op de hielen gezeten door zijn systeemanalist, Irene McIntire. Op elke overloop knipperden rode waarschuwingsslampen. Een sirene loeide onafgebroken door de hele onderzoeksfaciliteit.

‘Indammingsniveaus vier en vijf zijn we kwijt,’ zei ze, achter hem naar adem happend terwijl ze op het scherm van een afleesapparaat in haar hand de biologische dreiging in de gaten hield die van beneden opsteeg. Maar de kretten die hen achtervolgden spraken voor zich.

‘Het moet inmiddels in de luchtsluizen zijn,’ zei Irene.

‘Hoe kan dat nou?’

De vraag was retorisch bedoeld, maar Irene gaf evengoed antwoord.

‘Dat kan niet, niet zonder een enorme fout in het lab. Maar ik heb het gecontroleerd...’

‘Het was geen fout in het lab,’ flapte hij er uit, scherper dan hij bedoelde. Hij kende de meest waarschijnlijke oorzaak.

Sabotage.

Te veel firewalls hadden gefaald – zowel de elektronische als de biologische – om iets anders te kunnen zijn dan opzet. Iemand had opzettelijk de beveiligingssystemen onklaar gemaakt.

‘Wat kunnen we doen?’ smeekte Irene.

Er restte hun nog maar één toevlucht, één laatste handeling om de boel zeker te stellen: vuur met vuur bestrijden. Maar was dit middel niet erger dan de kwaal? Hij luisterde naar de gesmoorde kretten die van beneden opstegen en wist het antwoord.

Ze kwamen bij de bovenste verdieping aan en wisten niet waarmee ze geconfronteerd zouden worden – zeker als hij gelijk had

wat die saboteur betreft. Hij hield Irene tegen door haar arm aan te raken en zag hoe de huid van haar hals en op de rug van haar hand al blaren begon te vertonen.

‘Jij moet naar de radio gaan. Stuur een noodoproep uit. Voor het geval ik faal.’

Of, god sta me bij, als ik het lef niet heb.

Ze knikte en ze probeerde de blik van pijn uit haar ogen te weren. Wat hij haar vroeg te doen zou waarschijnlijk haar dood worden. ‘Ik zal het proberen,’ zei ze doodsbang.

Met een verschroeiend gevoel van spijt rukte hij de deur open en duwde haar naar de communicatieruimte. ‘Rennen!’

19.43 UUR

Bonkend verliet de wagen de verharde weg en ging over op een grindweg.

Met het gaspedaal ingedrukt had Jenna in minder dan twintig minuten de klim van het Monomeer naar het 2400 meter hoog gelegen Bodie State Historical Park afgelegd. Maar daar was ze niet naar op weg. Haar bestemming lag nog hoger en verder weg.

De zon was nog maar een glinsterend schijnsel aan de horizon terwijl ze over de donkere weg danste en grind opwierp tot in de wielkasten. Buiten de wetshandhavers om was slechts een handjevol mensen op de hoogte van de legerbasis. Hij was snel uit de grond gestampt en er was nauwelijks over gerept. Zelfs de bouwmaterialen en het personeel waren met legerhelikopters door de lucht aangevoerd en aannemers van defensie hadden de bouw voor hun rekening genomen.

Dat verhinderde echter niet dat er wel enige informatie naar buiten lekte.

De basis maakte deel uit van het Developmental Test Command van het leger en was op de een of andere manier verbonden met de Dugway Proving Grounds, een militaire testfaciliteit in de buurt van Salt Lake City. Ze had die plek opgezocht op het internet en was niet bepaald vrolijk geworden van wat ze had ontdekt. Dugway was een faciliteit voor het uitvoeren van nucleaire, chemische en biologische proeven. In de jaren zestig waren in de omgeving ervan

duizenden schapen gestorven door de lekkage van een dodelijk zenuwgas. Sinds die tijd had die faciliteit het testgebied uitgebreid en omvatte het inmiddels bijna veertigduizend hectare, twee keer de omvang van Los Angeles.

Waarom hadden ze dan hier in het niemandsland een extra faciliteit nodig?

Daar werd natuurlijk over gespeculeerd: de wetenschappers van Defensie hadden de diepte van de verlaten mijnen die hier werden aangetroffen nodig, of hun onderzoek was te gevaarlijk om het uit te voeren in de buurt van een metropool als Salt Lake City. Andere types opperden wildere theorieën en stelden dat de basis werd gebruikt voor geheim onderzoek naar buitenaardse wezens – omdat Area 51 misschien te veel een toeristische attractie was geworden.

Jammer genoeg werd die laatste veronderstelling gevoed doordat een groep astrobiologen, verbonden aan het Centrum voor Ruimteonderzoek en Technologie van de NASA, naar het Monomeer was gekomen om dieptemonsters te nemen van de bodem van het meer.

Maar waar ze naar zochten was verre van buitenaards; het was zelfs heel erg aards. Jenna had bij Bodie Mike's een keer kort kunnen babbelen met een van de onderzoekers, dr. Kendall Hess, een joviale bioloog met zilverkleurig haar. Er kwam blijkbaar niemand naar het Monomeer zonder op zijn minst één keer in het restaurantje te eten. Bij een kop koffie had hij verteld over de interesse van zijn team voor extremofielen, de zeldzame bacteriesoorten die leefden in een toxisch en vijandig milieu.

Dergelijk onderzoek helpt ons beter te begrijpen hoe er op andere werelden leven zou kunnen bestaan, had hij verklaard.

Maar toen al had zij het gevoel gekregen dat hij niet alles vertelde. Ze zag het aan de behoedzaamheid en de opwinding op zijn gezicht.

Anderzijds was dit niet de eerste geheime militaire basis die bij het Monomeer was gevestigd. Tijdens de koude oorlog had de regering verscheidene afgelegen faciliteiten in het gebied neergezet om allerlei wapensystemen te testen en onderzoeksprojecten uit te voeren. Zelfs het beroemde strand van het meer – Navy Beach – was vernoemd naar een vroegere installatie die ooit op de zuidelijke kust van het meer was neergezet.

Dus waarom niet nog een geheim lab?

Na nog een paar minuten hevig door elkaar te zijn geschud, zag

ze het hek dat dwars door de heuvels voor haar liep. Een ogenblik later beschenen de koplampen een bord aan de kant van de weg, dat vervaagd was en vol zat met kogelgaten. Er stond:

DOODLOPENDE WEG
VERBODEN TOEGANG
STAATSEIGENDOM

Normaal was de weg geblokkeerd door een poort, maar die stond open. Ze kreeg argwaan, nam gas terug en stopte bij de drempel. De zon was inmiddels achter de heuvels ondergegaan en er viel een diepe schemering over het glooiende terrein.

‘Wat vind je, Nikko? Als ze de deur open laten staan zijn we toch niet in overtreding?’

Nikko hield zijn kop schuin en spitste olijk zijn oren.

Ze pakte de handset van de radio en riep de centrale van het park op. ‘Bill, ik ben bij de poort van de basis.’

‘Zijn er tekenen van moeilijkheden?’

‘Niet dat ik hiervandaan kan zien. Behalve dat iemand de poort open heeft laten staan. Wat vind jij dat ik moet doen?’

‘Terwijl je onderweg was heb ik een paar keer gebeld met de legerleiding. Maar ik heb nog niets terug gehoord.’

‘Dus het is aan mij.’

‘Wij zijn niet bevoegd om...’

‘Sorry.’ Ze prutste wat met de voeding van de radio. ‘Ik kan je niet goed horen, Bill.’

Ze beëindigde het gesprek en hing de radio terug.

‘Ik bedoel maar... we zijn hier nu toch, nietwaar, Nikko?’

Laten we maar eens even gaan kijken waar ze al die drukte om maken.

Ze versnelde en reed door de poort in de richting van een groepje verlichte gebouwen dat op de beschaduwde heuveltop voor haar lag. De kleine installatie bleek te bestaan uit een handvol nissenhutten en haastig uit betonblokken opgetrokken bunkers. Ze vermoedde dat deze gebouwen niet meer waren dan het topje van een begraven piramide, helemaal gezien het aantal satellietshotels en antennes die van de daken omhoogstaken.

Er werd een zacht gebonk hoorbaar en Nikko begon te grommen.

Ze remde en zette instinctief de koplampen uit, want ze respecteerde haar eigen intuïtie en die van haar hond.

Vanachter een van de nissenhutten kwam een kleine, zwarte helikopter in zicht, die hoog genoeg opsteeg om de laatste zonnestralen op te vangen. Ze hield haar adem in en hoopte dat het felle licht van de zon en de schaduwen onder de heuvel haar uit het zicht hielden. Vooral het feit dat ze geen insignes op de helikopter zag, maakte dat de haartjes in haar nek rechtovereind gingen staan. Het slanke, roofdierachtig zwarte toestel zag er absoluut niet militair uit.

Ze ademde langzaam uit toen de helikopter van richting veranderde en laag over de heuvels vloog, waarna hij uit het zicht verdween.

Ze schrok hevig toen de radio begon te kraken. Ze greep het apparaat.

‘Jenna!’ Bill klonk over zijn toeren. ‘Ben je al op de terugweg?’

Ze zuchtte. ‘Nog niet. Ik dacht, ik blijf nog even bij de poort hangen om te zien of er iemand naar buiten zou komen om gedag te zeggen.’

Dat loog ze, maar het was beter dan de waarheid.

‘Maak direct dat je wegkomt!’

‘Waarom?’

‘Ik krijg net een nieuwe noodoproep binnen, doorgegeven door de legerleiding. Hij is uitgezonden door iemand van de basis. Luister mee.’ Na een korte stilte kwam heel zwakjes een vrouwenstem door, maar het was onmiskenbaar paniekerig en dringend. *‘Dit is sierra, victor, whiskey. Er is een beveiligingslek. De noodprocedure wordt in werking gesteld. Wat ook de afloop is: Dood ons... dood ons allemaal.’*

Jenna staarde naar het groepje gebouwen – en toen barstte de heuveltop uit in een wolk van vuur en rook. De grond onder haar begon hevig te schudden, waardoor de pick-up rammelend op- en neerging.

Mijn god...

Ze slikte moeilijk om weer op adem te komen, zette de pick-up in zijn achteruit en gaf gas zodat de wagen op hoge snelheid naar achteren reed.

Er kwam een muur van rook op haar af.

Zelfs in haar wanhoop besefte ze dat ze moest zorgen dat die

wolk haar niet bereikte. Ze herinnerde zich al die dode schapen bij Dugway. Die voorzichtigheid bleek terecht te zijn want even later kwam een prairiehaas uit de rook tevoorschijn die nog een paar sprongen nam en toen stuiptrekkend omviel.

‘Hou je vast, Nikko!’

In zijn achteruit kon ze niet voldoende snelheid maken, dus keerde ze de pick-up met een slingerende bocht waarbij het grind opspatte. Toen gaf ze gas en scheurde weg door de open poort. In de achteruitkijkspiegel zag ze de wolk achter zich aan komen.

Iets zwarts knalde op de motorkap en ze hapte naar adem.

Een kraai.

De gitzwarte vleugels fladderden nog wat na toen hij wegrolde.

Nog meer vogels vielen dood uit de lucht in de struiken aan weerskanten van de weg.

Nikko jankte.

Ze kon zelf ook wel janken, maar het enige wat ze hoorde waren de laatste woorden van die arme vrouw.

Dood ons... dood ons allemaal...

27 APRIL, 20.05 UUR PDT
SANTA BARBARA, CALIFORNIË

Ik ben een gelukkig man...

Painter Crowe staarde naar het silhouet van zijn aanstaande vrouw, Lisa Cummings, donker afgetekend tegen het afnemende vuur van de ondergaande zon boven de Stille Oceaan. Ze stond vlak bij de rand van een steile rotswand die uitkeek over een stuk zandstrand. Ze keek naar Rincon Point, waar een aantal surfers nog de laatste golven van die dag trotseerden. Vanaf het strand recht onder haar klonk het zachte roepen van zeehonden, wier leefgebied tijdens het paarseizoen verboden toegang was voor toeristen.

Lisa keek door een verrekijker naar het landschap terwijl Painter achter haar op zijn beurt naar haar keek. Ze droeg een gele bikini met daaroverheen een dunne katoenen pareo die om het middel met een ceintuur bijeen werd gehouden. De dunne stof maakte dat hij de welving van haar rug, de hoek van haar heupen en de lengte van haar benen des te beter kon bewonderen.

Vanuit die waarneming kwam hij tot de definitieve slotsom: *Ik ben de gelukkigste man op aarde.*

Lisa onderbrak zijn dromerij en wees naar beneden. ‘Op dit strand heb ik het onderzoek gedaan voor mijn promotie. Ik testte het fysiologische duikmechanisme van de zeehonden. Je had die baby’s moeten zien... zo schattig. Ik heb de oudere zeehonden wekenlang gevolgd met saturatiemeters, waardoor ik kon bestuderen hoe ze zich aanpasten bij het diepzeeduiken. De resultaten met betrekking tot de menselijke ademhaling, zuurstofsaturatie, uithoudings- en doorzettingsvermogen...’

Painter ging naast haar staan en sloeg zijn arm in een intiem gebaar om haar middel. ‘Weet je, wij kunnen ook onderzoek gaan doen naar uithoudings- en doorzettingsvermogen, straks in het hotel.’

Ze glimlachte en liet de kijker zakken terwijl ze met haar pink een paar verwaaide blonde haren wegveegde. Met één opgetrokken wenkbrauw zei ze: ‘Volgens mij hebben we daar al heel veel onderzoek naar gedaan.’

‘Maar je kunt niet grondig genoeg zijn.’

Ze draaide zich naar hem om en drukte zich tegen hem aan. ‘Dat is misschien wel zo.’ Ze kustte hem licht op zijn lippen en maakte zich toen los uit hun omhelzing. ‘Maar het is al laat en we hebben over een uur een afspraak met de catering om het menu voor het repetitiediner definitief vast te stellen.’

Hij slaakte een diepe zucht en zag de zon helemaal wegzakken. De bruiloft was over vier dagen. Het huwelijk zou in kleine kring voltrokken worden op een plaatselijk strand. Hun naaste vrienden en familie zouden erbij zijn, met daarna een receptie in het Four Seasons Biltmore in Montecito. Maar nu die dag onafwendbaar naderde, leek de lijst met details alsmáar langer te worden. Om een paar uurtjes aan de chaos te ontsnappen waren ze met z’n tweeën laat in de middag een wandeling gaan maken over de open weilanden met hoge eucalyptusbomen die groeiden op de Carpinteria Bluffs, met uitzicht op de Stille Oceaan.

Op die momenten kwam Painter meer intieme dingen te weten over Lisa’s kinderjaren en haar wortels hier in het westen. Hij wist dat ze was opgegroeid in het zuiden van Californië en aan de UCLA, de Universiteit van Californië in Los Angeles, was afgestudeerd, maar nu hij haar in haar eigen element meemaakte – terwijl ze herinneringen ophaalde, verhalen vertelde en zich koesterde in de zon van haar geboorteland – begon hij nog meer van haar te houden.

Hoe kon het ook anders?

Met haar lange blonde haar en gladde huid, die al bronsde bij de geringste aanraking van de zon, was zij de personificatie van de Golden State. Maar alleen een oppervlakkig mens zou menen dat het alleen bij deze uiterlijke kwaliteiten bleef. Achter die schoonheid ging een ongeëvenaarde intelligentie schuil. Niet alleen was zij als beste van haar jaar afgestudeerd aan de medische faculteit van de

UCLA, ze was ook gepromoveerd in de menselijke fysiologie.

Op grond van deze sterke verbondenheid met het westen hadden ze Santa Barbara uitgekozen als hun huwelijkslocatie. Hoewel ze nu allebei aan de oostkust woonden – in Washington D.C. – woonde het merendeel van Lisa's familie en vrienden nog hier. Het was dan ook logisch dat ze de plaats van handeling naar Californië hadden verplaatst, vooral ook omdat Painter zelf geen echte familie had. Hij was al heel jong wees geworden en vooral van de inheemse kant van zijn familie verwijderd geraakt; zijn enige bloedverwante was een verre nicht die naar school ging in Brigham Young in Utah.

Daardoor bleef er slechts een handvol gasten over die de overstek moesten maken, namelijk Painters intieme kring van mensen bij Sigma Force. De trip was overigens niet geheel probleemloos voor die paar mensen. De commandant van de buitendienst, Grayson Pierce, had een vader die steeds dieper wegzakte in de geestelijke nevelen van alzheimer, en...

‘Had ik je al gezegd dat ik Kat vanmorgen heb gesproken?’ vroeg Lisa, alsof ze zijn gedachten las.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ze heeft iemand gevonden om op de meisjes te passen. Je had de opluchting in haar stem moeten horen. Ik geloof dat ze ertegen opzag die lange vlucht te maken met twee kleine kinderen in haar kielzog.’

Hij grijnsde toen ze terugliepen over de donker wordende rotsen. ‘En ik vermoed dat Kat en Monk ook wel eens vakantie willen hebben van de luiers en de nachtvoedingen.’

Kathryn Bryant was hoofd inlichtingen bij Sigma en Painters plaatsvervangend commandant, zijn spreekwoordelijke rechterhand. Haar echtgenoot Monk Kokkalis was een collega-agent bij Sigma, opgeleid in forensische geneeskunde en biotechnologie.

‘Over luiers en nachtelijke flesjes gesproken...’ Lisa leunde tegen hem aan en strengelde haar vingers door de zijne. ‘Misschien gaan wij daar straks ook over lopen piepen.’

‘Misschien wel.’

Uit haar zucht bleek dat ze de aarzeling in zijn stem had gehoord. Ze hadden natuurlijk gesproken over het krijgen van kinderen en het stichten van een gezin. Maar dromen was iets anders dan de realiteit helder onder ogen zien.

Haar hand gleed uit de zijne. ‘Painter...’

Ze werd onderbroken door een scherpe en aanhoudende toon die uit zijn telefoon kwam, wat hem tekst en uitleg bespaarde. En dat was maar goed ook, want hij kon zijn terughoudendheid niet verklaren, ook niet voor zichzelf.

Zijn rug verstijfde toen hij deze beltoon hoorde. Lisa maakte geen bezwaar toen hij opnam want ze wist dat die specifieke toon alleen in noodgevallen overging.

Painter bracht zijn telefoon naar zijn oor. ‘Met Crowe.’

‘Directeur.’ Het was Kat Bryant. ‘Er zijn moeilijkheden.’

Dat zijn plaatsvervangend commandant hem nu belde, betekende dat het gróte moeilijkheden moesten zijn. Maar wanneer kreeg Sigma ooit met kleine moeilijkheden te maken? Als geheime vleugel van DARPA, het centrum voor technologisch onderzoek en ontwikkeling van het ministerie van Defensie, kwam Sigma Force in actie bij wereldomvattende dreigingen van wetenschappelijke en technologische aard. Als directeur van de groep had Painter een speciale eenheid van soldaten uit verschillende takken van dienst bijeengebracht en hen laten omscholen in uiteenlopende wetenschappelijke disciplines om voor DARPA operaties in het veld uit te voeren. Wanneer Sigma een probleem in de schoot geworpen kreeg was het zelden een kwestie van lichte aard.

Normaal gesproken zou zo’n dringend telefoontje hem gespannen maken, maar nu kon hij de opluchting die hij voelde niet loochenen. De afleiding was welkom. *Als ik nóg een stuk bruidstaart moet proeven of moet meedenken over het bloemstuk in het midden van welke tafel tijdens de receptie...*

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij aan Kat en zette zich schrap voor het antwoord.

20.09 UUR

’Nee, nee, nee!’

Jenna trapte hard op de rem van de pick-uptruck, zodat ze hard tegen het schouderdeel van de veiligheidsriem klapte. Nikko viel van de stoel naast haar. Terwijl de husky overeind krabbelde, staarde ze in haar achteruitkijkspiegel.

Achter haar was de wereld veranderd in een muur van zwarte rook die onstuitbaar van de heuvels boven haar kwam aanrollen. Ze moest uit de koers ervan zien te komen, maar de weg voor haar maakte een scherpe haarspeldbocht en liep zigzaggend naar beneden, naar het bekken van het Monomeer. Als ze die bocht nam zou ze juist naar de giftige rook toe rijden. Ze draaide zich om in haar stoel, volgde de bocht in de weg en zag hoe hij inderdaad terugleidde naar die kolkende wolk.

Ondanks de kille avondlucht moest ze het zweet van haar voorhoofd vegen.

Nikko keek haar aandachtig aan, vol vertrouwen dat zij hen in veiligheid zou brengen.

Maar waarheen?

Ze ontstak het grote licht en bekeek de teruglopende bocht voor haar. Ze zag dat er een flauw bandenspoor liep dat weg leidde van de grindweg, door het open landschap van alsemstruiken en borstelige pinyondennen. Ze wist niet waar dat flauwe spoor naartoe leidde. Toeristen en jongeren maakten vaak hun eigen illegale paden. Ze kampeerden in de naburige smalle canyons of stookten vuurtjes bij een riviertje. In haar rol van parkbeheerder had ze er al heel wat weggejaagd.

Ze had geen andere keus dan gas te geven en op hoge snelheid naar de haarspeldbocht te rijden. Daar stuurde ze de wagen over de rand van de weg, het smalle spoor op. Ze racete over het uitgesleten weggetje en elk moertje en schroefje van de Ford begon te rammen. Naast haar zat Nikko te hijgen. Zijn oren stonden rechtop en zijn ogen schoten heen en weer.

‘Hou vol, maatje.’

Het terrein werd ruwer, waardoor ze gas moest terugnemen. Ondanks de urgentie kon ze niet het risico nemen dat een as afbrak of dat ze een wiel openhaalde op een van de scherpe stenen. Haar ogen gingen voortdurend naar de achteruitkijkspiegel. Achter haar had de rookwolk de maan opgeslokt.

Ze merkte dat ze haar adem inhield uit angst voor wat eraan kwam.

Het pad begon te klimmen, naar de top van een volgende heuvel. Haar snelheid verminderde tot een verraderlijk kruptempo. Ze vervloekte haar lot en overwoog het spoor te verlaten, maar

de omgeving was inmiddels nog veel rotsachtiger geworden. Geen enkele andere richting zag er beter uit dan die welke ze volgde.

Nu helemaal gefocust trapte ze het gaspedaal verder in en testte de uitersten van de vierwielaandrijving van de truck. Eindelijk vlakke de helling wat af. Ze deed er haar voordeel mee en scheurde roekeloos door een bocht in het spoor, kwam over de heuvel heen – en zag in haar koplampen een oude steenlawine dwars over haar spoor liggen.

Ze trapte hard op de rem, maar de pick-up gleed door op het losse zand en de steentjes en knalde met de bumper tegen de eerste de beste kei. De airbag trad in werking en sloeg haar in het gezicht als een zak cement, wat haar de adem benam. Het dreunde door in haar hoofd, maar niet zo luid dat het proestende geluid van de motor haar ontging, waarna hij afsloeg.

Tranen van pijn sprongen haar in de ogen en ze proefde het bloed van een kapotte lip. ‘Nikko...’

De husky zat nog op zijn plaats en leek geen last te hebben gehad van de klap.

‘Kom op.’

Ze duwde het portier open en viel half uit haar stoel op de grond. Met trillende benen stond ze op. Er hing een vette brandlucht.

Zijn we al te laat?

Ze draaide zich om naar de rook en zag de prairiehaas weer voor zich, die uit de wolk kwam en stuiptrekkend doodging. Ze zette een paar stappen – wankelend, dat wel, maar niet van het vergif. *Gewoon versuft*. Althans, dat hoopte ze vurig.

‘Gewoon verdergaan,’ droeg ze zichzelf op.

Nikko kwam dansend op zijn poten naast haar staan en hij sloeg vastberaden met zijn dikke staart.

Achter hen begon de enorme muur van rook uiteen te drijven, met flarden aan de uiteinden. Toch bleef hij op haar afkomen als een alles overspoelende golf. Rennend zou ze hem nooit voor kunnen blijven, besefte ze.

Ze keek naar de top van de heuvel.

Haar enige hoop.

Ze pakte een zaklantaarn uit de pick-uptruck en begon snel heuvelopwaarts te lopen. Ze zocht zich een weg over de stenen van de aardverschuiving heen en floot Nikko, dat hij dicht bij haar moest blijven. Toen ze daar eenmaal overheen was ontdekte ze een glooi-

end terrein vol typisch inheemse struiken als purshia en stekelige flox. Op dit open stuk kon ze sneller vooruitkomen. Ze sprintte naar de top van de heuvel, achter de dansende lichtstraal van haar zaklantaarn aan en kwam steeds hogerop.

Maar was die heuvel hoog genoeg?

Naar adem happend dwong ze haar benen nog harder door te lopen. Stilletjes rende Nikko met haar mee. Hij negeerde de hier en daar van het nest opvliegende nevadagorsen en een springende zwartstaarthaas.

Eindelijk bereikten ze de top en pas toen durfde ze achterom te kijken. Ze zag hoe de enorme golf van rook onder aan de helling van de hoge heuvel brak, zich naar buiten toe verspreidde en de lagergelegen valleien in de omgeving vulde, waardoor de heuveltop een eiland vormde in een giftige zee.

Maar hoelang zou deze toevlucht veilig blijven?

Ze vluchtte verder weg van die dodelijke rand, naar de hoogste plek op de heuvel. Dicht bij de top stonden scherpe silhouetten afgetekend tegen het sterrenlicht; het waren de vervallen overblijfselen van een oud spookgehucht. Ze telde een stuk of tien schuren en gebouwen. Overal in deze heuvels stonden buitenposten als deze, uit de tijd van de goudkoorts. De meeste waren vergeten en ontbraken op elke kaart – met uitzondering van het wat grotere, nabijgelegen spookstadje Bodie, dat het middelpunt was van Bodie State Historic Park.

Toch was ze blij met die karige beschutting en haastte zich erheen, kracht puttend uit de koppig overeind gebleven muren en daken. Toen ze in de buurt kwam van het dichtstbijzijnde gebouwtje pakte ze haar mobiele telefoon, in de hoop dat ze hier hoog genoeg stond om een signaal te krijgen. Nu de radio van haar pick-up verzwolgen was door die giftige zee was haar mobieltje haar enige communicatiemiddel.

Tot haar grote opluchting zag ze nog één balkje oplichten.

Niet geweldig, maar ik moet niet klagen.

Ze toetste het nummer van de centrale in. Bill Howard nam snel en buiten adem op.

Hoewel de verbinding niet sterk was hoorde ze wel de opluchting in de stem van haar vriend. ‘Jen, is al... in orde?’

‘Ik ben een beetje beurs, maar wel in orde.’

‘Wat... beurs?’

Ze verbeet haar frustratie over de slechte ontvangst. Ze probeerde luider te spreken. ‘Luister, Bill. Er komt ellende jouw kant op.’

Ze probeerde uitleg te geven over de explosie, maar het slechte signaal maakte communiceren heel moeilijk.

‘Je moet Lee Vining evacueren.’ Ze schreeuwde bijna. ‘En ook alle kampeerplaatsen.’

‘Ik hoor ...t niet goed. Wat bedoel je, evacuatie?’

Ze sloot haar ogen van ergernis en haalde een paar keer diep adem.

Misschien heb ik een beter signaal als ik op het dak van een van die schuren klim.

Voordat ze kon overwegen wat het beste was, hoorde ze een zacht gebonk. Eerst dacht ze dat het haar eigen hart was dat in haar oren bonste. Toen begon Nikko te janken; hij hoorde het ook. Naarmate het geluid luider werd speurde ze de lucht af en zag ze het flitsen van navigatielichten.

Een helikopter.

Zo snel had Bill geen reddingsteam kunnen sturen. Op de toppen van haar zenuwen knipte ze haar zaklantaarn uit en rende naar de beschutting van het gehucht. Aan de zijkant van een oude schuur dook ze in elkaar terwijl de helikopter boven de heuvel in het zicht kwam.

Ze herkende de slanke zwarte vorm van de heli. Het was dezelfde die ze vlak vóór de explosie had zien opstijgen van de militaire basis.

Hadden ze me met de wagen weg zien scheuren van de plek van de explosie en waren ze teruggekomen? Maar waarom dan?

Dat wist ze niet en dus bleef ze uit het zicht. Bij de openstaande schuurdeur gekomen, haastte ze zich samen met Nikko naar binnen. Ze rende door de donkere ruimte en bleef alleen even staan om op haar telefoon te kijken.

Haar telefoontje naar Bill was verbroken en er was geen balkje meer zichtbaar op het scherm. Het contact met de buitenwereld was afgesneden en ze was op zichzelf aangewezen.

Ze liep helemaal naar achteren in de schuur en gluurde behoedzaam door een gebroken raam naar buiten. De helikopter daalde op een stuk open terrein aan die kant. Toen het landingsgestel dicht genoeg bij de grond was, sprongen er aan beide kanten mannen in zwarte uniformen uit. De wind van de rotorbladen drukte de struikjes eromheen plat. Haar hart bonkte in haar keel toen ze zag dat ze geweren in de aanslag droegen.

Dit was geen reddingsteam.

Ze voelde aan haar eigen wapen dat in een holster bij haar heup zat. Een taser. De parkbeheerders van Californië mochten wettelijk gezien een vuurwapen dragen, maar dat werd ontmoedigd wanneer ze zoals vandaag een rondleiding begeleidden.

Nikko gromde vanwege de groeiende commotie buiten.

Ze gebaarde dat hij stil moest zijn, want ze besefte dat hun enige hoop op overleving inhiel dat ze zich schuilhielden.

Terwijl ze zich dieper bukte sprong de laatste man – een ware reus – uit de helikopter en beende een paar stappen weg. Hij droeg een lang wapen met een mondstuk. Dat herkende ze niet – tot er een straal vuur uit kwam die het terrein verlichtte.

Een vlammenwerper.

Het duurde even voor het tot haar doordrong waar dat wapen toe diende. Toen ze het droge en kromgetrokken hout zag, klemde ze haar vingers om de vensterbank van het raam. Ze zaten verscholen in een lucifersdoos.

Buiten verspreidde de groep mannen zich, om de kleine nederzetting te omsingelen.

Ze weten blijkbaar dat ik hier ben en me ergens in dit spookgehuucht heb verstoep.

Hun plan was duidelijk. Ze wilden haar met vuur naar buiten drijven.

Achter de mannen kolkte de toxische zee rondom de top van de heuvel. Het was onmogelijk om van dit eiland te ontsnappen. Ze ging op haar hielen zitten en zocht koortsachtig haar hoofd af naar opties. Ze had maar één zekerheid. *Dit kan ik niet overleven.*

Maar dat wilde niet zeggen dat ze ophield een wetshandhaver te zijn. Als het niet anders kon zou ze ervoor zorgen dat ze een aanwijzing achterliet omtrent haar lot en datgene wat zich hier werkelijk had afgespeeld.

Nikko kwam naast haar zitten.

Ze sloeg haar armen stevig om hem heen, in het besef dat het waarschijnlijk voor de laatste keer was. ‘Je moet nog één ding voor me doen, maatje,’ fluisterde ze in zijn oor.

Hij sloeg met zijn staart.

‘Brave jongen.’

27 APRIL, 23.10 UUR EDT (EASTERN DAYLIGHT TIME)
TAKOMA PARK, MARYLAND

Als het hier regent, dan hoost het...

Gray Pierce scheurde met zijn motor door de natte straat van de buitenwijk, op weg naar het huis van zijn vader. Het had de afgelopen week aan één stuk door gestormd. De overbelaste afvoerputten hadden verraderlijke plassen langs de kanten van de weg achtergelaten. De lichtbundel van zijn koplamp boorde zich door de zware regendruppels.

De in Craftsmanstijl gebouwde bungalow stond halverwege het volgende blok. Zelfs hiervandaan zag Gray dat er fel licht uit alle ramen scheen. De hele rondlopende veranda en de houten schommel die er lusteloos bij hing, waren verlicht. Het huis stond erbij zoals altijd, wat de storm die hem binnen wachtte logenstrafte.

Toen hij de oprit bereikte, leunde hij met zijn één meter tachtig lange lichaam opzij in de bocht en reed grommend naar de vrijstaande garage achter het huis. Daar was een ruw geschreeuw te horen dat zelfs boven het geronk van zijn Yamaha v-Max uit kwam.

De toestand was hier blijkbaar nog verder verslechterd.

Toen hij de motor afzette, kwam er iemand door de regen uit de achtertuin naar hem toe. Het was Kenny, zijn jongere broer. De familiegelijkenis was duidelijk zichtbaar, van zijn rossige Welshe gelaatskleur tot zijn dikke, donkere haar.

Maar daarmee hield de gelijkenis tussen de twee broers op.

Gray trok de motorhelm van zijn hoofd, sprong van de motor en zag zich geconfronteerd met een boze broer. Ze waren even lang,

maar Kenny had een bierbuik, na tien jaar een aangenaam leven te hebben geleid als softwareontwikkelaar in Californië. Wat hij in die tijd ook had ontwikkeld was een drankprobleem. Kortgeleden had Kenny een sabbatical van zijn werk genomen en was teruggekomen om te helpen met hun vader. Maar bijna elke week dreigde hij terug te gaan naar het westen.

‘Ik trek het niet meer,’ zei Kenny met een rood hoofd van ergernis en gebalde vuisten. ‘Je moet hem een keer tot rede brengen.’

‘Waar is hij?’

Kenny gebaarde geïrriteerd, maar ook beschaamd, naar de achtertuin.

‘Wat doet hij buiten in de regen?’ Gray liep naar de achterkant van het huis.

‘Zeg jij het maar.’

Gray kwam bij de tuin. De enige lamp boven de keukendeur gaf niet veel licht, maar hij zag meteen de lange man bij een rij oleanders staan die langs de schutting groeiden. Gray bleef even staan om tot zich door te laten dringen wat hij zag.

Zijn vader stond daar op blote voeten en met alleen zijn onderbroek aan die klam tegen zijn magere lichaam kleefde. Hij had zijn armen en zijn gezicht omhooggeheven naar de regen, alsof hij bad tot een of andere dondergod. Toen bewoog hij zijn armen als een schaar naar de struiken.

‘Hij denkt dat hij de oleanders aan het snoeien is,’ verklaarde Kenny, inmiddels een beetje kalmer. ‘Ik zag hem al eerder in de keuken rondscharrelen. Het is nu al de tweede keer deze week. Ik kan hem alleen niet terug naar bed krijgen. Je weet hoe koppig hij kan zijn, ook al voor... voor dit allemaal.’

Alzheimer.

Kenny sprak dat woord zelden uit, alsof hij bang was dat hij het ook zou kunnen krijgen door erover te praten.

‘Toen heb ik jou gebeld. Naar jou luistert hij.’

‘Sinds wanneer?’ mompelde Gray. Toen hij opgroeide had hij een tumultueuze verhouding met zijn vader gehad. Zijn vader was eigenaar geweest van een oliebron in Texas. Hij was onbuigzaam en hard, met een eigen radicale en onafhankelijke filosofie. Tot bij een bedrijfsongeluk bij een boorinstallatie een van zijn benen onder de knie werd afgesneden. Daarna kreeg hij een verzuurde kijk op het

leven, vol verbittering en boosheid, wat hij voornamelijk uitleefde op zijn oudste zoon. Daarmee had hij Gray uiteindelijk het huis uitgejaagd, het leger in, en uiteindelijk naar Sigma.

En zoals hij hier in de tuin stond met zijn fragiele lijf, zocht Gray naar die woest makende, bikkelharde man. Hij zag de ribben, de verslapte huid, de afgetekende ruggengraat. Dit was geen schim meer van de man die zijn vader vroeger was geweest. Dit was een schil, door zijn leeftijd en zijn ziekte van alles ontdaan.

Gray liep naar zijn vader toe en raakte zachtjes zijn schouder aan. ‘Pap, zo is het wel genoeg.’

Verrassend heldere ogen keken hem aan; helaas scheen de oude boosheid erdoorheen. ‘Die struiken moeten gesnoeid worden. De burens klagen er al over. Je moeder...’

Die is dood.

Gray verbeet zijn schuldgevoel en hield zijn vaders schouder stevig vast. ‘Ik zal het doen, pap.’

‘Maar je school dan?’

Gray struikelde even over zijn vaders tijdlijn, maar zei toen vlotjes: ‘Oké. Ik doe het na schooltijd.’

Het vuur doofde in de wazige blauwe ogen van zijn vader. ‘Dan is het goed. Een man een man, een woord een woord.’

‘Ik zal het doen. Beloofd.’

Gray leidde hem terug naar de veranda, de keuken in. De bewegingen, de warmte en het fellere licht hielpen om zijn vader langzaam weer bij de tijd te krijgen.

‘Gr... Gray, wat doe jij hier?’ vroeg zijn vader schor, alsof hij hem nu voor het eerst zag.

‘Ik ben even langsgelkomen om te zien hoe het met je gaat.’

Een magere hand klopte hem op de arm. ‘Wat dacht je van een biertje?’

‘De volgende keer. Ik moet weer terug naar Sigma. De plicht roept.’

En dat was ook zo. Kat had hem onderweg vanaf zijn appartement gebeld met het verzoek zich bij haar te melden op het hoofdkantoor van Sigma in D.C. Toen hij de situatie met zijn vader uitlegde had ze hem enige speling gegeven. Maar hij had de dringende klank in haar stem gehoord en wilde haar niet in de steek laten.

Hij keek Kenny aan.

‘Ik zal hem naar bed brengen. Na dit soort episodes slaapt hij meestal de hele nacht door.’

Mooi zo.

‘Maar Gray, dit is niet voorbij,’ Kenny dempte zijn stem. ‘Ik kan dit niet elke nacht blijven doen. In feite heb ik het er eerder op de dag al met Mary over gehad.’

Gray voelde een steek van irritatie dat hij niet bij dat gesprek betrokken was geweest. Mary Benning was de wijkverpleegkundige die overdag voor hun vader zorgde. De nachten nam Kenny voor zijn rekening en Gray viel in wanneer hij kon.

‘Wat vindt zij?’

‘We hebben vierentwintiguurszorg nodig, en beveiliging. Alarm op de deuren, traphekken. Of anders...’

‘Een verzorgingshuis voor hem zoeken.’

Kenny knikte.

Maar dit is zijn thuis.

Kenny zag blijkbaar zijn verslagen uitdrukking. ‘We hoeven niet meteen te beslissen. Voorlopig heeft Mary me de nummers gegeven van wijkverpleegkundigen die kunnen beginnen met de nachtzorg. Ik denk dat wij allebei wel even een adempauze kunnen gebruiken.’

‘Oké.’

‘Ik zal het allemaal gaan regelen,’ zei Kenny.

Er kwam een zeker wantrouwen bij Gray opzetten, de verdenking dat zijn broers plotselinge vindingrijkheid vooral aangedreven werd door de wens zijn handen van hun vader af te trekken en weer naar Californië te ontsnappen. Maar tegelijkertijd erkende Gray dat zijn broer waarschijnlijk gelijk had. Er moest iets gebeuren.

Terwijl Kenny hun vader naar de trap en de slaapkamers boven begeleidde, pakte Gray zijn mobiele telefoon en belde het hoofdkantoor van Sigma. Hij kreeg Kat bijna onmiddellijk aan de lijn.

‘Ik kom er nu aan.’

‘Je moet je haasten. De situatie verslechtert.’

Gray keek even naar de trap.

Dat is zeker het geval.

Opgejaagd door de spoken achter hem en de dringende oproep naar D.C. te komen, joeg Gray zijn Yamaha tot het uiterste op in de bijna verlaten straten. Hij was binnen een kwartier bij het hoofdkantoor van Sigma. Hij had zich kunnen verontschuldigen, maar in zijn flat wachtten hem niets dan zorgen en ook zijn bed was leeg en koud, omdat Seichan nog in Hongkong zat waar ze met haar moeder een project leidde ter bestrijding van armoede onder meisjes in Zuid-Azië. Dus momenteel had hij gewoon behoefte om in beweging te zijn.

Zodra de liftdeuren op de ondergrondse verdiepingen van het hoofdkantoor opengingen, beende Gray de gang in, op weg naar het zenuwcentrum van de faciliteit en het meesterbrein dat het inlichtingen- en communicatienetwerk leidde. Het hoofdkantoor was gevestigd in de allang verlaten bunkers uit de Tweede Wereldoorlog en de atoomschuilkelders onder het Smithsonian Castle. De geheime locatie aan de rand van de National Mall bood de leden van Sigma directe toegang tot zowel de zetels van de macht als de vele laboratoria en het onderzoeksmateriaal van het Smithsonian Instituut.

Kat had hem blijkbaar horen aankomen want zij kwam hem in de gang al tegemoet. Ondanks het middernachtelijk uur en de lange dag die ze achter de rug had, droeg ze een onberispelijk marineblauw kostuum. Haar korte, kastanjebruine haar had een keurige, wat jongensachtige coupe, maar verder had ze niets jongensachtigs over zich. Ze knikte naar hem en haar ogen stonden intens geconcentreerd.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Gray.

Zonder iets te zeggen draaide ze zich om en liep terug naar het communicatiecentrum van Sigma. Hij volgde haar de ronde kamer binnen, waar aan alle kanten monitoren en computers opgesteld stonden. Normaal bemanden twee of drie technici dit centrum en als er een operatie gaande was, zaten er wel eens twee keer zoveel. Maar op dit late uur zat er maar één persoon, Jason Carter, Kats hoofdanalist.

De jongeman zat verwoed achter een computer te tikken. Hij ging gekleed in zwarte jeans en een t-shirt van de Boston Red Sox. Zijn

weerbarstige vlasblonde haar stond slordig overeind alsof hij net uit bed was gekomen, maar door zijn vermoeide gezicht leek het er eerder op dat hij helemaal niet had geslapen. Deze jongen was pas tweeëntwintig en ontzettend intelligent, vooral waar het op computers aankwam. Volgens Painter was Jason uit de marine geschopt omdat hij met behulp van alleen een Blackberry en geïmproviseerde aanpassingen van een iPad in de servers van het ministerie van Defensie had ingebroken. Na dat incident had Kat hem persoonlijk onder haar hoede genomen.

Kat sprak Gray aan. ‘Er is iets meer dan een uur geleden een of andere ramp gebeurd op een militaire basis in Californië. Ze zonden een heftige noodoproep uit.’

Ze tikte Jason op zijn schouder en hij drukte op een toets.

Er was meteen een geluidsopname te horen. Het was een vrouwenstem. Ze klonk formeel, maar duidelijk buiten adem en ze deed haar uiterste best om beheerst te blijven.

‘Dit is sierra, victor, whiskey. Er is een beveiligingslek. De noodprocedure wordt in werking gesteld. Wat ook de afloop mag zijn: Dood ons... dood ons allemaal.’

Kat vervolgde: ‘We hebben de beller geïdentificeerd als dr. Irene McIntire, de hoofdsysteemanalist van de basis.’

Op het computerscherm verscheen een vrouw van middelbare leeftijd in een laboratoriumjas die naar de camera glimlachte. Haar ogen schitterden van opwinding. Gray probeerde dit beeld te rijmen met de paniekerige stem die hij zojuist had gehoord.

‘Waar werkten ze aan?’

Jason onderbrak hem en drukte een bluetoothkoptelefoon steviger tegen zijn oor. ‘Ze zijn er. Ze komen nu naar beneden.’

‘Ik hoop dat we daarachter komen,’ antwoordde Kat op Grays vraag. ‘Ik weet alleen dat het onderzoeksstation klaarblijkelijk te maken heeft gekregen met iets gevaarlijks en dat er drastische maatregelen moesten worden genomen om het te stoppen. Op satellietbeelden is een explosie te zien. En een heleboel rook.’

Ook die beelden haalde Jason op en speelde ze snel achter elkaar af. Hoewel de beelden in korrelige grijstinten waren, kon Gray de vuurflits en de olieachtige zwarte rookontwikkeling gemakkelijk onderscheiden.

‘We kunnen nog niet door de rook heen kijken om de huidige

toestand op de basis te evalueren,' zei Kat. 'Maar er is verder geen communicatie meer geweest.'

'Ze hebben de boel blijkbaar met de grond gelijk gemaakt.'

'Daar lijkt het momenteel wel op. Painter onderzoekt de kwestie daar in het westen, met hulp van bronnen ter plaatse. Hij heeft mij opgedragen uit te zoeken wat de precieze werkzaamheden op die basis waren.' Kat keek Gay bezorgd aan. 'Ik heb al ontdekt dat de basis wordt gemanaged door DARPA.'

Hij kon zijn verbazing niet onderdrukken. DARPA was het onderdeel van het ministerie van Defensie dat de leiding had over de operaties van Sigma – hoewel kennis over het bestaan van deze groep beperkt bleef tot een paar sleutelfiguren die voldeden aan de hoogste betrouwbaarheidseisen. Maar hij had niet zo geschokt hoeven zijn dat deze basis banden had met DARPA. Het centrum voor onderzoek en ontwikkeling van het leger had honderden faciliteiten, verspreid over verscheidene divisies in het hele land. De meeste van hen opereerden onafhankelijk, met minimaal gezag en ze maakten gebruik van de meest unieke breinen en talenten. De details van elke operatie waren slechts bekend op basis van wat ze moesten weten.

Kennelijk hoefden we hiervan niets te weten.

'Toen het misging waren er dertig mannen en vrouwen op die basis aanwezig,' zei Kat. Aan haar stijve schouders en strakke trek om haar mond was te zien dat ze woest was.

Gray kon het haar niet kwalijk nemen toen hij naar de monitor met die zwarte wolk keek. 'Weet jij welke afdeling van DARPA daar de leiding had?'

'BTO, het Bureau voor Biotechnologie. Dat is een betrekkelijk nieuwe divisie. Ze formuleren hun missie als een onderzoek naar het gebied waar biologie en natuurwetenschappen elkaar kruisen.'

Gray fronste zijn voorhoofd. Zijn eigen expertise bij Sigma zat op diezelfde lijn. Dat was gevaarlijk terrein en het omvatte alles van genetische manipulatie tot synthetische biologie.

Er galmden stemmen door de gang die uit de richting van de lift kwamen.

Toen Gray omkeek, verklaarde Kat: 'Ik heb Painter toestemming gevraagd om dr. Lucius Raffee, de directeur van het BTO, hierheen te laten komen om ons te helpen de situatie op te lossen.'

Toen het nieuwe gezelschap naderde, was aan hun stemmen te

horen dat er onenigheid was over deze oproep zo laat op de avond.

Er verschenen twee mannen bij de ingang van het communicatiecentrum. De eerste man was een onbekende, gedistingeerde zwarte man in een pak van Armani, met een knielange mantel eroverheen. Hij leek halverwege de vijftig en had peper- en zoutkleurig haar en een keurig getrimd sikje.

‘Dr. Raffee,’ zei Kat, die naar hem toe liep en hem de hand schudde. ‘Dank u wel dat u gekomen bent.’

‘Uw agent liet me weinig keus. Ik ging net weg bij een uitvoering van *La Bohème* in het Kennedy Center toen ik aangeklampt werd.’

De man die hem escorteerde, Monk Kokkalis, stapte de kamer binnen. Hij was een bulldog van een kerel met een kaalgeschoren hoofd en de gespierde gestalte van een lijnverdediger. Hij trok zijn ene wenkbrauw op naar Gray alsof hij zeggen wou, *moet je hem horen*.

Toen liep hij naar zijn vrouw en gaf haar een kusje op de wang. ‘Ik ben er weer, moppie,’ fluisterde hij zachtjes.

Dr. Raffee keek van de een naar de ander en poogde zich kennelijk voor te stellen dat die twee een stel waren. Gray snapte de verwarring. Het was een opvallend, om niet te zeggen vreemd koppel.

‘Ik neem aan dat mijn man u op de hoogte heeft gesteld van de situatie in Californië,’ zei Kat.

‘Inderdaad.’ Dr. Raffee zuchtte diep. ‘Maar ik vrees dat ik u weinig concrete informatie kan verstrekken over wat daar mis is gegaan... of zelfs over de precieze aard van het werk dat heeft geresulteerd in de drastische tegenmaatregelen die er op de basis zijn getroffen. Ik heb met een aantal van mijn belangrijkste personen gebeld om het te blijven volgen. Hopelijk horen we spoedig van hen. Het enige wat ik op dit moment weet, is dat dr. Kendall Hess de hoofdonderzoeker was. Zijn specialisatie is astrobiologie, met de nadruk op het onderzoek naar schaduwbiosferen.’

Kat fronste haar voorhoofd. ‘Schaduwbiosferen?’

Hij maakte een wegwerpend gebaar. ‘Hij zocht naar radicaal andere levensvormen, meer specifiek de vormen die ongebruikelijke biochemische of moleculaire processen gebruiken om te kunnen functioneren.’

Gray was enigszins bekend met dat onderwerp. ‘Zoals organismen die RNA gebruiken in plaats van DNA.’

‘Inderdaad. Maar schaduwbiosferen kunnen nog geheimzinniger zijn dan dat. Hess stelde dat er een verborgen levensvorm zou kunnen bestaan die een totaal andere reeks aminozuren gebruikt dan de algemeen bekende. Dat is de reden waarom hij dat onderzoeksstation bij het Monomeer opzette.’

‘Waarom daar?’ vroeg Gray.

‘In 2010 is het wetenschappers van de NASA gelukt om een microbe te pakken te krijgen die in dat hoogst alkalische meer leeft, en die te dwingen van het gebruik van fosfor in zijn biochemische processen over te gaan op arsenicum.’

‘Waarom is dat van belang?’ vroeg Monk.

‘Als astrobioloog was Hess bekend met het werk van het team van de NASA. Hij geloofde dat zo’n ontdekking bewees dat het vroege leven op aarde waarschijnlijk op arsenicum was gebaseerd. Hij huldigde ook de hypothese dat er misschien ergens op aarde een biosfeer van op arsenicum gebaseerde organismen zou kunnen gedijen.’

Gray begreep de hartstochtelijkheid van Hess wel. Zo’n ontdekking zou de biologie op zijn kop zetten en een heel nieuw hoofdstuk van het leven op aarde inluiden.

Raffee trok een frons. ‘Maar hij onderzocht nog veel meer andere mogelijke schaduwbiosferen. Zoals woestijnvernis.’ Toen hij hun verbaasde gezichten zag, verklaarde hij het nader. ‘Woestijnvernis is die roestkleurige of zwarte laag die je aantreft op blootgestelde rotsoppervlakken. In het verleden schraapte de oorspronkelijke bevolking het weg, om hun rotstekeningen te maken.’

Gray zag de oeroude tekeningen met stokachtige figuurtjes van mensen en dieren overal ter wereld voor zich.

‘Maar het gekke met woestijnvernis,’ vervolgde Raffee, ‘is dat men nog steeds niet heeft opgelost hoe het gevormd wordt. Is het een chemische reactie? Het bijproduct van een onbekend bacterieel proces? Niemand weet het. Eigenlijk wordt er al sinds Darwin gedebatteerd over de status van het vernis: *leeft het, of leeft het niet.*’

Monk bromde geïrriteerd. ‘Maar hoe kan het dat een onderzoek naar een vieze laag op een rots zo’n heftige noodoproep en een explosie veroorzaakt?’

‘Dat weet ik niet. Althans, nog niet. Wat ik wel weet, is dat Hess met zijn werk de aandacht trok van de private sector en dat een deel

van zijn recente werk een gezamenlijke onderneming van bedrijven was en onderdeel uitmaakte van het federale Programma voor Technologieoverdracht.' Hij haalde zijn schouders op. 'Dat gebeurt er als er zo diep wordt gesneden in het budget voor onderzoek en ontwikkeling.'

'Wat ondersteunde die onderneming?' vroeg Kat.

'Door de jaren heen had Hess met zijn onderzoek naar schaduwbiosferen een hoop nieuwe extremofielen ontdekt, organismen die gedijen in ongewone en ongestuvrijde milieus. Zulke microben zijn een geweldige bron voor de ontdekking van unieke chemische stoffen en hun componenten. Voeg daar de doorbraken op het gebied van synthetische biologie aan toe, in laboratoria waar genetische manipulatie tot in het extreme wordt doorgevoerd, en je hebt een onderneming met een zeer lucratief potentieel.'

Gray wist dat er door grote bedrijven als Monsanto, Exxon, DuPont en BP nu al miljarden dollars in dergelijke ondernemingen werden gepompt. En als er zoveel geld in omging, stelden zulke bedrijven de winst vaak boven veiligheid.

'Als het klopt dat de private sector geld steekt in het werk van dr. Hess,' vroeg Gray, 'zou dit ongeluk dan een vorm van bedrijfs-sabotage kunnen zijn?'

'Dat kan ik niet zeggen, maar ik betwijfel het. Zijn door bedrijven gefinancierde werk was tamelijk altruïstisch. Het heette het Neogenesis Project.'

'En wat was het doel ervan?' vroeg Kat.

'Een nobel doel. Dr. Hess denkt dat hij het toenemende uitsterven van soorten op de planeet kan vertragen of een halt toeroepen, vooral de verliezen die het gevolg zijn van menselijk handelen. Met name vervuiling en de effecten van klimaatverandering. Ik hoorde dat dr. Hess een populair wetenschappelijke voordracht heeft gehouden over het feit dat de aarde zich midden in een massaextinctie bevindt, zo groot dat ze de asteroïde-inslag evenaart waarbij de dinosaurussen werden uitgeroeid. Ik herinner me dat hij zei dat een wereldwijde temperatuurstijging van slechts twee graden onmiddellijk miljoenen soorten zal doen uitsterven.'

Kat trok haar wenkbrauwen samen. 'En wat was het plan van dr. Hess om dat tegen te gaan?'

Raffee keek de kamer rond alsof zijn antwoord voor de hand lag.

‘Hij denkt dat hij een manier heeft ontdekt om ons uit dit doem-scenario te loodsen.’

‘Met het Neogenesis Project?’ vroeg Kat.

Nu snapte Gray de betekenis van die naam.

Een nieuwe genesis.

Hij keek eens naar dat rokende beeld op het scherm. Het was inderdaad een nobel streven, maar tegelijkertijd had de aanmatiging van deze man wellicht dertig mannen en vrouwen het leven gekost. En Gray voelde met een huivering aan dat het nog niet voorbij was.

Hoeveel mensen zouden er nog sterven?

27 APRIL, 20.35 UUR PDT
HET MONOMEER, CALIFORNIE

Dit houd ik niet lang meer vol.

Jenna lag plat op haar buik onder het roestige gevaarte van een oude tractor. Heel stil en geconcentreerd was ze van de schuur naar deze povere schuilplaats gekropen, vanwaar ze een duidelijk zicht had op de helikopter die stationair draaide op het open terrein achter het spookdorp. Met haar telefoon maakte ze een snelle reeks foto's achter elkaar. Ze durfde niet te flitsen vanwege het risico gezien te worden door het aanvalsteam op de grond.

Ze rekte haar nek uit om de breedgeschouderde man te volgen die door de kleine kern van droge gebouwtjes op de heuvel rondliep en met zijn vlammenwerper loeiende vuurstralen van meer dan drie meter uitstootte. Hij stak het gras, de struiken en de dichtstbijzijnde gebouwen in brand, wat de heuveltop in een hels landschap veranderde. Door de hoog opstijgende rook was ze zich maar al te bewust van de giftige zee die haar hier gevangenheld. Maar dat ze misschien niet zou kunnen ontsnappen wilde niet zeggen dat ze niet iets kon achterlaten, een aanwijzing omtrent haar lot en dat wat hier plaatsvond.

Ze veegde met haar handrug het zweet van haar voorhoofd. Ze had haar best gedaan om zo veel mogelijk foto's te maken van de helikopter en de gewapende mannen. Hopelijk zou iemand het toestel kunnen identificeren of de gezichten herkennen die ze digitaal had vastgelegd. Met de zoomfunctie had ze een close-up van de reus met de vlammenwerper kunnen maken. Hij had een gebronsd gezicht, waarschijnlijk Latijns-Amerikaans, donker haar onder een

soort legerpet, en een duidelijk zichtbaar, paars litteken dat zijn kin in tweeën spleet.

Zo onguur als die kerel eruitziet, moet hij wel ergens in een database van de politie zitten.

In de wetenschap dat ze er alles aan had gedaan wat ze kon, rolde ze op haar zij. Twee ogen die het licht van het vuur weerkaatsten, schitterden naar haar terug. Nikko lag stilletjes met zijn tong uit zijn bek te hijgen. Ze streek met haar hand over zijn kop naar zijn flank. Zijn spieren trilden van de adrenaline, klaar om weg te rennen, maar ze moest meer van hem vragen.

Ze begon het riempje van de hoes van haar mobiele telefoon vast te maken aan zijn leren halsband. Daarna legde ze haar hand onder zijn snuit en keek hem in zijn vastberaden ogen.

‘Nikko, blijf. Wacht.’

Ze versterkte haar commando door hem haar opgestoken handpalm voor te houden en daarna een vuist te maken.

‘Blijf en wacht,’ herhaalde ze.

Hij stopte met hijgen, maar jankte even.

‘Ik weet het, maar je moet hier blijven.’

Ze wreef hem geruststellend over beide wangen en hij drukte zijn kop stevig in haar hand, alsof hij haar vroeg niet weg te gaan.

Wees mijn grote, dappere jongen. Nog één keer, oké?

Ze haalde haar hand weg en hij liet treurig zijn kop zakken, met zijn kin tussen de poten. Toch bleef hij haar aankijken. Hij was al haar metgezel vanaf het moment dat ze als parkbeheerder begon. Zij had net haar opleiding afgemaakt en hij was net klaar met zijn training tot speur- en reddingshond. Ze waren met elkaar vergroeid geraakt, professioneel en persoonlijk, als partners en vrienden. Hij was er ook geweest toen haar moeder tweeënhalf jaar geleden overleed aan borstkanker.

Ze wilde niet terugdenken aan die lange, harde strijd. Haar vader was er kapot aan gegaan, hij was geen schim meer van de man die hij was geweest, vervuld van verdriet en het schuldgevoel van een overlevende. Deze dood had een kloof tussen hen doen ontstaan die ze blijkbaar geen van beiden konden overbruggen. Jenna had zelf in het geheim een BCRA-gentest laten uitvoeren en uit die analyse was naar voren gekomen dat ze een van de twee erfelijke genen had die duiden op een verhoogd risico op borstkanker. Ze had die in-

formatie nog altijd niet helemaal verwerkt en de uitkomst ook niet met haar vader gedeeld.

In plaats daarvan had ze zich volledig op haar werk gestort, troost en vrede gezocht en die ook gevonden in de ruige schoonheid van de wildernis, in de wisseling van de seizoenen, de altijd terugkerende cyclus van dood en wedergeboorte. En bij haar collega's had ze een echte familie gevonden, door de eenvoudige kameraadschap van gelijkgestemde zielen. Maar het belangrijkste was dat ze Nikko had gevonden.

Hij jankte opnieuw zachtjes, alsof hij besepte wat ze moest doen.

Ze boog zich naar hem toe en drukte haar neus tegen de zijne.

Ik hou ook van jou, maatje.

Eigenlijk wilde ze wanhopig graag bij hem blijven, maar ze had ook gezien hoe dapper haar moeder het onvermijdelijke onder ogen zag. Nu ze haar verslag van de gebeurtenissen veilig bij Nikko had verstoep, was het haar beurt en wist ze wat haar te doen stond. Ze aaide Nikko voor de allerlaatste keer en rolde toen onder de tractor vandaan. Ze moest de anderen zo ver mogelijk van de schuilplaats van de husky weg leiden. Ze betwijfelde dat degenen die achter haar aan zaten van het bestaan van de diensthond af wisten, en zo ja, dat ze zich druk om hem zouden maken. Het uiteindelijke doel van deze jacht was het elimineren van getuigen die konden praten. Als dat was gebeurd zouden de commando's vertrekken. Hopelijk zou er later iemand naar haar gaan zoeken en Nikko vinden, met de bewijzen die ze had achtergelaten.

Het was het enige wat ze kon doen. Dat en de jagers flink aan het werk zetten.

Gebukt zette ze een sprint in, weg van de vlammen, naar het donkerste gedeelte van de heuveltop. Ze had vijftig meter afgelegd toen een jager links van haar een triomfkreet slaakte. Hij had hun prooi gezien.

Ze rende nog harder, met één laatste, vurige gedachte.

Vaarwel, maatje.

Dr. Kendall Hess kreeg een schok toen hij de staccato geweer-schoten hoorde. Hij ging rechtop in zijn stoel zitten en spande zijn schouders aan om uit het zijraampje van de helikopter te kunnen kijken. De plastic bandjes waarmee zijn polsen op zijn rug waren vastgebonden sneden pijnlijk in zijn huid.

Wat was daar aan de hand?

Hij worstelde tegen de versufttheid door de verdoving die hij had gekregen. *Ketamine en valium*, vermoedde hij, maar hij wist niet precies wat voor verdovend middel ze in zijn dijbeen hadden gespo-ten, nadat ze hem in zijn lab gevangen hadden genomen.

Toch had hij gezien wat er gebeurde toen de helikopter wegvluchtte van de basis. Zijn hele lichaam deed pijn toen hij dacht aan de explosie, de noodmaatregel, die hij als laatste reddingsmiddel nog had kunnen inzetten. Hij bad vurig dat deze drastische ingreep datgene wat uit het BSL4-lab was ontsnapt, kon indammen. Maar hij kon er niet zeker van zijn. Wat hij en zijn team in het ondergrondse lab hadden gecreëerd was een prototype, veel te gevaarlijk om in de echte wereld los te laten. Maar iemand had dat wel gedaan, een saboteur.

Maar waarom?

Hij stelde zich de gezichten van zijn medewerkers voor.

Dood, allemaal dood.

Er klonk opnieuw een vuursalvo op de brandende heuveltop.

Kendall was samen met één bewaker in de helikopter achtergelaten, maar die man staarde uit het andere raam. Het was duidelijk dat hij dolgraag mee wilde doen met de jacht. Als de piloot die vluchtende pick-uptruck – een voertuig met het logo van het parkbeheer – niet had opgemerkt, dan zou Kendall nog enige hoop kunnen hebben, voor hemzelf en voor iedereen binnen een straal van honderdvijftig kilometer rond zijn voormalige lab.

Opnieuw bad Hess dat zijn tegenmaatregelen zouden slagen. De rook bevatte schadelijke dampen die door zijn team waren samengesteld: een mix van het zenuwgas vx en saxitoxine, die kon worden ingezet als chemisch wapen. Het was een dodelijk mengsel van neurotoxinen op basis van organofosfaatesters dat verlamningsverschijnselen veroorzaakte. Geen enkel organisme overleefde ook maar de geringste aanraking ermee.

Behalve dat wat ik heb gecreëerd.

Zijn team had nog geen manier gevonden om het synthetische micro-organisme te doden. Het samengestelde zenuwgas was alleen bedoeld om de verspreiding ervan in te dammen, om alle organismen te doden die het verder konden verspreiden.

Terwijl de vuursalvo's daarbuiten voortduurden, stelde hij zich de onbekende parkbeheerder voor die zijn best deed te overleven. Maar die man was duidelijk in de minderheid tegenover deze aantallen en wapens. Toch bleef hij vechten.

En dan zou ik dat niet doen?

Kendall deed zijn best om door de mist van zijn verdoving heen zijn hoofd helder te krijgen. Hij trok aan de strakke plastic bandjes en maakte gebruik van de pijn om zich te concentreren. Eén mysterie hield hem volledig bezig. De saboteurs hadden iedereen op de basis doodgeschoten of hen achtergelaten om te sterven door de explosie.

Waarom ben ik dan nog in leven? Waarom hebben ze mij nodig?

Kendall was vastbesloten om niet mee te werken, maar hij was ook wel zo realistisch om te beseffen dat hij gebroken kon worden. Iedereen kon gebroken worden. Er was maar één manier om hen te dwarsbomen.

Toen er opnieuw een vuursalvo losbarstte kon Kendall zijn armen net ver genoeg verdraaien om op de knop van zijn veiligheidsriem te drukken. Toen hij losgekomen was, trok hij het luik open en liet zich zijdelings uit de cabine vallen. Hij slaagde erin één been onder zich te trekken toen hij de grond raakte en gebruikte die steun om zich af te zetten en bij de helikopter vandaan te springen.

Er klonk een kreet van schrik in de cabine, afkomstig van die ene bewaker – gevolgd door een krakend schot.

Vlak naast zijn linkervoet spatte aarde op.

Hij negeerde de dreiging en vertrouwde erop dat de mannen die hem gevangen hadden genomen hem in leven wilden houden. Strompelend sloeg hij op de vlucht over het borstelige gras en tussen de stekelige struiken door. Omdat zijn armen achter zijn rug gebonden waren, struikelde hij steeds. Hij ging op weg naar de donkere rook die rond de lagere hellingen van de heuvel dwarrelde.

Dat pad leidde tot een wisse dood.

Hij begon nog sneller te rennen.

Het is beter zo.

Aangezien iedereen met zijn aandacht bij de jacht op de parkbeheerder was, groeide zijn vertrouwen dat hij het zou redden.

Ik kan het halen... ik heb het verdiend...

Toen werd hij ingehaald door een ongelooflijk snelle schaduw die over het landschap viel, verlicht door de branden die op de heuveltop woedden. Hij voelde een harde klap tegen zijn onderrug, waardoor hij voorover in de struiken viel. Hij rolde op zijn rug en krabbelde op handen en voeten achteruit.

Er stond een massieve gedaante afgetekend tegen de vlammen en Kendall hoefde het rafelige litteken niet te zien om te weten dat het de leider van het aanvalsteam was. De gedaante kwam op hem af, hief zijn arm op en liet de stalen achterkant van zijn geweer neerkomen. Met zijn handen op zijn rug kon Kendall de klap niet afweren. De pijn explodeerde in zijn neus en zijn voorhoofd. Zijn ledematen werden als rubber en verslaptten, toen zakte hij achterover in elkaar. De wereld werd één donkere samenballing van pijn.

Voordat hij zich kon verroeren, sloot een hand zich in een ijzeren greep om zijn enkel en werd hij teruggesleept naar de helikopter. Doorns en scherpe stenen sneden in zijn rug. Ze hadden hem weliswaar levend nodig, maar in wat voor staat deed er schijnbaar niet toe.

Een paar ademteugen lang raakte hij buiten westen, maar hij werd weer wakker toen hij in de cabine werd gegooid. Er werden bevelen in het Spaans uitgedeeld. Versuft verstond hij de woorden *apúrate* en *peligro* en vertaalde ze. *Schiet op en gevaar.*

Plotseling hoorde hij een dof gebrul en begon de wereld scheef te hangen. Hij begreep dat de helikopter opsteeg.

Hij rolde net voldoende om om uit het raam te kunnen kijken. Onder het landingsgestel zag hij donkere figuren door het helse landschap van het brandende spookgehucht rennen. Het leek erop dat de helikopter de rest van de commando's in de steek liet.

Maar waarom?

Met wilde gebaren wees de piloot naar de grond.

Kendall keek wat beter en snapte plotseling wat het gevaar was. Die giftige wolk met zenuwgas begon op te stijgen vanuit de omringende dalen. Eerst dacht hij dat de rook in beweging was gebracht door de wind die werd veroorzaakt door de rotorbladen van de overvliegende helikopter, maar nu begreep hij het.

Een opwaartse luchtstroom!

Door de felle brand op de heuveltop steeg een kolom met hete lucht op, die het dodelijke gas mee naar boven trok en het als een sluier over de brandende top legde.

Geen wonder dat een snelle evacuatie werd bevolen. Kendall staarde naar de enorme gestalte van de leider die tegenover hem zat met een wapen dwars over zijn knieën. Ook zijn blik was uit het raam gericht, maar hij staarde naar de lucht alsof hij zijn mannen al afgeschreven had.

Kendall weigerde zo harteloos te zijn.

Hij speurde de grond af of hij een teken van de belaagde park-beheerder zag. Hij koesterde geen hoop, maar die vent verdiende het dat iemand getuige was, of op zijn minst voor hem bad. Hij fluisterde enkele woorden terwijl de helikopter weg schoot – en hij eindigde met een laatste smeekbede toen hij neerkeek op die zwarte, kolkende zee van vergif.

Laat ik gelijk hebben gehad met dat gas.

Boven alles – er mocht niets in leven blijven.

27 APRIL, 20.49 UUR PDT
 HET MONOMEER, CALIFORNIË

Jenna zat in elkaar gedoken in de vervallen resten van een oud winkeltje. Ze hield zich helemaal achterin schuil, met haar rug tegen de met graffiti overdekte toonbank. Boven haar hoofd zaten houten planken die overdekt waren met spinrag en stof, en waar een handvol antieke flessen stond met van ouderdom omgekrulde etiketten. Ze moest haar best doen niet te gaan niezen van al dat stof en probeerde de pijn in haar bovenarm te negeren. Een kogel had een vurig spoor langs haar biceps getrokken.

Beheers je, vermaande ze zichzelf.

Ze spitste haar oren of ze iemand van die gewapende mannen hoorde naderen, wat moeilijk ging doordat haar hart in haar keel bonkte. Ze had geluk gehad dat ze het kat-en-muisspel tussen de gebouwtjes die nog niet waren platgebrand zo lang had kunnen volhouden, en ze had deze veilige plek alleen maar kunnen bereiken doordat de mannen die jacht op haar maakten werden afgeleid toen de helikopter opsteeg. Dat plotselinge vertrek bracht hen in verwarring, zodat zij met een waanzinnige sprint de winkel in kon schieten. Maar net als die anderen was ook zij verbijsterd door de verandering in de omstandigheden.

Waarom liet de helikopter de mannen op de grond in de steek? Of vloog hij gewoon lang genoeg weg tot zij gevonden en om zeep geholpen was?

Een ogenblik geleden had ze een glimp opgevangen van een man in een laboratoriumjas die teruggesleept werd naar de cabine van het toestel. Die man was blijkbaar gevangengenomen, vermoede-

lijk een van de onderzoekers van de legerbasis. Het was te ver weg om de gevangene goed te kunnen zien en te identificeren. Was de helikopter vertrokken om een volgende ontsnappingspoging te ontmoedigen?

Dat geloofde ze niet.

Er moest iets zijn waardoor het toestel ervandoor ging.

Maar wat?

Ze wilde haar hoofd omhoogsteken om te speuren naar wat dat nieuwe gevaar daarbuiten zou kunnen zijn, maar ze kon er niet van uitgaan dat die gewapende mannen hun opdracht niet zouden voltooien. Ze had allang in de gaten dat dit geharde, militair getrainde kerels waren. Hoe groot het risico ook was, deze soldaten zouden zich aan hun opdracht houden en die hield in dat ze uit de weg geruimd moest worden.

Het knarsen van glas trok haar aandacht naar links achter haar. Ze stelde zich het open raam aan die kant voor. Iemand moest erdoorheen geklommen zijn, in plaats van de voordeur te nemen. Eerder had ze, gedekt door het gebulder van de helikopter, op elke plek waar iemand kon binnenkomen een van de antieke flessen van de planken boven haar kapotgeslagen: bij twee ramen en een deur.

Op het geluid afgaand kwam ze omhoog en richtte het enige wapen dat ze had. Drie meter bij haar vandaan zat een schaduw op zijn hurken, afgetekend tegen de vurige gloed buiten. Ze haalde de trekker over. Een schitterende blauwe vonk schoot uit haar wapen en raakte de gedaante. De man gaf een schelle kreet van pijn toen de stroomstoot uit de taser doel trof en hem buiten gevecht stelde.

Toen de aanvaller kronkelend van pijn in elkaar zakte, sprong ze over de toonbank. Ze nam geen risico, richtte haar taser x3 nog een keer op hem en vuurde voor de tweede keer om hem het zwijgen op te leggen. Er zat nog een derde schot in, maar dat was niet voldoende. Daarom had ze zich in deze winkel verdekt opgesteld.

Ze liep naar de man toe – die nu buiten bewustzijn was, misschien wel dood – en ontdeed hem van zijn geweer. Nadat ze haar taser had opgeborgen liet ze haar handen snel over het aanvalswapen gaan. Zij droeg zelden een vuurwapen, maar ze had wel de verplichte vuurwapentraining gevolgd. Dit geweer bleek een Heckler & Koch 416 of 417 te zijn. Wat dan ook, het leek veel op de AR-15 waarmee ze had geoefend op de schietbaan.

Toen ging ze snel naar de deur, liet zich op één knie zakken, hief het geweer op en nam het terrein in ogeschouw. De kreet van de soldaat was niet aan de aandacht van de andere jagers ontsnapt. Bij het rokerige schijnsel van het vuur renden mannen gebukt tussen de brandende overblijfselen van het verlaten gehucht. Ze probeerden haar in de flank aan te vallen. Zij richtte op de dichtstbijzijnde man en schoot een aantal kogels af. De aarde spatte op bij zijn voeten en één kogel raakte hem in het scheenbeen, zodat hij tegen de grond ging.

Zijn teamgenoten gingen in de dekking. Het zou hen niet stoppen, maar haar aanval moest hen vertragen. Er werd hevig teruggeschoten op de voorgevel van het winkeltje. De kogels drongen dwars door het oude hout heen, als vurige kooltjes door papier. Maar zij was al in beweging, terug naar binnen, om zich opnieuw te verstoppen achter de toonbank, die uit dikke houten balken bestond. Hier zou ze haar laatste gevecht leveren en zo veel mogelijk mannen uitschakelen als ze kon.

Toen ze haar positie had ingenomen legde ze de loop van haar wapen op de toonbank en speurde door het nachtvizier naar haar volgende doelwit. Ze hield zowel de ramen als de deur goed in de gaten. Het duurde even voordat ze aan de zoomfunctie gewend was. Haar oog viel op een man die verderop over het open terrein liep. Hoewel hij geen onmiddellijke bedreiging vormde, trok hij wel haar aandacht doordat hij bewegingen maakte alsof hij buiten zinnen was.

Hij kwam naar het spookdorp gerend, maar zijn geweer viel uit zijn handen en toen zakte hij op zijn knieën. Zijn rug kromde zich naar achteren in een stuiptrekking, waarna hij op zijn zij viel en een zware toeval kreeg. Ze herinnerde zich de prairiehaas en begreep plotseling waarom de helikopter was weggevlogen.

Die giftige zee kwam opzetten en begon de top te overspoelen.

Haar vinger op de trekker begon te trillen toen het tot haar doordrong hoe dwaas en zinloos het was om te proberen hier een laatste gevecht te leveren. Het maakte niet uit hoeveel soldaten ze doodde, uiteindelijk waren ze hier allemaal ten dode opgeschreven.

Ze dacht aan Nikko, die onder de tractor verscholen zat. Hij zou daar nog steeds zijn, trouw en gehoorzaam als hij was. Ze had gehoopt dat haar offer in ieder geval hém zou beschermen, dat hij

gevonden zou worden door de reddingswerkers die Bill had uitgezonden.

Nikko... het spijt me.

Er kwam iemand door het raam rechts van haar. Zierend van woede vuurde ze een woest salvo recht op zijn middenrif af, en ze zag met voldoening hoe zijn lichaam uit het zicht werd geblazen. Er werd opnieuw hevig teruggeschoten en een spervuur aan kogels vloog door de winkel. Het klonk alsof duizend kettingzagen een bos omzaagden. Overal om haar heen regende het brokstukken van droog hout.

Ze bukte dieper, maar hield haar geweer op de toonbank. Zodra ze een schaduw zag bewegen schoot ze erop. Op zeker moment stond ze te huilen. Maar dat merkte ze pas toen haar zicht wazig werd en ze haar ogen droog moest vegen. Even liet ze zich door de knieën zakken, om uit het zicht te blijven en ze moest moeite doen om te begrijpen waar die tranen vandaan kwamen. Was het angst, wanhoop, woede, verdriet?

Allemaal tegelijk, waarschijnlijk.

Je hebt gedaan wat je kon, dacht ze, in een poging zichzelf gerust te stellen. Maar die gedachte bood geen soelaas.

20.52 UUR

Kendall zat versuft en opnieuw ingesnoerd op zijn plaats. Hij keek naar het landschap onder hem en probeerde uit te vinden waar hij naartoe werd gebracht. Ze waren eindelijk de wolk met zenuwgas voorbij en lieten de bergen achter zich. Het leek erop dat ze in oostelijke richting over de Nevadawoestijn vlogen. Maar in het donkere terrein onder hen was niets opvallends te zien wat een aanknopingspunt kon bieden.

De grote man die tegenover hem zat, had het grootste deel van de vlucht afgemeten met de piloot zitten praten. Kendall veinsde desinteresse, maar probeerde zo goed mogelijk mee te luisteren. De communicatie verliep echter in een of ander Spaans dialect. Uit sommige zinnen kon hij iets opmaken, andere waren onverstaanbaar.

Als hij moest raden waar deze mannen vandaan kwamen zou hij het vlaggetje ergens in Zuid-Amerika plaatsen – Colombia, Para-

guay misschien. Het was misschien een bevooroordeelde conclusie, gebaseerd op het uiterlijk van het aanvalsteam. Dit waren paramilitairen, dat was duidelijk, en allemaal met dezelfde nationaliteit. Voor mannen waren ze klein van postuur, ze hadden ronde gezichten en een oogplooï. Hun pokdalige huid was morkleurig met wat vlekjes. Een uitzondering hierop was de leider. Hij benaderde de twee meter tien, wat voor elke nationaliteit een reus was.

Uit het gesprek maakte Kendall vrijwel zeker op dat zijn naam Mateo was en de piloot Jorge heette.

Alsof hij gedachten las, keek de man met het litteken hem aan. Hij zwaaide met een mes en Kendall deinsde terug, bang voor zijn bedoelingen, maar de man greep hem ruw bij de schouder en draaide hem om, zodat hij de plastic bandjes om zijn polsen kon doorsnijden.

Blij dat hij zijn handen weer vrij had, wreef Kendall over de kapotte huid van zijn polsen, maar kromp in elkaar omdat ze beurs waren. Hij overwoog het geweer te pakken dat op de andere stoel lag, maar hij wist hoe snel de ander kon handelen. Zo'n poging zou waarschijnlijk een nieuwe klap op zijn schedel tot gevolg hebben en die deed al zo zeer van de vorige klap met het geweer. Die les had hij geleerd.

De piloot stak zijn hand naar achteren en overhandigde Mateo een mobiele telefoon, die hij op zijn beurt aan Kendall gaf. 'Luisteren. Doen wat je gezegd wordt.'

Kendall zag dat er al verbinding was gemaakt. Bij de identiteit van de beller stond simpelweg ONBEKEND.

Hij hield de telefoon bij zijn oor. 'Hallo?' zei hij en hij baalde ervan dat hij zo timide klonk.

'Ha, dr. Hess. Hoog tijd dat we weer eens babbelen.'

Kendall voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken.

Dat kan toch niet...

Maar hij herkende de stem. De volle tenor en het Britse accent waren onmiskenbaar. En Kendall twijfelde er niet aan dat de man aan de andere kant van de lijn degene was die de aanval op touw had gezet.

Hij slikte moeilijk, in de wetenschap dat de zaken er duizend keer slechter voorstonden dan hij ooit had kunnen vermoeden. En ook al leek het onmogelijk, hij kon de waarheid niet ontkennen.

Ik ben ontvoerd door een man die dood is.

In het oog van een groeiende vuurstorm hurkte Jenna weer achter de toonbank van het winkeltje. Er zaten gaten in de muren. Houtstof vulde de ruimte en de steeds fellere schoten dreigden haar doof te maken. Het enige dat haar beschermde was het zware houten gevaarte van de toonbank met zijn dikke balken. Maar zelfs die toevlucht zou het niet veel langer uithouden onder een dergelijke kogelregen.

Toen was er een ander geluid te horen.

Een zwaar gebonk.

Ze zag de helikopter van het aanvalsteam al voor zich, om de mannen hier op te pikken. Maar even later klonk een luide explosie op de plek waar het zwaarste geweervuur vandaan kwam. De klap kwam aan als een vuist tegen haar borst.

Toen was er een explosie rechts van haar.

Versuft kwam ze weer omhoog. De kogelregen door de voorkant van de winkel was plotseling gestopt, maar niet het geweervuur. Het vuurgevecht buiten werd juist intenser – maar niet langer op haar positie gericht.

Verbaasd stond ze op met haar geweer in de aanslag.

Wat was...

Vlak voor haar sprong een donkere gedaante omhoog en een hand greep de loop van het geweer vast en rukte het uit haar verraste hand. Het was de man die ze daarnet had getaserd. Hij was dus blijkbaar alleen maar bewusteloos geweest, niet dood. Vertwijfeld als ze was had ze dat niet gecontroleerd.

Hij haalde naar haar uit met een dolk. Op het laatste moment draaide ze van hem weg, maar het scherpe lemmet trok een vurige snee over haar sleutelbeen. Door die stootbeweging reikte het bovenlichaam van de man half over de toonbank en Jenna rukte de taser uit de holster, drukte hem tegen zijn oog en haalde de trekker over. Door de explosie van de laatste lading in het wapen schoot het hoofd van de man naar achteren en hij zakte op de toonbank in elkaar.

Aangevuurd door de adrenaline rolde ze over de toonbank heen en pakte het geweer terug. Naar adem snakkend strompelde ze naar de deur. Buiten was het geweervuur afgezwakt tot af en toe

wat schoten en tegen de tijd dat ze bij de deur kwam was het zelfs gestopt.

Het enige wat overbleef was het geluid van de rotorbladen van een helikopter.

Ze zocht de rokerige lucht af.

Er kwamen gedaanten uit de nachthemel vallen.

Parachutisten.

Ze kwamen neer bij de vuren daarbeneden. Hun gezichten gingen schuil achter nachtbrillen en ze hadden aanvalsgeweren in de handen. Ze zag een parachutist op het verlaten gehucht schieten, gevolgd door een kreet daarbeneden. Verderop kwam een legerhelikopter in zicht die boven het open terrein daalde.

Jenna kon wel raden waar dit reddingsteam vandaan kwam. Het was het Korps Mariniers van het leger. Hun trainingskamp voor legeroefeningen in de bergen lag op slechts vijfenveertig kilometer afstand van het Monomeer. Zij waren blijkbaar direct gemobiliseerd zodra de noodoproep van de basis doorkwam. De laatste ijzingwekkende woorden zouden voor een snelle respons hebben gezorgd.

Dood ons... dood ons allemaal.

Maar hoe hadden de mariniers haar zo snel gevonden? Kwam het door het vuur?

Toen zag ze haar verlaten pick-uptruck met de ingezakte airbag voor zich en vermoedde ze wat de meest waarschijnlijke reden was. Door de crash zou er automatisch een gps-alert zijn afgegaan. Bill Howard zou het zeker hebben opgepikt toen haar laatste poging om met hem te communiceren verbroken werd. Hem kennende zou hij onmiddellijk een SOS hebben uitgezonden voor haar laatste bekende locatie.

Ze was enorm opgelucht, maar ze herinnerde zich ook de stuip-trekkende gedaante van een van de aanvallers. De parachutisten kwamen precies bij dat opkomende giftige tij neer. Ze moest hen waarschuwen voor dat gevaar.

Ze dacht niet meer aan eventuele overgebleven vijanden op de grond, verliet haar schuilplaats en rende naar buiten. Ze zwaaide met haar arm naar de dichtstbijzijnde parachutist en kromp ineen toen hij zijn geweer op haar richtte.

‘Ik ben van het parkbeheer!’ schreeuwde ze naar boven.

Het wapen bleef op haar gericht tot de parachutist was geland. Met één hand maakte hij zijn valscherms los en liet het opbollend wegwaaien. Overal op de heuveltop en in het dorp kwamen nog meer parachutisten neer, klaar om opruiming te houden.

‘Jenna Beck?’ riep de marinier, die naar haar toe kwam. Met die nachtbril op zag hij er dreigend uit.

Ze rilde, maar niet omdat ze bang voor hem was. ‘Het is hier niet veilig.’

‘Dat weten we.’ Hij pakte haar bij de onderarm. ‘We moeten je naar de helikopter escorteren om je in veiligheid te brengen. Maar we moeten snel zijn. De draaiende rotorbladen houden het gas nog maar heel even tegen.’

‘Maar...’

Er kwam nog een marinier bij, die haar bij haar andere arm pakte en daardoor pijnlijk kneep in de wond van het schampschot aan die kant. Snel en vrij ruw sleepten ze haar naar de wachtende helikopter. Ook de andere parachutisten verzamelden zich aan beide kanten.

‘Wacht,’ zei ze, worstelend om haar armen los te trekken, maar dat werd genegeerd.

Links van haar klonk een kreet. Een van de vijanden kwam met zijn pistool in de hand uit zijn schuilplaats. Ze herkende hem als de man die ze eerder in het been had geschoten. Er werden geweren op hem gericht, maar ze onthielden zich van schieten. Een van de mariniers rende vanuit de blinde hoek van de man naar hem toe, duidelijk met het doel hem gevangen te nemen.

Maar de man zette zijn pistool tegen zijn eigen hoofd en haalde de trekker over.

Jenna werd er onpasselijk van en keek een andere kant op.

Dat aanvalsteam had klaarblijkelijk de opdracht gekregen zich niet levend gevangen te laten nemen om verhoord te worden. Weer werd ze getroffen door hun onwankelbare plichtsgevoel. Wie ze ook waren, ze volvoerden hun taak met dodelijke ernst.

Meegesleurd tussen de twee mariniers bereikten ze het open veld. Ze kwam met haar tenen nauwelijks bij de grond. Bij de grote transporthelikopter aangekomen werd ze bijna verblind door het rondwervelende stof en het zand, opgeworpen door de krachtige rotorbladen.

Nee.

Ze probeerde haar hakken in het zand te zetten, maar toen dat niet lukte, trapte ze de parachutist links van haar hard tegen zijn knie. Verrast struikelde hij en liet haar los.

Ze draaide zich om naar het spookdorp, bracht twee vingers naar haar mond en floot schel en hard met een doordringend signaal.

‘We hebben geen tijd meer,’ zei de marinier die haar nog wel vasthield.

Toen zijn collega zich had hersteld dreven ze haar samen naar de open passagierscabine. De andere acht mariniers kwamen ook aanrennen. Bij de deur stribbelde ze tegen.

‘Nee! Wacht nou even! Nog een paar tellen.’

‘Die paar tellen hebben we niet.’

Ze werd opgetild en naar binnen geduwd. De rest van het redingsteam klom achter haar aan. Te midden van die chaos hield ze zich stevig vast aan de handgreep bij de openstaande deur en speurde het veld vol rook aan de rand van het verlaten dorp af.

Kom op, Nikko.

Ze kon de tractor waar ze haar partner had achtergelaten niet goed zien. Was hij nog wel in leven? Ze dacht aan de donderende explosies voorafgaand aan de komst van de mariniers. Blijkbaar hadden zij met raketwerpers granaten afgevuurd om de vijand murw te maken. In de buurt van de roestige tractor kringelde nog wat rook op.

Had ze in haar poging Nikko te redden hem juist de dood ingejaagd?

Nu iedereen aan boord was, werd het geluid van de motoren van de helikopter harder en de wielen stegen op van het gras.

Toen zag ze iets bewegen, een gedaante die door de borstelige struiken aan de rand van het dorp racete.

Nikko.

Ze floot hem opnieuw. Hij begon nog harder naar de opstijgende helikopter te rennen, maar het toestel was al meters van de grond. Ze weigerde hem achter te laten en sprong uit de open deur van de cabine en landde in een harde hurkzit in het zand.

Boven haar werd woedend geschreeuwd.

Maar toen was Nikko bij haar. Hij sprong haar in de armen, zodat ze achteroverviel. Hij hijgde in haar gezicht en kwispelde opgelucht. Ze sloeg haar armen stevig om hem heen, bereid om onder

ogen te zien wat er ging komen – als ze het maar samen deden.

Toen werd ze van achteren vastgegrepen en omhooggehesen. Zonder dat de wielen de grond raakten was de helikopter zo ver gedaald dat ze konden worden binnengehaald.

Ze klemde Nikko vast en trok hem mee de cabine in. Daar landde ze op haar rug met Nikko boven op haar.

Toen werd de deur dichtgeslagen.

De eerste marinier die haar had meegenomen boog zich over haar heen. Hij had zijn nachtbril afgezet en ze zag een jong gezicht met ruwe, donkere baardstoppeltjes. Ze ging ervan uit dat haar een strenge vermaning, zelfs een officiële reprimande wachtte voor haar roekeloze handelen.

Maar hij sloeg haar op de schouder en trok haar overeind. ‘Drake is mijn naam. Ze hadden me niet verteld dat je een hond bij je had,’ zei hij verontschuldigend. ‘Mariniers laten nooit een soldaat achter. Ook geen soldaat op vier poten.’

‘Dank je wel,’ zei ze.

Hij hielp haar te gaan zitten en krabbelde Nikko stevig in zijn nek. ‘Knappe jongen.’

Ze glimlachte. Ze vond hem nu al aardig. Bovendien kon hetzelfde gezegd worden van de marinier. *Knappe jongen.*

Nikko sprong een paar keer op en wilde alles tegelijk zien, maar hij hield zijn flank stevig tegen haar scheenbeen gedrukt. Hij wilde absoluut niet van haar zijde wijken.

Zo voel ik dat ook, maatje.

Ze staarde uit het raampje toen de helikopter overhelde en ving de zilverachtige schittering van het Monomeer op, dat nog niet bereikt was door de zich verspreidende gifwol. Als de mariniers op de hoogte waren van het zenuwgas zou dat nieuws Bill Howard ook hebben bereikt en liet hij de onmiddellijke omgeving direct evacueren.

De helikopter zwenkte en vloog weg van het meer.

Ze fronste haar voorhoofd en vroeg aan Drake: ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Terug naar het MWTC.’

Ze keek weer uit het raam. Ze vlogen dus naar het Mountain Warfare Training Center, het opleidingscentrum voor alpiene oorlogvoering. Dat verbaasde haar niet, de onderzoeksfaciliteit was

immers een militaire operatie. Toch kreeg ze argwaan, en dat werd nog versterkt doordat Drake eraan toevoegde: ‘Er schijnt een man uit D.C. te zijn die graag met je wil praten. Hij komt ongeveer tegelijk met ons bij het centrum aan.’

Dat beviel Jenna absoluut niet. Ze bukte zich, wreef Nikko nog eens stevig en maakte daarbij stiekem haar mobiele telefoon los van zijn riem. Met haar rug naar de groep gekeerd liet ze hem in haar zak glijden. Ze was niet van plan open kaart te spelen voordat ze er meer van wist, vooral na alles wat ze had doorgemaakt en geriskeerd.

‘Zodra hij met je heeft gesproken,’ besloot Drake, ‘mag je waarschijnlijk naar huis.’

Ze gaf geen antwoord, maar bij de gedachte aan die bureaucraat uit Washington klemde ze haar verborgen telefoon nog steviger vast.

Wie je ook bent, meneertje, aan mij krijg je geen gemakkelijke kluij.

6

27 APRIL, 21.45 UUR PDT
HET HUMBOLDT-TOIYABE NATIONAL FOREST,
CALIFORNIË

‘We zijn er bijna,’ kondigde de piloot over de radio aan. ‘Over tien minuten gaat het landingsgestel uit.’

Er kwam een weiland in zicht, dat hoog tussen de bergen van de Sierra Nevada ingenesteld lag. Painter keek onder de vleugels van het militaire vliegtuig door. Daarbeneden scheen licht uit een groep gebouwen en huizen. Dit was een van de meest afgelegen legerbases van de Verenigde Staten. Het Mountain Warfare Training Center nam een kleine negentien hectare van het Humboldt-Toiyabe National Forest in beslag. Het lag letterlijk in het niemandsland, op een hoogte van 3300 meter, een perfecte plek om soldaten te trainen voor gevechtssituaties in koud en bergachtig gebied. Men zei dat deze opleiding de meest rigoureuze en veeleisende van alle was.

‘Heb je al nieuws?’ vroeg Lisa, die ging verzitten op de klapstoel naast hem. Ze had een stapel onderzoeksverslagen op haar schoot en keek hem aan over de leesbril die ze de laatste tijd droeg. Dat stond haar leuk, vond hij.

‘Gray en de anderen zijn nog met dr. Raffee op het hoofdkantoor van Sigma aan het werk. Zij verzamelen informatie over waar ze in dat station precies mee bezig waren. Er schijnt maar een handjevol mensen exact op de hoogte te zijn van het geheime onderzoek van dr. Hess.’

‘Project Neogenesis,’ zei Lisa.

Hij knikte met een zucht. ‘Als projectleider hield Hess de bijzonderheden beperkt tot een kleine kring van collega’s. En de meeste

van hen waren op de basis aanwezig toen er een of ander lek in de beveiliging ontstond. De toestand van de mensen op de basis is nog altijd niet bekend. Totdat die gifwolk is opgelost of geneutraliseerd kan er niemand in de buurt van die plek komen.'

'En hoe staat het met mijn verzoek om een zending biohazardpakken? Met de juiste uitrusting zouden we het gebied te voet moeten kunnen onderzoeken.'

Hij wist dat zij die expeditie wilde leiden. Maar hij kreeg het al koud bij het idee dat zij zich in zo'n gesloten isolatiepak in die giftige dampen begaf, als een diepzeeduiker in helse wateren. 'Voordat we meer weten gaat daar voorlopig niemand naartoe. Ze zijn met hulp van de plaatselijke autoriteiten en het leger nog steeds aan het evacueren. We stellen een gevarenzone in met een straal van vijfenzeventig kilometer rondom de basis.'

Ze zuchtte en keek uit het raampje naast haar. 'Je staat er versted van dat zoiets heeft kunnen gebeuren. En ook nog terwijl niemand weet wat ze diep onder de grond van die basis uitspookten.'

'Je zou ervan opkijken hoe vaak dat voorkomt. Sinds 9/11 is er een enorme piek in de uitgaven voor biologische verdediging, met als gevolg dat er door het hele land een massa nieuwe BSL4-laboratoria uit de grond zijn gestampt. Gefinancierd door bedrijven, met steun van de overheid en gerund door de universiteiten. Deze labs houden zich bezig met het ergste van het ergste, met middelen waar geen vaccins of behandeling voor bestaan.'

'Zoals ebola, marburg, lassakoorts.'

'Precies. Maar ook gemanipuleerde beestjes, om als wapen te worden ingezet, met name ter voorbereiding op het onvermijdelijke, om de vijand een stap voor te zijn.'

'Wat voor controle is daarop?'

'Heel weinig, meestal onafhankelijk en versnipperd. Op dit moment zijn zo'n vijftienduizend wetenschappers geautoriseerd om te werken met dodelijke ziekteverwekkers, maar er zijn nùl federale instanties belast met het beoordelen van de risico's van al die laboratoria, laat staan met het bijhouden van hun aantallen. Met als gevolg dat er talloze rapportages zijn van verkeerd omgaan met besmettelijke pathogenen, van zoekgeraakte flesjes en slecht bijgehouden verslagen. Dus met een ongeluk als dit was het geen kwestie van óf maar wannéer zoiets ging gebeuren.'

Hij staaide uit het raam naar de giftige rookpluim in het zuiden. Hij was al geïnformeerd over de tegenmaatregelen die op de basis waren getroffen: een samenstelling van een verlamrende stof en een zenuwgas, bedoeld om datgene wat zou zijn ontsnapt tegen te houden, door elke levende drager te doden die het zou kunnen overbrengen of verspreiden.

‘De geest is uit de fles,’ mompelde hij, en hij refereerde daarmee niet alleen aan de gebeurtenissen hier, maar ook aan de snelle escalatie van biotechnologieprojecten die door het hele land werden uitgevoerd.

Hij keek Lisa weer aan. ‘En we moeten ons niet alleen zorgen maken om die gesanctioneerde faciliteiten. Overal, bij de mensen thuis, in de garage, op zolder of in plaatselijke buurthuizen worden genetische labjes opgezet. Voor een zacht prijsje kun je leren zelf genetische experimenten uit te voeren. Je kunt zelfs patent aanvragen op je creaties.’

‘Wat ondernemend. Het lijkt erop dat de cyberpunks uit het verleden de biopunks van vandaag zijn geworden.’

‘Maar nu hacken ze genetische codes, in plaats van computer-codes. En opnieuw met weinig tot geen toezicht. Momenteel leunt de overheid op het zelfsturend vermogen van die particuliere labs.’

‘De plotselinge stijging van het aantal labs verbaast me niet.’

‘Hoezo niet?’ vroeg hij.

‘De prijzen van laboratoriumuitrusting en materialen zijn door de jaren heen enorm gedaald. Wat ooit tienduizenden dollars kostte kun je nu voor een paar centen kopen. En dus is er dienovereenkomstig een versnelling opgetreden. De snelheid waarmee we DNA kunnen lezen en schrijven neemt elk jaar tienvoudig toe.’

Hij berekende de betekenis hiervan uit zijn hoofd. Dat hield in dat genetische manipulatie binnen een kleine tien jaar tien miljard keer sneller kon gaan.

Lisa vervolgde: ‘Het gaat in een adembenemend tempo door. Eén lab is er al in geslaagd een eerste synthetisch gebouwde cel te creëren. In het afgelopen jaar hebben biologen een kunstmatig chromosoom ontwikkeld en vanuit het niets een functionerende, levende gistcel gebouwd, met openingen in het DNA, waardoor ze in de nabije toekomst speciale toevoegingen kunnen inbrengen.’

‘Designergist. Geweldig.’

Lisa schokte met haar schouders. ‘En de geest die uit de fles is ontsnapt heeft nog duisterder implicaties. We moeten ons niet alleen zorgen maken over het per ongeluk vrijkomen ervan. Ik heb iets gelezen over zo’n kickstartproject waarbij een groepje ondernemende jonge biopunks voor veertig dollar honderd zaadjes naar je opstuurt van een soort kruid met een lichtgevend gen.’

‘Glow-in-the-darkplantjes? Waarvoor?’

‘Gewoon voor de lol. Ze willen dat degenen die ervoor betalen de zaden in het wild gaan verspreiden. Ze hebben al vijfduizend sponsors, wat betekent dat er in de nabije toekomst meer dan vijfhonderdduizend synthetische zaadjes over de Verenigde Staten kunnen worden uitgestrooid.’

Painter wist dat dit soort acties nog maar het topje van een gevaarlijke ijsberg was. Zijn baas, generaal Metcalf, het hoofd van DARPA, had gezegd dat het een van de grootste zorgen van de binnenlandse veiligheidsdienst was, hoe kwetsbaar de laboratoria in de Verenigde Staten waren voor buitenlandse agenten. Een terreurorganisatie kon gemakkelijk een afstudeerstudent of een postdoctorale onderzoeker in zo’n nieuwe faciliteit voor de ontwikkeling van biologische wapens laten infiltreren om hetzij een dodelijk pathogeen te bemachtigen, hetzij de opleiding te volgen die nodig is om zelf een lab op te zetten.

Painter bekeek de in rook gehulde bergen in de verte.

Was hier zoiets gebeurd? Was dit een terreurdaad geweest?

Om die vraag te beantwoorden en direct overzicht te hebben op de rampplek had generaal Metcalf Painter opdracht gegeven naar deze afgelegen militaire basis te vliegen. Het Mountain Warfare Training Center was nu de officiële uitvalsbasis geworden. Van daaruit zou hij, samen met de kolonel die het trainingscentrum leidde, toezien op de coördinatie. De benodigde mensen en middelen verzamelden zich al.

Painter had Lisa thuis kunnen laten, maar haar kennis en scherpe inzichten waren al vaker waardevol geweest. Bovendien had ze erop gestaan mee te gaan; haar ogen hadden geschitterd bij de uitdaging. Hij stak zijn hand uit naar de hare en hun vingers verstrengelden zich, voor altijd met elkaar verbonden. Hoe had hij het zijn bruid kunnen weigeren?

Die toegeeflijkheid was voor een deel ook de reden waarom ze

nog iemand hadden meegenomen op deze vlucht. Josh Cummings – Lisa’s jongere broer – zat in de cockpit geanimeerd te kletsen met de bemanning. Op zeker moment wees Josh naar de landingsstrip onder hen. Het was het hoofdvliegveld van de militaire basis, waar hij in het verleden vaak op bezoek was geweest. Dat was de andere reden waarom hij mee was gegaan.

Josh was slank en blond, net als zijn zus. Hij kon zó doorgaan voor een typische Californische surfer, maar Josh’ passie was niet zozeer zon en zee, maar hoogte en steile rotswanden. Hij had grote faam verworven als bergbeklimmer. Op zijn vijftiengste had hij al een groot deel van ’s werelds hoogste toppen bedwongen en veel lof geoogst voor zijn deskundigheid. Ook had hij een bedrijf opgezet op basis van zijn gepatenteerde ontwerpen van klimuitrusting.

Op grond hiervan had hij als burgerconsultant een werkrelatie met deze basis ontwikkeld. Hij droeg zelfs de rode baret van een Mountain Warfare-instructeur, simpelweg de Rode Baretten genoemd. Weinig burgers verwierven het recht om die baret te mogen dragen en de soldaten de fijne kneepjes van het bedwingen van een berg te leren. Het was een bewijs van Josh’ expertise.

Maar afgezien van de baret zouden weinig mensen Josh aanzien voor een Amerikaanse marinier. Hij droeg zijn haar tot op zijn schouders en had een nonchalant gebrek aan respect voor gezag. Zelfs zijn kleding was verre van militair. Onder zijn jasje van schapehuid – dat hij na een nachtje pokeren in een tent op een helling van de K2 gedurende een sneeuwstorm had gewonnen van een sherpa – droeg hij een lichtgewicht grijs thermisch hemd met het logo van zijn bedrijf. Dat was een silhouet van een reeks bergtoppen, waarvan de middelste de hoogste was. Het had veel weg van een vuist met een opgestoken middelvinger en het droeg vast en zeker niet de goedkeuring van het leger weg.

Het grootste deel van het jaar leefde Josh vanuit zijn rugzak, maar nu hij toch in de stad was vanwege de trouwerij, had hij erop gestaan met zijn zuster mee te gaan naar de basis. En daar had Painter zonder reserves mee ingestemd. Josh kende het grootste deel van de personele bezetting hier en kon voor Painter instaan en hopelijk helpen eventuele veren glad te strijken, nu Sigma hun territorium binnendrong. Bovendien had Josh door zijn trainingsoefeningen in

het verleden een diepgaande kennis van het plaatselijke terrein, wat heel nuttig kon blijken.

Dat demonstreerde Josh nu ook door luid boven de motoren uit te roepen: ‘Land aan het noordelijke uiteinde van het vliegveld. Daar werp je minder zand op. De mariniers houden daar meestal hun v/STOL-training.’

Lisa keek Painter met een vragend opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Verticaal opstijgen en landen,’ vertaalde hij. Als er iets was waar gewapende strijdkrachten nog meer van hielden dan hun geweren, dan waren het hun afkortingen.

Maar Painter kon enige opwinding niet worden ontzegd toen het toestel zich klaarmaakte om te landen. Ze vlogen aan boord van een MV-22 Osprey, met dank aan het Marine Corps Air Ground Combat Center in Twentynine Palms buiten Los Angeles. Dit ongewone vliegtuig stond bekend als een tiltrotortoestel, zo genoemd vanwege de mogelijkheid om van een traditioneel propellervliegtuig te transformeren in een op een helikopter gelijkend toestel, door de motorgondels aan de vleugelpunten te laten roteren.

Painter draaide zich om in zijn stoel om te zien hoe de propellers langzaam van verticaal naar horizontaal draaiden. De voorwaartse snelheid van het vliegtuig vertraagde snel, tot het exact boven het vliegveld hing; toen daalde het massieve toestel en enkele ogenblikken later raakten de wielen de grond.

Lisa blies met een luide zucht haar ingehouden adem uit. ‘Dat was fantastisch.’

Painter zag verderop nog twee Ospreys staan, met bemanningen die eromheen aan het werk waren. Het wekte de indruk dat ze zojuist aangekomen waren en deel uitmaakten van de mobilisatie die hier plaatsvond. Er stonden nog een heleboel andere helikopters op het vliegveld.

‘Het lijkt wel alsof iedereen op je uitnodiging is ingegaan,’ zei Lisa.

Voordat ze de kust verlieten had Painter een ruwe schets van de volgorde van operaties in deze missie gemaakt: opsporing en redding, evacuatie, quarantaine van de plaats van het ongeluk, onderzoek en ten slotte schoonmaken. De eerste drie taken waren al in gang gezet, waardoor Painter met zijn team direct kon beginnen met het onderzoek.

Hij wist ook waarmee hij wilde beginnen. De eersten die hadden gereageerd – een opsporings- en reddingsteam van de mariniers – hadden het leven gered van een getuige, iemand van het parkbeheer, die toevallig ter plaatse was toen de basis de lucht in vloog. Painter had gehoord van een vuurgevecht op de top van een nabijgelegen heuvel, wat hem voor een groot raadsel stelde: *wie waren die vijandelijke elementen en wat hadden ze te maken met wat er op de basis was voorgevallen?*

Er was dus maar één iemand die misschien antwoorden had, maar naar wat Painter onderweg had gehoord, bleek ze niet te willen praten.

22.19 UUR

Jenna deed geen moeite om de deurknop uit te proberen. Ze wist dat ze was opgesloten. Ze ijsbeerde de hele ruimte door. Te oordelen naar het krijtbord voorin en de rijen zitplaatsen bevond ze zich in een klein klaslokaal. Door het raam op de tweede verdieping zag ze in de verte een donkere skilift en ook een rij stallen. Recht onder haar reed een ambulance langzaam weg bij de ingang van het gebouw.

Het vertrekkende ambulancepersoneel had haar verwondingen behandeld: ze hadden haar arm verbonden, de kleine snijwond op haar sleutelbeen gehecht en haar daarna een spuitje met antibiotica gegeven. Ze boden haar ook een injectie met een pijnstiller aan, maar ze nam liever gewoon ibuprofen in.

Ik moet helder in mijn hoofd blijven.

Maar haar groeiende boosheid hielp daar niet bij.

Nikko hield haar in de gaten. Hij lag languit op de vloer en volgde haar met zijn ogen terwijl ze heen en weer beende van de ene kant van het klaslokaal naar de andere. Er stond een kom met water en een lege etensbak naast hem. Op een van de tafels stond ook een dienblad met een in cellofaan verpakte boterham met ham en een pak melk. Dat had ze laten staan, ze had totaal geen eetlust.

Ze keek op haar horloge.

Hoelang willen ze me hier vasthouden?

De marinier die haar had gered, sergeant Samuel Drake, had ge-

zegd dat ze zou worden ondervraagd door iemand uit Washington. Maar ze zat hier nu al langer dan een uur.

Dus waar bleef die kerel, verdorie?

De commandant van de basis was komen kijken hoe het met haar ging en had haar wat vragen gesteld, maar zij had geweigerd mee te werken. Zij zou haar verhaal één keer doen, maar eerst wilde ze zelf een paar antwoorden krijgen.

Ze hoorde geschuifel en gerammel en haar aandacht ging naar de deur.

Eindelijk...

Ze deed een paar stappen naar achteren en sloeg haar armen over elkaar, klaar voor het gevecht. Toen ging de deur open, maar het was niet de man die ze verwachtte. Het was sergeant Drake. Hij zag er opgefrist uit, met zijn donkerbruine haren nog nat en naar achteren gekamd. Hij droeg een loszittende kakibroek en een bijpassend T-shirt, dat om zijn borstkas spande en zijn gespierde armen toonde.

Ook al wilde ze doen alsof zijn binnenkomst haar stoorde, merkte ze dat ze haar armen liet zakken. Ze deed haar best om onverschillig over te komen, maar dat mislukte jammerlijk. En toen hij ook nog naar haar glimlachte hielp dat niet bepaald.

‘Ik kom je alleen maar een cadeautje van een vriend brengen,’ zei hij met zijn zware basstem, nu zonder de afgemeten, harde commanderende klank, waardoor hij warmer klonk. ‘En ik dacht, misschien wil je wel iets met me delen?’

Hij tilde zijn arm op en liet een grote, bruine papieren zak zien, die aan de onderkant een beetje vochtig was.

‘Wat is dat?’ Ze deed een stap naar hem toe en rook toen een vertrouwd aroma.

Je meent het niet.

‘Spareribs van Bodie Mike’s Barbecue,’ bevestigde hij. ‘Met *coleslaw* en frietjes.’

‘Hoe...’ stamelde ze verward.

Hij grijnsde breder zodat ze zijn volmaakte tanden zag. ‘Er vliegen mensen van ons heen en weer tussen hier en het Monomeer om de evacuatie te coördineren. Het schijnt dat een vriend van jou een noodpakketje uit Lee Vining mee wilde sturen, voordat het stadje werd geëvacueerd. Hij meende dat je wel honger zou hebben na al die opwinding.’

Er was er maar één die wist dat ze hier was.

Voor de eerste keer sinds een hele tijd glimlachte ze. ‘Bill, ik kan je wel zoenen.’

Drakes ogen schitterden. ‘Als je wilt kan ik dat wel voor je overbrengen?’

‘Vind je het goed als ik de frietjes met je deel?’ Ze ging achter een tafeltje zitten.

‘En de ribbetjes?’

‘Nee. Die zijn allemaal voor mij.’

Hij schoof een tafeltje bij en sloeg zijn been over een stoel om naast haar te gaan zitten. Terwijl ze de zak openscheurde, merkte ze dat haar eetlust meteen terugkwam. Halverwege de portie spareribs, met Nikko naast haar knie en een hoopvolle blik in zijn ogen, ging de deur weer open.

Er kwam een groep onbekenden binnen. Dat moesten die lui uit D.C. zijn. Na zo lang te hebben gewacht, wenste ze nu dat ze weer weg zouden gaan en later terug zouden komen.

Ze veegde haar vingers af.

Drake stond snel op en ging strak in de houding staan toen de commandant van de basis samen met de anderen binnenkwamen. ‘Kolonel Bozeman.’

‘Plaats rust, Drake.’ De commandant leek voor in de zestig te zijn. Hij had zilverkleurig haar, dezelfde kleur als de adelaar die boven de rijen kleurige lintjes op zijn kakihemd prijkte. Zijn ogen bleven rusten op de half opgegeten maaltijd. ‘Het was niet de bedoeling u te storen, mevrouw Beck, maar dit is directeur Painter Crowe, adjunct-directeur van DARPA. Hij heeft wat vragen aan u, voordat we u terugbrengen naar uw collega’s van het parkbeheer.’

De twee personen die de man vergezelden werden ook aan haar voorgesteld. Zo te zien waren ze familie van elkaar, waarschijnlijk broer en zus, misschien wel tweelingen, maar haar aandacht ging vooral uit naar de man voor hen. Deze nieuwkomer had zwart haar met één enkele sneeuw witte lok, die achter zijn oor was weggestopt. Aan zijn gelaatskleur kon ze goed zien dat hij afstamde van de oorspronkelijke bewoners van Amerika, maar zijn scherpe, blauwe ogen duiden ook op Europees bloed. Ze had hem willen toesnauwen, maar iets in zijn houding weerhield haar. Misschien kwam het door de vriendelijke glimlach of de intelligente schittering

in zijn ogen. Dit was blijkbaar geen bemoeizuchtige bureaucraat of neerbuigende agent van de inlichtingendienst.

Desondanks merkte ze dat ze haar hand op de telefoon in haar zak liet liggen.

Ik wil antwoorden.

Crowe sprak de kolonel aan. ‘Kunnen we wat privacy krijgen?’

‘Zeker.’ Bozeman wenkte Drake. ‘We geven hun de ruimte.’

Drake volgde hem het lokaal uit, maar stootte eerst met zijn vuist tegen die van de blonde man, die bij de deur was blijven hangen. ‘Goed je te zien, Josh.’

‘Ik wou alleen dat het onder betere omstandigheden was.’

‘Ik ook.’ Hij grijnsde breed. ‘Maar daarvoor krijgen we ook goed betaald, nietwaar?’

Toen de twee mariniers weg waren en de deur achter zich dicht hadden getrokken, richtte Crowe zijn laserscherpe ogen weer op Jenna. ‘Juffrouw Beck, u heeft nogal wat doorgemaakt, maar ik hoop dat u ons wat extra informatie kunt geven over wat er vanavond is voorgevallen. Neemt u de gebeurtenissen zo gedetailleerd mogelijk door. Ik ben vooral erg nieuwsgierig naar de groep mannen die u boven op de heuvel hebben aangevallen.’

Ze bleef bij haar voornemen. ‘U moet mij eerst vertellen wat ze in dat onderzoeksstation uitvoerden. Het hele bekken is in gevaar gebracht. Niet alleen het kwetsbare ecosysteem hier, dat er millennia over heeft gedaan om te ontstaan, maar ook mijn vrienden en collega’s.’

‘Ik zou willen dat ik het u kon vertellen,’ antwoordde hij.

‘Wilt u het wel, maar doet u het niet?’

‘Om eerlijk te zijn kennen wij de exacte aard van dat werk niet. Het station werd geleid door dr. Kendall Hess, een zeer gesloten iemand.’

Jenna fronste haar voorhoofd. Ze herinnerde zich de astrobioloog die naar het Monomeer was gekomen en dacht terug aan het gesprek dat ze bij een kop koffie in Bodie Mike’s met hem had gevoerd. Ook toen was het haar al opgevallen hoezeer hij op zijn hoede was en hoe zorgvuldig hij zijn woorden koos.

‘Ik heb hem ontmoet,’ gaf ze toe. ‘Toen hij monsters verzamelde van de modder op de bodem van het meer.’

Crowe draaide zich om naar zijn compagnon, Lisa Cummings.

Hij communiceerde zwijgend met haar, alsof ze over en weer beoordeelden of dit een belangrijk punt was of niet.

Jenna keek van de een naar de ander en haar frons werd dieper. ‘Waar werkte dr. Hess aan?’

Crowe keek haar weer aan. ‘Het enige wat wij zeker weten is dat hij exotische levensvormen bestudeerde en ermee experimenteerde.’

Jenna knikte. ‘Extremofielen,’ zei ze, terugdenkend aan de bijzonderheden van hun korte gesprek. ‘Hij zei dat hij naar ongewone organismen zocht – bacteriën en protozoa – alles wat mogelijk unieke strategieën had ontwikkeld om te overleven in ongunstige omstandigheden.’

Lisa kwam dichterbij. ‘Meer specifiek onderzocht hij schaduwbiosferen, milieus waar in het verborgene leven zou kunnen bestaan dat niet standaard is. Wij geloven dat zijn belangstelling voor dit gebied begon nadat een paar wetenschappers van de NASA in het Monomeer bacteriën hadden gevonden die getraind konden worden om te leven op arsenicum.’

Jenna snapte het. ‘Dus daarom koos dr. Hess deze locatie uit.’

Crowe knikte. ‘Misschien om het onderzoek in die richting voort te zetten of het misschien zelfs een stap verder te brengen. We denken dat hij wellicht heeft gepoogd iets nieuws te ontwikkelen, iets dat nog nooit op deze planeet heeft bestaan.’

‘En dat het vrijgekomen is.’

‘Dat denken we inderdaad, maar we weten niet of het een bedrijfsongeluk, een laboratoriumfout of iets kwaadaardigers is geweest.’

Jenna wreef Nikko. Hij bleef rustig en relaxt naast haar zitten en vertoonde geen spanning. Hij was blijkbaar niet extra waakzaam in de aanwezigheid van deze vreemde mensen. Door de jaren heen was ze op het beoordelingsvermogen van haar partner gaan vertrouwen als het om karakters ging. Daarnaast voelde ze zelf ook aan dat er niets achterbaks zat in de houding van het trio en ze stelde het op prijs dat zij bereid waren informatie met haar te delen.

Ze nam het risico een beetje openhartiger te zijn. ‘Ik geloof niet dat het een ongeluk was, directeur Crowe.’

‘Zeg maar Painter. Maar waarom denk je dat?’

‘Ik heb gezien dat een helikopter het station verliet tussen het moment waarop de noodoproep werd gedaan en dat waarop alles

de lucht in ging. Het was dezelfde helikopter die later een troep huurlingen boven op die heuvel afzette. Ze moeten me gezien hebben toen ik op de vlucht sloeg voor die giftige wolk.'

'Ze zijn je dus gevolgd om de enige getuige uit de weg te ruimen.'

Ze knikte. 'Daar waren ze ook bijna in geslaagd.'

'Kun je de helikopter beschrijven? Heb je insignes of cijfers gezien?'

Ze schudde haar hoofd. 'Maar ik heb er wel een foto van.'

Ze putte een zekere voldoening uit zijn geschokte gezichtsuitdrukking. Terwijl ze de telefoon uit haar zak haalde, vertelde ze wat er gebeurd was in het spookdorp en ging zo exact mogelijk in op de details. Ze riep ook de reeks foto's op haar telefoon op en bekeek de beelden. Ze stopte bij de foto van de reus met de vlammenwerper.

'Deze vent leek de leider van het aanvalsteam te zijn.'

Painter pakte de telefoon en zoomde in op de gelaatstrekken. 'Je hebt hem er helder op gekregen. Goed gedaan.'

Ze voelde zich trots. 'Hopelijk zit hij ergens in een database.'

'Dat hoop ik ook. We zullen in ieder geval de software voor gezichtsherkenning op hem loslaten, hier en in het buitenland. We zullen ook de foto van de helikopter plaatsen in de bulletins van de politie in het hele zuidwesten. Ze kunnen nog niet heel ver zijn gekomen.'

'Ze hebben ook een gevangene,' waarschuwde ze. 'Een van de wetenschappers. De man droeg in ieder geval een witte laboratoriumjas. Hij probeerde te ontsnappen, maar die vent met de vlammenwerper pakte hem weer en sleepte hem terug naar de helikopter. Toen vlogen ze weg.'

Painter keek op van de telefoon. 'Heb je een foto van die gevangene kunnen maken?'

'Helaas niet. Tegen die tijd had ik mijn telefoon al bij Nikko verstopt.' Ze klopte de husky op zijn zij.

Painter keek haar wat beter aan en zei toen, alsof hij gedachten kon lezen: 'Laat me raden. Je hoopte dat de vijand weg zou gaan nadat ze je hadden gedood. Later zou iemand Nikko hebben gevonden, met je telefoon.'

Ze was onder de indruk. Dat had ze niet verteld, maar die man had het allemaal al door.

Lisa sprak: 'Als ze iemand hebben ontvoerd, dan zet ik er geld

op in dat het dr. Hess is. Hij was het belangrijkste doelwit bij dat station.’

Painter keek Jenna aan.

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zou het niet kunnen zeggen. Het gebeurde allemaal zo snel en ik heb zijn gezicht niet goed kunnen zien. Maar het zou dr. Hess kunnen zijn geweest. Maar er is nog iets. Wie hij ook was, hij probeerde naar die giftige wolk toe te rennen voordat hij weer werd gepakt. Alsof hij liever doodging dan weggevoerd te worden.’

‘Dat suggereert dat de gevangene geheimen had die hij de vijand wilde onthouden.’ Painter klonk somber en bezorgd.

‘Wat voor geheimen?’ vroeg ze.

‘Daar moeten we achter zien te komen.’

‘Ik wil graag meehelpen.’

Painter keek haar een hele tijd aandachtig aan. ‘Ik geef toe dat we bij dit eerste onderzoek jouw ogen goed kunnen gebruiken. Misschien ben je iets kleins vergeten, of dacht je op het moment zelf dat het niet belangrijk was. Maar ik moet je waarschuwen, het zal gevaarlijk zijn.’

‘Gevaarlijk is het al.’

‘Maar ik denk dat het veel erger wordt. Wat hier is begonnen is waarschijnlijk maar het topje van iets dat veel groter en veel dodelijker is.’

‘Dan heb ik gelukkig hulp.’ Jenna legde haar hand op Nikko’s kop. Hij sloeg met zijn staart, altijd gereed voor wat dan ook. ‘Wat gaan we eerst doen?’

Painter keek even naar dr. Cummings. ‘Bij het eerste ochtendlicht gaan we die giftige woestenij in. Op zoek naar aanwijzingen voor wat daar is neergekomen.’

‘En wat naar buiten is gekomen, misschien,’ voegde zijn compagnon eraan toe.

Jenna kreeg een koud gevoel in haar buik toen ze voor zich zag dat ze de val waaruit ze zojuist was ontsnapt, weer binnen zou gaan.

Wat heb ik me op de hals gehaald?

28 APRIL, 03.39 UUR EDT
ARLINGTON, VIRGINIA

‘Waarom zitten wij altijd in een kelder opgesloten?’ vroeg Monk.

Gray keek even opzij naar zijn beste vriend en collega. Ze zaten diep in de ondergrondse krochten van het nieuwe hoofdkantoor van DARPA, aan Founders Square in Arlington, Virginia, waar ze met dr. Lucius Raffee naartoe waren gegaan. Het Bureau voor Biotechnologie nam een groot stuk van de zesde verdieping van het gebouw in beslag. Daar zat de directeur van het BTO midden in de nacht aan één stuk door te telefoneren, in een poging iemand te bereiken die iets meer dan terloopse kennis bezat over het onderzoek in de faciliteit in Californië.

Intussen waren zij hierbeneden met hun eigen werk bezig.

‘Het is nu eenmaal jouw lot,’ antwoordde Gray vanachter een computer en hij ging met zijn nek heen en weer om een spierknoop weg te krijgen, ‘om óf in een kelder te zitten óf aan een klokkentoren te hangen.’

‘Bedoel je Quasimodo?’ Monk, die naast hem achter een computer zat, keek hem kwaad aan.

‘Je begint wel een beetje een bochel te ontwikkelen.’

‘Ik loop ook de hele dag met twee meiden te zeulen die steeds groter worden. Daar krijg je het van in je rug.’

Het derde lid van hun team maakte een geluid van ergernis en boog zich dieper over zijn toetsenbord. Hij begon snel te typen. Kat had Jason Carter meegestuurd om een digitale forensische analyse te maken van de documenten en logboeken van het onderzoeksstation en een selectie te maken van de bergen data, leveringsverzoeken

en ontelbare e-mails, op zoek naar aanwijzingen voor wat er in Californië nu eigenlijk aan de hand was.

Ze zaten met hun drieën opgesloten in het hoofddatacenter van DARPA, een kleine ruimte met een raam dat uitkeek op rijen zwarte mainframes ter grootte van hoge koelkasten. De muren van deze kelder onder een kelder waren een meter dik en afgeschermd van elke vorm van elektronische binnendringing of aanval.

‘Ik denk dat ik iets heb.’ Jason keek met wazige ogen op. Bij zijn elleboog stond een leeg Starbucksbekertje. ‘Ik heb een zoekbot op de opgeslagen documenten losgelaten, met de naam van dr. Hess en zijn BSN-nummer als trefwoorden en een kruisverwijzing naar de term *neogenesis*.’

‘Wat heb je gevonden?’

‘De zoekbot levert evengoed nog een heleboel terabytes aan informatie op. Het zou dagen in beslag nemen om dat allemaal te doorzoeken. Dus heb ik het zoeken verfijnd met een kruisverwijzing naar *VX gas*.’

‘Een van de toxines die als tegenmaatregel bij die basis is gebruikt?’

Hij knikte. ‘Ik bedacht dat die documenten misschien iets zouden zeggen over het organisme dat door het speciaal ontwikkelde gas gedood moest worden. Maar kijk eens wat de eerste de beste map die verscheen, oplevert.’

Gray kwam samen met Monk bij zijn computer staan en las de naam van de map.

D.A.R.W.I.N.

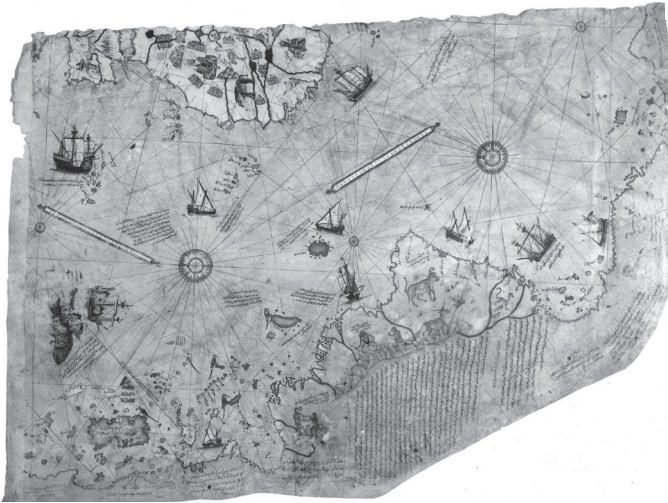
‘Krijg nou wat,’ mompelde Monk.

‘Het is een enorme map,’ zei Jason. ‘Ik heb even een paar van de eerste documenten doorgekeken. Ze verwijzen voornamelijk naar de BAS, de British Antarctic Survey. Dat is het onderzoeksstation van de Britten op de Zuidpool, met de grootste onderzoeksgroep van het VK op dat continent. Het eerste verslag sprong in het oog. Het gaat gedetailleerd in op het succesvol opnieuw tot leven brengen van Antarctisch mos van 1500 jaar oud.’

Gray begreep wel waarom zoiets een onderzoeker als Hess, die zich bezighield met exotisch leven, intrigeerde.

‘Maar moet je de submap met de titel *Geschiedenis* zien,’ zei Jason. ‘Ik klikte erop, omdat ik hoopte dat het wat achtergrondinformatie zou opleveren over een eventueel verband tussen die Britse groep wetenschappers en het onderzoek van dr. Hess in Californië. Maar moet je zien wat er tevoorschijn komt.’

Jason klikte op het icoontje van de map en er verscheen een reeks kaarten. Toen klikte hij op de eerste kaart, die ingevoerd was onder de naam PIRI REIS_1513.

‘Ik heb van die kaart gehoord,’ zei Gray, die zich naar het scherm boog. ‘Er zit een hele geschiedenis aan vast. Admiraal Piri Reis, een Turkse ontdekkingsreiziger, heeft die kaart in 1513 samengesteld op een stuk gazellehuid. Hij toont de kust van Afrika en Zuid-Amerika, en ook de noordelijkste rand van Antarctica.’

Gray trok met zijn vinger de onderste kustlijn op het scherm na. ‘Wat is daar zo ongewoon aan?’ vroeg Monk.

‘Antarctica was toen nog niet ontdekt – althans, niet officieel. Dat kwam pas drie eeuwen later. Maar raadselachtiger is dat sommigen beweren dat zijn weergave de échte kustlijn laat zien, een kustlijn *zonder ijs*.’ Gray keek op. ‘De laatste keer dat die kust waarschijnlijk ijsvrij was, is zesduizend jaar geleden.’

‘Maar dat staat allemaal zeer ter discussie,’ voegde Jason eraan

toe. ‘De landmassa die je hier ziet is hoogstwaarschijnlijk niet eens Antarctica.’

‘Wat bedoel je?’ zei Monk. ‘Is die kaart dan nep?’

‘Nee,’ zei Gray, ‘de kaart is authentiek, maar de Turk geeft in een reeks aantekeningen in de marge toe dat hij de kaart heeft samengesteld uit oudere kaarten. Dus deze weergave van de Antarctische kustlijn is waarschijnlijk alleen maar een combinatie van verwarring en toevalligheden bij het maken van de kaarten.’

Monk krabde aan zijn kin. ‘Maar wat doet zo’n kaart dan in een map tussen de documenten van dr. Hess?’

Daar had Gray geen antwoord op, maar Jason zo te horen wel. De jongeman typte door terwijl hij praatte. ‘Deze kaart en nog een aantal andere in de map zijn allemaal gelabeld als afkomstig van ene professor Alex Harrington.’

Gray keek wat beter, terwijl Jason flitsend een aantal vensters opende. ‘Ik heb hem daarnet even gegoogeld. Hier staat dat hij paleobioloog is en verbonden is aan de British Antarctic Survey.’

‘Paleobioloog?’ vroeg Monk.

‘Dat is een discipline waarin archeologie wordt gecombineerd met evolutionaire biologie.’ Terwijl zijn vingers bleven tikken, voegde Jason eraan toe: ‘En zo te zien heeft de professor in de afgelopen twintig jaar een heleboel e-mails met dr. Hess uitgewisseld en telefoongesprekken met hem gevoerd. Ze deelden hun belangstelling voor ongewone ecosystemen.’

Jason keek Gray met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Gray begreep het: *als iemand het naadje van de kous wist over het onderzoek van Hess, dan kon het deze vent wel eens zijn.*

‘Goed werk,’ zei Gray. ‘Maar hiermee moeten we naar boven, naar Raffee. Misschien weet de directeur meer van die relatie met de Britten. Kun je deze documenten uitprinten?’

Jason trok een gezicht, stak zijn hand uit en rukte een USB-stick uit een poort. ‘Ik heb het hier al op overgezet. Het duurt uren om dat allemaal uit te printen. Als je in het kantoor van de directeur bent hoeft je alleen maar de USB-poort op zijn computer te zoeken en...’

‘Ik ben geen dinosaurus. Ik weet heus wel hoe ik met een USB-stick moet omgaan.’

‘Sorry. Je bent waarschijnlijk twaalf jaar ouder dan ik. In het

digitale tijdperk is dat op zijn minst het Pleistoceen.’ Hij grijnsde achter zijn bekertje van Starbucks en probeerde de laatste druppels eruit te slurpen.

Monk sloeg Jason op zijn schouder. ‘Ik snap helemaal wat Kat in die jongen ziet.’

Gray stopte de stick in zijn zak en liep naar de deur. ‘Blijf die documenten doorzoeken,’ beval hij. ‘Kijk of je er nog meer uit kunt opdiepen, terwijl ik met directeur Raffee ga praten.’

Gray beende door een korte gang in de kelder en stapte in de beveiligde lift. Hij stak zijn zwarte Sigmakaart met de zilveren Griekse letter sigma Σ , het wiskundige symbool dat ‘de som van alles’ betekent, in de sleuf. Het was het motto van Sigma, voor het samenbrengen van het beste van lichaam en geest, om wereldomvattende bedreigingen het hoofd te bieden. Deze kaart diende tevens als loper voor de meeste gesloten deuren in D.C.

Hij drukte op de knop voor de zesde verdieping. Terwijl de lift zachtjes naar boven gleed, pakte Gray zijn telefoon en keek of er nog boodschappen van Kenny waren in verband met hun vader. Het was de eerste keer in het voorbije uur dat hij de kans had om even te kijken, omdat er in het datacenter onder de grond geen verbinding mogelijk was met het mobiele netwerk. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij geen boodschappen zag staan. Dat betekende in ieder geval een rustige nacht.

Toen de lift openging haastte Gray zich door de donkere, verlaten gangen. Het was hier een doolhof, en ook nog krap, vanwege de stapels dozen die voor de deuren stonden. Steigers en blikken verfstonden ook in de weg. DARPA zat midden in de verhuizing van het oude hoofdkwartier, een paar straten verderop, naar dit gebouw aan Founders Square. Een enkele afdeling zat nog in het oude gebouw, de andere waren hier al ingetrokken of nog met de inrichting bezig. Hij stelde zich voor wat voor chaos het overdag moest zijn, maar op dit late uur was het hier stil en rustig.

Toen hij een hoek omging, zag hij een deur op een kier staan waar lamplicht doorheen scheen. Het scheen dat Raffee zich een hoekkantoor had verworven. Gray liep er snel naartoe – toen een scherpe kreet hem stopte en hij maakte zich onzichtbaar tegen een muur.

Die stem, gedempt door de afstand, klonk niet als die van de

directeur. Gray reikte naar zijn dienstwapen, een SIG Sauer P226, dat in een schouderholster onder zijn jasje zat. Terwijl zijn vingers zich om het handvat sloten, hoorde hij duidelijk *pop, pop, pop* weerklinken.

De deur naar Raffees kamer zwaaide open en het licht scheen ver de gang in. Gray liet zich zakken en zocht dekking achter een Xerox-kopieerapparaat dat in de gang geparkeerd stond. Hij gluurde er net zover omheen om te kunnen zien dat vier mannen – gekleed in zwarte camouflagepakken en met pistolen met dempers – de kamer verlieten en zijn kant op kwamen. Gray keek om. De dichtstbijzijnde deur was meters verderop.

Te ver weg.

Hij rekende snel. In zijn pistool zaten twaalf .357 kogels. Hij moest zorgen dat elk schot raak was, zeker als die strijders waren uitgerust met kogelwerende kleding. Zijn enige voordeel was op dat moment het verrassingselement.

Hij zette zich schrap om tot actie over te gaan en concentreerde zich op zijn ademhaling.

De laatste man die de deur uit kwam brulde in een radio. ‘De anderen zijn beneden. Op subniveau drie. Neem de trappen, wij gaan met de lift.’

Hij zag Monk en Jason voor zich, ingesloten in die kleine ruimte, zich niet bewust van de vuurstorm die naar hen onderweg was.

Gray wachtte tot de eerste twee zijn schuilplaats passeerden. Doelgericht als ze waren, zagen ze hem niet op zijn hurken achter het kopieerapparaat zitten.

Hij vuurde twee keer, beide kopschoten – draaide om zijn as en rolde uit de dekking. Toen richtte hij zijn wapen op het kantoor van Raffee en de twee andere mannen. De dichtstbijzijnde schoot hij in de knie, zodat hij onderuitging – maar ondanks de pijn en de onverwachte aanval schoot de man in zijn val terug.

De kogel ging fluitend langs Grays oor.

Verdomme...

Het waren blijkbaar geharde professionals, vermoedelijk voormalige militairen. Toen de schouder van de man de grond raakte, nam Gray geen risico’s en knalde hem in zijn gezicht.

De laatste schutter trok zich terug achter een deel van een steiger en vuurde kogels af in de gang. Gray bleef plat op de grond

liggen en gebruikte het lichaam dat voor hem lag als schild. De kogels drongen in de teamgenoot van de man of ketsten af op het linoleum.

Gray moest in actie komen, voordat zijn doelwit het kantoor van Raffee weer binnen kon vluchten. Uit de manier waarop de man in die richting keek maakte Gray op dat dat inderdaad zijn bedoeling was: zichzelf in veiligheid brengen en versterkingen oproepen.

Dat kan ik niet laten gebeuren.

Gray schoot omhoog en begon op de positie van zijn tegenstander te schieten. Met een hol geluid ketsten de kogels af op de steiger of boorden zich in de muur achter zijn doelwit. De man hield zich schuil terwijl Gray met gestrekte arm de trekker bleef overhalen en over het lijk op de grond stapte.

Ten slotte kwam hij bij zijn twaalfde schot – en toen was zijn magazijn leeg.

Geen kogels meer.

Zijn tegenstander kwam weer in het zicht en richtte met een triomfantelijke grijns zijn nog rokende wapen.

Gray liet zijn SIG Sauer vallen en terwijl de ogen van de ander het wapen volgden in zijn val, maakte Gray van de afleiding gebruik om zijn andere arm op te heffen. In zijn hand hield hij het pistool dat hij achter zijn dijbeen verborgen had gehouden. Hij had het wapen van de dode man op de grond afgepakt. Hij haalde twee keer de trekker over – maar één keer zou hebben volstaan.

Met een zuiver schot door het oog ging de laatste strijder tegen de grond.

Gray stormde het kantoor van Raffee binnen. Hij had weinig hoop dat de directeur nog in leven zou zijn, maar hij moest dat controleren. Hij trof de man in zijn stoel aan. Hij had zijn jasje uitgedaan en zijn mouwen opgerold. In het midden van zijn witte overhemd zat een grote rode vlek en in zijn voorhoofd zat een keurig rond gat.

Gray verbeet zijn woede over deze koelbloedige executie en pakte de telefoon die op het bureau stond. Maar hij zag direct dat de kabel was doorgesneden. Hij haalde adem en overwoog een andere telefoon te gaan zoeken, maar ook als hij er een vond was hij niet voldoende bekend met het systeem om te weten hoe hij de extensie

in de onderste kelder kon bereiken. En aangezien ze daarbeneden geen ontvangst hadden voor mobiele telefoons was het toestel in zijn zak nutteloos.

Hij kon Monk en Jason op geen enkele manier waarschuwen.

04.04 UUR

‘Misschien hebben de ontkenners het niet bij het rechte eind wat de kaart van Piri Reis aangaat.’ Jason kwam uit zijn voorovergebogen houding overeind en rekte zijn schouders. Hij haalde diep adem om te maskeren dat het hem nerveus maakte dergelijke conclusies op eigen houtje te trekken. Hij kende de wapenfeiten van commandant Pierce en zijn partner in het verleden en voelde zich veruit hun mindere. *Ik ben maar een veredelde technicus.*

Toch voelde hij intuïtief dat wat hij had ontdekt van belang kon zijn.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Monk die zijn benen op het bureau naast hem had gelegd en zijn mond wagenwijd opensperde om te gapen.

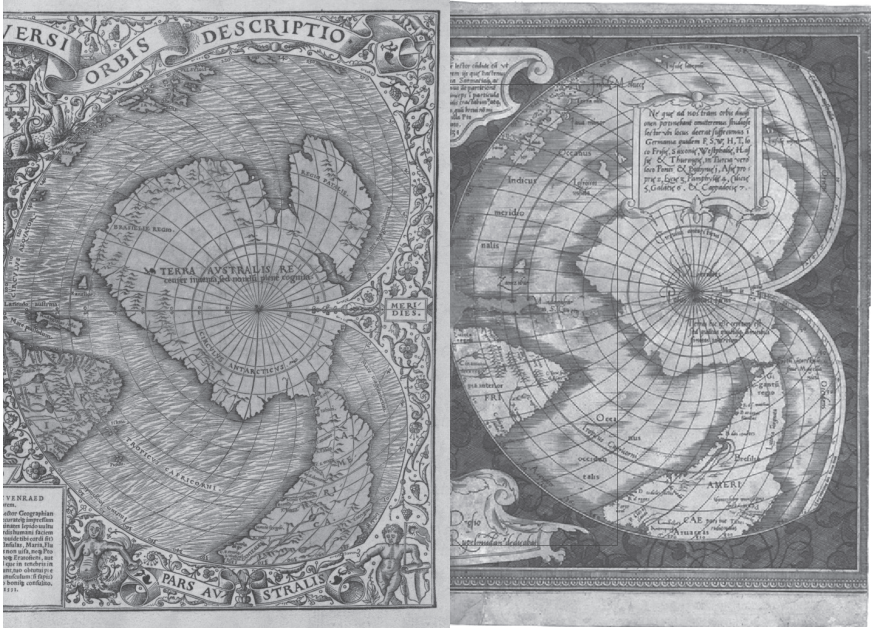
‘Moet je dit eens zien.’

Monk mopperde wat over kinderen die hem aldoor wakker hielden. Hij zette zijn voeten op de grond en rolde zijn stoel naast die van Jason. ‘Wat heb je ontdekt?’

‘Ik heb de andere historische kaarten in de map van de British Antarctic Survey bekeken en de bijbehorende aantekeningen van professor Harrington gelezen.’

‘De paleobioloog.’

‘Die ja.’ Jason schraapte zijn keel. ‘Hier zijn nog twee kaarten van Antarctica. Ze dateren allebei van ongeveer twintig jaar na de kaart die Piri Reis in 1513 had getekend. De ene is van iemand die Oronteus Finaeus heette, de andere van Gerardus Mercator.’

‘Merk op dat ze allebei Antarctica zonder ijs tonen,’ zei Jason. ‘Harrington schrijft ook dat de kaarten bergruggen tonen, toppen die nu diep onder gletsjers begraven liggen en die destijds in de zestiende eeuw niet zichtbaar hadden kunnen zijn. De kaarten tonen eveneens fijne details over het continent. Alexander Island en de Weddellzee staan erop.’

Monk trok diepe rimpels in zijn voorhoofd. ‘En beide kaarten zijn dus eeuwen vóórdat het continent officieel werd ontdekt, getekend.’

Jason knikte. ‘En vele millennia nádat de kusten van Antarctica ijsvrij waren. Hier is ook nog een kaart uit 1739, gemaakt door een Franse cartograaf genaamd Buache.’

‘Kijk, op deze kaart wordt Antarctica afgebeeld als twee landmassa’s, gescheiden door een rivier of een zee. En dat klopt ook. Het continent lijkt weliswaar één ononderbroken landmassa te zijn, maar als je het ijs weghaalt is het eigenlijk een bergachtige archipel, die in twee secties is opgebroken: Klein Antarctica en Groot Antarctica. Dit was niet bekend totdat de Amerikaanse luchtmacht in 1968 een seismologische kaart maakte.’

‘En deze kaart stamt uit de achttiende eeuw?’

‘Ja, dat klopt.’ Hij kon zijn opwinding niet onderdrukken.

‘Maar wat heeft dit allemaal te maken met het onderzoek van dr. Hess in Californië?’

Die vraag dempte zijn enthousiasme. ‘Dat weet ik niet, maar in deze map staat nog veel meer van de hand van professor Harrington. Sommige documenten gaan helemaal terug tot de Tweede Wereldoorlog. Veel ervan is grondig herzien. Ik heb tijd nodig om het allemaal door te nemen.’

‘Dan denk ik dat je een hele sloot koffie nodig hebt als we terug zijn in het hoofdkantoor van Sigma.’

‘Ik denk dat als het gaat om de mysteriën rond Antarctica, je het beter door mij kunt laten doen dan door iemand anders.’

Monk keek hem scherp aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Kat... ik bedoel kapitein Bryant... heeft ze het je nooit verteld?’

‘Er zijn een heleboel dingen die mijn vrouw me niet vertelt. Meestal voor mijn eigen bestwil.’ Monk stak zijn wijsvinger naar hem uit. ‘Voor de draad ermee, knul.’

Jason staarde naar Monks opgeheven hand en zag de enigszins onnatuurlijke glans die eroverheen lag. Het was een prothese die griezelig levensecht was, met fijne haartjes op de rug en de vingerkootjes. Jason kende het verhaal hoe Monk zijn hand was kwijtgeraakt en hij had daardoor des te meer respect voor hem. Naderhand had DARPA de hand vervangen met dit wonderbaarlijke staaltje biotechnologie. Er waren geavanceerde mechanica en bedieningselementen in verwerkt, die zintuiglijke feedback en uiterst nauwkeurige bewegingen mogelijk maakten. Jason had ook gehoord dat Monk de hand wel eens losmaakte en hem op afstand liet bewegen via contactpunten op de titanium manchet die chirurgisch op de stomp van zijn pols was aangebracht.

Jason zou zo’n demonstratie heel graag een keer willen zien.

‘Als je klaar bent met staren...’ waarschuwde Monk licht grommend.

‘Sorry.’

‘Je zei dat je een connectie had met Antarctica.’

‘Ik heb er gewoon, maar dat is al een tijdje geleden. Mijn moeder, stiefvader en mijn zus zijn daar nog... in de buurt van McMurdo Station.’

Monk keek hem met samengeknepen ogen aan en voelde dat hier een verhaal achter zat, nooit vertelde avonturen, maar hij liet het voor wat het was. ‘Dan zou jij met jouw achtergrond misschien degene moeten zijn die met deze Harrington gaat praten en erachter probeert te komen wat die Brit weet.’

Dat was een opsteker voor Jason. Hij had altijd al in het veld willen werken en dit kon de opening zijn die hij nodig had. Als hij zich maar kon losmaken van de moederborden, logische poorten en algoritmen om codes te breken.

In de gang was het galmende geluid te horen van een deur die dichtging.

Monk stond op.

Jason keek achterom. ‘Zo te horen is commandant Pierce terug.’

Hopelijk komt hij met iets spannenders dan kaarten bekijken.

‘Heb je een vuurwapen, knul?’

Hij kreeg nu pas in de gaten hoe gespannen zijn metgezel was geworden. Alle luchtigheid was uit zijn houding verdwenen.

‘Nee...’ piepte Jason.

‘Ik ook niet, maar dit was de deur van het trappenhuis. Niet van de lift. Denk maar niet dat Gray om deze tijd behoefte heeft aan lichaamsbeweging.’

Ze hoorden de zware tred van meerdere laarzen op beton.

Monk draaide zich met een bloedserieus gezicht om naar Jason. ‘Ik sta open voor elke slimme suggestie, jongen.’

04.06 UUR

Gray ging snel te werk in het besef dat elke seconde telde.

Terwijl hij door de gang op de zesde verdieping rende, verzamelde hij extra magazijnen van de dode mannen en controleerde of ze pasten bij het wapen dat hij had buitgemaakt. Hij wist niet hoeveel anderen er beneden waren, maar hij nam geen risico. In een vuurgevecht maakte één kogel het verschil tussen leven en dood.

‘Ik ga nu naar beneden,’ zei hij met zijn mobiele telefoon tussen zijn oor en zijn schouder geklemd. Nadat hij Raffee dood had aangetroffen had hij onmiddellijk Sigma gebeld voor hulp.

‘Ik stuur zo snel mogelijk eenheden naar jullie toe.’ Kat klonk gespannen, maar zelfs nu haar echtgenoot in gevaar verkeerde bleef ze gefocust. ‘Wees voorzichtig.’

‘Zo voorzichtig als ik moet.’

Hij hing op toen hij aan het eind van de gang was gekomen en stopte alleen even om een hamer mee te nemen uit de gereedschapskist van een bouwvakker. Ondanks Kats inspanningen schatte hij dat het toch een aantal minuten zou duren voordat de eenheden ter plaatse konden zijn.

Dat was te laat om Monk en Jason te helpen.

Gray liep naar de bel van het brandalarm aan de muur en gaf een ruk aan de hendel. Het alarm sloeg onmiddellijk aan. Hij was van plan de vijand het vuur na aan de schenen te leggen, in de hoop dat ze op de vlucht zouden slaan. Maar zo niet, dan zou het hen er

in ieder geval toe aanzetten zich te haasten en daardoor misschien onnodige fouten te maken. Bovendien zorgde de herrie ervoor dat hij hen kon naderen zonder dat ze hem hoorden.

Hij liep naar de liften, want hij wist dat het trappenhuis bewaakt zou worden, en stapte in dezelfde lift als waarmee hij was gekomen. Hij drukte op een van de verdiepingen onder hem, maar zodra hij merkte dat de kooi halverwege een verdieping was, drukte hij op de stopknop. Er ging een zoemend alarm af toen de kooi abrupt tot stilstand kwam, maar dat geluid werd overstemd door het veel hardere lawaai van het brandalarm.

Met de klauwhamer trok hij de binnenste liftdeur open. Zoals hij hoopte was de kooi vlak bij de vijfde verdieping gestopt en kon hij de bovenkant van de buitenste liftdeur op die verdieping zien. Hij trok aan de vergrendeling om die deuren handmatig te openen. Toen dat gebeurd was dook hij de kooi uit – waarna hij zich omkeerde en onder de stilstaande lift kroop.

Onder hem gaapte de open liftschacht.

Aan de lift boven hem hangend, slingerde hij zich naar de noodladder, die langs de muur aan zijn linkerkant liep. Toen hij daar eenmaal op stond, liet hij zich zonder de treden te gebruiken naar beneden roetsjen. Af en toe remde hij met zijn handen en voeten zijn snelheid af en telde de verdiepingen waar hij langs kwam. Binnen twintig tellen was hij bij de deuren met het nummer L3 van de onderste kelder aangekomen.

Aan één hand hangend trok hij aan de vergrendeling om die deuren open te krijgen en zodra ze uiteengingen dook hij naar buiten. Hij liet zich op zijn knieën over de vloer glijden en draaide zich om, zodat hij tegenover de deur van het trappenhuis ernaast uitkwam. Zoals hij al had vermoed stond daar een schutter op wacht die met één voet de deur openhield en tegelijk de trap in de gaten hield.

Gray had zijn gestolen pistool met demper al in de aanslag en schoot de man door het hoofd; het onderdrukte schot klonk als niet meer dan een kuchje. Snel richtte hij het wapen op het datacenter verderop in de gang. Daarbinnen bewogen schaduwen.

‘Misschien zijn ze hier nooit geweest,’ hoorde hij een van de aanvallers hardop roepen. ‘Die dooie kerel kan gelogen hebben dat er mensen beneden waren.’

Gray ademde diep uit. Monk en Jason waren dus niet gevonden.

Misschien waren ze al naar boven gevlucht. Maar hij moest het zeker weten, helemaal toen hij een bevelende stem hoorde brullen: ‘We hebben geen tijd meer!’

Een andere stem riep: ‘Klaar! De worm is in de servers geplaatst. Die wist alle documenten en alle overige back-ups ergens anders.’

‘Breng dan de laatste ladingen aan en maak dat je wegkomt!’

Terwijl het brandalarm nog steeds tekeering liep Gray de gang door naar de openstaande deur van het datacenter. Hij keek even naar binnen en trok zich toen snel terug.

Vier mannen.

Ze starden allemaal door het raam naar de rijen mainframes in de kamer ernaast.

Daar moeten er nog meer zijn, bezig met het aanbrengen van springladingen.

Blijkbaar was hun missie die servers onklaar te maken. Hij zag Lucius Raffee boven weer voor zich en hij nam aan dat het handjevol beveiligers in het gebouw hetzelfde lot hadden ondergaan. Was de directeur gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plaats geweest, of was deze executie ook een doel van het aanvalsteam geweest? Een uur geleden had hij van Painter gehoord dat er ook een poging was gedaan om de enige getuige van de gebeurtenissen in Californië uit de weg te ruimen. Maakte deze aanval deel uit van een poging alle sporen die naar die basis liepen uit te wissen?

Dat kon hij niet weten – wat hij wel wist was dat die commanderende stem een Brits accent had. En hij herinnerde zich dat Jason een connectie had ontdekt tussen het werk van dr. Hess en een onderzoeksteam uit Engeland.

Het kon zuiver toeval zijn, maar misschien ook niet.

‘Ze zijn afgesteld!’ klonk een stem uit de ruimte met de servers.

‘Wegwezen,’ zei de leider. ‘In looppas, voordat we hier vast komen te zitten.’

Gray bleef naast de deur staan, half verscholen achter een vuilnisbak. Hij was nog altijd goed zichtbaar, maar hij hoopte dat ze in hun grote haast om weg te komen langs hem heen zouden rennen.

Zoals verwacht stormden de mannen de controlekamer uit en stampten ze door de gang naar het trappenhuis – waar de bewaker nog in de schaduw lag.

Gray had niet veel tijd om te handelen.

Zodra de laatste man naar buiten was gerend, liet Gray zich over de drempel van het datacenter naar binnen rollen. Hij schopte de deur achter zich dicht en haalde zijn Sigmakaart erlangs om de deur van binnenuit af te sluiten.

In de gang daarbuiten klonk geschreeuw.

Gray kwam overeind en keek door het kogelvrije glas in de deur.

Verderop in de gang ging een zaklantaarn aan, waardoor een groep mannen zichtbaar werd die rond hun gedode teamgenoot stond. De langste van het stel – met een brede torso en uitgesproken aristocratische gelaatstreken – draaide zich om en staarde terug naar Gray. Ze maakten oogcontact. De ander keek furieus.

Een teamgenoot tikte hem op de schouder en wees op zijn horloge. Ze hadden kennelijk geen tijd meer om Gray te dwingen uit zijn afgesloten ruimte te komen, helemaal niet nu de politie de omgeving omsingelde en de springladingen op het punt stonden af te gaan.

Zichtbaar maar onhoorbaar grommend joeg de leider hen met een armgebaar de trap op en vluchtte toen achter hen aan.

Gray draaide zich om en opende de deur die naar de ruimte met de servers leidde. Een korte trap met metalen treden leidde naar beneden in de geïsoleerde ruimte met airconditioning. Boven aan die trap speurde hij de rijen hoge zwarte mainframes af. Hij zag dat er pakketjes met C-4 op de dichtstbijzijnde kasten waren bevestigd, met timers die aftelden vanaf negentig seconden.

‘Monk! Jason!’ brulde hij in de ruimte.

Bij de achterste rij ging een deur van een van de koelkasthoge mainframes open. Monk en Jason kwamen eruit rollen en maakten zich van elkaar los.

Godzijdank...

Gray zwaaide. ‘Opschieten!’

Ze kwamen tussen de rijen servers door aanrennen en stampten de metalen trap op naar de ruimte met het datacenter.

Gray ontsloot met zijn kaart de deur naar de gang.

Monk sloeg Jason op zijn rug. ‘Dat was heel alert van je, jongen.’

Jason viel bijna voorover maar herstelde zich. ‘Het is met serverfarms heel gebruikelijk om te veel te bouwen,’ verklaarde hij, ‘zodat er lege serverkasten zijn voor toekomstige uitbreiding. Ik ging ervan uit dat DARPA dat ook gedaan zou hebben.’

Gray ging hun voor naar buiten en rende naar de trap. ‘Deze kant op.’

Bij de deur naar het trappenhuis trof hij daar geen lijk meer aan, alleen een plas bloed.

‘Ik zie dat je moeite hebt moeten doen om bij ons te komen,’ zei Monk toen hij de vlek zag.

‘Boven waren er nog meer. Ze hebben dr. Raffee geëxecuteerd.’

Monk vloekte toen ze de trap oprenden en de ene overloop na de andere door sprintten. ‘Enig idee wie het waren?’

‘Ze hebben het lijk beneden meegenomen, maar op de zesde verdieping liggen er nog vier. Misschien kunnen we ze identificeren.’

Als het gebouw er na dit alles nog staat, tenminste.

Ze kwamen op de begane grond en renden de lobby door. Gray zag dat een van de beveiligers van het gebouw achter zijn bureau in elkaar was gezakt. Opnieuw kwam de woede bij hem opzetten. Hij haalde zich het gezicht van de aanvalsleider voor de geest en beloofde hem zwijgend de stand gelijk te zullen trekken.

Maar dat moest vooralsnog wachten.

Gray duwde de voordeur open en rende samen met de anderen over de patio’s aan de voorkant. Toen ze het trottoir van North Randolph Street bereikten, voelden ze zachtjes rommelend de grond schudden, wat gepaard ging met een zware dreun. Verscheidene ruiten op de lagere verdiepingen van het gebouw barstten naar buiten. Enkele ogenblikken later begon zwarte rook in de nachtlucht naar buiten te rollen.

In de verte hoorden ze een heleboel sirenes hun kant op komen.

Monk zuchtte diep. ‘Daar gaat DARPA’s grote verhuizing.’

Gray duwde de anderen weg. Het opruimen was aan de naderende hulpdiensten. Hij wilde terug naar het hoofdkantoor van Sigma, maar belangrijker nog, hij wilde antwoorden.

Wie had dat verdomde team op pad gestuurd... en waarom?

28 APRIL, 06.02 UUR PDT

DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA, CALIFORNIË

Hopelijk doe ik het goed...

Jenna stond in een tent buiten de gevarezone, waar ze zich hadden verzameld. Door de doorschijnende wanden werd het licht van de opkomende zon gedempt. Binnen in de tent rook het naar allerlei scherpe chemicaliën en lichaamsgeuren.

Het stond kennelijk op haar gezicht te lezen, want dr. Cummings – Lisa, vermaande ze zich – kwam naar haar toe. Ze hadden allebei hun Tyvek-wegwerpoveralls al aan. Er werd van gezegd dat ze ondoordringbaar waren voor de meeste chemische stoffen.

Dat hoop ik dan maar.

Als extra beveiliging waren ze geïnstrueerd de uiteinden van hun handschoenen met ducttape aan de mouwen van hun pak vast te plakken.

‘Het ziet er goed uit,’ zei Lisa, die haar pak controleerde. ‘Ik help je wel in de volgende laag.’

‘Dank je.’

Ze liepen naar een rij felrode biohazardpakken die aan een verrijdbaar rek hingen. Deze tweede laag zou hen van top tot teen bedekken en volledig afsluiten van de atmosfeer buiten. Ze zouden ademen via luchtmaskers en zuurstoftanks, die aan hun schouders hingen.

De twee vrouwen hielpen elkaar met het aantrekken van hun pakken. Jenna had even een moment van claustrofobische paniek toen de laatste sluiting werd verzegeld en ze hapte naar adem binnen in haar masker. Om dat te verbergen stond ze op en deed een

paar stappen, alsof ze het gewicht van de tanks wilde testen.

‘Kijk eens aan, je gaat de catwalk op.’ Dat kwam binnen via de stem-geactiveerde radio die in hun luchtmaskers was ingebouwd.

Toen ze zich omdraaide zag ze sergeant Drake salueren. Ook hij zat al in zijn paashaaspak, zoals ze het gekscherend noemden.

‘Wat anders?’ antwoordde ze. ‘Met zo’n modieus hoogstandje aan.’

Ze probeerde luchthartig te klinken, maar in haar eigen oren kwam het er nogal treurig uit.

‘Het komt goed,’ zei Drake, die haar op de schouder wilde kloppen, maar ze deinsde terug, bang dat er iets zou scheuren.

‘Die pakken zijn sterker dan ze eruitzien,’ verzekerde Lisa haar.

Haar broer stond achter haar, ook in een pak gehesen. Er zouden nog twee mariniers meegaan met deze expeditie, maar in haar zenuwen was ze hun namen alweer vergeten.

Er kwam wat digitale ruis uit de radio en toen hoorde ze een nieuwe stem. ‘Het transport staat klaar om jullie erheen te brengen.’

Dat was directeur Crowe. Hij zat op de mariniersbasis, vijftien kilometer verderop, en hield toezicht op de missie. Ook coördineerde hij de teams van hulpverleners die rond het gebied klaarstonden om in geval van nood in te grijpen.

Zijn andere taak – en niet minder belangrijk – was op Nikko passen.

Ze miste de husky nu al. Dat hij niet bij haar was gaf haar het gevoel dat ze niet in evenwicht was, maar biohazardpakken voor honden werden niet gemaakt.

‘Hoe zijn de videobeelden van de camera’s?’ vroeg Lisa, terwijl ze met een hand voor haar gezicht heen en weer ging.

‘Perfect,’ antwoordde Painter. ‘Met de satellietverbinding moet ik in staat zijn over jullie schouders mee te kijken als jullie onderweg zijn. Dus wees voorzichtig daar. Volg de juiste protocollen en vermijd elk onnodig risico.’

‘Ja pa,’ mompelde Josh binnensmonds, maar het kwam evengoed duidelijk over via de gevoelige radio’s.

Painter negeerde het en vervolgde: ‘Tot dusver schijnen de marges van de gevarenzone stabiel te blijven, maar we weten niet wat voor andere gevaren er nog zijn.’

Jenna staarde door de doorschijnende wanden van de tent en

dacht aan waar ze naartoe gingen. De grens van het quarantainegebied lag op anderhalve kilometer. Het gifgas had in de afgelopen uren eindelijk zijn maximale verspreiding bereikt en was op de grond neergedaald. Rondom het gebied waren meetstations neergezet om de chemicaliën in de gaten te houden voor het geval de wind de grond en het zand liet opwaaien.

Hun doel – het epicentrum van de explosie – lag dertig kilometer verder.

Op dit moment wist niemand of datgene wat door de beveiliging op de basis heen gebroken was, geneutraliseerd was. Ze probeerde zich iets voor te stellen dat zowel de hitte van de explosie als de giftige wolk had kunnen overleven en ze huiverde in haar pak bij de gedachte.

De missie zelf was vrij simpel: monsters nemen, de schade in ogenschouw nemen en zoeken naar aanwijzingen voor wat er was gebeurd.

Painter had haar aangemoedigd op de mariniersbasis te blijven en met hem samen van een afstand de tocht naar de gevarezone te observeren. Maar zij was altijd een actief en praktisch ingesteld meisje geweest. Daarom was ze ook bij het parkbeheer gegaan, om haar handen uit de mouwen te steken.

En ze had nog een reden gehad om erop aan te dringen mee te gaan. Ze had een groot deel van de nacht wakker gelegen met een knagende gedachte: *Had ik iets kunnen doen om het tegen te houden als ik eerder bij de basis was geweest?*

Misschien was dat dwaas en verwaand en kwam het eerder voort uit trots dan realiteitszin, maar ze kon het niet van zich afzetten. Zeker niet nadat ze hoorde dat meer dan dertig mensen in dat station hun leven hadden verloren. Als parkbeheerder had ze de gezworen plicht de wet te handhaven en dus wilde ze niet aan de zijlijn blijven staan bij dit onderzoek.

Niet op mijn thuisbasis.

‘Goed, jongens en meisjes,’ zei Drake, die de leiding nam, ‘laten we instappen.’

Jenna verschoof het tuig op haar schouders een beetje om de tanks beter in evenwicht te krijgen en volgde, samen met de anderen. Ze had het nu al warm in dat pak. Toen ze de tent uit liepen leken ze wel een groep astronauten die in een buitenaards landschap

stapten. Ze moest denken aan die toerist van gisteren, die vond dat het Monomeer op een Marsoppervlak leek.

En daar sta ik dan... als bewijs dat hij gelijk had.

Buiten stond een groene Hummer van het leger geparkeerd in de richting van de gevarenzone. Het voertuig was gebouwd om manschappen te vervoeren, met voorin de bestuurderscabine en aan de achterkant een open gedeelte met banken. Een van de mariniers die hen escorteerden – korporaal Schmitt, herinnerde ze zich opeens zijn naam – ging achter het stuur zitten. De rest van hen werd geholpen om achterin te gaan zitten.

Toen iedereen zat klopte Drake met zijn handschoen op het dak van de cabine. ‘We kunnen, Schmitty.’

Kuchend sloeg de motor aan en begon hij te grommen. Toen kwamen ze in beweging en begonnen ze te klimmen naar de grens met het quarantainegebied. Jenna slikte moeizaam en controleerde steeds de verzegelde ritssluitingen van haar pak.

Lisa zat naast haar. ‘Er is niet zoveel om je zorgen over te maken. Het grootste deel van het gif is gaan liggen en verliest snel aan potentie.’

Toch luchtte dat Jenna niet echt op, helemaal niet toen ze de stofwolk zag die door de brede banden op de grindweg werd opgeworpen. Ze moest haar best doen om regelmatig te blijven ademen zodat haar zuurstofvoorraad op peil bleef. Er waren wel extra tanks ingeladen, maar het was niet de bedoeling dat ze die binnen de gevarenzone gingen verwisselen als het niet echt hoefde.

Na een paar minuten drukte korporaal Schmitt op de claxon en wees uit het raam.

Aan de kant van de weg stond een middelhoge cilinder, een van de monitoren die de chemicaliën in de gaten hield. Er stond een hoge antenne bovenop en een windsnelheidsmeter met drie halve bollen. Het molentje stond gelukkig volmaakt stil.

Drake volgde het met zijn ogen toen het voertuig langsreed. ‘Zeg maar dag met je handje tegen de schone lucht, mensen.’

Ze reden de gevarenzone binnen.

De weg klom verder tegen de met ruwe struiken begroeide heuvels op, hier en daar onderbroken door een groepje pijnbomen. Aanvankelijk zag alles er nog goed uit, als een gewoon uitstapje

naar de bergen. Toen verscheen het eerste muilnierhart in de berm van de weg. Het lag op zijn zij, met een verdraaide nek door een laatste stuiptrekking. De dikke roze tong hing naar buiten.

Jenna moest slikken en ze keek ervan weg, maar na een paar kilometer was er geen ontkomen meer aan. De wilde dieren in het bekken stonden erom bekend dat ze enorm schuw en moeilijk te vinden waren, zeker overdag. Maar de explosie, de rook en het vergif schenen alles wat leefde uit hun holen, broedplaatsen en nesten te hebben gejaagd.

Weldra knarsten de wielen over de kapotte lijfjes van meeuwen, rotswinterkoninkjes en grondeekhoorns. Harige klompen van katoenstaartkonijnen en hazen lagen op de omringende hellingen. Grotere schaduwen duiden op een kudde geveld muilnierherten. Op een andere plek lag een dikhoornschaap, een soort die zeldzaam was in dit gebied. Het was door zijn voorpoten gezakt en met zijn gekrulde hoorns verstrikt geraakt in een doornstruik.

Er rolde een traan langs haar wang, die ze niet kon wegvegen. Zelfs als parkbeheerder had ze zich niet kunnen voorstellen hoeveel verborgen leven er was in deze heuvels.

Nu allemaal dood.

De wagen stopte na elke anderhalve kilometer. Drake nam bodemonsters, terwijl Lisa haren verzamelde en weefselmonsters van de dode dieren. Jenna hielp haar bij een poging een bloedmonster te nemen van een zwarte beer. Toen ze het grote dier omrolden om een spuit in de halsader te steken, vond Jenna helaas een jong dat doodgedrukt was onder het lichaam van de moeder.

Toen Lisa dat zag, stopte ze en liep ze weg. 'Zo is het wel genoeg,' zei ze. 'Het is genoeg.'

Het rustige onderlinge gebabbel viel stil naarmate ze verder kwamen, tot ze niets anders meer hoorden dan hun eigen ademhaling, het brommen van de motor en het knarsen van de wielen.

Toen ze nog maar vierehalve kilometer van het epicentrum verwijderd waren, zei Drake eindelijk weer iets. 'Kijk eens naar de vegetatie daar op de heuvel voor ons.'

Jenna ging staan om beter te kunnen zien.

Tot nu toe hadden de heuvels er vrij normaal uitgezien, bedekt met alsemstruiken en hier en daar maskerbloemen, floxen en wat groepjes pinyondennen. Maar voor hen uit veranderde dat allemaal.

Aan weerskanten van de weg waren de hellingen zwart geworden, zonder één enkel groen sprietje.

‘Kan de explosie een natuurbrand hebben veroorzaakt?’ vroeg Lisa.

Jenna schudde haar hoofd. Zij had ruimschoots ervaring met zulke branden. Ze werden soms veroorzaakt door blikseminslag, soms door achteloze kampeerders. In de droge grassen en licht ontvlambare struiken kon het vuur in een paar minuten tijd hele hectaren platbranden. Alles wat er dan overbleef waren as en de verbrande stammen van de wat grotere pijnbomen. ‘Dit was geen brand.’

‘Laten we het van dichtbij gaan bekijken.’ Lisa raakte de arm van de sergeant aan.

‘Stoppen,’ beval Drake.

De chauffeur remde bij de rand van de zwart geworden velden.

Drake keek Lisa en Jenna aan. ‘Misschien moeten jullie even hier blijven tot we zeker weten of het veilig is.’

Jenna begon met haar ogen te rollen. Hier was helemaal niets veilig.

Ze liep naar de achterkant van de Hummer en sprong eruit. Lisa volgde haar en daarna de anderen.

‘Pak de verzamelkits,’ droeg ze haar broer op.

‘Ik heb ze,’ antwoordde Josh, die van de klep sprong en soepel neerkwam.

De chauffeur bleef achter het stuur zitten en de rest liep het veld in. Jenna zette haar voeten behoedzaam neer. Veel van wat in dit ruige, alkalische milieu groeide had vrij akelige verdedigingsmethoden ontwikkeld: lange doorns, stekels met weerhaken en scherpe takken. Ze was bang dat ze door haar pak zouden steken of het beschadigen.

Ze bewogen zich allemaal heel voorzichtig door het landschap vol groene, paarse en rode tinten, naar het zwart geworden gedeelte. Het leek alsof er een schaduw over de bovenste helft van de heuvel was gevallen. De scheidslijn tussen de twee gebieden leek van een afstand duidelijk, maar toen ze bij de grens kwamen was hij minder scherp afgetekend, een mengeling van gezonde en dode flora.

Lisa stuurde haar broer aan. ‘Josh, jij neemt een plant die er gezond uitziet in dit gebied. Ik neem een van die verkoold uitzien-

exemplaren.’ Ze wees naar Drake. ‘Laten we hier ook bodemonsters nemen.’

Terwijl iedereen ging doen wat hun was opgedragen bleef Jenna bij Lisa. Samen stapten ze het donkere veld in en hurkten neer bij een gedeelte met hoge, dunne planten, met een kroon van zwart geworden blaadjes.

‘*Castilleja*,’ zei Jenna, ‘ook wel verfkwast of prairievuur genoemd, omdat het van die felrode bloemen heeft. Ze komen in deze tijd van het jaar juist in bloei.’ Jenna wees naar een gezond gedeelte met prairievuur op de lagere hellingen, waar de bloemen nog in rode knoppen stonden.

Lisa pakte de onderkant van een van de zieke planten vast en trok hem uit de grond met wortels en al. Maar toen ze hem in een plastic verzamelzak wilde opvouwen, verkruiden de stengel en de bladeren, alsof het een zandsculptuur was geweest.

Jenna hield de zak open om de overblijfselen op te vangen. Toen stonden ze op en Lisa staarde naar de top van de heuvel.

‘Laten we daar gaan kijken,’ zei Jenna, die wilde weten tot hoever de schade zich uitstrekte.

Heel zorgvuldig zetten ze hun voeten neer toen ze de helling beklommen naar de top. Jenna hield haar adem in toen het uitzicht zich voor hen ontvouwde. Zover hun oog reikte zagen ze zwarte heuvels en over het hele gebied lag een deken van totale stilte.

In de verte liep een afraftering door de dode heuvels, de officiële grens van het onderzoeksstation.

‘Kan die giftige wolk deze uitroeiing hebben veroorzaakt?’ vroeg Jenna. ‘Was het gas op een of andere manier extra dodelijk, zo dicht bij de basis?’

‘Misschien, maar dat betwijfel ik.’

Jenna hoorde de vrees in haar stem en begreep waarom ze zo bezorgd was.

Was dit een teken dat er iets uit de basis was ontsnapt? Jenna staarde om zich heen. *En erger nog, was het nog actief?*

Lisa keerde het uitzicht de rug toe en trok Jenna met zich mee. ‘Laten we verder rijden naar het epicentrum. Bewijsmateriaal zoeken en dan met de monsters teruggaan naar het verzamelpunt. Dan krijgen we misschien antwoorden.’

Ze liepen terug naar de rand van het zwarte veld, waar ze Drake

en zijn collega-marinier aantreffen, die een rij houten staken langs de rand in de grond sloegen om de grens te markeren. Josh stond afzijdig met alle monsters van het team – zowel de planten als de grond – verzameld in een doos.

Samen liepen ze terug naar de Hummer, klommen weer achterin en zetten hun rit voort naar het geëxplodeerde centrum van de zone.

Jenna keek met open mond naar de verwoesting om hen heen. Ze merkte het lijk van een coyote op die in een greppel lag. De vacht was er bijna helemaal vanaf en het lichaam was net zo zwart geworden als de velden.

Toen keek ze in de richting van de basis.

Wat voor verschrikking hebt u in het leven geroepen, dr. Hess?

06.43 UUR PDT

BAJA CALIFORNIA, MEXICO

Kendall Hess stond naast het kleine propellervliegtuig dat werd bijgetankt. Hij had toestemming gekregen om de benen te strekken. Mateo, zijn reusachtige bewaker, gaf een plaatselijke bewoner met een cowboyhoed en een wantrouwig gezicht een pakje met honderd dollarbiljetten met een elastiekje erom.

Dat zal wel een drugsmokkelaar zijn, stelde Kendall zich voor. De ongemarkeerde landingsstrip en alleen een tankwagen versterkten dit vermoeden.

Na de gebeurtenissen in de bergen had Kendall zijn best gedaan om hun route naar het zuiden te volgen. Mateo had de helikopter op een klein vliegveld in de woestijn van Nevada achtergelaten en was daar overgestapt in een privévlucht. In Arizona verwisselde hij die weer voor deze Cessna en ze staken er vlak voor zonsopkomst de grens mee over. Sindsdien vlogen ze over het Baja-schiereiland. Hij vermoedde dat ze ergens ten zuiden van de stad San Felipe zaten.

In de verte glansde helder de Zee van Cortez, een azuurblauwe schittering tegen de glooiende duinen van de omringende woestijn. Het was een ruig, verlaten landschap, met hier en daar een paar cactussen.

Hij herkende de hoge, stekelige *Pachycereus pringlei*, ook wel olifantcactus genoemd, vanwege hun enorme omvang. Deze soort had

zijn wetenschappelijke interesse gewekt vanwege de eigenschap dat hij kon overleven in zo'n onherbergzaam landschap. Hij kon tot ver boven de tien meter uitgroeien en langer dan duizend jaar in leven blijven, vaak op een bodem die uit weinig meer dan rotsgesteente bestond. Dat kwam door een symbiotische relatie met een unieke bacterie. Dit micro-organisme hielp met het afbreken van steen en voorzag de plant van stikstof. Deze relatie was zo succesvol dat de cactus die bacteriën in zijn eigen zaden verpakte.

Kendall had deze microbe korte tijd bestudeerd als onderdeel van zijn onderzoek naar extremofielen, maar dat bleek een doodlopende weg te zijn.

Laten we hopen dat datzelfde niet voor mij geldt.

'Instappen,' beval Mateo ruw.

In het besef dat hij geen keus had bukte Kendall onder de vleugel en klom in de cabine, overschaduwde door zijn massieve bewaker. De piloot was dezelfde man die hen vanuit Californië had gevlogen. Meteen zodra Kendall was gaan zitten begon de Cessna over de landingsstrip te rollen en steeg hij op, wederom in zuidelijke richting.

Waar brengen ze me naartoe?

Hij wist het antwoord op die vraag niet, maar hij wist wel wie er uiteindelijk op hem wachtte. Het was dezelfde man die de aanval op touw had gezet en die Kendalls onderzoek waarschijnlijk al tien jaar lang vanaf een afstand manipuleerde.

Die schoft – ooit een collega – was elf jaar geleden doodverklaard. Zijn vliegtuig was in Congo gecrasht en na een week zoeken was het wrak gevonden, met de verkoolde resten van de bemanning en de passagiers. Inmiddels wist Kendall dat dat een leugen was, een verzinsel, maar indertijd was hij stiekem opgelucht geweest toen hij hoorde dat de man dood was, omdat hij het duistere pad dat hij volgde, vreesde.

Als zijn onderzoek nog steeds in die richting gaat...

Kendall rilde van angst. Hij wist wat hij in zijn eigen lab had gecreëerd en wat er in Californië was vrijgekomen. En hij kon wel raden waarom hij was ontvoerd.

God, sta ons bij.

Painter boog zich dicht naar de monitor toe, met kolonel Bozeman, de commandant van de basis, achter hem. Het computerscherm was in vijf secties opgedeeld, met videobeelden die afkomstig waren van de vijf camera's van de verschillende leden van de expeditie. Via die beelden bestudeerde hij het verwoeste landschap.

Toen de truck het beveiligingshek rond de vroegere basis naderde, waarschuwde hij hen via de radio. 'Kom niet te dicht bij het station zelf. Het grootste deel van die basis ligt ondergronds. Wie weet of de bouwstructuur nog intact is na die explosie? De massa van de wagen – zelfs jullie eigen lichaamsgewicht – kan een instorting veroorzaken. We willen niet dat jullie allemaal per ongeluk in een giftig zinkgat vallen.'

'Dat zouden wij zelf ook niet leuk vinden, meneer,' antwoordde Drake.

Kolonel Bozeman boog zich over Painters schouder heen en sprak in de microfoon: 'Geen grote mond, Drake. Luister naar de directeur. Hij voert het bevel.'

'Ja, meneer.'

Terwijl de kolonel zich oprichtte, vervolgde Painter: 'Op grond van de bouwtekeningen van de basis moeten jullie minstens tweehonderd meter afstand houden. Als je dichterbij komt bevinden jullie je boven het station zelf.'

'Ik denk dat dat geen probleem is,' antwoordde Drake.

Op het scherm zagen ze de Hummer door de openstaande poort rollen, een klein eindje de oprit op. Toen stopte hij.

'Ziet u dat?' vroeg Drake.

Om beter te kunnen zien tikte Painter op één sectie van het scherm en zoomde in op die beelden. Ze kwamen uit de camera die in het pak van Lisa ingebouwd was. Ze stond overeind in de achterbak van de truck, waardoor hij een goed beeld kreeg van de weg voor hen.

Vijftig meter voor hen was een grote krater geslagen in de flank van de heuvel. Er hing een rookwolk boven de plek van de explosie. De omvang van de verwoesting was veel groter dan hij had verwacht. Dr. Hess had blijkbaar geen enkel risico genomen toen hij deze noodmaatregel trof.

‘Ik denk dat er meer is ingestort dan alleen de basis,’ zei Jenna in de radio.

Nikko, die aan de voeten van Painter lag, spitste zijn oren en ging rechtop zitten toen hij de stem van zijn bazin hoorde.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg hij.

‘Er waren geruchten dat het leger dit station in een reeds bestaande mijn had gebouwd. Een mijn die nog stamt uit de tijd van de goudkoorts. Zo te zien zijn delen van de omringende schachten ook ingestort toen het station de lucht in ging.’

Dat is niet best.

Painter draaide zich om naar Bozeman. ‘Is er een kaart of een overzicht van die oude mijn?’

‘Ik ga kijken.’ Hij rende de kamer uit en begon meteen bevelen naar zijn staf te brullen.

Painter haalde diep adem en begon weer te praten. ‘Totdat we de volle omvang van die oude schachten kennen, moeten jullie je terugtrekken.’

‘En het onderzoek van het epicentrum dan?’ vroeg Lisa.

‘Zoals het er nu uitziet zullen jullie toch niet veel bruikbaar vinden. Het is veiliger als jullie...’

Het beeld op het scherm begon te trillen.

Painter zag hoe Lisa’s handen de rolstang achter de cabine vastgrepen. De neus van de Hummer helde voorover en de grond eronder verbrokkelde. Er trokken barsten door de grond in de richting van de grote krater.

Op het scherm zag hij Drake herhaaldelijk met zijn hand boven op de cabine slaan. ‘Achteruit, rijden, rijden!’

De motor brulde toen hij in zijn achteruit werd gezet en hij hoorde de banden door het grind malen.

Nikko sprong overeind en begon met de zwoegende motor mee te grommen.

Heel langzaam reed de truck achteruit en kwam de voorkant uit het steeds groter wordende gat. De chauffeur bleef achteruitrijden, zigzaggend om tractie te krijgen op de instabiele grond. Een adembenemend ogenblik later scheurden ze achteruit het hek door en kwamen ze op de weg daarbuiten.

Voor hen brokkelde het zinkgat verder af en viel in de verlaten mijn, maar het achtervolgde hen niet langer.

Drake deed zijn mond open. ‘We moeten naar de directeur luisteren en maken dat we wegkomen.’

Niemand sprak hem tegen.

Painter leunde achterover en klopte Nikko op zijn flank; hij probeerde de hond evenzeer te kalmeren als zijn eigen bonkende hart. ‘Ze zijn oké.’

Hij schakelde naar een ander videobeeld – nu afkomstig van Josh’ camera. Terwijl de jonge man zijn zuster hielp op de bank te gaan zitten, bestudeerde Painter haar gezicht, dat deels verscholen ging achter het masker. Hij zag dat er haarlokjes tegen haar gezicht geplakt zaten door het zweet, maar verder leek ze onaangedaan en wat het belangrijkste was... *Ze was veilig.*

Voor hem was dat al een overwinning. De expeditie had hun over de basis zelf misschien niets betekenisvols geleerd, maar hopelijk konden de verzamelde monsters helpen in de juiste richting te zoeken.

Buiten de poort begon de truck om te keren toen Jenna opnieuw iets zei. ‘Wacht, ik realiseer me opeens iets!’

Drake riep naar de chauffeur dat hij moest stoppen.

Painter ging weer rechtop zitten.

‘Ik weet niet of het van belang is, maar ik ben vergeten het eerder te zeggen.’ Ze wees naar de poort. ‘Toen ik hier gisteravond aankwam, stond hij open. Net als nu. Ik dacht er op het moment zelf niet over na, maar nu begin ik me iets af te vragen.’

Painter dacht met haar mee. *De vijand was per helikopter vertrokken. Dan zullen ze waarschijnlijk ook zo gekomen zijn.*

‘Wie heeft die poort open laten staan?’ vroeg Jenna. ‘Stel dat het niet iemand was die de basis binnenging, maar iemand die wégvluchtte?’

Painter dacht na over de tijdlijn. ‘Toen de systeemanalist van de basis die noodoproep deed, sprak ze over het beveiligingslek, maar niets over een aanval.’

‘Dat betekent dat iemand – iemand daarbinnen – de basis waarschijnlijk van tevoren heeft gesaboteerd en alles in werking heeft gesteld. En wetend wat er zou gebeuren is de saboteur gevlucht voordat de hel losbarstte.’

Painter overwoog de waarschijnlijkheid van dit scenario. ‘Het klinkt wel logisch. De chaos die erop volgde kan hebben geholpen

de komst van het aanvalsteam te dekken, waardoor ze konden landen en Hess ontvoeren.’

Jenna wees naar de krater. ‘En met die mate van verwoesting duurt het weken, zo niet maanden, om alle lijken te vinden en te identificeren. Een hele tijd lang zou niemand hebben geweten dat Hess ontvoerd was.’

‘En dat verklaart weer waarom de vijand zo vastbesloten was om jou het zwijgen op te leggen. Ze wisten niet hoeveel jij hebt gezien en ze konden het risico niet nemen kennis over de ontvoering naar buiten te laten komen.’

‘Maar daar zijn ze niet in geslaagd,’ voegde Jenna eraan toe. ‘En nu weten we ook dat iemand waarschijnlijk hiervandaan is gevlucht. De enige weg uit deze heuvels voert óf door Mono Stad óf door Lee Vining. Beide stadjes hebben meerdere verkeerscamera’s. Als we de saboteur kunnen opsporen...’

Dan krijgen we misschien te horen wat hier werkelijk is gebeurd – en waarom.

Painter had eerder al het volledige verslag gekregen van de gebeurtenissen in D.C., met details over de aanval op het hoofdkwartier van DARPA en de executie van dr. Lucius Raffee. Iemand probeerde klaarblijkelijk alles te wissen wat verband hield met deze basis.

Maar nu was er enige hoop dat ze diegene de loef konden afsteken.

Painter kroelde Nikko achter zijn oor.

Jij hebt een slimme bazin.

Hij boog zich naar de microfoon. ‘Oké, goed werk allemaal. Komen jullie nu maar veilig naar huis.’

06.55 UUR

Lisa was stil en in zichzelf gekeerd toen de Hummer uit de heuvels afdaalde. In haar hoofd nam ze de protocollen door voor hun terugkeer naar het verzamelpunt vanwaar de expeditie was vertrokken.

Bij de grens had een groep mariniers – in samenwerking met een team van het CDC, het Center for Disease Control – al een geïmproviseerde garage opgezet waar de truck in quarantaine kon

worden geplaatst. Als ze daarbinnen waren uitgestapt, zouden zij en de anderen zich moeten uitkleden en meerdere ontsmettingsfasen doorlopen. Daarna zou hun groepje twaalf uur in isolatie moeten om te zien of er tekenen waren van infectie of besmetting.

Ze staaarde naar de glooiende zwarte heuvels en zag de ernst van de dreiging onder ogen. Ze schatte dat deze dode zone minstens vijfenzeventig vierkante kilometer besloeg.

Maar wat hield dat in? Was datgene wat in het lab groeide door de explosie in aerosolen omgezet en daardoor wijdverspreid geraakt? En zo ja, was dan de giftige tegenmaatregel die dr. Hess in werking had gesteld erin geslaagd het te neutraliseren?

De antwoorden hierop konden alleen op de mariniersbasis worden gevonden, waar ze nu in een hangar een BSL4-laboratorium aan het opzetten waren. Ze popelde om daarheen terug te keren, zodat ze de monsters en exemplaren kon bestuderen.

Eindelijk verschenen er groene heuvels voor hen, verzacht door het ochtendlicht. Het leek alsof ze uit een zwart-witfilm overgingen in een scène die in Technicolor was opgenomen. Ze putte hoop uit die schoonheid, uit de veerkracht van de natuur.

Maar toen zag ze al die lijken in de heuvels – de vogels, herten, zelfs hagedissen en slangen – en een diepe wanhoop drukte op haar schouders. Maar misschien waren het die rottige zuurstoftanks. Ze verschoof het tuig voor wat meer comfort.

‘Moet je daar kijken.’ Jenna wees naar de rand van het zwarte gebied.

Lisa zag het ook. ‘Stop de wagen,’ beval ze.

De chauffeur gehoorzaamde en het voertuig kwam tot stilstand.

De rij houten staken aan de kant van de weg die de grens van de dode zone markeerden, stond daar waar de mariniers ze eerder in de grond hadden geslagen. Maar die zwarte schaduw was nu voorbij die grens gekropen, verder naar beneden langs de groene helling.

‘Het verspreidt zich nog steeds,’ zei Jenna zachtjes.

Drake vloekte.

Lisa moest slikken en haar mond werd droog van angst. ‘We moeten opmeten hoe ver het voorbij de staken is gekomen.’ Ze bukte om op het dashboardklokje van de Hummer te kijken. ‘We kunnen een ruwe berekening maken hoe snel het gaat.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Drake.

De sergeant pakte een meetlint uit een gereedschapskist achter in het open gedeelte van de wagen en sprong op de grond.

Josh volgde hem. ‘Ik help je.’

Lisa wilde hen volgen, maar Painter kwam door via de radio. ‘Lisa, ik heb je op een privékanal.’

Ze bleef staan en pakte de rand van de open laadbak vast. Ze wuifde naar de anderen om verder te gaan. ‘Wat is er?’

‘Als dat organisme nog leeft, als het niet is gedood door het gifgas, moeten we het gebied misschien verbranden.’

‘Maar zal het door vuur wel gedood worden?’

‘Ik denk dat dat misschien zou kunnen.’

‘Waarom?’

‘Het aanvalsteam kwam met een vlammenwerper als onderdeel van hun uitrusting. Dat is vrij ongebruikelijk.’

Lisa begreep het. ‘Tenzij ze er rekening mee hielden dat ze zo’n wapen nodig zouden hebben.’

‘Precies. Die lui waren erop uitgestuurd om een lab te overvallen waarvan ze wisten dat er een beveiligingslek was. Misschien heeft iemand hen op pad gestuurd met de middelen om zich er een veilige weg doorheen te branden, zodat ze bij Hess konden komen.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’ Ze keek naar de karkassen die overal in het landschap lagen. ‘Misschien was het secundaire doel van het zenuwgas – als het vergif het organisme niet doodde – om alles wat beweegt te doden, alles wat dat organisme mee kon voeren, het gebied uit.’

‘Om de besmetting op één plaats te houden.’

Ze knikte bij zichzelf. Dit gesprek maakte dat ze nog meer begon te popelen om naar het biolab te gaan en deze theorieën te testen.

Een felle kreet trok haar aandacht. Achter de truck zat Josh op één knie. Drake hielp haar broer overeind.

‘Je moet goed oppassen voor die onzichtbare rotsuitsteeksels hier,’ zei Drake.

Josh maakte zich los uit zijn greep en deed een stap naar achteren. Hij staarde naar zijn linkerbeen. ‘Ik ben geprikt. Een doorn, denk ik.’

‘Laat eens kijken.’

Drake begon het te onderzoeken, maar Lisa schreeuwde: ‘Uit de buurt blijven!’ Ze sprong op de grond en haastte zich naar hen toe. ‘Niet bewegen, Josh.’

Bij de twee mannen gekomen zag ze dat het gezicht van haar broer bleek was geworden.

Ze ging op haar hurken zitten en bekeek de scheur in zijn pak en de stekel van een stukje tak dat in zijn been was gedrongen.

Het takje en het blad waren allebei zwart.

‘Haal ducttape!’ schreeuwde Drake naar de andere marinier. Toen zei hij tegen Lisa: ‘We kunnen zijn pak dichtplakken. Het is geen grote scheur.’

Maar Lisa trok met haar gehandschoende vingers het gat juist verder open en keek naar het scheenbeen van Josh. De huid rondom de zwarte doorn werd al paarsrood.

‘Het steekt heel erg,’ zei Josh met een van pijn vertrokken gezicht.

Lisa draaide zich om naar Drake. ‘We moeten touw hebben. Een riem. Iets om een tourniquet te maken.’

Drake rende weg.

‘Het komt goed met je,’ zei Lisa, maar haar woorden klonken routineus en niet overtuigend. Ze bleef bij haar jongere broertje, zocht zijn hand en kneep erin.

Achter zijn masker ademde Josh moeilijk en hij kneep zijn ogen dicht van pijn. Hij zag er tien jaar jonger uit. De angst veranderde hem in een jochie dat opzag naar zijn oudere zus voor hulp.

In haar hoofd galmden de woorden: *Dood ons... dood ons allemaal.*

Drake kwam terughollen en trok iedereen, behalve de chauffeur, mee. Hij had een stuk klimtouw in zijn handen. Ze hielp hem het rondom Josh’ dijbeen vast te maken.

‘Trek het zo strak aan als je kunt,’ zei ze.

Jenna stond angstig met haar armen voor haar borst gekruist te kijken; zij herkende blijkbaar het gevaar. ‘Houdt de tourniquet de verspreiding tegen?’

Lisa antwoordde niet, want ze wilde niet liegen.

Toen het touw eenmaal vastgebonden zat, diep ingesnoerd in de spieren van Josh’ dijbeen, hielpen de mariniers mee hem terug te dragen naar de Hummer. Toen ze hem in de laadbak tilden liep Lisa naar de gereedschapskist en pakte wat ze nodig had.

Painter sprak via het privékanaal: ‘Lisa...’

‘Het moet gebeuren,’ fluisterde ze terug.

‘Wacht er ten minste mee tot jullie hier terug zijn.’

‘Dan verliezen we te veel tijd.’

Drakes mond viel open toen ze zich omdraaide en zag wat ze in haar hand had. Ze gaf hem de brandbijl.

‘Bij de knie,’ zei ze. ‘Haal het eraf bij de knie.’

28 APRIL, 10.17 UUR EDT
WASHINGTON D.C.

‘Dat is hem,’ zei Gray.

Hij stond op zijn vuisten geleund bij het computerscherm in het zenuwcentrum van Sigma. Hij was alleen met Kat. Jason zat in de kamer ernaast, zichtbaar door een raam, te werken aan de documenten die ze uit de servers van DARPA hadden gered.

Godzijdank had ik die USB-stick nog bij me.

Gray tuurde geconcentreerd naar de monitor met de foto van de man op het scherm: die scherpe gelaatstrekken, smalle neus en het kortgeknipte blonde haar. Hij herinnerde zich hetzelfde gezicht, dat woedend naar hem terugkeek vanuit de gang in het hoofdkwartier van DARPA.

‘Weet je zeker dat hij het is?’ vroeg Kat.

‘Zonder enige twijfel. Wie is hij?’

Uren geleden, nadat hij uit Arlington was teruggekeerd op het hoofdkwartier, hadden hij en Kat een nabespreking gehouden. Ze had er ook een tekenaar bij gehaald. Een ander team had de lijken opgehaald uit de gang van DARPA op de zesde verdieping. Ze hadden geen identiteitsbewijzen bij de doden aangetroffen maar wel vingerafdrukken afgenomen. Kat stelde al snel vast dat het allemaal voormalige soldaten van de Britse speciale strijdkrachten waren, meer specifiek van de SAS, de 22e Special Air Service. Hoogstwaarschijnlijk waren ze huurlingen geworden, een elitegroep, die een hoge prijs vroeg.

Kat wees op het scherm. ‘Dit is hun leider, majoor Dylan Wright.’

‘Laat me raden. Ook van de SAS.’

‘Bijna goed. Hij was van de Britse speciale strijdkrachten, maar hij zat bij de SBS.’

De Special Boat Service.

Gray was op de hoogte van dat detachement van het Verenigd Koninkrijk. Deze eenheid was in de Tweede Wereldoorlog opgericht om aanvallen uit te voeren op Duitse doelen, voornamelijk in de Middellandse, Egeïsche en Adriatische Zee. Nu werden ze over de hele wereld ingezet als eenheid voor terrorismebestrijding.

‘Als ik moet raden,’ zei Kat, ‘dan zeg ik dat deze groep bestaat uit voormalige leden van het Britse X Squadron. Die speciale eenheid is in 2004 geformeerd uit vrijwilligers van zowel de SAS als de SBS.’

Zoals het team dat DARPA heeft overvallen.

‘Het X Squadron wordt gezien als het beste van het beste,’ besloot Kat.

‘Maar wie heeft deze ex-soldaten ingehuurd?’ vroeg Gray.

‘Dat is niet bekend, maar ik heb het doorgegeven aan verschillende inlichtingendiensten, en ook aan een paar contacten in de schimmige wereld van huurlingen. Hopelijk krijgen we in de komende uren antwoorden.’ Kat keek hem zijdelings en meelevend aan. ‘Als je in de tussentijd wat persoonlijke aangelegenheden moet afhandelen, dan is dit een goed moment.’

Gray zuchtte. Hij had al een dutje gedaan en was bij zijn vader langs geweest. De verpleegkundige voor overdag was er en hij had uitgebreid met haar gepraat over het installeren van een alarm op de deuren en andere maatregelen, die ervoor moesten zorgen dat zijn vader ’s nachts veilig was. Maar ook zij had toegegeven dat dat op zijn hoogst een noodgreep was en dat hij en Kenny erover moesten nadenken een volgende stap te zetten, wat inhield in dat ze hun vader zouden moeten verhuizen – zo niet naar een verpleeghuis voor dementerenden, dan toch naar een eenheid met begeleid wonen.

‘Ik denk dat ik naar de fitnessruimte ga om wat stoom af te blazen.’ Hij had behoefte om zijn hoofd leeg te maken.

Kat keek hem nog wat langer aan en knikte. ‘Ik geloof dat Monk daar ook is.’

Achter hen werd op het raam getikt en ze keken om. Jason wenkte Kat. Nieuwsgierig volgde Gray haar naar het kantoor ernaast.

Kat ging naast Jason staan en vroeg: ‘Kom je al wat verder met die documenten?’

‘Het gaat. Maar ik zou willen dat ik meer had kunnen redden dan alleen deze map met informatie over de basis. Het is alsof je je een beeld van een hele kamer probeert te vormen terwijl je door een sleutelgat kijkt. Als ik tijd had gehad om een back-up te maken van wat meer documenten...’

Kat klopte hem op de schouder. ‘Het eerste wat je bij het vergaren van inlichtingen moet accepteren is dat je nooit het hele plaatje ziet. Je leert omgaan met de feiten die je hebt en dan moet je je best doen om van daaruit gevolgtrekkingen te maken.’

Jason trok een frons, hij was kennelijk nog niet tevreden. Door de wallen onder zijn ogen en het energiedrankje naast hem leek het alsof de jongeman helemaal geen slaap had gehad.

‘Ik heb een telefoontje gepleegd naar de British Antarctic Survey,’ ging Jason verder, ‘en geprobeerd professor Harrington te spreken te krijgen, die paleobioloog, die regelmatig contact had met dr. Hess. Misschien kan hij een heleboel open plekken in ons onderzoek invullen.’

‘Hopelijk wel,’ zei Kat, ‘maar waarom heb je ons geroepen? Heb je iets gevonden?’

‘Misschien wel, maar ik wil het eerst met jou doornemen. Nu ik me urenlang in die documenten heb begraven zit ik er misschien te dicht op. Ik heb een frisse blik nodig.’

‘Maak je geen zorgen. Daar heb ik zelf ook vaak mee te maken. Ga door en gebruik ons als klankbord.’

Het trof Gray hoe zachtmoedig Kat met deze jongeman omging. Het stond in scherp contrast met haar gebruikelijke staalharde blik en verstandelijke manier van waarnemen. Toen hij Kat voor het eerst leerde kennen had hij altijd het gevoel gehad dat hij op zijn tenen moest lopen en een beetje rechterop moest gaan staan. Zo kwam ze op mensen over. Maar nu, en misschien kwam dat doordat ze twee meisjes moest grootbrengen, liet ze een andere kant van zichzelf zien. Ze was nog steeds verre van warm en aalbaar, maar wel een goede mentor, zo te merken.

Jason ging rechtop zitten en kreeg zijn zelfvertrouwen terug. ‘Oké, maar jullie moeten geduld met me hebben. Ik zit tot mijn nek in wat al die verschillende Britse militaire en wetenschappelijke onderzoeksteams in Antarctica uitvoerden.’

Kat keek even naar Gray en het was duidelijk waar ze op doelde.

Alweer het Britse leger. Net als het team dat DARPA had overvallen. Kon daar een verband zijn?

‘Ga door,’ moedigde Kat Jason aan.

‘Laten we bij de huidige gebeurtenissen beginnen, voordat ik het over de geschiedenis ga hebben. In 1961 trad het Verdrag inzake Antarctica in werking, wat er in principe op neerkwam dat territoriale claims op het continent niet werden erkend en dat het alleen mocht worden gebruikt voor vreedzame doeleinden. Sindsdien zijn er verspreid over Antarctica veel bases gevestigd. Sommige daarvan zijn zuiver bedoeld voor onderzoek, maar een meerderheid bestaat – ondanks dat verdrag – uit gecombineerde leger- en onderzoeksbases.’

Net als in Californië, realiseerde Gray zich.

‘Maar vóór dat verdrag werd er op dat continent constant oorlog gevoerd tussen internationale gemeenschappen om het grondgebied. Iedereen wilde een stukje van die ijstaart opeisen. Die strijd culmineerde tijdens de Tweede Wereldoorlog, omdat de Zuidelijke Oceaan werd gebruikt als veilige toevlucht voor nazi-onderzeeërs. Maar ook vóór de oorlog probeerde Duitsland al op een agressieve manier zijn rechten op te eisen. In 1938 tuigden ze de Deutsche Antarktische Expedition op om het continent te onderzoeken en er een basis te vestigen.’

Jason tikte op een toets waardoor het embleem van de Duitse expeditie verscheen.

‘De officiële reden van de expeditie was het zoeken naar een plek om er een haven voor de walvisvangst te vestigen, maar voor het merendeel geloofde men dat ze in werkelijkheid locaties verkenden voor een Duitse marinebasis. Gek genoeg stelden ze zelfs de beroemde Amerikaanse poolonderzoeker Richard E. Byrd aan om de groep voorlichting te geven voordat ze uit Hamburg vertrokken. Dat is belangrijk.’

‘Waarom?’ vroeg Gray.

‘Uiteindelijk legden de nazi’s een territoriale claim op het deel van Antarctica dat nu Queen Maud Land heet en dat in die tijd als Noors territorium werd beschouwd. De Duitsers noemden het Neuschwabenland. Het zette de Amerikanen er kennelijk toe aan een eigen expeditie onder dezelfde Richard Byrd te gaan leiden. Deze Amerikaanse expeditie was in mysteriën gehuld. Byrd had opdracht gegeven tot het bouwen van een enorme sneeuwkruiser, een monster van bijna twintig meter. Hij was in staat poolbergen te beklimmen of enorme gletsjerspleten over te steken. Op het bovenste dek kon zelfs een klein verkenningsvliegtuig staan. Hier is een plaatje van de landing ervan op Antarctica.’

Hij klikte op een symbool op het scherm om een afbeelding van het voertuig te laten zien.

‘Een indrukwekkend bakbeest,’ gaf Gray toe.

‘Hij werd gebouwd om voldoende materieel en voorraden te

vervoeren waarmee een onderzoeksteam een heel jaar toe kon en volkomen onafhankelijk te kunnen opereren. Op die manier was het in principe een mobiele basis.’

‘Met welk doel?’

‘Ja, nu wordt het interessant. Hoewel er veel publiciteit was rond de constructie en het transport van het enorme apparaat, viel dat helemaal stil toen de kruiser op Antarctica was aangekomen. De opdrachten die Byrd voor deze expeditie kreeg waren niet alleen geheim, het moest zelfs geheim blijven dat er überhaupt opdrachten waren. Pas jaren later heeft Byrd toegegeven dat de sneeuwkruiser een onbekende kuststrook van negenhonderd mijl, die hij de Fantoomkust noemde, had onderzocht. En dat er negenenvijftig mannen waren achtergebleven om dat onderzoek voort te zetten.’

‘Waar zochten ze naar?’ vroeg Kat.

Jason haalde zijn schouders op. ‘Daar bestaan een heleboel theorieën over, sommige heel alledaags en sommige tamelijk buitenissig. Maar professor Harrington had een heleboel aantekeningen en geverifieerde historische documenten uit die tijd. Hij denkt dat de Duitsers iets ongelooflijks hadden ontdekt, iets dat onder het ijs begraven lag.’

‘Wat dan?’ hoorde Gray. ‘Een ufo?’

‘Nee, maar je zit er niet zo ver naast als je denkt. Sommige oude verslagen staven dat de Duitsers een uitgestrekt ondergronds grottenstelsel hadden gevonden, met warmwatermeren en enorme spleten en tunnels.’

Blijkbaar was Grays scepsis niet onopgemerkt gebleven.

Jason keek Kat aan. Ze knikte alsof ze hem toestemming gaf vrijuit verder te praten. ‘Er zijn precedentes voor,’ zei hij een beetje stotterend, alsof hijzelf iets van zulke dingen af wist.

Gray wilde er meer van weten, maar Kat gebaarde dat Jason door moest gaan.

Hij schraapte zijn keel. ‘In feite hebben recente geologische onderzoeken aangetoond dat de beweringen van de Duitsers helemaal niet zo uitzinnig waren. De studies van de afgelopen jaren hebben verbazingwekkende afwijkingen onder het ijs onthuld. Van oude meren en stromende rivieren – die allebei vol leven kunnen zijn – tot ravijnen waarbij de Grand Canyon in het niet zinkt. Er zijn

zelfs ondergrondse vulkanen ontdekt, sommige met lavastromen, die langzaam en mijlendiep onder het ijs een pad laten smelten.’

Gray probeerde zich een dergelijk vreemd landschap voor te stellen.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Jason, ‘het geloof in het bestaan van een nazibasis kreeg steeds meer nationale aandacht. Hier is een artikel in de *New York Times*, gepubliceerd in 1945.’

Gray leunde over zijn schouder en las de kop. ‘*Antarctische haven ontdekt.*’

Kat maakte een ongeduldig gebaar. ‘Ja, maar wat heeft dit met dr. Hess of de British Antarctic Survey te maken?’

‘Alles. Professor Harrington hechtte veel belang aan deze eerdere expedities. De Britten behoorden tot de actiefste ontdekkingsreizigers op Antarctica, weet je. Zij waren de eersten die er een basis vestigden, ze gaven de belangrijkste oriëntatiepunten een naam en in de tien jaar na de oorlog zijn er wel twaalf expedities geweest, over het hele continent, de meeste ervan uitgevoerd onder leiding van een organisatie die de Falkland Islands Dependencies Survey heette.’ Jason keek hen aan. ‘In 1962 veranderde die naam in de British Antarctic Survey.’

‘Dat is dus dezelfde groep die daar al tientallen jaren opereert,’ zei Kat. Er kwam een nadenkende trek op haar gezicht toen ze deze informatie tot zich door liet dringen. ‘Maar waarom hebben ze zoveel expedities uitgevoerd, vooral na de Tweede Wereldoorlog?’

‘Je moet bedenken dat aan het eind van de oorlog de meeste hoofdrolspelers van nazi-Duitsland in Britse handen vielen. Rudolf Hess, Heinrich Himmler en de belangrijkste van allemaal, het hoofd van de Duitse marine, grootadmiraal Karl Dönitz. De Britten hadden ongelimiteerd toegang tot deze leiders en hun medestanders om hen te verhoren, lang voordat wij of de Sovjets dat deden.’

Gray snapte het belang hiervan met betrekking tot hun discussie. ‘En als marinecommandant bezat Dönitz natuurlijk uiterst gedetailleerde kennis over de activiteiten van de onderzeeërs rond dat meest zuidelijke continent.’

‘Zo is het, waaronder ook de locatie van de basis van Neuschwabenland en wat de Duitsers op dat continent hadden ontdekt. Blijkbaar was dat iets ongelooflijks. Hier volgt een citaat van admiraal Dönitz tijdens het Neurenbergproces, waarin hij pocht

op de ontdekkingen van de nazi's in Antarctica. Hij zegt dat ze er een *onkwetsbaar fort, een paradijsachtige oase te midden van het eeuwige ijs* hadden gevonden.'

Jason liet dit even bezinken voordat hij verderging: 'En nog ongebruikelijker is dat deze admiraal, die zo hoog op de ladder stond van de nazihierarchie, uiteindelijk maar tien jaar in de Spandau-gevangenis in Berlijn heeft gezeten. Dus terwijl anderen de doodstraf kregen, kwam de commandant van de nazivloot er met een tik op de vingers vanaf. Waarom denken jullie dat dat gebeurde?'

'Laat me raden,' zei Gray. 'Het was een ruil. Een lichte gevangenisstraf, in ruil voor informatie.'

Jason knikte. 'Dat is ook wat professor Harrington beweert in zijn uitwisseling met dr. Hess.'

'En die Britse groep zoekt nu al tientallen jaren naar dat verloren gegane grottenstelsel?' zei Kat. 'Waarom is dat zo belangrijk?'

Jason haalde sissend adem. 'Dat is alles wat er in de historische documenten staat, maar de persoonlijke aantekeningen van professor Harrington verwijzen naar een paar geheime stukken – misschien een kaart – iets wat Darwin in zijn bezit had.'

Gray kon niet verbergen dat hij geschokt was. 'Bedoel je Charles Darwin?'

'Inderdaad.'

Gray wees naar de documentnaam boven in het computerscherm.

D.A.R.W.I.N.

'Is dat de reden waarom de map die we van de servers van DARPA hebben gekopieerd die titel heeft?' vroeg hij.

'Misschien, maar het is blijkbaar ook een acroniem voor de belangrijkste filosofie die Harrington en Hess met elkaar deelden. Ze bespreken dat in verscheidene e-mails. Het staat voor *Develop and Revolutionize Without Injuring Nature*, "ontwikkel een revolutionaire methode zonder de natuur schade toe te brengen". Die twee onderzoekers waren verenigd in een poging een manier te vinden om het grote uitsterven dat momenteel op de planeet plaatsvindt een halt toe te roepen.'

Het zesde uitsterven.

Gray dacht aan de beschrijving van Hess' missie door dr. Raffee:

door middel van technologie een uitweg uit deze massale extinctie proberen te vinden.

‘Maar wat heeft dit historische verleden te maken met Hess’ huidige onderzoeksproject naar synthetische biologie?’ vroeg Kat.

‘Ik weet het niet, maar ik geloof dat het in 1999 allemaal in gang is gezet.’

‘Waarom toen?’

‘Beide wetenschappers verwezen aldoor naar een ontdekking in oktober van dat jaar. Ze beschreven het als een doorbraak in hun beider onderzoeksrichtingen. Harrington omschreef het nogal pompeus als de *sleutel tot de poort van de hel*.’

Gray vond dat niet erg prettig klinken.

‘Ze waren allebei erg terughoudend als ze erover schreven. Maar ze onthulden wel wat die *sleutel* was.’ Jason keek hen aan. ‘Daarom heb ik jullie laten komen. Ik dacht dat het misschien belangrijk was in verband met de gebeurtenissen in Californië.’

‘Wat was het?’ drong Gray aan.

‘Ik heb het geverifieerd aan de hand van onafhankelijke bronnen. Vooral het volgende klopt absoluut: in 1999 ontdekte een groep onderzoekers een virus op Antarctica – eentje waar noch dier, noch mens immuun voor was. Nog vreemder is dat deze microbe werd gevonden op verafgelegen ijsvelden, waar verder niets anders leefde. Sommigen van de wetenschappers uit die tijd speculeerden dat het virus een vorm van prehistorisch leven kon zijn geweest dat uit het ijs was ontdooid... of dat het deel uitmaakte van een oud biologisch wapenprogramma. Hoe dan ook, die ontdekking maakte zowel Harrington als Hess erg opgewonden.’

Gray begreep waarom Jason vooral hierdoor alert was geworden. Als je bedacht wat er in Californië aan de hand was, kon het belangrijk zijn.

Voordat ze verder konden praten ging de telefoon op Kats bureau. Ze nam op en Gray hoopte dat er nieuws was uit Californië. Hij keek op zijn horloge; de leden van de expeditie zouden nu op de terugweg moeten zijn uit de gevarezone – en hopelijk met antwoorden.

Kat keek even naar Gray. ‘Ik word doorverbonden met professor Harrington.’

Hij kwam overeind. *Dit was misschien nog veel beter.*

Kat zette de telefoon op de luidspreker.

'Hallo, hallo.' De verbinding was zwak en viel af en toe weg. 'Dit is Alex Harrington, kunt u mij horen?'

'Jazeker, professor. U spreekt met...'

'Ik weet het,' onderbrak hij haar. 'U bent van Sigma.'

Kat keek Jason woest aan.

Met zijn mond vormde hij: 'Dat heeft hij niet van mij.'

'Ik was goed bevriend met Sean McKnight,' verklaarde Harrington.

Gray en Kat keken elkaar geschrokken aan. Sean McKnight was de oprichter van Sigma Force. Hij was degene die Painter tien jaar geleden had gerekruteerd en uiteindelijk had de man zijn leven gegeven in de strijd. Hij was binnen deze muren gestorven.

'Meneer,' zei Kat, 'wij hebben geprobeerd u te bereiken. Ik weet niet of u hebt vernomen dat er in het lab van dr. Hess in Californië een ongeluk is gebeurd.'

Het bleef lang stil, zo lang dat Gray vreesde dat de verbinding was verbroken.

Toen sprak Harrington weer. Hij klonk paniekerig en kwaad. 'Wat een dwaas. Ik had hem nog zo gewaarschuwd.'

'Wij hebben uw hulp nodig,' drong Kat aan. 'Om beter te kunnen inschatten wat voor onderzoek dr. Hess deed.'

'Niet via de telefoon. Als u antwoorden wilt, zult u naar mij toe moeten komen.'

'Waar bent u?'

'Antarctica... Queen Maud Land.'

'Kunt u iets specifiekker zijn?'

'Nee. Kom naar het Halley Onderzoeksstation op de Brunt Ijsplaat. Ik zorg ervoor dat daar iemand is om jullie te ontvangen – iemand die ik kan vertrouwen – en die zal jullie bij mij brengen.'

'Professor,' bleef Kat aandringen, 'in deze kwestie is tijd een kritiek punt.'

'Dan moeten jullie je haasten. Maar vertel me eerst het volgende: is dr. Hess dood, of is hij vermist?'

Kat trok haar mond samen, kennelijk afwegend hoeveel ze kwijt wilde. Ze koos ten slotte voor de waarheid. 'Wij denken dat hij ontvoerd is.'

Het bleef opnieuw lang stil aan de lijn. Toen de professor weer

sprak had kwaadheid plaatsgemaakt voor vrees. *‘Dan moeten jullie nú hiernaartoe komen.’*

Er klonk een klik op de lijn. Het gesprek was verbroken.

Achter hen sprak een andere stem: ‘Het klinkt alsof er een uitstapje ophanden is.’

Gray keek om en zag Monk in zijn joggingbroek en een bezweet t-shirt met een basketbal onder zijn arm op de drempel staan.

‘Ik kwam net kijken of je zin had in een potje één tegen één,’ zei Monk, ‘maar dat schijnt nog even te moeten wachten.’

‘Ja,’ zei Kat. ‘Er moet onmiddellijk iemand naar het zuiden om Harrington te ondervragen.’

Gray knikte naar Monk. ‘Dat kunnen wij wel doen. Er hoeven er niet meer mee te gaan dan wij tweeën.’

‘Dat kan wel zijn,’ zei Monk, ‘maar dit uitstapje is niet voor mij, maat. Deze keer niet. Je moet iemand meenemen die bekend is met de Zuidpool.’

‘En wie is dat dan?’

Monk wees. ‘Wat dacht je van hem?’

Gray draaide zich om naar Jason. *Zo’n jonge jongen?*

Jason keek al even verbaasd.

‘Monk heeft gelijk,’ zei Kat. ‘Jason heeft al die documenten doorgelezen en hij heeft een tijdlang op dat continent gewoond. Hij kan daar van grote waarde zijn.’

Gray ging er maar niet tegenin. Hij vertrouwde Kats oordeel op operationeel gebied net zozeer als dat van Painter. ‘Oké, wanneer vertrekken we?’

‘Nu direct. Voordat de professor van gedachten verandert en niet wil meewerken. Uit zijn gedrag van zojuist blijkt dat Harrington paranoïde en doodsbang is, voor iets... of voor iemand.’

Daar was Gray het mee eens.

Maar wie kon dat zijn?

28 APRIL, 21.33 UUR AMT (AMAZON TIME)
RORAIMA, BRAZILIË

Hij hield enorm van de jungle als de avond viel, wanneer de dag met zijn dwaze idee van veiligheid wegviel en overging in totale duisternis, vol schimmige bewegingen en het ritselen van nachtdieren. Zonder zonlicht werd het glanzende woud een voorwereldlijke, donkere jungle, waarin voor de mens geen plaats was.

Terwijl Cutter Elwes op het balkon stond dat uitkeek op het meer van de nederzetting en het regenwoud erachter, kwamen er dichtregels uit *Het Jungleboek* van Rudyard Kipling bij hem op. Hij had ze al zo vaak aan zijn zoontje van zeven voorgelezen. Hij waardeerde Kiplings gebrek aan sentimentaliteit, terwijl hij tegelijk een hommage bracht aan de schoonheid van de natuur.

*Chil de Wouw kondigt aan de nacht,
Door Mang de Vleermuis vrijgelaten.
Nu slapen de kudden in de dichte stal,
En tot de ochtend is de aarde van ons.
Dit is het uur dat klauw en kaak
Hun macht en kracht doen heersen.
O, hoor de roep! – Goede jacht aan allen
Die de Wet van de Jungle houden.*

Hij sloot zijn ogen en luisterde naar het gezoem van de muggen en de vliegen, het ultrasone geluid van de trechteroorvleermuizen, het kuchende geluid van een gealarmeerde slingeraap. Hij hoorde het ruisen van de wind door de blaadjes van de hoge kapokbomen en

de fluisterende vleugels van een zwerm papegaaien. Achter op zijn tong proefde hij de smaak van leem, rottende bladeren, tezamen met de zoete geur van de nachtelijk bloeiende jasmijn.

Vanuit de open deuren achter hem werd hij onderbroken door de woorden: *'Viens ici, mon mari.'*

Hij glimlachte. Ashuu deed zo haar best om Frans met hem te spreken. Hij draaide zich om, leunde tegen de reling van het balkon en keek naar haar donkere, naakte huid, haar volle borsten en de lange waterval van zwarte golvende haren, helemaal tot aan haar middel. Zij behoorde tot de Macuxi-stam en haar naam betekende 'klein', maar hij werd ook gebruikt om iets te omschrijven wat heel erg mooi was.

Hij liep naar haar toe en legde zijn hand op de lichte welving van haar buik, die het tweede trimester van haar zwangerschap aanduidde.

Heel erg mooi, zeker.

Ze ging met haar vingertoppen over zijn schouder naar zijn rug en trok de ruwe littekens na die ze daar voelde, wetend hoezeer het hem opwond. Hij droeg zijn verwondingen met trots, de herinnering aan de klauwen van de Afrikaanse leeuw die door zijn vlees scheurden en hem voor het leven hadden getekend. In sommige nachten rook hij nog die stinkende adem, vol bloed en vlees en honger.

Ze trok hem bij de hand naar hun slaapkamer.

Hij keerde zich af van het woud, van zijn scheppingen, die nog bezig waren zich de Wet van de Jungle van Kipling eigen te maken in dat beschaduwde preeel, en hij wist dat weldra niets hem ervan kon weerhouden zijn doel te bereiken: een begin te maken met een nieuwe genesis op deze planeet; niet eentje die door de geest van God werd gedreven, maar door de hand van een mens.

Hij kneep in de vingers van Ashuu.

Door mijn eigen hand zal dat beginnen.

Terwijl hij zijn vrouw naar binnen volgde, riep het donkere woud hem na, en de oude littekens brandden op zijn schouders en langs zijn rug. Ze zouden hem voor altijd herinneren aan de wet van de jungle.

Hij herinnerde zich nog een andere dichtregel, deze keer van Lord Tennyson, een verre verwant van moederskant, uit diens gedicht *In*

Memoriam A.H.H. Die regel bevestigde het basisprincipe van het recht van de sterkste, van zowel de grootsheid als de meedogenloosheid van de evolutie, en hij beschreef het werkelijke hart van de natuur als...

... rood, aan tanden en klauwen.

Nooit eerder waren er zulke ware woorden geschreven.

En ik zal ze tot mijn Wet maken.

Deel II

De Fantoombkust

29 APRIL, 07.05 UUR PDT
LEE VINING, CALIFORNIË

Wat maakt een extra spookstadje hier in de bergen eigenlijk uit?

Jenna zat samen met Nikko op de achterbank van een leger-voertuig. De husky hijgde opgewonden, blij dat hij weer thuis was. Hun twee begeleiders zaten voorin: Drake in de bijrijdersstoel en korporaal Schmitt weer achter het stuur. Het groepje was met een helikopter overgevlogen naar het kleine vliegveld van Lee Vining en reed nu door het geëvacueerde stadje, op weg naar het bureau van het Parkbeheer.

Meestal wemelde het op dit vroege uur al van de toeristen in het stadje aan het meer. Ze maakten een dagtripje vanuit het aangrenzende Yosemite, of uit het handjevol motels aan Highway 395. Maar vandaag verroerde zich niets in de hoofdstraat, afgezien van een bol tuimelkruid, die over de gele streep in het midden van de weg rolde, voortgedreven door de opstekende wind.

In het oosten scheen de zon nog, maar in het westen, boven de bergketen van de Sierra Nevada, trokken donkere stapelwolken zich samen, die elk moment over het bekken dreigden te rollen. Er was regen met zware windstoten voorspeld. Ze stelde zich het verwoeste, dodelijke gebied in de heuvels voor en hoe het regenwater van het hoger gelegen terrein naar het meer en daar voorbij zou stromen. Het was niet het vx-gas dat maakte dat iedereen naar de lucht keek. Het laatste toxicologische rapport toonde aan dat het zenuwgas snel in kracht was afgenomen toen het eenmaal in aanraking was gekomen met de grond. In plaats daarvan dacht zij aan het zwarte, aangetaste land – en datgene wat daar broeide.

Goddank is er niemand meer in het stadje.

De evacuatie van Lee Vining – met een bevolking van ongeveer tweehonderd personen, toeristen niet meegeteld – had niet lang geduurd. Ze staaarde naar het gele reclamebord van Nicely's Restaurant waarop ze hun ontbijtspecialiteit aanprezen. Die zou nooit meer geserveerd worden. Verderop, bij het Informatiecentrum van het Monomeercomité annex boekhandel, hing de Amerikaanse vlag nog uit, maar de luiken van de winkel waren dicht.

Zou hier ooit nog iemand kunnen terugkeren?

Ten slotte sloeg het voertuig af naar de slingerende oprit van het bureau van het Parkbeheer en het Bezoekerscentrum, dat uitkeek over het Monomeer. Ze parkeerden niet op de parkeerplaats, maar reden regelrecht door naar de hoge glazen entree.

Een vertrouwde figuur deed de deur open toen ze stilhielden. Bill Howard stak zijn arm op om hen te begroeten. Hij ging gekleed in een spijkerbroek en het bruine overhemd en jasje van de parkbeheerders. Hoewel hij al halverwege de zestig was, hield hij zijn lichaam fit en stevig gespierd. Het enige waaraan je zijn leeftijd kon aflezen was zijn dunner wordende haar en de zonnerimpeltjes bij zijn ooghoeken.

Wat was ze blij hem te zien. Maar zij was niet de enige. Nikko sprong uit de auto op Bill af voor een berenomhelzing. Dat was bepaald geen straffe discipline, maar Nikko deed het alleen bij Bill, die het prima vond. Maar Bill had dan ook zelf drie honden.

Jenna liep naar Bill toe en omhelsde hem net zo warm. 'Wat fijn je weer te zien.'

'Dat vind ik ook, meid. Zo te horen heb je een paar opwindende dagen achter de rug.'

Dat was wel heel zacht uitgedrukt.

Drake stapte uit de auto en liep naar hen toe. 'Hebt u de informatie ontvangen die directeur Crowe u heeft gestuurd, meneer?'

Bill rechtte zijn rug en werd meteen professioneel. 'Jazeker. Ik heb de beelden van alle verkeerscamera's en webcams. Kom maar mee.'

Ze liepen door het bezoekerscentrum, waar educatieve tentoonstellingen, een paar kunstgalerieën en een klein theater waren gevestigd, naar het kantoor van het Parkbeheer zelf. Het kantoor achterin was klein, met slechts voldoende plaats voor een paar bureaus, een rij computers en een groot schrijfbord tegen de achterste muur. Jenna zag dat er een lange lijst met voertuigen op dat bord geschre-

ven stond, tweeëndertig in totaal, compleet met de nummerborden.

In de afgelopen zestien uur was Painter Crowe erin geslaagd een volledige lijst van personeelsleden in het onderzoeksstation in de bergen te krijgen. Hij had ook hun voertuigenregistraties opgevraagd en alle informatie over huurauto's. Dat had ergerlijk lang geduurd vanwege de privacyregels en de vele overheidsinstanties die erbij betrokken waren – maar het duurde vooral zo lang door het simpele feit dat het gisteren zondag was.

Wie wist dat de nationale veiligheid zo afhankelijk was van een dag in de week?

Bill Howard wees naar drie computers die naast elkaar opgesteld stonden. 'Ik heb de beelden van de camera's van hier en Mono City klaargezet om af te spelen. Mocht jullie gezochte persoon daar ongezien doorheen zijn geglipt, dan heb ik ook nog beelden van webcams rond de Tioga Pas die naar Yosemite leidt, en van de 395.'

'Dat dekt alles ten zuiden van het meer,' legde Jenna aan Drake uit.

De sergeant knikte tevreden. 'Crowe laat het bureau van de sheriff in Bridgeport de wegen ten noorden van hier onderzoeken. Als iemand van de basis een saboteur is en zich uit de voeten heeft gemaakt, zouden we in staat moeten zijn de voertuiginformatie te vergelijken met de auto's die langs een of meer van die camera's zijn gereden.'

Jenna dacht aan de open poort die naar het onderzoeksstation leidde. Het zou een moeizaam karwei worden om elke auto te vergelijken met die lijst, maar het moest gebeuren. Dit was hun beste aanknopingspunt. Tenminste, als haar theorie van een gevluchte saboteur steekhield.

Misschien heeft iemand vergeten die poort te sluiten.

Er was maar één manier om erachter te komen.

'Laten we aan de slag gaan,' zei Jenna. Ondanks de geestdodende taak die voor hen lag, wilde ze niet klagen. Ze wist wel beter – anderen waren er veel slechter aan toe.

07.32 UUR

'Hoe gaat het met hem?' vroeg Painter aan de verpleegkundige.

De vrouw – een jonge marinier die tot de medische staf van het

MWTC behoorde – trok met een knappend geluid haar medische handschoenen uit toen ze uit de luchtsluis van de quarantaineafdeling kwam. Ze zag er dodelijk vermoeid uit na haar nachtdienst en een ontsmettingsprocedure die een uur had geduurd.

Ze draaide zich om en staarde door de glazen ruit in de verplaatsbare verpleegruimte. De opzichzelfstaande BSL4-isolatieruimte nam een hoek van een grote hangar in beslag. Deze isolatieruimte was overgevlogen vanuit het Instituut voor Medisch Onderzoek naar Infectieziekten van het Amerikaanse leger in Fort Detrick en in allerijl hier geïnstalleerd.

Er stond één bed in, met één patiënt.

Daar lag Josh, met slangen en bedrading aangesloten op een batterij aan medische apparatuur. Zijn huid was bleek en hij ademde oppervlakkig. Zijn linkerbeen – wat ervan over was – hing halverwege in de lucht. Een lichte deken onttrok het uiteinde van de stomp aan het zicht.

Daarbinnen waren een arts en een verpleegkundige aan het werk, beide ingepakt in biohazardpakken met zuurstofslangen die aan de wand waren bevestigd.

‘Zo goed als verwacht mag worden,’ antwoordde de verpleegkundige, die haar haarkapje afzette, waardoor haar kastanjebruine bobkapsel zichtbaar werd. Haar knappe gezicht stond zorgelijk. ‘De arts zegt dat hij misschien opnieuw geopereerd moet worden.’

Painter sloot zijn ogen en haalde adem. Hij zag weer de bijl vallen, de bloederige, haastige aftocht uit de heuvels, de frustrerend lange tijd die verloren ging, omdat Josh veilig vanaf het verzamel-punt hiernaartoe vervoerd moest worden. De operatie daarna had in dezelfde geïsoleerde omstandigheden moeten plaatsvinden, door ingepakte chirurgen, die met dikke handschoenen aan hun uiterste best deden het botte trauma te repareren. Lisa had dezelfde bloedgroep als haar broer en bijna twee halve liters afgestaan – meer dan hoefde – en ze had het grootste deel van de tijd gehuild.

De beslissing die Lisa in het veld had genomen was haar zwaar gevallen. Ze had zich aanvankelijk flink kunnen houden, wetend dat Josh op dat moment een arts nodig had, geen zuster. Maar toen ze eenmaal hier was en Josh werd weggereden om geopereerd te worden, was ze ingestort, een en al vertwijfeling en ongerustheid.

Hij had geprobeerd haar te overreden een kalmerend middel in te

nemen om te kunnen slapen, maar dat wilde ze niet. Slechts één ding hield haar mentaal in evenwicht en op de been. Painter keek naar de andere kant van de hangar, waar meer ruimten met witte wanden waren opgebouwd. Dat was het BSL4-biolab, dat door het team van het CDC, het Centrum voor Ziektebeheersing en Preventie, was geïnstalleerd. Daar had Lisa zich de hele nacht samen met die groep afgezonderd. Het verlies van zijn been was niet hun enige zorg.

‘Zijn er tekenen van besmetting?’ drong Painter aan.

De verpleegkundige schudde even met haar hoofd en haalde haar schouders op. ‘We controleren regelmatig zijn bloed, houden zijn temperatuur in de gaten en letten op of er een versterkte immuunreactie optreedt, en elk halfuur controleren we zijn lichaam op uiterlijk letsel. Dat is het enige wat we kunnen doen. We weten nog steeds niet waar we op moeten letten, zelfs niet waarmee we te maken hebben.’

Ze keek naar de grotere afdeling met de BSL4-labs aan de andere kant van de hangar. Iedereen wachtte op meer informatie.

Twintig minuten geleden had Painter nieuws gekregen van het team dat zich bij de dode zone bevond. De verwoestende ziekte – wat het ook was – bleef zich onstuitbaar verspreiden en vrat in een paar uur tijd hectaren land op.

Maar waar werd het in godsnaam door veroorzaakt?

Hij bedankte de verpleegkundige en begaf zich naar de plek waar hij de beste kans had om antwoord te krijgen op die vraag.

In het afgelopen etmaal had Washington gespecialiseerd personeel uit allerlei disciplines gemobiliseerd en laten invliegen: epidemiologen, virologen, bacteriologen, genetici, biotechnologen, iedereen die maar kon helpen. De hele regio was in een straal van vijftien kilometer vanaf het epicentrum in quarantaine geplaatst. Aan de randen hadden de nieuwsmedia hun kampen opgeslagen en knokten om reportages te maken. Het begon er op een dierentuin te lijken.

In de verte, boven de heuvels, donderde het en het stalen dak van de hangar trilde ervan. Zelfs Moeder Natuur leek van zins te zijn de zaak nog erger te maken.

Painter versnelde zijn pas naar het BSL4-complex.

We hebben een doorbraak nodig... al was het maar een kleine.

‘Kom eens kijken,’ riep Jenna vanachter haar computer.

Drake rolde zijn stoel naar haar toe in een wolk van muskusachtige mannelijkheid. Bill strekte zijn onderrug en kwam bij hen staan. Zelfs Nikko tilde zijn kop op van de hondenklui die ze in het bureau bewaarde om hem bezig te houden als zij aan het werk was.

Ze had een beeld van een witte Toyota Camry op het scherm stilgezet. Deze beelden waren afkomstig van een weercamera langs Highway 395, ten zuiden van het stadje. De resolutie was helaas erg slecht.

Ze wees naar het bord op de achterste muur, waar een witte Camry op de lijst van verdachte auto’s stond. ‘Ik kan het nummerbord niet lezen, maar de chauffeur reed hard.’

Ze drukte op de afspeelknop en de wagen in kwestie scheurde verder over de weg.

‘Tussen de honderdtien en honderdttwintig kilometer per uur,’ schatte Bill.

‘Het is een gewoon model in een gewone uitvoering,’ zei Drake sceptisch. ‘Kan best iemand zijn die op weg is naar huis.’

‘Ja, maar moet je opletten als er een tegenligger passeert.’

Ze draaide de beelden terug en klikte toen langzaam het ene beeld na het andere aan. Op één beeld kwam een bestelbusje uit de tegenovergestelde richting en de koplampen ervan schenen vanuit precies de juiste hoek op de voorruit waardoor de chauffeur goed verlicht werd. Wederom liet de resolutie geen identificatie toe.

Drake kneep met zijn ogen. ‘Donkerblond misschien, halflang tot lang haar. Wel wazig.’

‘Ja, maar kijk eens naar wat ze aanheeft.’

Bill float. ‘Misschien draagt ze graag een wit pak. Of het is een laboratoriumjas.’

Jenna keek naar het bord. ‘Wie van de onderzoekers rijdt in een witte Camry?’

Drake rolde terug naar zijn bureau, pakte zijn tablet en begon te scrollen, tot hij het bijpassende werknemersdossier van de overheid had gevonden. ‘Hier staat dat het Amy Serpry is, een bioloog uit Boston, kort geleden aangenomen. Vijf maanden geleden.’

‘Is er een foto?’

Drake tikte op het scherm, bekeek het en draaide het toen naar hen om. ‘Blond haar in een paardenstaart. Volgens mij behoorlijk lang.’ De marinier keek haar aan met een glimlachje waar ze het veel te warm van kreeg. ‘Ik denk dat we beet hebben.’

Jenna wilde meer zekerheid. ‘Wat weten we over haar?’

Painter had hun alles gegeven wat hij kon vinden over elke onderzoeker: verslagen, evaluaties, hun achtergrond, zelfs artikelen die onder hun naam waren gepubliceerd.

Drake scande de belangrijkste punten uit haar biografie. ‘Ze komt uit Frankrijk, is zeven jaar geleden tot Amerikaanse genaturaliseerd en heeft postdoctorale programma’s in Oxford en Northwestern gevolgd.’

Geen wonder dat dr. Hess haar had aangenomen. Bovendien bleek uit de foto dat het een knappe vrouw was, wat nooit kwaad kon als je bij de jongensclub die de wetenschappelijke wereld was, toegelaten wilde worden.

Drake las zwijgend verder, op zoek naar dingen die in het oog sprongen. ‘Moet je horen,’ zei hij ten slotte. ‘Ze speelde een hoofdrol in een beweging die wetenschappelijke informatie algemeen toegankelijk wilde maken en meer transparantie voorstond. Ze schreef zelfs een opiniestuk ter ondersteuning van een Nederlandse viroloog die de genetische foefjes om H5N1, de vogelgriep, besmettelijker en dodelijker te maken, online had gezet.’

‘Was zij het ermee eens dat dat werd gepubliceerd?’ vroeg Bill.

Drake las nog even verder. ‘Ze was er zeker niet op tegen.’

Jenna haalde diep adem. ‘We moeten dit melden bij het bureau van de sheriff en bij directeur Crowe. Die Camry is een model uit 2009 en waarschijnlijk uitgerust met gps.’

‘En met het voertuigidentificatienummer,’ zei Bill, ‘moeten we de locatie kunnen opsporen.’

‘Het is de moeite waard,’ vond Jenna.

Drake stond op en wenkte haar mee te lopen. ‘In de tussentijd moeten wij terug naar de helikopter. Dan zijn we klaar om te vertrekken zodra we een locatie hebben.’

Jenna voelde een zekere trots dat ze uitgenodigd werd om mee te doen – niet dat ze zich erbij zou hebben neergelegd als het niet zo was.

‘Ga maar.’ Bill pakte de telefoon. ‘Ik zet alles in beweging en

waarschuw jullie zodra ik iets heb gehoord.’

Met Nikko op de hielen haastten Jenna en Drake zich het kantoor uit en via het bezoekerscentrum naar de voordeur. Toen ze naar buiten liepen voelde Jenna koude regendruppels op haar gezicht.

Ze keek naar de lucht en wat ze zag beviel haar helemaal niet: de onderkant van de dreigend zwarte wolkenformatie werd verlicht door bliksemschichten.

Drake trok een bezorgde frons, net als zichzelf. ‘We hebben geen tijd te verliezen.’

Hij had gelijk.

Jenna rende naar de wachtende auto.

Er moesten antwoorden komen – en snel ook.

08.04 UUR

Lisa bestudeerde de rat in de kooi. Hij krabbelde in de onderlaag en duwde met zijn roze neus in de houtkrullen. Ze leefde met het beestje mee, want ze voelde zich net als hij gevangen en bedreigd.

Het proefdier zat in een kooi die verdeeld was in twee afdelingen, gescheiden door een dicht HEPA-filter. Aan de andere kant daarvan lag een hoopje zwart stof – afkomstig van een van de dode planten.

Ze typte een opmerking in de computer, wat erg lastig ging met de dikke handschoenen van haar biohazardpak.

NA VIJF UUR GEEN TEKENEN VAN OVERDRACHT.

Ze hadden een reeks proeven gedaan met filters van verschillende dikte en grootte van luchtgaatjes, om te kunnen bepalen hoe groot het besmettelijke agens was. Tot nu toe was dit de enige rat die geen tekenen van besmetting vertoonde. De andere waren allemaal ziek of stervende door uitval van meerdere organen.

Ze moest haar best doen om niet aan haar broer te denken, die in de geïsoleerde ziekenboeg aan de andere kant van de hangar opgesloten lag.

Uren geleden had ze samen met een histoloog sectie verricht op een van de ratten in een vroeg stadium van infectie. De longen en het hart waren er het slechtst aan toe, met kleine bloeduitstortingen op de longblaasjes en een overmatige afbraak van het hartspierweefsel.

Het hartje smolt letterlijk weg. Dat deze eerste beschadigingen zich zo dramatisch manifesteerden in de borst, duidde sterk op overdracht via de lucht.

Dit was de reden waarom ze met deze reeks proeven met filters waren begonnen.

Ze typte door. **INSCHATTING: GROOTTE VAN BESMETTELIJK DEELTJE MOET ONDER DE 15 NANOMETER ZIJN.**

Het is dus zeker geen bacterie.

Een van de kleinste bekende bacteriesoorten was *Mycoplasma genitalium*, die tussen de tweehonderd en driehonderd nanometer groot was.

‘Het moet een virus zijn,’ mompelde ze.

Maar zelfs het kleinste virus dat bij de mens bekend was, was het circovirus bij varkens, dat zeventien nanometer groot was. Het overdraagbare deeltje dat ze hier hadden was nog kleiner dan dat. Geen wonder dus dat ze nog altijd aan het worstelen waren om het in beeld te krijgen en de ultrastructuur ervan te kunnen onderzoeken.

Twee uur geleden was een technicus van het CDC eindelijk klaar geweest met het in elkaar zetten en kalibreren van een elektronenmicroscop in een laboratorium naast hen in de hangar. Hopelijk zouden ze weldra oog in oog staan met de tegenstander.

Ze zuchtte, want ze had een stekende hoofdpijn bij haar slapen die ze wilde wegmasseren, maar opgesloten in dit pak kon ze niet eens de haren wegvegen die in haar neus kriebelden. Ze had geprobeerd ze weg te blazen, maar dat ten slotte opgegeven. Ze wist dat de uitputting de overhand begon te krijgen, maar ze weigerde de suite van BSL4-labs te verlaten, waar de verschillende stadia van onderzoek werden uitgevoerd.

De radio kraakte in haar oor en de leidinggevende epidemioloog, dr. Grant Parson, begon te praten. ‘Alle onderzoekers wordt verzocht naar de centrale conferentieruimte te komen voor een tussentijdse bespreking.’

Lisa legde haar rubberen handpalm op de plastic kooi. ‘Hou vol, mannetje.’

Ze stond op, maakte haar zuurstofslang los van de wand en droeg hem mee door de luchtsluis, die vanuit het *in vivo* testlab met proefdieren naar de rest van het complex leidde. Elk lab was

afgegrensd van het andere, om het onderzoek gescheiden te houden en om de kans op een uitbraak binnen de faciliteit zo klein mogelijk te houden.

Ze liep de centrale ruimte binnen, waar ieder uur de laboratoriumwetenschappers bij elkaar kwamen om hun aantekeningen te vergelijken en hun vorderingen te bespreken. Om die vergaderingen te faciliteren was een lange tafel met extra monitoren neergezet, om teleconferenties te kunnen houden met onderzoekers door heel Amerika. Een raam achter die tafel keek uit over de donkere hangar.

Ze zag een vertrouwd gezicht achter het glas en stak haar hand naar Painter op. Ze wees naar haar oor. Hij had een radiokoptelefoon op zijn hoofd en toetste een privékanaal in.

‘Hoe gaat het?’ Hij legde zijn hand op het raam.

‘We komen langzaam vooruit,’ zei ze, hoewel ze wist dat hij niet om een update van het onderzoek vroeg, maar hoe het met haarzelf ging. Daar wilde ze het niet over hebben en ze stelde een belangrijkere vraag: ‘Hoe is het met Josh?’

Ze werd door de medische staf geregeld op de hoogte gehouden, maar ze wilde het van Painter horen, iemand die haar broer persoonlijk kende.

‘Hij is nog onder verdoving. Maar hij houdt zich goed. Josh is een taaie... en een vechter.’

Daar had Painter zonder meer gelijk in. Haar broer had bergen bedwongen, maar zelfs hij kon niet vechten tegen iets wat niet te zien was.

‘Het goede nieuws is dat de chirurgen het kniegewricht hebben kunnen redden,’ voegde Painter eraan toe. ‘Dat zou zijn herstel moeten bevorderen en ook de revalidatie daarna.’

Ze hoopte vurig dat er een ‘daarna’ was. ‘En hoe zit het met... zijn er tekenen van een infectie?’

‘Nee. Alles ziet er goed uit.’

Daar putte ze weinig troost uit. Het contact dat Josh met het agens had gehad was via een huidbeschadiging verlopen, niet via inhalatie. Dat hij geen symptomen had kon gewoon worden herleid tot een langere incubatietijd vanwege die blootstellingsroute.

Ze werd nog steeds door angst geplaagd.

Heb ik zijn been er op tijd af gehaald?

Achter haar zei dr. Parson: ‘Laten we beginnen met de vergadering.’

Lisa legde haar gehandschoende handpalm tegen die van Painter op het raam. ‘Hou een oogje bij hem in het zeil voor me.’

Painter knikte.

Lisa draaide zich om en voegde zich bij de andere onderzoekers. Sommige zaten, andere bleven staan, allemaal in hun biohazardpakken. In het daaropvolgende kwartier gaf het hoofd van elke labmodule een update.

Een edafoloog – een bodemdeskundige die micro-organismen bestudeert, zoals schimmels en ander leven dat zich in de aarde bevond – was de eerste die verslag uitbracht. Zijn woorden waren zeer zorgelijk.

‘Ik heb een volledige bodemanalyse uit de dode zone voltooid. Het is niet alleen de vegetatie en het wild dat gedood wordt. Uit de bodemmonsters maak ik op dat de grond tot op meer dan een halve meter diepte geen leven meer bevat. Bacteriën, sporen, insecten, wormen. Allemaal dood. De grond is feitelijk geheel gesteriliseerd.’

Het was Parson aan te zien hoe geschokt hij was. ‘Een dergelijke mate van virulentie... dat is ongehoord.’

Lisa zag de donkere heuvels voor zich en stelde zich voor hoe diezelfde schaduw tot diep in de ondergrond doordrong en niets in leven liet, terwijl hij langzaam voortkroop door het landschap. Ze had ook gehoord dat er slecht weer over het Monomeerbekken neerdaalde. Dit was een recept voor een ecologische ramp van niet te becijferen proporties.

Toen nam een bacterioloog het woord. ‘Over virulentie gesproken, ons team heeft een heel scala aan vloeibare desinfectiemethoden uitgevoerd, op zoek naar een manier om de veldmonsters te steriliseren. We hebben extreem alkalische en extreem zure methoden geprobeerd. Loog, verschillende soorten bleek, enzovoorts. Maar de monsters blijven besmettelijk.’

‘En extreme hitte?’ vroeg Lisa, die dacht aan wat Painter geloofde – dat ze die heuvels moesten afbranden om de plaag te stoppen.

De onderzoeker haalde zijn schouders op. ‘Wij dachten daar aanvankelijk enig succes mee te boeken. We verbrandden een geïnfecteerde plant tot fijne as en dat leek eerst te werken, maar nadat het

was afgekoeld was het weer net zo besmettelijk. We denken dat de hitte de microbe slechts in een soort spore- of cysteachtige toestand bracht.’

‘Misschien hebben we iets nog heters nodig,’ zei Lisa.

‘Wellicht. Maar hoe heet is heet genoeg? We hebben het al over nucleaire hitte gehad. Maar als het vuur van een kernexplosie het niet doodt, kan die klap het agens over honderden kilometers verspreiden en in aerosolen omzetten.’

Dat was dus duidelijk geen optie.

‘Blijf zoeken,’ moedigde Parson aan.

‘Het zou helpen als we wisten waartegen we vechten,’ besloot de bacterioloog, waarop de meesten van zijn collega-wetenschappers knikten.

Lisa besprak haar eigen bevindingen en bevestigde dat ze waarschijnlijk te maken hadden met iets dat viraal van aard was.

‘Maar het is buitengewoon klein,’ zei ze. ‘Kleiner dan alle bekende virussen. We weten dat dr. Hess experimenteerde met extremofielen van over de hele wereld, organismen die kunnen gedijen in zure of alkalische milieus, zelfs in de smeltende hitte van vulkanische ventilatieschachten.’

Ze richtte haar blik op de bacterioloog. ‘Om de kwestie nog erger te maken, we weten dat Hess ook de uiterste grenzen van de synthetische biologie opzocht. Met zijn project Neogenesis probeerde hij het DNA van extremofielen genetisch te manipuleren, om te proberen bedreigde species te helpen door ze te harden en meer resistent te maken tegen veranderingen in het milieu. Wie weet wat voor monster hij in zijn zoektocht daarbeneden heeft geschapen?’

Dr. Edmund Dent, de viroloog van het CDC, stond op. ‘Ik denk dat we een glimp van dat monster hebben gezien. Onder de zojuist geïnstalleerde elektronenmicroscop.’

Alle ogen werden op hem gericht.

‘Eerst dachten we dat het een technische storing was. Wat we zagen leek te klein – onvoorstelbaar klein – maar als het oordeel van dr. Cummings over de grootte van het besmettelijke deeltje accuraat is, dan is het misschien geen vergissing.’ Dent keek haar even aan. ‘Als u bereid bent met ons mee te gaan...’

‘Natuurlijk. Ik denk dat we ook een geneticus en een biotechnoloog moeten laten meekijken. Voor het geval dat...’

Toen ging er een luid geloei af, waardoor iedereen naar het raam keek. In het donker was een blauw zwaailicht te zien dat synchroon met het alarm ronddraaide. Het kwam van de isolatieruimte met de patiënt.

Lisa vloog in paniek overeind.

28 APRIL, 15.05 UUR GMT (GREENWICH MEAN TIME)
DE BRUNT IJSPLAAT, ANTARCTICA

‘Hou je goed vast!’ riep de piloot.

Het kleine vliegtuig, een Twin Otter, bokte als een ongetemde hengst toen het hoog over de met ijsbergen bezaaide Weddellzee vloog. De wind werd erger naarmate ze de kust naderden.

‘Die rottige valwinden spelen me parten!’ verklaarde de piloot. ‘Als jullie beroerd worden, ik heb zakjes voor luchtziekte achterin, voor als je over je nek gaat. Zorg dat je m’n meissie niet onderkotst.’

Gray hield zich stevig vast aan het veiligheidstuig van zijn klapstoel. Hij zat strak in de riemen aan één kant van de cabine. Achterin rammelden en kraakten de kratten met apparatuur en voorraden. Normaal gesproken werd hij nooit misselijk in een boot of een vliegtuig, maar deze achtbaanvlucht stelde zelfs hem op de proef.

Jason zat tegenover hem in de cabine te knikkebollen, half in slaap. De turbulentie deed hem zo te merken niets. Hij had waarschijnlijk ruime ervaring opgedaan met dit door stormen geteisterde continent. Die jongen had meer last gehad van de vierentwintig uur durende vliegreis om het zuidelijke uiteinde van de wereld te bereiken.

Dit was in ieder geval de laatste etappe.

Eerder vandaag waren ze vlak na zonsopkomst – wat aan deze kant van de wereld op het middaguur viel, het begin van de donkere winter – van de Falklandeilanden naar het Antarctisch Schiereiland gevlogen. Daar waren ze geland boven op een rotsachtig uitsteeksel op Adelaide Island, waar de Britten het Rothera Onderzoekstation hadden gevestigd. Deze vlucht hadden ze gemaakt aan boord van

een groot, felrood Dash 7 toestel met *British Antarctic Survey* op de zijkant. Bij Rothera waren ze overgestapt op deze kleinere Twin Otter van dezelfde kleur en over de Weddellzee naar de Brunt Ijsplaat vertrokken. Dat was een drijvende, honderd meter dikke ijsplaat, die tegen de verre kustlijn van Oost-Antarctica lag, een regio die Coats Land heette.

Toen ze hun bestemming naderden ploeterden de twee propellers van het vliegtuig voorwaarts door de polaire luchtstroom, katabatische winden of valwinden geheten, die van de hoge berggruggen in het binnenland naar beneden rolden in de richting van de zee.

Hun piloot was een wat oudere Britse vliegenier, Barstow genaamd, die zo te horen al heel wat poolervaring had. Hij leverde continu commentaar en toeristische informatie. ‘Wisten jullie dat de naam van deze winden van het Griekse woord *katabaino* komt? Dat betekent *neerstorten*.’

‘Dan maar hopen dat het ons niet overkomt,’ bromde een stem achterin.

Joe Kowalski zat bijna dubbelgevouwen achter in de krappe ruimte en zag eruit als een geschoren gorilla die in een rioolbuis was gepropt. Hij hield zijn hoofd voorover vanwege het lage plafond – hoewel hij het desondanks al een paar keer had gestoten tijdens de turbulente vlucht over de Weddellzee.

Kat had de grote man meegestuurd op deze missie, als extra steun en spierballen, en ze had nog een andere reden opgegeven: *Neem hem mee. Na de breuk met Elizabeth Polk loopt hij hier constant te kniezen.*

Gray vroeg zich af hoe Kat het verschil zag. Kowalski was nooit het zonnetje in huis geweest, ook niet als het goed met hem ging.

Maar Gray had niet geklaagd. Hij zag er misschien niet zo uit, maar de voormalige marineman had zo zijn eigen vaardigheden, vooral met spullen die konden ontploffen. Hij was Sigma’s explosievendeskundige en had zich in het verleden van onschatbare waarde betoond. En in zekere zin raakte je vergroeid met die chagrijnige manier van doen. Als je eenmaal aan hem gewend was, deugde hij gewoon.

Maar dat zal ik nooit hardop zeggen.

‘Daarginds kun je Halley Station zien liggen,’ riep Barstow naar achteren. ‘Het is die grote blauwe duizendpoot boven op het ijs.’

Gray draaide zich om en keek uit het raam toen de Twin Otter begon te hellen om te landen.

Recht onder hen sloeg de zwarte zee tegen de blauwe ijsrotsen, met wanden die zo hoog waren als een rij wolkenkrabbers van veertig verdiepingen. Hoewel de Brunt Ijsplaat eruitzag als een rotsachtige kustlijn, was het in werkelijkheid een enorme ijsvlakte die in zee uitstak. Hij was negentig kilometer in doorsnee en kwam voort uit de hoger gelegen gletsjers van Queen Maud Land in het oosten. Hij verschoof in een tempo van tien voetbalvelden per jaar en kalfde aan het uiteinde af tot ijsbergen, die afbraken door de warmere wateren van de Weddellzee en de getijdebewegingen.

Maar Grays volle aandacht ging uit naar iets dat boven op die ijsrotsen stond. Het zag er inderdaad uit als een duizendpoot. Het onderzoeksstation Halley VI was in 2012 neergezet en bestond uit een uniek ontwerp van aparte stalen modules, allemaal blauw, die met elkaar waren verbonden door gesloten wandelgangen. Elke module stond op hoge, steltachtige hydraulische poten, met daaronder enorme ski's.

‘Dit is de zesde versie van de Halley,’ zei Barstow, die het toestel schommelend in de wind op koers hield. ‘De andere vijf liggen onder de sneeuw begraven, zijn verpletterd of in de zee geduwd. Daarom hebben we nu alles op ski's gezet. We kunnen het station uit de diepe sneeuw trekken of het bewegende ijs voor blijven.’

Kowalski zat met zijn neus tegen het raam gedrukt. ‘Hoe komt het dan dat hij nu zo dicht bij die afgrond staat?’

Hij had gelijk. De acht modules die op een rij met elkaar verbonden waren, stonden maar honderd meter van de rand van de ijsrots af.

‘Dat duurt niet lang meer. We verhuizen hem over een paar weken landinwaarts. Een stel klimaatballebozen hebben een jaar lang het smelten van de gletsjers bestudeerd en de snelheid gemeten waarmee het ijs van dit verdomde continent af glijdt. Zij zijn hier bijna klaar en de hele zwik wordt overgebracht naar de andere kant van Antarctica.’ De piloot keek achterom naar hen – wat Gray niet op prijs stelde, omdat de Twin Otter midden in een duikvlucht zat om te landen. ‘Ze gaan naar de Ross Ijsplaat. Naar McMurdo Station. Dat is een Yankeebasis.’

‘Kijk voor je,’ bromde Kowalski kwaad en wees nadrukkelijk naar voren.

Terwijl de piloot zich weer op zijn taak richtte sprak Gray Jason aan, die wakker was geworden door het schudden en het lawaai. ‘McMurdo? Daar heb jij toch familie zitten?’

‘Daar in de buurt,’ zei Jason.

‘Wie wil hier nou wonen?’ zei Kowalski. ‘Als je moet pissen vriezen je kloten er af.’

Barstow begon te gnuiven. ‘Helemaal in midwinter, maat. Dan gaat je leuter er ook af. In de winter is het hier bij de beesten af.’

‘Bij de beesten af?’ vroeg Kowalski.

‘Hij bedoelt dat het verdomd koud is,’ vertaalde Gray.

Jason wees naar beneden. ‘Hoe komt het dat die ene module in het midden rood geschilderd is en de andere blauw?’

‘Dat is onze hoerenbuurt,’ antwoordde Barstow. Hij worstelde om het vliegtuig recht te houden toen het ijs voor hen oprees. ‘Dat is het gedeelte waar we plezier maken. We eten er, heffen er af en toe het glas, we kunnen er snookeren en we hebben televisies om films te kijken.’

De Twin Otter landde en gleeed over een omgeploegd oppervlak dat diende als landingsbaan. Het hele toestel rammelde en bonkte op de glijders en kwam ten slotte niet ver van het station tot stilstand.

Ze stapten allemaal uit en hoewel ze dik ingepakt waren in pooljassen, wist de wind onmiddellijk alle openingen en losse plooiën te vinden. Iedere ademhaling was alsof ze vloeibaar stikstof opsnoven, terwijl het felle, op het ijs weerkaatsende licht van de laaghangende zon hen verblindde. Over een halfuur zou hij ondergaan en over een paar dagen zou hij helemaal niet meer opkomen of ondergaan.

De piloot liep met zijn jas open en zijn capuchon af achter hen aan. Hij hief zijn verweerde gezicht op naar de blauwe hemel, alsof hij zich koesterde in de laatste momenten van zonlicht. ‘Voorlopig wordt het niet meer zo warm.’

Warm?

Grays tanden deden pijn van de kou.

‘Je moet je kleurtje pakken zolang het kan.’ Barstow ging hun voor naar een trap die naar een van de enorme blauwe modules leidde.

Vanaf de grond gezien was de omvang van het station indrukwekkend. Elke module leek zo groot als een huis met één verdieping

en stond vijftien meter boven het met sneeuw bedekte ijs op vier reusachtige hydraulische poten met ski's. Een groot model tractor kon met gemak onder het station door rijden, en dat gebeurde waarschijnlijk ook af en toe, gezien de John Deere-tractor die in de buurt geparkeerd stond.

‘Dat zal wel de manier zijn waarop ze de modules verslepen,’ zei Jason, die de in Amerika geproduceerde machine bekeek. Toen keek hij met toegeknepen ogen naar de met een ijskorst overdekte omvang van het station. ‘Die hele configuratie ziet eruit als iets uit *Star Wars*.’

‘Ja,’ zei Kowalski. ‘Als op de ijsplaneet Hoth.’

Gray en Jason keken hem aan.

Zijn eeuwige frons werd nog dieper. ‘Ik kijk films.’

‘Deze kant op, heren,’ zei Barstow, die hen wenkte om de trap te beklimmen.

Terwijl ze de trap opgingen, stampend om de sneeuw van hun laarzen te kloppen, ging boven hen een deur open. Een vrouw in een openhangende parka verscheen op de overloop om hen te verwelkomen. Haar lange bruine haar was uit haar gezicht gekamd en tegen de wind vastgezet in een strakke, maar toch vrouwelijke paardenstaart. Ze was lenig en gespierd, en haar wangen waren gebruint door de wind en de zon. Blijkbaar was dit een vrouw die niet in het station opgesloten wilde zitten.

‘Welkom op de bodem van de wereld,’ begroette ze hen. ‘Ik ben Karen Von Der Bruegge.’

Toen Gray boven kwam schudde hij haar de hand. ‘Dank u dat u ons wilt onderbrengen, dr. Von Der Bruegge.’

‘Zeg maar Karen. We doen hier niet formeel.’

Gray was ingelicht over deze vrouw en haar functie als hoofd-wetenschapper en bevelvoerder over de basis. Ze was pas tweeënveertig en stond toch al in hoog aanzien als poolbioloog, die was afgestudeerd in Cambridge. In het dossier van de missie had Gray de foto's gezien die ze had gemaakt van ijsberen in het hoge noorden. Nu zat ze aan de tegenoverliggende kant van de aarde, waar ze de kolonies van keizerpinguïns die hier nestelden bestudeerde.

‘Kom binnen. Dan kunnen jullie bijkomen.’ Ze draaide zich om en ging hun voor door het luik. ‘Dit is de commandomodule. Hier vind je de bagageruimte, het communicatiestation, de ziekenboeg

en mijn kantoor. Maar ik denk dat jullie je comfortabeler zullen voelen in onze recreatieruimte.’

Gray keek om zich heen toen ze hen door haar domein leidde en zag dat er een kleine verpleegafdeling was met één operatiekamer. Bij de deur naar de communicatieruimte bleef hij staan.

‘Dr. Von Der Bruegge... Karen, ik probeer al sinds het moment dat we bij het Rothera Station op Adelaide aankwamen, contact te krijgen met de Verenigde Staten, maar ik krijg geen krachtig signaal.’

Er kwamen rimpels in haar voorhoofd. ‘Jouw satelliettelefoon zal wel uitgerust zijn met een geosynchrone verbinding.’

‘Dat klopt.’

‘Die werken heel slecht zodra je de zeventig graden ten zuiden van de evenaar bent gepasseerd. En dat omvat zo ongeveer de hele Zuidpool. Wij gebruiken hier een LEO-satellietsysteem, dat laag om de aarde cirkelt.’ Ze wees naar de kamer en zei: ‘Voel je vrij om te bellen. We kunnen je wat privacy bieden. Maar ik moet je wel waarschuwen dat we midden in een zonnestorm zitten die ook onze systemen verstoort. Dat is heel irritant, maar het maakt de aurora australis – ons zuiderlicht – wel heel spectaculair.’

Gray stapte naar binnen. ‘Dank je wel.’

Tegen de anderen zei Karen: ‘Ik zal jullie naar de gemeenschappelijke ruimte brengen. Jullie hebben inmiddels wel trek in een kop hete koffie en eten, neem ik aan.’

‘Een gratis maaltijd sla ik nooit af,’ zei Kowalski iets minder zwaarmoedig.

Terwijl zij door een luik op een van de gesloten loopbruggen tussen de modules stapten, sloot Gray de deur van de communicatieruimte achter zich en liep naar de satelliettelefoon. Hij toetste een beveiligd nummer van het Sigma-hoofdkantoor in en luisterde naar de overgangstonen, tot een tamelijk vervormde verbinding tot stand kwam.

Kat nam onmiddellijk op en vroeg zonder omwegen: ‘Hebben jullie het Halley Station bereikt?’

‘Er zijn onderweg waarschijnlijk een paar vullingen in mijn kiezen los komen te zitten, maar we zijn hier veilig en wel aangekomen. We moeten nog wachten op de komst van degene die professor Harrington hiernaartoe stuurt. Dan krijgen we misschien voor het eerst een paar antwoorden.’

‘Hopelijk gebeurt dat snel. Het nieuws uit Californië is in de af-

gelopen uren steeds somberder geworden. Er trekt een onweersfront over dat gebied, met de dreiging van zware regenval en overstromende rivierbeddingen.'

Gray begreep het gevaar. Het zou onmogelijk zijn om die quarantainezone te handhaven.

Toen Kat doorsprak gingen enkele woorden verloren door statische ruis en digitale druppels. 'Je moet ook weten dat Lisa's broer ... tekenen van infectie vertoont. Hij heeft twintig minuten geleden een beroerte gekregen. We proberen er nog altijd achter te komen of het een secundaire reactie is op zijn blootstelling of dat het een gevolg is van de operatie. Hoe dan ook, we moeten ... snel mogelijk een handvat hebben, voordat de hel losbarst.'

'Hoe houdt Lisa zich?'

'Die werkt de klok rond, gedreven om een manier te vinden om haar broer te helpen. Maar Painter maakt zich zorgen. Het enige goede nieuws is dat we misschien een spoor hebben naar de saboteur van de basis. Daar zijn we nu mee bezig.'

'Goed, en ik zal er hier zo veel mogelijk spoed achter zetten. Maar het duurt nog een uur totdat professor Harringtons contact hier kan zijn en ons naar zijn locatie kan overbrengen.'

Waar dat ook moge zijn.

Kats ongeduld was voelbaar door de lijn heen. 'Ik wou dat die man niet zo verdomd paranoïde...'

Gray begreep haar frustratie, maar hij maakte zich over nog iets anders zorgen: *Wat als Harrington een goede reden had om paranoïde te zijn?*

15.32 UUR

Ik ben weer thuis...

Nu de zon bijna onderging nam Jason de kans te baat om van het uitzicht te genieten. Hij zat aan een tafel bij een twee verdiepingen hoge wand van driedubbel glas, die uitkeek op de ijsvlakte die zich uitstreckte tot aan de Weddellzee. Reusachtige schepen van ijs dreven in die donkerblauwe wateren, door wind en golven gebeeldhouwd tot etherische vormen, met hoge toppen, bogen en gekartelde blauwwitte zeilen.

Hij was bij Sigma gegaan om het goede te doen, om het land veilig te houden, maar hij had ook gehoopt iets meer van de wereld te zien. In plaats daarvan zat hij het grootste deel van zijn tijd begraven in een kelder van het hoofdkantoor van Sigma en nu hij eindelijk een taak in het veld toegewezen kreeg...

Word ik naar huis gestuurd.

Hij had een deel van zijn kindertijd op de Zuidpool doorgebracht, met zijn moeder en stiefvader, die nog altijd werkten in de buurt van het McMurdo Station aan de andere kant van het continent.

En nu is de cirkel weer rond.

Somber dronk hij van zijn hete thee en luisterde naar het geklets van het personeel van de basis, dat zich in het recreatiegedeelte ophield. De rode module was in twee verdiepingen verdeeld. De onderste helft bevatte de eetzaal en een wenteltrap leidde naar een bovenverdieping waar zich een kleine bibliotheek, een rij computers en een vergadergedeelte bevonden. Tussen de twee verdiepingen liep zelfs een klimmuur.

Achter hem waren drie mannen pool aan het spelen. Ze spraken een taal die klonk alsof het Noors was. Hoewel dit station Brits was, trok het een internationaal gezelschap van onderzoekers aan. Volgens dr. Von Der Bruegge woonden hier normaliter vijftig tot zestig wetenschappers, maar nu de donkere wintermaanden aanbaken, hadden ze het aantal teruggebracht naar twintig en slechts een twaalftal mensen zou blijven gedurende de komende poolnacht.

Vanwege deze overgangperiode gonsde het op de basis van activiteit, zowel binnen als buiten. Daarbuiten sleepten twee Sno-Cats, sneeuwvoertuigen op rupsbanden, stapels kratten weg van het station. Maar het meest verbazingwekkende gezicht was de groene John Deere-tractor, die langzaam een van de losgekoppelde blauwe modules over het ijs voortsleepte. Hij verdween als een geest in de mist, die bij de naderende zonsondergang laag over de ijsplaat hing en de hoge winden trotseerde.

De commandant had gezegd dat de modules van het station de komende week – er werd 24/7 doorgewerkt – zouden worden losgekoppeld en een voor een naar het binnenland gesleept, waar ze voor de komende wintermaanden weer aan elkaar gekoppeld zouden worden.

Laag boven de rand van de ijsplaat vloog een andere Twin Ot-

ter, die de laatste zonnestrallen opving. Het zag ernaar uit alsof hij aanstalten maakte om te landen voor de nacht. Deze was niet in het kersrood van de luchtvloot van de British Antarctic Survey geschilderd, maar kalkwit. Dat was ongebruikelijke verf voor een poolgebied, waar felle primaire kleuren de voorkeur hadden omdat die beter afstaken tegen het ijs en de sneeuw.

Misschien is dit het contact van professor Harrington.

Jason was al half opgestaan om Gray erop attent te maken. Verderop stond Kowalski bij het buffet om voor een tweede keer op te scheppen, voornamelijk taart, zo te zien.

Toen trok het vliegtuig omhoog, weg van de omgeploegde landingsstrip. Het leek erop dat het weer wegvloog. Dan was het blijkbaar niet hun contact, misschien een toerist. Hoe dan ook, het was een vals alarm.

Jason ging weer zitten.

Terwijl hij toekeek, zag hij het vliegtuig naar één kant overhellen. Aan de zijkant ging een deur open. Daarbinnen zag hij bewegingen, gevolgd door verdacht lange, zwarte buizen die naar buiten werden gericht.

Uit de openingen spatte vuur, met een rookspoor erachteraan. Raketwerpers.

De eerste inslagen vernietigden de eenzame Twin Otter op het ijs. Toen zwenkte het vliegtuig in de richting van het station.

Jason voelde dat hij bij de arm werd gepakt.

Kowalski rukte hem uit zijn stoel. 'Tijd om op te stappen, jongen.'

15.49 UUR

Gray rende diep voorovergebogen door de verhoogde brug, die de commandomodule verbond met de recreatiemodule. De klappen galmden nog na in zijn hoofd. Nadat hij zijn telefoongesprek met Kat had beëindigd was hij net in de gesloten overspanning gestapt toen de eerste raketten explodeerden. Door de ramen van de brug zag hij de brandende overblijfselen van de Twin Otter.

Voor hem uit in de gang zag hij iemand uit een gebukte houding overeind komen.

Gray rende naar haar toe. 'Karen, ben je in orde?'

De commandant van de basis zag er versuft uit, ze was even totaal verbijsterd. Toen werd haar blik weer helder en ze keek eerder kwaad dan bang.

‘Wat krijgen we nou, verdomme?’ flapte ze er uit.

‘We worden aangevallen.’

Ze wilde langs hem heen lopen. ‘We moeten een noodoproep uitsturen.’

Gray greep haar bij haar middel om haar tegen te houden. Hij hoorde het timbre van de motoren van het toestel luider worden en sleurde haar mee naar de recreatiemodule.

‘Geen tijd,’ waarschuwde hij.

‘Maar...’

‘Vertrouw me maar.’

Gray had geen tijd om het uit te leggen, dus drong hij haar haastig naar het eind van de brug, waarbij hij haar bijna optilde. Bij de deur aangekomen ging die al open en verscheen Kowalski op de drempel. Het zag ernaar uit dat hij Jason aan de hand had meegetrokken.

‘Terug naar binnen!’ schreeuwde Gray.

Toen Kowalski opzijging stormde Gray verder en duwde hij Karen naar zijn partners toe. Hij sloeg de deur achter zich dicht – net op het moment dat opnieuw twee explosies weerklonken die de hele module lieten schudden. Het glaswerk viel van de planken in de eetzaal en verscheidene van de driehoekige ruiten versplinterden door de schok.

Gray staaarde door het raam van de patrijspoort in de deur. De andere kant van de verbindingsbrug was weggeslagen. Ook in de zijkant van de commandomodule zat een krater.

Precies daar waar de communicatieruimte was geweest.

Karen stond weer bij hem en keek over zijn schouder mee.

‘Ze isoleren ons,’ verklaarde Gray. ‘Ze hebben eerst het vliegtuig opgeblazen en daarmee de enige manier om van het ijs af te komen vernield. Toen ik daarna het vliegtuig deze kant op hoorde komen, begreep ik dat ze meteen daarop de communicatiemiddelen onder vuur wilden nemen om ons verder van de buitenwereld af te snijden.’

‘Wie zijn “ze”?’

Gray zag de mannen voor zich die het hoofdkwartier van DARPA hadden aangevallen. De Twin Otter in de lucht was wit, een nor-

male kleur voor arctische gevechtsoperaties. Hij vermoedde dat er een grondaanval ophanden was.

‘Hebben jullie hier wapens?’ vroeg Gray.

Karen draaide zich om. ‘In de achterste module van het station. Maar we hebben niet veel.’

Te weinig was beter dan helemaal niets.

Inmiddels hadden anderen zich bij hen gevoegd, ook Barstow, en een aantal angstig kijkende wetenschappers.

‘Hoeveel mensen zijn er nog meer in het station?’ vroeg Gray, die hun voorging door de eetzaal.

Karen keek wie er bij hen waren en telde blijkbaar de koppen. ‘In deze tijd van het jaar niet meer dan vijf of zes, degenen die buiten aan het werk zijn niet meegeteld.’

Bij de andere kant van de eetzaal aangekomen trok Gray de deur open naar de volgende brug. ‘In beweging blijven! Module voor module! Helemaal door naar achteren!’ Met een wuivend gebaar liet hij iedereen door de deur gaan en rende daarna met Karen verder. ‘Heeft het station een intercom, een manier om groot alarm te slaan?’

Ze knikte. ‘Natuurlijk. Het alarmeert ook iedereen die buiten op het ijs is.’

‘Mooi. Beveel een evacuatie zodra we in de laatste module zijn.’

Ze keek hem bezorgd aan. ‘Nu de zon onder is gegaan, gaat de temperatuur buiten heel hard dalen.’

‘We hebben geen andere keus.’

Buiten was het stil geworden. Geen explosies meer. Hij zag voor zich hoe de Twin Otter rondcirkelde om te landen. Hij twijfelde er niet aan dat er weldra een aanvalsteam naar buiten zou komen. Zonder communicatiemiddelen konden ze geen hulp inroepen, terwijl de aanvallers de hele nacht hadden om het station te doorzoeken of alleen maar springladingen aan te brengen om elke module op te blazen.

Terwijl Gray een plan formuleerde, stormde de terugtrekkende groep de volgende module binnen. Het was het woongedeelte van het station, dat bestond uit een reeks kleine slaapkamers die in felle kleuren waren geschilderd. Daar pikten ze nog een stafid van het station op, een tengere jonge man met een bril, die in paniek leek te zijn. Daarna kwamen ze door nog twee modules die voor onder-

zoek werden gebruikt. Beide waren gesloten voor de winter en de apparatuur was ingepakt.

Ten slotte kwamen ze bij de laatste wagon van de ijzige trein. Het was duidelijk een opslagruimte.

‘Waar zijn de wapens?’ vroeg Gray.

‘Bij de achterdeur,’ zei Karen. Ze gooide Barstow een set sleutels toe. ‘Laat ze zien.’

Hij deed wat hem gevraagd werd en Gray liep met hem mee. In-tussen liep Karen naar een intercom aan de wand en tikte snel een code in waarmee een noodsignaal werd geactiveerd, om alle andere medewerkers binnen het station te waarschuwen dat ze moesten evacueren. Degenen die buiten waren instrueerde ze weg te blijven.

Barstow opende een kast bij de achterste wand. Gray staarde naar de rijen geweren en handwapens en probeerde niet te laten merken dat hij teleurgesteld was over het magere aantal. Maar aan de andere kant, wat voor dreiging zou deze basis normaal gesproken het hoofd moeten bieden? Hier waren geen landroofdieren, alleen maar pinguïns en robben. De weinige geweren en handwapens waren kennelijk bedoeld om lastige gasten van het station in bedwang te houden, niet om een grootschalige aanval af te slaan.

Gray deed de zes Glock 17 pistolen uit en sloeg zelf een van de drie aanvalswapens over zijn schouder. Het was een automatisch wapen, een L86A2 Light Support. De andere twee gaf hij aan Kowalski en Barstow. Jason laadde zijn Glock met ervaren deskundigheid.

Gray ging bij het raam in de achterste deur staan. Buiten was de nacht gevallen op deze korte dag, wat een deken van duisternis over hen heen wierp. Achter de deur was een klein platform met een ladder die naar het ijs leidde.

‘Kowalski en Barstow, zodra we op de grond zijn gaan we proberen het vliegtuig te beletten te landen. Als dat niet lukt zoeken we een verdedigbare positie op.’

Gray wendde zich tot Jason. ‘Jij leidt de anderen weg. Probeer zo veel mogelijk afstand te nemen van het station.’

De jongeman knikte. Hij was alert, wel met een gezond soort vrees, maar klaar om in actie te komen.

Karen kwam terug met haar armen vol portofoons. ‘Die heb ik ook maar meegenomen.’

Gray knikte, blij met haar vindingrijkheid, pakte er een van haar aan en stak hem in de zak van zijn parka. ‘Deel de rest maar uit.’

Toen ze gereed waren ging Gray voorop. Hij trok het luik open naar de donkere, ijskoude nacht. Toen de eerste vlag van kou hem in het gezicht sloeg, twijfelde hij aan de wijsheid van zijn plan. Buiten op het ijs was de dood even zeker als in het station. Ze zouden beschutting moeten zoeken en snel ook – ergens anders dan hier.

Maar waar?

Toen klonk een volgende klap en het hele station schudde. De lampen flikkerden één keer op en gingen toen uit.

‘De generatoren zijn waarschijnlijk geraakt,’ zei Karen achter hem.

Gray fronste zijn voorhoofd. *Had de vijand Karens alarmoproep afgeluisterd en was dat de aanleiding voor deze aanval? Of was dit het laatste salvo van het aanvalsteam om hen te intimideren voordat ze gingen landen?*

Het aanhoudende gebrom van de Twin Otter maande hem dat enige terughoudendheid of aarzeling hun kansen alleen maar zouden doen afnemen. Met dit in het hoofd haastte hij zich de kou in, trok zijn handschoenen aan en daalde de ladder af. Hij ging voornamelijk glijdend naar beneden en wenkte de anderen hem te volgen.

Hij hield de achterkant van zijn wapen tegen zijn schouder en keek door het vizier om de lichten van de Twin Otter in de avondlucht te volgen. Aan de andere kant van het station zwenkte hij en er kwam er een vuurflits uit de onderkant, waarna een volgende explosie over het ijs galmde. Een klein eiland van licht doofde uit.

‘Dat was een van onze Sno-Cats, denk ik.’ Karen klonk gespannen en vol spijt. ‘Ik had hen moeten waarschuwen de lichten uit te doen.’

Rechts van het station zag Gray nog een Sno-Cat geparkeerd staan, naast drie sneeuwscooters. ‘Kun je die sneeuwscooters snel genoeg aan de praat krijgen? Als je de lampen uit laat kom je verder dan te voet.’

Ze knikte.

‘Maar als de vijand nachtvizieren heeft?’ vroeg Jason, die bij hen kwam staan.

‘Als dat zo is zien ze ons ook als we te voet zijn.’ Gray wees naar de dikke mistbanken die op de ijsplaat rond het station neerdaalden.

‘Als je eenmaal onderweg bent zoek dan zo snel mogelijk dekking. Dat is jullie beste kans.’

Jason keek vol twijfel naar die vluchtweg.

In de hoop dat hij hun kansen ermee kon verbeteren, zei Gray tegen Kowalski en Barstow: ‘We proberen hun zo veel mogelijk tijd te geven.’ Hij wees naar de kant van het station die het verst van de geparkeerde sneeuwvoertuigen lag. ‘Als wij van daaruit beginnen te schieten houden we de aandacht van de vijand op ons gericht.’

Kowalski haalde zijn schouders op. ‘Alles beter dan te vertinnen.’

Barstow knikte ook.

Gray splitste volgens plan de groep in tweeën.

Jason leidde zijn groep weg en keek nog een keer achterom naar het groepje van Gray. ‘Een van de sneeuwscooters heeft drie zitplaatsen. Die start ik en laat hem stationair draaien. Voor het geval dat.’

Gray, onder de indruk van zijn tegenwoordigheid van geest, knikte hem erkentelijk toe.

Na deze afspraken verschole Gray, Kowalski en Barstow zich onder de achterste module van het station. Aan de andere kant hoorde hij de motoren van de sneeuwvoertuigen aanslaan – eerst nog koud en sputterend, daarna met een dieper, krachtiger geluid.

Gray keek toe hoe de groep langzaam vertrok en een voor een in de mist verdween. Toen kwam hij met zijn wapen tegen zijn schouder tevoorschijn uit de dekking van het station en volgde de vlucht van de Twin Otter. Deze keerde, kwam in zijn richting en leek hoger te klimmen, alsof ze daar in de gaten hadden dat er beneden scherpschutters waren.

Die vreemde acties baarden Gray zorgen en er kwam argwaan bij hem opzetten.

Waarom had hij nog geen aanstalten gemaakt om te landen?

Het vliegtuig vloog verder in een trage cirkel, als een havik boven een veld. Tot nu toe leek de aanval erop gericht te zijn de basis te isoleren en de bewoners op de grond te houden.

Maar met welk doel? En waar wachtten ze op?

Een tel later kwam het antwoord.

Een enorme explosie – honderdmaal sterker dan de eerdere raketaanvallen – deed de grond schudden. Bij het verste deel van het station schoot een geiser van ijs en vuur omhoog in de nacht. Er

volgde nog een detonatie, veel dichterbij, gevolgd door nog een.

Gray en de anderen vielen op hun knieën door de klappen. Hij zag voor zich dat er een rij munitie diep in het ijs begraven lag. Deze rij springladingen moest lang geleden al zijn aangebracht.

De reeks ontploffingen zette zich voort naar de andere kant van het station, van de ene kant naar de andere.

Gray tuurde voorbij die lijn, naar de zware mistbank.

De anderen zijn tenminste op tijd de dans ontsprongen...

Voor Grays ogen trokken er spleten door het ijs, die de nieuwe kraters met elkaar verbonden en nog verder gingen. Hij kon zich voorstellen hoe het ijs ook naar beneden toe uiteen spleet en een diepe kloof maakte in de drijvende ijsplaat. En opeens had Gray het plan van de vijand door. Hij kreeg het koud vanbinnen.

Om zijn vrees te bevestigen klonk er een luid gekraak, alsof de aardkorst onder hen het begaf.

Langzaam begon het ijs onder zijn knieën te schuiven en bij de breuk over te hellen in de richting van de donkere zee. De begraven bommen waren erin geslaagd een stuk van de Brunt Ijsplaat af te breken, waardoor een nieuwe ijsberg werd gevormd – met de Halley VI erbovenop.

Het hele station begon te schudden en langzaam op zijn reusachtige ski's over het hellende ijsoppervlak te glijden.

Gray keek vol ongeloof naar boven.

Kowalski zag het ook allemaal gebeuren. 'Het lijkt erop dat het tussen mij en mijn ex niet meer goed komt.'

29 APRIL, 08.45 UUR PDT
YOSEMITE VALLEY, CALIFORNIE

‘Als je ergens wilt onderduiken,’ zei Drake, ‘dan is dit geen verkeerde plek.’

‘Laten we hopen dat ze er nog is.’ Jenna stapte uit de SUV, de druilerige ochtend in. Ze trok de capuchon van haar Gore-Texjack over haar hoofd en keek bewonderend naar de grandeur van het beroemde Ahwahnee Hotel, het kroonjuweel van het Yosemite National Park.

De rustieke lodge in de bergen was in 1927 geopend, gebouwd in een meesterlijke combinatie van arts-and-crafts en inheemse stijlen. Hij was beroemd om zijn massieve open haarden van zandsteen, met de hand gestencilde houten balken en vele gebrandschilderde ramen. Met Jenna’s salaris was een overnachting te duur, maar ze ging zich wel af en toe te buiten aan een brunch in de schitterende eetzaal, een drie verdiepingen hoge ruimte die werd geschraagd door massieve balken van suikerdennenhout.

Maar vanmorgen was het hoofdgebouw niet hun doel.

Hun groepje, bestaande uit vier mariniers en Jenna, had hun onopvallende voertuig uit het zicht geparkeerd. Drake ging hun voor naar de bossen rond het hotel en trok Jenna en Nikko mee. Ze waren allemaal in burgerkleding, die er zwaarder uitzag doordat ze kogelwerende kevlarvesten onder hun kleren droegen, en hielden hun wapens uit het zicht.

Jenna had haar compacte 40 kaliber Smith & Wesson M&P onder haar jack achter haar broekriem gestoken en op haar andere heup hingen handboeien.

Tien minuten geleden waren ze door zwaar weer per helikopter over de bergketen van de Sierra Nevada naar de Yosemite Valley gebracht. De gebruikelijke landingsplaats voor reddingshelikopters in het park was het grote weiland naast het Ahwahnee Hotel. Maar omdat Drake bang was dat ze daarmee hun prooi zouden opschrikken, had hij Stoneman Meadow, een eind verderop, uitgekozen.

‘Auto,’ zei korporaal Schmitt.

Hij wees naar een witte Toyota Camry, met een nummerbord van Massachusetts. Het kenteken klopte. Het was de wagen van Amy Serpry.

Een uur geleden had Painter via het gps-systeem laten zoeken naar een voertuig dat overeenkwam met het VIN-nummer van de auto en het was hier gevonden, in Yosemite Valley, niet ver van de regio in de bergen die geëvacueerd en tot verboden gebied was verklaard.

Aanvankelijk dacht iedereen dat de vrouw de auto misschien zou hebben achtergelaten en in een andere was overgestapt. Uit navraag bij het hotel kwam naar voren dat er geen Amy Serpry was ingecheckt. Maar nadat ze een foto naar de receptie hadden gestuurd, bleek dat een vrouw die voldeed aan het signalement een kamer had geboekt onder een schuilnaam en met een valse identiteit en vervalste creditcards was aangekomen.

Dat wees ontegenzeggelijk op schuldigheid.

Maar waarom was de verdachte hier neergestreken, zo dicht bij de grens van het quarantainegebied? Bleef ze in de buurt om de gevolgen van haar werk te kunnen observeren?

Jenna voelde woede in zich opkomen toen ze het verwoeste land en al het dode wild voor zich zag. Ze wilde niet meer denken aan het vallen van de bijl en het geschreeuw. Zij had Josh’ schouders vastgehouden toen Drake deed wat hij moest doen. Op de terugweg had de sergeant niet willen praten en wezenloos naar de heuvels zitten staren.

‘Ze moet hier nog zijn,’ zei Schmitt toen ze langs haar auto liepen. ‘Tenzij ze hiervandaan in een andere auto is verdergegaan.’

Laten we hopen van niet. We moeten antwoorden hebben.

Drake marcheerde met een hard, onaangedaan gezicht voorop. Zo te zien wilde hij meer dan antwoorden; hij wilde afrekenen.

De Toyota stond geparkeerd bij een smal pad dat terug leidde via een bosje ponderosadennen. Bij het Ahwahnee behoorden ook vierentwintig landelijke vakantiehuisjes die allemaal verscholen stonden in het bos. Blijkbaar had Amy zo'n afgelegen chalet geboekt om onopgemerkt te blijven.

Het team begon het pad af te lopen. De geur van pijnboomhars werd sterker onder het druipende gewelf van het bos. Bij een tweesprong gingen twee van Drakes mannen rechtsaf en even later liep de sergeant met nog een marinier linksaf het bos in. Ze waren van plan een lus om het huisje te leggen.

Terwijl de mariniers uit het zicht verdwenen, liep Jenna met Nikko recht op het huisje af. Het plan was om haar het eerste contact te laten leggen. In burgerkleding en met een hond bij zich kwam ze over als een doorsneetoerist. Het was de bedoeling dat Amy niet op haar hoede zou zijn en misschien de deur open zou doen voor een verdwaalde wandelaar.

Na een bocht zag ze een schilderachtig huisje van cederhout staan, midden tussen de dennenbomen. Het was groen geschilderd om op te gaan in het bos. Voor de deur lag een natte, stenen patio en aan beide kanten van de deur zat glas. De gordijnen waren voor de ramen getrokken en ook voor de ruiten naast de deur.

Deze persoon stelt veel prijs op haar privacy.

Jenna voelde geen enkele twijfel om er alleen op af te stappen, ze werd immers gedekt door de mariniers. Desondanks trok ze wel even heimelijk aan haar kogelwerende vest. Nikko bleef vlak naast haar lopen, alsof hij haar spanning aanvoelde.

Toen ze bij de deur kwam, schudde ze ondanks de regen haar capuchon af en trok een gezicht alsof ze in de war was. Ze klopte stevig aan en deed toen een stap naar achteren.

'Hallo,' riep ze. 'Kunt u mij misschien zeggen hoe ik bij de lobby van het Ahwahnee kom?'

Ze hoorde een zwak geluid.

Er was dus iemand binnen.

Ze boog naar voren en legde haar oor tegen de deur. 'Hallo!' probeerde ze nog eens, nu wat luider.

Terwijl ze luisterde drong het tot haar door dat het geluid de gedempte beltoon van een telefoon was. Aan de beltoon te horen moest het een mobiele telefoon zijn.

Ze haalde adem om nog eens te roepen toen iemand hees en nauwelijks hoorbaar reageerde.

‘... *help me...*’

In een instinctieve reactie op die klaaglijke roep pakte Jenna haar Smith & Wesson en sloeg met de achterkant van het pistool de ruit naast de deurknop in. Nadat ze het glas had verbrijzeld, trok ze de mouw van haar jack over haar hand en veegde de ergste glassplinters weg. Toen reikte ze naar binnen en trok aan de deurvergrendeling.

Ze hoorde stampende voetstappen achter zich en keek om. Het was Drake die naar haar toe kwam rennen. ‘Wachten!’

Nu de deur van het slot was zwaaide hij uit zichzelf open.

Jenna ging opzij, bleef in de dekking staan en hief haar pistool met beide handen op. Toen Drake bij haar was nam hij zijn positie aan de andere kant van de deur in.

Er brandde één enkele bedlamp in de schemerige kamer. Er lag iemand in het bed, half onder een dekbed. Aan het blonde haar te zien was het Amy Serpry – maar het gezicht van de vrouw was opgezwollen en haar huid zat vol verkleurde plekken en blaren die de randen van haar mond donker maakten. Op de quilt zaten vlekken van braaksel en de lakens waren een warboel, alsof ze hevig had liggen woelen.

Jenna had eerder al gehoord dat Josh een beroerte had gehad en ze vermoedde dat Amy hetzelfde was overkomen.

Geen wonder dat ze niet zover was gekomen. Ze was vast en zeker ziek geworden en had onderdak gezocht waar dat kon.

Jenna had weinig medelijden met de saboteur, in de wetenschap hoeveel mensen er al gestorven waren door wat die vrouw had gedaan.

Amy draaide haar hoofd op het kussen in de richting van de deur. Haar ogen waren dof wit, waarschijnlijk blind geworden. Ze deed haar mond open alsof ze opnieuw om hulp wilde smeken. Maar in plaats daarvan stroomde er bloed uit, over het kussen en de matras. Haar lichaam zakte in elkaar in het bed, verslapt en lag stil.

Jenna deed een stap naar het bed toe om haar te helpen, maar Drake hield haar op de drempel tegen met zijn arm.

‘Kijk eens naar het tapijt,’ waarschuwde hij.

Aanvankelijk kon Jenna niet thuisbrengen wat dat voor kleine dingen waren die overal op de vloer lagen. Maar toen ging haar een lichtje op.

Muizen... dode muizen.

Ze had verhalen gehoord over die kleine indringers, die deze vakantiehuisjes deelden met de gasten. Een schoolvriendin had het afgelopen jaar in een van de huisjes gelogeed. Sindsdien hield ze maar niet op over al die muizen die 's nachts over haar bed renden, in haar bagage wroetten en zelfs keuteltjes in haar schoenen hadden gelegd.

Het hotel voerde onafgebroken oorlog tegen het ongedierte, helemaal nadat er in het dal gevallen van het hantavirus waren uitgekomen, dat door muizen wordt overgedragen.

Maar in dit huisje was de oorlog voorbij.

Althans, bijna. Eén muis sprong nog zwakjes en met een trillend lijfje over het tapijt.

Jenna reageerde te traag toen Nikko langs haar heen stormde, omdat zijn jachtinstinct ontwaakte door die bewegingen. Ze was té zeer gefocust geweest op de verschrikkingen daarbinnen.

‘Nee, Nikko! Af!’

De husky stopte direct op haar bevel, maar hij had de muis al tussen zijn tanden. Hij draaide zich om en liet zijn staart hangen, wetend dat hij iets verkeerd had gedaan.

‘Nikko...’

De hond liet de muis vallen en kwam als een mak schaap, met hangende kop en de staart tussen de poten naar haar toe.

Drake duwde Jenna met zijn arm naar achteren, pakte de deur en trok hem dicht. Wat zich daar in die kamer bevond was vele malen erger dan het hantavirus.

Achter de deur jankte Nikko, smekend om naar buiten te mogen.

09.01 UUR

Lisa wachtte in de luchtsluis tot de luchtdruk was gestabiliseerd, voor ze de binnenste deur die naar het laboratoriumcomplex leidde kon openen. Door de wanden heen hoorde ze het lichte getik van

de regendruppels op het metalen dak van de grotachtige hangar.

Het herinnerde haar eraan dat de tijd begon te dringen.

Volgens de lokale meteorologen naderde het zware stormfront de regio. Tot nog toe was het in de dode hectaren rondom het epicentrum droog gebleven, maar het was slechts een kwestie van tijd tot die donkere lucht de sluizen boven dat gebied zou openen. Een groep logistieke deskundigen had de opdracht gekregen aan de hand van computermodellen te berekenen hoever de ziekte zich zou kunnen verspreiden. Zo konden ze op basis van de topografie en de plaatselijke geologie de patronen van verspreiding uitrekenen.

Hun eerste verslagen waren zeer zorgwekkend.

Painter zat in een teleconferentie met verschillende ambtenaren op staats- en federaal niveau om te proberen deze ramp een stap voor te blijven. Helaas was er midden in de nacht iemand gearriveerd die hem hoofdpijn bezorgde. Het was de technisch directeur van het DTC, het Developmental Test Command, de afdeling van het Amerikaanse leger die zich bezighield met het ontwikkelen en testen van wapens en materieel. Hij was overgevlogen vanuit het Dugway-testgebied in Utah, waar men verantwoordelijk was voor de verdediging van de natie tegen nucleaire, chemische en biologische dreigingen. Binnen een paar uur na aankomst werkte hij Painter al mateloos op de zenuwen.

Het lichtje boven de binnendeur sprong op groen en het magnetische slot sprong open met een hoorbare zucht van de luchtdruk. Lisa stapte naar buiten, blij dat ze het politieke gekissebis aan Painter kon overlaten. Er wachtte haar een grotere uitdaging die haar volle aandacht nodig had.

Ze keek achterom naar de andere kant van de hangar met de isolatieruimte, waar Josh weer lag te rusten aan een infuus met diazepam. De oorzaak van zijn korte beroerte was nog niet bekend, maar ze vreesde dat dit een teken kon zijn dat de infectie zich naar het centrale zenuwstelsel verspreidde.

Ze dacht aan de doorn die uit zijn been stak.

Ik hoop dat ik me vergis.

Maar ze zou doorwerken tot ze het zeker wist.

‘Dr. Cummings, daar ben je weer. Fantastisch.’

Die stem kwam binnen via het oortje van haar radio en ze draai-

de zich om. Dr. Edmund Dent, de viroloog van het CDC, stond achter het raam van zijn lab. Hij zwaaide en wenkte haar binnen te komen.

‘Dankzij jouw werk geloof ik dat we flinke stappen hebben gezet bij het isoleren van het besmettelijke deeltje,’ zei hij via de radio. ‘Toen we eenmaal wisten dat we op zoek moesten gaan naar iets heel kleins, zijn we goed opgeschoten. Maar ik zou heel graag willen horen van jij te zeggen hebt over wat we tot dusver hebben gevonden.’

‘Natuurlijk,’ zei ze.

Opgetogen over zelfs maar een klein beetje vooruitgang, ging Lisa snel door de kleinere luchtsluis naar zijn laboratorium. In zijn afdeling van de BSL4-suite blonk het van de stalen apparatuur: hogesnelheidscentrifuges, een massaspectrometer, een Leica-apparaat voor ultramicrotomie en een cryokamer, benevens twee elektronenmicroscopen.

Ze zag nog een ingepakte figuur achter een van de computers zitten, die voorovergebogen naar een scherm tuurde. Ze herkende hem pas toen hij zich omdraaide en ze probeerde zo goed mogelijk te maskeren hoe verrast ze was.

Het was dr. Raymond Lindahl, de technisch directeur van het Developmental Test Command. Door zijn gezichtsbescherming heen leek de man voor in de vijftig te zijn, met zwartgeverfd haar en een dito sikje. Sinds zijn komst had hij zijn scherpe neus in al het werk van Painter gestoken, bitse opmerkingen gemaakt en wijzigingen opgelegd waar en wanneer hij daar ook maar het recht toe had – wat tot Painters frustratie maar al te vaak het geval was.

Nu leek het erop dat zij deelgenoot werd van Painters ellende.

Het was natuurlijk niet onterecht dat die man hier was. Lisa kende zijn achtergrond als geneticus en biotechnicus. Hij was op zijn manier briljant en navenant arrogant.

‘Dr. Dent,’ sprak Lindahl stijfjes, ‘ik weet niet of we dr. Cummings’ expertise als geneeskundige en fysioloog hierbij nodig hebben. Ze kan haar tijd beter besteden aan klinisch werk en zich richten op het bestuderen van dieren, niet op dit niveau van onderzoek.’

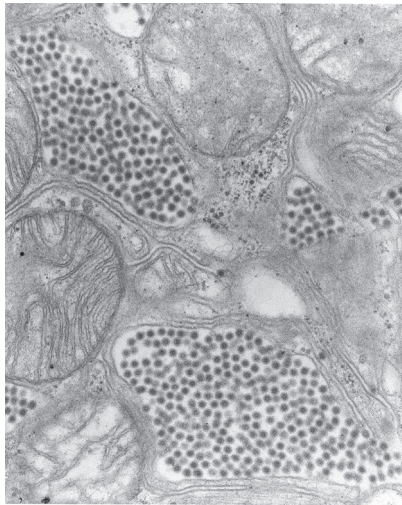
De viroloog bond niet in, waarmee hij Lisa nog meer voor zich innam. Edmund was tien jaar jonger dan Lindahl en had een oncon-

ventionele houding, waarschijnlijk opgedaan in zijn tijd bij Berkeley en Stanford. Ze had de viroloog nooit zonder zijn beschermende pak gezien, maar ze zag hem altijd voor zich met sandalen en geitenwollen sokken.

‘Wij hebben onze vooruitgang hier te danken aan het werk van Lisa,’ hielp hij Lindahl herinneren. ‘En het is nooit verkeerd om met een ander paar ogen naar een probleem te kijken. Trouwens, sinds wanneer wordt honing gemaakt met maar één bij in de korf?’

Lindahl zuchtte geïrriteerd, maar hij liet de kwestie vallen.

Edmund rolde een stoel naast de directeur van het DTC. ‘Lisa, ik breng je even op de hoogte van de laatste stand van zaken. Ik vertelde bij de eerste vergadering dat ik meende een glimp te hebben gezien van het monster waarmee we te maken hebben. Hier zie je een digitale afbeelding, gemaakt met een transmissie-elektronen-microscop van een dwarsdoorsnede van de longblaasjes van een geïnfecteerde rat.’

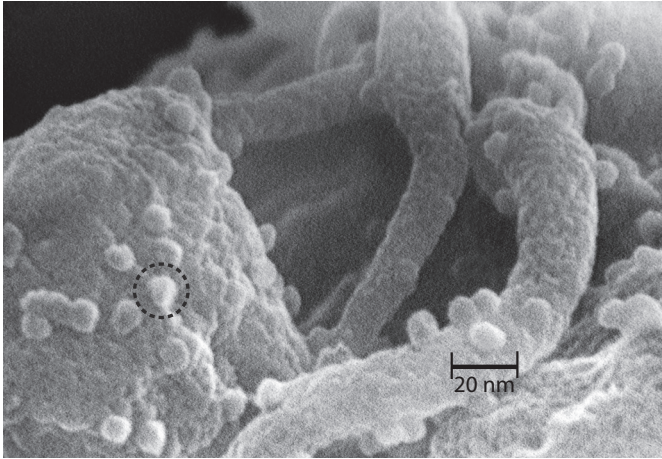

Lisa leunde naar voren en bestudeerde de holten met minuscule deeltjes die dicht opengepakt zaten in de kleine luchtcellen van de longen.

‘Die zien er absoluut uit als virions – virale deeltjes,’ gaf Lisa toe. ‘Maar ik heb nog nooit iets gezien dat zo klein is.’

Edmund knikte. ‘Ik heb metingen gedaan bij een paar deeltjes

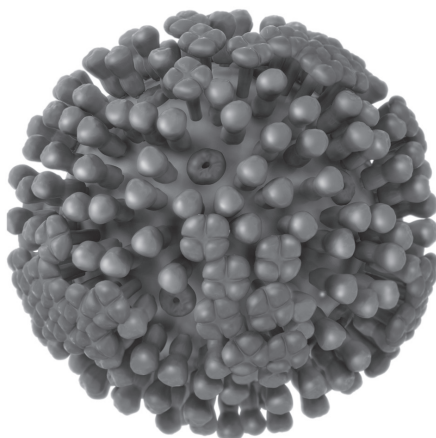
die ontstaan langs geïnfecteerde vezels van de hartspier. Deze afbeelding is afkomstig uit een rasterelektronenmicroscop en toont het in 3D.’

Het nieuwe plaatje toonde individuele virussen die vastgehecht zaten aan vertakkingen van spierbundels en zenuwen. Er was een schaal aan toegevoegd om de omvang enigermate weer te geven.

‘Zo te zien zijn ze kleiner dan tien nanometer,’ merkte Lisa op. ‘Dat is de helft kleiner dan het kleinste bekende virus.’

‘Dat is de reden waarom ik ben komen helpen.’ Lindahl duwde Edmund met zijn elleboog uit de weg. ‘Om een duidelijker beeld te krijgen heb ik de eiwitgegevens van de molecuair bioloog van het team geverifieerd. Met die data en met een programma waar ik patent op heb, heb ik een driedimensionale representatie van de capside van het virion, de buitenste eiwitmantel, uitgewerkt.’

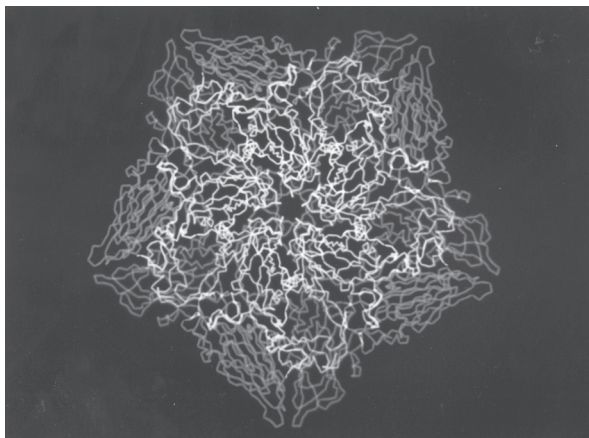
Lisa bestudeerde het sferische model van het infectieuze deeltje. Ze was onder de indruk van de kundigheid van Lindahl, waardoor ze zijn arrogantie bijna kon accepteren.

‘Dat is het uiterlijk van ons monster,’ zei Edmund. ‘Henry is al bezig met een genetische analyse van wat zich binnen in die cel verbergt.’

Henry Jenkins was een geneticus van Harvard.

‘Maar op basis van deze capside kunnen we al heel veel extrapoleren,’ zei Lindahl. ‘Voldoende om te kunnen zeggen dat dit een *kunstmatige* constructie is. Onder die eiwitmantel hebben we grafeenvezels aangetroffen – elk slechts twee atomen dik – verweven in een hexagonaal patroon.’

Hij vertoonde een andere afbeelding naast de laatste, waarbij nu de eiwitmantel verwijderd was, waardoor een vervlochten web zichtbaar werd.

Dat zag er inderdaad kunstmatig uit. Lisa overdacht de betekenis van deze door mensen gemaakte vezels. Grafeen was opmerkelijk taai materiaal, sterker dan een draad van een spinnenweb.

‘Het lijkt er bijna op dat Hess probeerde onder die mantel het equivalent van een kevlarlaag te fabriceren,’ zei ze.

Lindahl draaide zich naar haar om. ‘Exact. Heel goed gezien. Deze extra substructuur kan verantwoordelijk worden gehouden voor de stabiliteit van het virion, waardoor het resistent blijkt te zijn tegen bleekmiddelen, zuren, zelfs vuur.’

En toch gaf dit allemaal geen antwoord op de grote vraag: *Wat moet die taaie mantel beschermen?*

Lindahl vervolgde: ‘Het schijnt dat dr. Hess het perfecte omhulsel heeft gebouwd, eentje dat klein genoeg is om elk soort weefsel te penetreren. Dier, plant, schimmel. De ongebruikelijke omvang en aard ervan verklaren misschien waarom het zo universeel pathogeen is.’

Lisa knikte toen ze eraan dacht hoe het organisme de grond tot op een diepte van meer dan een halve meter steriel had gemaakt.

‘Maar waarom heeft Hess dit gebouwd?’ vroeg Lisa. ‘Wat is het doel hiervan?’

‘Ben je bekend met LOVGD’s?’ vroeg Lindahl.

Ze schudde haar hoofd.

‘Daar hadden we het net over, vlak voordat je kwam,’ legde Edmund uit. ‘Het staat voor lege, op virus gelijkende deeltjes. Een heel nieuw experimenteel veld van onderzoek. Je ontdoet een virus van zijn DNA, tot alleen het buitenste omhulsel overblijft. Dit heeft

voordelen op het gebied van de productie van vaccins.’

Ze snapte het. Die lege deeltjes zouden een sterke antigene of beschermende reactie stimuleren, zonder het risico dat de werkzame stof van het vaccin je ziek maakt.

‘Maar dat is nog het minste,’ zei Lindahl. ‘Als je eenmaal een leeg omhulsel hebt, kun je van daaruit gaan bouwen. Er organische of zelfs anorganische onderdelen aan toevoegen, zoals die grafeenvezels.’

‘En als je dat omhulsel eenmaal hebt gecreëerd,’ voegde Edmund eraan toe, ‘kun je het opvullen met alle wonderen of gruwelen die je wenst. Met andere woorden, het perfecte omhulsel wordt een perfect afgiftesysteem.’

Lisa staaarde het monster in het gezicht.

Wat zat erin verborgen?

‘En jullie denken dat dr. Hess iets dergelijks voor elkaar heeft gekregen?’ vroeg Lisa. ‘Dat hij dit virion van begin af aan in zijn lab heeft opgebouwd en er iets in heeft gestopt?’

Lindahl leunde naar achteren. ‘Die technologie hebben we al. In 2002 heeft een groep wetenschappers van Stony Brook een levend synthetisch poliovirus gebouwd, uit niets anders dan chemicaliën en een bekende genetische blauwdruk.’

Edmund snoof. ‘Dat project werd gesponsord door het Pentagon.’

Lisa hoorde de tamelijk onverbloemde beschuldiging in zijn stem. Het werk van dr. Hess werd ook door het leger gefinancierd.

Lindahl negeerde de implicatie. ‘En in 2005 is in een ander lab een groter synthetisch griepvirus gemaakt. In 2006 deden ze hetzelfde met het Epstein-Barrvirus, dat hetzelfde aantal basisparen heeft als de waterpokken. Maar dat is kinderspel vergeleken met vandaag de dag. We kunnen nu organismen maken die honderdmaal groter zijn, tegen een fractie van de kosten.’ Hij snoof afkeurend. ‘Je kunt zelfs een synthetiseerapparaat voor DNA op eBay kopen.’

‘Maar wat heeft dr. Hess daarin gestopt?’ vroeg Lisa.

Voordat iemand durfde te gissen zoemde Lisa’s radio. Aan de reactie van de twee mannen te merken hoorden zij het ook.

Het was Painter. Haar hart sloeg over toen ze de urgente spanning in zijn stem hoorde. ‘We hebben zojuist bericht gekregen uit Yosemite,’ meldde hij. ‘De sabotageverdachte is dood.’

Dood...

Lisa sloot haar ogen en dacht aan Josh. Amy Serpry was hun enige leidraad geweest, de enige manier om meer details te weten te komen over het werk van dr. Hess.

‘Volgens het eerste verslag,’ vervolgde Painter, ‘is ze waarschijnlijk gestorven aan dezelfde ziekte die we hier bestrijden. De Nationale Garde is met een uitbraakresponsteam onderweg om het gebied rondom het Ahwahnee Hotel af te sluiten. We hebben mogelijk ook nieuwe slachtoffers. Parkbeheerder Beck en sergeant Drake. Samen met de hond van de parkbeheerder.’

O, nee toch...

Painter vervolgde met het geven van extra instructies en beveiligingsmaatregelen. Het CDC moest meteen een nieuwe isolatieruimte opzetten in de hangar om de binnenkomende slachtoffers in quarantaine te plaatsen.

Toen hij uitgepraat was, schakelde Lisa over op het privékanaal.

‘Hoe ernstig zijn ze blootgesteld?’ vroeg ze.

‘Jenna en Drake zijn het huisje niet binnengegaan en volgens Drake regende het en hadden ze de wind in de rug, dus misschien zijn ze in orde.’

‘En de hond?’

‘Die is naar binnen gegaan en heeft een muis gepakt die ziek kan zijn geweest.’

Dus de husky had waarschijnlijk speekselcontact gehad met het virion.

Ze staaarde weer naar het monster op het scherm.

Arme hond.

29 APRIL, 16.04 UUR GMT
DE BRUNT IJSPLAAT, ANTARCTICA

Terwijl het ijs onder hem kreunde en kraakte keek Gray naar boven en zijn mond viel open toen hij het enorme gevaarte van het Halley Station voorbij zag komen. Schrapend begonnen de enorme ski's over het hellende ijsoppervlak in de richting van de ijskoude Weddellzee te glijden.

Aan de andere kant van het station rookte en dampte de breuklijn nog na door het vuur van de begraven explosieven. Het brok ijs waar het station op stond, helde steeds verder weg van het grote oppervlak van de Brunt Ijsplaat.

Gray kwam overeind en sleurde de Britse piloot mee. 'Vooruit! Allebei!'

Kowalski stond wat onvast op zijn benen en keek zoekend om zich heen. 'Waarheen?'

'Achter mij aan!'

Gray zette zijn voeten schrap in het met sneeuw bedekte ijs, terwijl hij de steeds steiler wordende helling begon te beklimmen. Achter hem gleed het station verder. Het oppervlak was ruw genoeg om grip te houden op het ijs, maar toch gleed hij af en toe weg en kwam hij op zijn knie of zijn hand terecht. Hij gebruikte de stalen achterkant van zijn geweer als kruk en deed zijn uiterste best om sneller vooruit te komen. Ze hadden slechts seconden om iets te doen. Hij dook in de mist van stoom en rook die neersloeg vanuit het geëxplodeerde gebied. Hij kon niet verder zien dan een armlengte en hoopte vurig dat zijn richtinggevoel klopte.

Na een paar stappen slaakte hij even een zucht van verlichting

toen hij voor zich een sneeuwscooter zag opdoemen. De motor werd luider toen hij ernaartoe strompelde. Goddank had Jason de vooruitziende blik gehad om hem warm te laten draaien.

Toen Gray de sneeuwscooter met drie zitplaatsen had bereikt zwaaide hij zijn been over de voorste zitplaats, maar voordat hij kon gaan zitten, wuifde Barstow hem daar weg.

‘Wie is hier de expert? Ik rijd. Jij en je maatje houden je geweren paraat.’

Gray ging er niet tegen in, want hij vertrouwde erop dat de poolvliegenger meer ervaring had dan hij met deze sneeuwvoertuigen. Terwijl Kowalski achter hem ging zitten wees Gray naar de breder wordende scheur voor hen.

‘We moeten...’

‘Weet ik,’ zei Barstow en hij gaf gas.

Sneeuw en ijs schoten weg achter hun glijders en de Ski-Doo schoot naar voren. Hun enige hoop was te proberen over die scheur heen te springen, om op het solide ijs aan de andere kant te komen. Die kans was maar heel klein, helemaal met hun zwaarbeladen voertuig, maar hier blijven betekende zeker de dood.

Gray boog zich diep voorover en Kowalski vloekte luidruchtig.

Toen maakte Barstow abrupt een scherpe bocht, waardoor Gray verrast werd en bijna van zijn zitplaats werd geworpen. Het achterste deel van de sneeuwscooter zwaaide heen en weer tot hij met de neus bij de scheur vandaan wees. De motor brulde luider en Barstow liet de sneeuwscooter de steile helling af glijden. Ze kwamen uit de stoomnevel in de open lucht en nu leek het erop dat ze achter het langzaam wegglijdende station aan joegen.

Gray schreeuwde: ‘Wat doe je!’

‘Laat me mijn gang gaan!’

Barstow ging diep over het stuur liggen om meer snelheid te genereren en Gray had geen andere keus dan hetzelfde te doen.

Maar ze waren niet alleen.

De enige waarschuwing was het flikkeren van navigatielichten in de donkere lucht boven hen. De vijandige Twin Otter vloog over hen heen, waarna het ijs voor hen explodeerde door een vurige raketinslag.

‘Verdomme!’ bulderde Barstow. ‘Hou je vast, heren!’

De piloot zwenkte langs de rokende inslagkrater en scheurde

naar hun enige toevlucht. Hij maakte een volgende snelle bocht, waarmee hij een hanenstaart van ijs en sneeuw opwierp en liet de scooter toen zijwaarts onder een glijdende module van het station schuiven, precies tussen twee van de vier enorme ski's.

Kowalski kreunde. 'Zeg me maar wanneer het voorbij is!'

Dat was het voorlopig niet.

Na de snelle manoeuvre was Barstow het momentum kwijtgeraakt, maar nu racete hij onder de Halley VI door, waarbij hij zeer kundig uit het directe zicht van de Twin Otter bleef. Terwijl het station nog steeds langs de hellende ijsplaat schoof, maakte de Ski-Doo opnieuw snelheid.

Intussen had Gray in de gaten waarom Barstow eerder die manoeuvre had uitgevoerd en honderdtachtig graden was gekeerd. De Ski-Doo zou tegen de helling op nooit voldoende snelheid kunnen maken om over de steeds breder wordende kloof te springen, al helemaal niet omdat hij zo zwaarbeladen was. Maar door de helling af te racen kon Barstow snelheid maken en de Ski-Doo tot een door ski's aangedreven raket transformeren.

Het enige probleem... er was niet veel ijs meer over.

Voor hen had de eerste module van de glijdende duizendpoot de rand van het ijs bereikt en viel. Hij draaide, kwam los van de rest van het station en stortte naar de donkere zee ver onder hen.

'Tijd om te vertrekken, jongens!'

Barstow zwenkte tussen twee hoge poten op ski's door, de open lucht weer in. Ze vluchtten nu tegen een lichte helling op, weg van het station, dat nu module na module in de Weddellzee viel.

Het kleinere, losgebroken deel van het ijs helde steeds steiler van de platte ijsvlakte van de grote Brunt Ijsplaat weg. Barstow scheurde tegen dat hellende stuk ijs op, in de richting van de scheur, en hij koos een plek waar deze het smalst was.

Hij draaide het gas helemaal open.

Maar een zekere koppige havik was niet van plan zijn prooi te laten gaan. De Twin Otter kwam uit de rokerige damp voor hen en maakte een duikvlucht, waarbij de propellers door de nevel wervelden. Hij zwenkte en tilde één vleugelpunt op, waardoor het luik aan die kant zichtbaar werd. Daar bevond zich een aanvaller met een raketwerper aan de schouder.

De vijand nam geen risico. Het volgende schot zou van heel dichtbij komen.

Gray draaide zich om op zijn zitplaats en duwde Kowalski naar achteren met zijn elleboog. Hij pakte zijn geweer, bracht het met één uitgestrekte arm omhoog en trok hard aan de trekker. Hij begon volautomatisch te schieten, dertig kogels in drie seconden. Het eerste salvo richtte hij op die donkere deur. Met een kreet tuimelde de schutter uit het open luik. De rest van zijn munitie ontladde Gray op de laagste propeller toen het vliegtuig langs vloog.

‘Hou je vast!’ schreeuwde Barstow.

Kowalski duwde Gray voorover op zijn zitplaats en ging boven op hem liggen.

Toen bereikte de Ski-Doo het laatste stukje ijs – en gingen ze de lucht in.

De sneeuwscooter vloog hoog over de rand van het afgescheurde ijs en maakte een schroef in de lucht, zodat Gray één adembenevend moment goed zicht had op het gat. Toen kwamen ze slingerend en op één glijder aan de andere kant neer.

Na een harde klap begon de sneeuwscooter te rollen, waardoor ze er allemaal vanaf vielen.

Gray tuimelde over het ijs, verloor zijn wapen en sloeg zijn armen strak om zijn lichaam, tot hij eindelijk stil lag. De Ski-Doo sprong nog een paar keer op en bleef toen liggen. De twee andere mannen kwamen overeind.

Kowalski klopte zichzelf af, alsof hij bevestiging zocht dat hij nog leefde. ‘Die landing beviel me niet echt.’

Barstow kwam bij hen staan en hield zijn ene arm vast, en er zat bloed op zijn gezicht. Hij keek naar de kapotte sneeuwscooter. ‘Zoals ze zeggen, op zijn pootjes geland...’

‘Dat gaat over vliegtuigen,’ verbeterde Kowalski hem, ‘niet over zo’n verdomde sneeuwmobiel.’

De piloot haalde zijn goede schouder op. ‘We hebben toch echt gevlogen. En dat telt.’

Gray lette niet op hen maar zocht de lucht af. Hij zag een paar lichtjes in het donker achter de rand van de ijsplaat vallen en verdwijnen, terwijl de afgebroken hoek van de Brunt Ijsplaat in zee gleeed. Hij wist niet zeker of hij de Twin Otter dermate beschadigd had dat deze zou neerstorten, of dat het vliegtuigje alleen maar gemankeerd verder vloog. Hoe dan ook, de vijand kon via de radio extra steun hebben opgeroepen.

Gray wilde niet blijven wachten om daarachter te komen en draaide zich om naar de Ski-Doo.

Barstow zag het kennelijk aan zijn gezicht. ‘Sorry, maat. Die is kassiewijle. Zo te zien moeten we gaan lopen.’

Gray trok de capuchon van zijn parka over zijn hoofd. Hij had het nu al koud.

Kowalski stelde de vraag die iedereen bezighield: ‘Waar moeten we in godsnaam naartoe?’

16.18 UUR

‘Het is weg... alles is weg.’

Jason hoorde de wanhoop in de stem van de commandant van het station – beter gezegd, de gewezen commandant van het station. Hij stond met Karen boven op een ijsheuveltje. Het was hoog genoeg om voorbij de banken met koude mist helemaal naar de kust te kunnen kijken. De breukrand van de ijsplaat lag in de mist, maar dat er in de verte iets in het landschap ontbrak kon niemand ontgaan.

Het onderzoeksstation Halley VI was verdwenen.

De eerdere explosies dreunden nog steeds door Jasons hoofd. Aan boord van een van de vluchtende Ski-Doo’s had hij gezien hoe de kustlijn afbrak te midden van vuurflitsen en dreunende klappen. De schokgolf van die detonaties was helemaal tot aan hun positie, een kilometer verderop, door het ijs getrild. Het had een aantal kwelende minuten geduurd voor ze een uitzichtpunt vonden vanwaar ze een goed zicht hadden op de afloop.

Nu wisten ze het.

Alles was weg...

Karen haalde diep adem en schudde de eerste geschoktheid van zich af.

De temperatuur leek met de minuut tientallen graden te dalen.

Maar misschien zet de onderkoeling al in, dacht Jason.

Dertig meter verderop stond hun enige Sno-Cat stationair te draaien, te midden van de groep sneeuwscooters. Ze hadden twaalf medewerkers van het station gered, maar hoelang konden ze hier buiten blijven? De meesten van hen waren onvoorbereid overval-

len en dus niet gekleed op deze ijzige temperaturen. En het groepje sneeuwmobielen kon hen slechts zover brengen als de inhoud van hun tanks. Zelfs de verwarming van de Sno-Cat deed het niet. Dat was de reden waarom het voertuig buiten gebruik was toen de aanval begon.

‘We moeten beschutting zoeken,’ zei Karen. ‘Maar we zitten hier mijlen verwijderd van een basis of een kamp. Onze beste kans is hier te blijven en te hopen dat iemand de explosies heeft gehoord en dan komt kijken. Maar dat kan dagen duren.’

‘Hoelang kunnen we het hier volhouden?’

Ze snoof. ‘We mogen van geluk spreken als we de nacht doorkomen. Zonsopkomst is pas over achttien uur, en de komende dag duurt maar twee uur.’

Jason dacht na over hun opties. ‘Als er iemand naar ons komt zoeken, zullen ze ons moeilijk kunnen zien in het donker.’

‘Misschien kunnen we een of ander signaal bedenken. Wat benzine aftappen uit een van de sneeuwscooters en het aansteken als we een vliegtuig horen.’

Maar Jason zag duidelijk wat het probleem was met dit plan. ‘Maar stel dat het géén reddingsploeg is die het eerst naar ons komt zoeken?’

Karen sloeg haar armen om zich heen. ‘Je hebt gelijk,’ bromde ze. ‘Wat moeten we dan doen?’

‘Ik denk dat ik weet waar we naartoe kunnen gaan.’

Karen trok haar wenkbrauwen op. Maar voor ze hem iets kon vragen kwam er een krakend geluid uit haar jack. Ze schrok zichtbaar van dat plotselinge lawaai. Ze trok de rits van haar parka naar beneden en haalde de portofoon eruit, een van de apparaten die ze had uitgedeeld voordat ze het station verlieten.

‘... *iemand ons? Is daar iemand?*’

‘Dat is Gray!’ zei Jason, die moeite had het onmogelijke te bevatten.

Karen gaf Jason de portofoon.

Hij drukte op de knop. ‘Commandant Pierce?’

‘*Jason, waar zijn jullie? Zijn jullie veilig?*’

Hij deed zijn best om hun situatie uit te leggen, terwijl hij van Gray een korte beschrijving kreeg over hun ontsnapping van de afbrekende ijsberg. Maar Grays team was daar nog gestrand en net

als Jason vreesde hij dat de vijand weldra kon terugkeren.

‘Ik kan een stel Ski-Doo’s pakken en hen gaan ophalen,’ bood Karen aan.

Hij knikte.

Ze keek hem vol twijfel aan. ‘Maar Jason, weet je echt een plek waar we beschutting kunnen vinden?’

Hij staaarde over het donkere, nietszeggende ijsoppervlak.

Dat hoop ik.

17.22 UUR

Bibberend in zijn jack boog Gray zich diep over het stuur van zijn Ski-Doo. Hij had een dikke wollen sjaal over de onderste helft van zijn gezicht geslagen. Zijn gehandschoende vingers voelden aan alsof ze vastgevroren zaten aan de handvatten.

Hij kneep met zijn ogen tegen de wind, gefixeerd op het schijnsel van de koplamp van zijn sneeuwscooter, die een zwakke tunnel van licht boorde in de wervelende mist. Zijn pijnlijke ogen bleven naar de sneeuwmobiel voor hem kijken, die bestuurd werd door Karen Von Der Bruegge. De commandant van het station was een uur geleden bij hen gearriveerd en had een tweede lege Ski-Doo achter zich aan gesleept. Nu droeg zij de gewonde Barstow mee op haar voertuig, terwijl Kowalski achter Gray zat.

Gray moest erop vertrouwen dat Karen wist waar ze naartoe ging. Ze scheen de afdrukken van rupsbanden te volgen, van de groep die Jason had aangevoerd. De jongeman had zich met de anderen teruggetrokken van de Weddellzee, over de uitgestrekte, met flarden mist bedekte Brunt Ijsplaat, in de hoop dat het ver genoeg weg was, zodat de vijand hen niet kon vinden.

Als we geluk hebben denken ze misschien dat we allemaal omgekomen zijn.

De Ski-Doo voor hen vertraagde plotseling. Gray was zo in gedachten verzonken dat hij er bijna bovenop zat, maar hij remde op tijd om een botsing te vermijden. Na ongeveer een meter of tien doemde plotseling de reden voor die vertraging op uit het duister.

Een groot, schimmig silhouet vulde de ruimte voor hen. Het zag eruit als een plat afgetopte berg, die oprees uit de ijsvlakte. Maar

toen ze dichterbij kwamen werden de details beter zichtbaar: de hoge poten met ski's, de enorme, blauwe module en de eenzame John Deere-tractor.

Dit was een afgekoppeld gedeelte van het verwoeste station.

Vlak voordat de aanval begon, had Jason gezien dat deze module de mist in werd gesleept. Hij had gehoopt dat de vijand, die zich concentreerde op het grootste deel van de Halley VI, het vertrek ervan misschien niet had opgemerkt.

En zo te zien heeft die jongen gelijk gehad.

Ook al was het donker, de module leek niet beschadigd te zijn. Gray zag een Sno-Cat staan en verscheidene sneeuwscooters die in de buurt geparkeerd stonden. Karen reed er met haar sneeuwscooter naartoe en stopte ernaast. Gray zette zijn Ski-Doo naast de hare.

Aan de achterkant van de hoge module ging een luik open en Jason stapte op het smalle achterdek. Hij gebaarde naar de ladder die naar boven leidde, maar Gray behoefde geen aanmoediging. De warme damp die uit dat geopende luik kwam was uitnodigend genoeg.

De groep haastte zich naar het onderkomen en de belofte van warmte. De temperatuur was gedaald tot dertig graden onder nul en naarmate de nacht vorderde trok de katabatische wind sterk aan, waardoor de kou door merg en been drong.

Gray hielp Barstow de ladder op. De arm van de piloot was uit de kom geschoten toen de Ski-Doo neerkwam, en hoewel ze erin geslaagd waren de arm terug te zetten, was hij nog wel pijnlijk en zwak. Na enige inspanning was iedereen binnen.

Gray sloeg het luik dicht tegen de vrieskou en bleef even staan om zich in de warmte te koesteren. Zijn gezicht brandde pijnlijk toen het ontdooidde. Bevriezing was zeker iets om je zorgen over te maken, maar hij had nog wel gevoel in het puntje van zijn neus.

Hij volgde de anderen naar het midden van de module. Het bleek een van de woonmodules te zijn, verdeeld in slaapkamers, een gemeenschappelijke badkamer en een gymzaal. Alles was in primaire kleuren geschilderd, bedoeld om de eindeloze monotonie van deze bevroren wereld te compenseren. Toen zijn neusgaten ontdooiden rook hij de cedergeur van de wandbetimmering, ook een psychologische truc om het gemis aan planten en groen te verzachten.

Ze hadden zich allemaal verzameld in een kleine gemeenschappe-

lijke ruimte in het midden van de module, waar een tafel en stoelen stonden. Verscheidene van de geredde onderzoekers hadden zich al teruggetrokken in de verschillende slaaphutten, waarschijnlijk uitgeput door de schok. Anderen leunden met sombere, zorgelijke gezichten tegen de wanden.

En met recht dat ze zo keken.

Jason vertelde. ‘We slaagden erin de John Deere in te halen. Ik denk dat we de chauffeur van de tractor aan het schrikken maakten toen we ineens achter hem aan reden. Maar zijn route was tenminste gemakkelijk te volgen. Toen we hier eenmaal aankwamen hebben we de generator van de module aangezet.’ Hij gebaarde naar de heldere verlichting. ‘Helaas hebben we geen manier om de radio aan de praat te krijgen.’

Kowalski sloeg Jason op de rug. ‘Jij hebt deze godvergeten plek gevonden. Meer dan genoeg om een sigaar van me te verdienen.’ Hij was een man van zijn woord, want hij pakte een in cellofaan gewikkelde stinkstok uit zijn binnenzak en gaf hem aan Jason. Toen keek hij om zich heen. ‘Ik mag er toch zeker wel een opsteken?’

‘Normaal gesproken niet,’ zei Karen. ‘Maar gezien de omstandigheden maak ik een uitzondering.’

‘Dan kan ik eraan wennen dat ik hier zit.’ Kowalski beende weg, misschien op zoek naar een plek waar hij hem in alle rust kon oproken.

Gray ging over tot de orde van de dag. ‘Hoe staat het met water en voedsel?’

‘Er is geen eten in de module,’ antwoordde Jason. ‘Alleen dat wat de chauffeur van de tractor bij zich had. Het was voor hem bedoeld om het een paar dagen uit te houden, voor het geval hij vast zou komen te zitten, maar zijn reserves zijn bij lange na niet genoeg voor ons aantal. Water hoeft geen probleem te zijn, we kunnen altijd sneeuw of ijs smelten.’

‘Dan moeten we het eten dat we hebben rantsoeneren.’ Toen sprak hij Karen aan, die zich met een afgemat gezicht in een stoel liet zakken. ‘Over dat wat er gebeurd is... de munitie die dat grote stuk ijs heeft afgebroken moet daar al een tijdlang begraven hebben gelegen. Hoe kan dat?’

‘Ik kan alleen maar gokken. Die bommen kunnen lang voordat het station hier kwam met een boor zijn geplaatst en ingevroren.’

‘Is dat een mogelijkheid?’

‘Zo moeilijk zou dat niet zijn geweest,’ speculeerde ze. ‘Wij hebben de Halley VI ongeveer drie maanden geleden dichterbij de zee verplaatst, zodat de klimatologen hun onderzoek naar het smelten van de ijskappen op het continent konden voltooiën. Onze verhuizing was al een jaar van tevoren in kaart gebracht en gepland, waaronder ook het uitkiezen van de coördinaten van onze nieuwe locatie.’

Gray dacht hierover na. ‘Dus iemand met een dergelijke voorkennis had deze val gemakkelijk kunnen plaatsnemen om het station te vernietigen al naargelang het uitkwam.’

‘Ja, maar dat verklaart nog steeds niet waarom.’

‘Misschien heeft het te maken met het onderzoek van professor Harrington. Jullie station dient als toegangspoort naar Queen Maud Land, waar de professor zich met zijn groep heeft gevestigd. Als iemand die geheime locatie plotseling wilde isoleren, zou het elimineren van de Halley VI een belangrijke eerste stap zijn.’

Ze was nu helemaal asgrauw geworden.

Hij vroeg: ‘Heb je enig idee wáár Harrington aan werkte?’

Karen schudde haar hoofd. ‘Nee, maar dat wil niet zeggen dat er geen geruchten rondgingen over wat daar gaande was. De verhalen liepen uiteen van de ontdekking van een verloren nazibasis tot in het geheim testen van nucleaire wapens – wat uw eigen land in 1958 in deze regio ook heeft gedaan, zou ik eraan willen toevoegen. Maar dat zijn eigenlijk allemaal wilde verhalen.’

Maar wat de waarheid ook was, het was klaarblijkelijk de moeite waard om voor te moorden.

En dat is het waarschijnlijk nog.

Hij keek uit een van de driehoekige ramen. ‘We moeten mensen op wacht zetten. Aan alle kanten van de module. En er moet minstens één persoon buiten patrouilleren om de lucht in de gaten te houden.’

Karen stond op. ‘Ik zal ploegen gaan indelen.’

‘Nog één ding,’ zei Jason, voordat hij wegliep. Hij wees naar iemand in een overall met olievlekken erop. ‘Carl zegt dat hij bij de John Deere kan blijven.’

De man, die kennelijk de chauffeur van de tractor was, knikte.

‘De cabine ervan is verwarmd,’ vervolgde Jason, ‘en Carl kan

de positie van de module bijstellen om onder de mist te blijven die vanaf de kust landinwaarts drijft. Dat kan helpen om uit het zicht te blijven.’

Gray erkende dat dat een goed plan was. Maar hoelang konden ze het hier uithouden?

En wat zorgwekkender was: *wie zou hen het eerst vinden?*

23.43 UUR

Bij het naderen van middernacht trok Jason zijn parka aan en pakte hij zijn handschoenen, sjaal en nachtbril. Hij was ingedeeld bij de eerste wacht van de nieuwe dag. Ze zouden elkaar om het uur afwisselen om te voorkomen dat iemand te lang in de vrieskou zou staan.

Hoewel hij een dutje had gedaan ter voorbereiding op zijn patrouille, voelde hij zich verre van uitgerust omdat hij gekweld werd door zorgen.

En ik zie er zeker niet naar uit de komende zestig minuten in de kou te staan.

Goed ingepakt liep hij naar het luik. Daar trof hij Joe Kowalski aan die tegen de deurlijst geleund stond. Hij had de smeulende stomp van zijn sigaar tussen zijn kiezen en het leek erop dat hij daar al een tijdje op stond te kauwen.

‘Moet jij niet even je ogen dichtdoen?’ vroeg Jason. De explosievenexpert van Sigma stond ingedeeld om hem om één uur af te lossen.

‘Ik kan niet slapen.’ Hij nam de sigaar uit zijn mond en wees met de gloeiende askegel naar Jason. ‘Wees voorzichtig daarbuiten. Ik heb begrepen dat Crowe grote verwachtingen van je heeft. Zorg dat je in leven blijft.’

‘Dat was ik wel van plan.’

‘Dat is het hem nou juist, het heeft niets met *plannen* te maken. Je wordt verdomme altijd door iets onverwachts te grazen genomen, en dan ben je overrompeld.’

Jason, die de praktische wijsheid achter die ruwe woorden hoorde, knikte. Toen hij langs Kowalski liep, merkte hij dat de man een foto in zijn dikke vingers hield. Voordat Jason meer kon opvangen dan een glimp van de vrouw op de foto, stak Kowalski hem weg.

Toen Jason het luik opentrok, vroeg hij zich af of die waarschuwing niet zozeer sloeg op de gevaren van de missie als wel op de valkuilen van de romantiek.

Maar die gedachte verdween zodra de kou hem in het gezicht sloeg. De wind joeg hem bijna van het hoge platform. Half glibberend kwam hij bij de ladder en klom naar beneden. Daar trof hij een van de onderzoekers in de luwte van een van de hoge poten op ski's.

De man kwam naar hem toe, klopte Jason op de schouder en zei met een stem die bibberde van de bittere kou: 'Alles rustig. Als je het te koud krijgt, spring dan bij Carl in de cabine om op te warmen.'

Na die woorden beklom de onderzoeker de ladder, naar de belofte van een warm bed.

Jason keek op zijn horloge.

Nog maar negenenvijftig minuten.

Hij begon langzaam rondjes om het station te lopen en bleef daarbij zo veel mogelijk uit de wind. Hij bestudeerde de lucht, speurend naar de onheilspellende lichtjes van een naderend vliegtuig. Alles bleef donker; zelfs de sterren waren niet zichtbaar door de ijzige mist die vanaf de kust in de verte over de ijsplaat rolde. Het enige licht dat er was scheen in het zuiden, een zwak geel licht dat de plek aangaf waar de John Deere stond. Die positie gebruikte hij als kompas terwijl hij zijn rondjes liep.

Na een tijdje leek het alsof het loeien van de wind zijn hoofd vulde en tekeerging binnen in zijn schedel. Zijn ogen begonnen hem te bedriegen, want hij zag spookachtige lichtjes in het donker. Hij knipperde of wreef ze weg.

Toen hij opnieuw aan een rondje begon overwoog hij in de cabine van de tractor te stappen – niet omdat het er warm was, maar om te ontsnappen aan de monotonie van de duisternis en het aanhoudende huilen van de katabatische wind. Hij kwam onder de enorme module vandaan en maakte aanstalten om naar die gele lichtvlek te lopen toen hij links van hem, ver weg in het westen, een vage gloed zag.

Hij probeerde het doffe schijnsel weg te knippen, maar toen werden het zelfs twee ogen die uit het donker schenen. Door het gebulder heen drong een zacht gebrom zijn hoofd binnen en even later kwam daar ook nog het geknars van ijs bij.

Halverwege de volgende ademteug realiseerde hij zich dat de

nacht hem niet voor de gek hield, maar dat er met hoge snelheid iets groots naar de eenzame module toe kwam rollen.

Jason trok zijn portofoon uit zijn zak en bracht hem naar zijn mond. ‘Ik zie beweging op het ijs. Vanuit het westen komt een groot voertuig op ons af.’

‘Begrepen,’ zei de wachtpost binnen. De man schreeuwde naar de anderen in het station, voordat hij weer in de portofoon sprak: ‘Ik zie het nu ook!’

Jason zocht dekking achter een van de poten van de module, met de portofoon nog aan de lippen. ‘Zeg tegen Carl dat hij zijn lichten uitdoet!’

Na enkele tellen doofde dat eiland van warm licht. De enige verlichting kwam nu van de twee lichtbalken die snel groter en feller werden. Jason schatte de omvang van het naderende ding ongeveer ter grootte van een tank, wat nog werd versterkt door het geluid van rupsbanden op het ijs.

Jason hoorde dat het luik boven hem werd dichtgeslagen. Gray en Kowalski kwamen met pistolen in de hand van de ladder af. Pas op dat moment dacht Jason eraan zijn eigen wapen uit zijn parka te trekken.

‘Hierheen!’ riep Jason.

Toen ze bij hem waren, wees Gray naar de andere hydraulische poten. ‘Verspreiden. Blijf uit het zicht. Laat ze maar dichterbij komen. Uitstappen zelfs. Bij enig teken van vijandigheid gebruiken we de duisternis om een guerrilla op de grond uit te vechten. Barstow staat met Karen op het dak, gewapend met de laatste twee geweren, om ons van bovenaf dekking te geven.’

Toen Jason knikte, renden Gray en Kowalski, diep gebukt om niet gezien te worden, naar de andere poten toe.

Het dreunende voertuig was langzamer gaan rijden en de motor veranderde van timbre. Op veertig meter afstand bleef het staan.

De wind blies de mist enigszins opzij en onthulde een vreemde aanblik. Deze arctische machine had de omvang van een enorme tank en zag er ook zo uit. Aan beide kanten liepen reusachtige rupsbanden, die elk hoger waren dan de rug van een olifant. Ze droegen iets wat op een gepantserde bus leek, met daarbovenop een soort stuurhut van een sleepboot.

Bovenin gingen lampen aan en daarbinnen bewoog een schaduw.

Toen ging een deur in die stuurhut open en stapte er een donkere gedaante op het open dek dat rond die bovenste opbouw liep. Boven het loeien van de wind uit klonk geschreeuw. Het was niet luid genoeg om de woorden te kunnen verstaan, maar het klonk als een vraag, een uitdaging.

Iemand anders gaf degene die op het platform stond iets in handen. Dat moest een megafoon zijn, want het volume van de spreker nam plotseling sterk toe.

‘HALLO! WIJ HEBBEN JULLIE EERDERE RADIOBERICHT ONDERSCHEPT! WIJ WETEN VAN JULLIE PROBLEMEN!’

De spreker was blijkbaar een vrouw, en aan haar accent te horen een Britse. Ze had kennelijk Grays eerdere radio-oproep aan Karen gehoord.

‘WIJ HEBBEN JULLIE SPOREN GEVOLGD EN KOMEN TE HULP!’

Gray schreeuwde vanuit de dekking, zonder een megafoon nodig te hebben om gehoord te worden: ‘Wie zijn jullie?’

‘WIJ VERTEGENWOORDIGEN PROFESSOR ALEX HARRINGTON. WIJ WAREN ONDERWEG OM EEN GROEP AMERIKANEN OP TE HALEN TOEN WE VAN DE AANVAL HOORDEN.’

Jason onderdrukte zijn schok en overwoog deze mogelijkheid. Painter had hun meegedeeld dat het contact van de professor met het *vliegtuig* naar de Halley zou komen. Maar waren ze na het af-luisteren van de aanval teruggegaan en over land gekomen?

‘WE MOETEN ONS HAASTEN! ALS DE AMERIKANEN HIER ZIJN MOETEN ZIJ METEEN MET ONS MEEKOMEN.’

‘En wie bent u?’ drong Gray aan, die meer bewijs wilde horen. ‘Wat is uw naam?’

‘IK BEN STELLA... STELLA HARRINGTON.’

Jason hield hoorbaar zijn adem in, want hij herkende die naam uit de documenten van de missie. Dat bevestigde de spreekster direct daarop.

‘DE PROFESSOR IS MIJN VADER – EN HIJ VERKEERT IN GROTE MOEILIKHEDEN.’

29 APRIL, 19.55 UUR PDT
DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA, CALIFORNIË

Als ze nog een keer zo'n rottige naald in me steken...

Jenna ijsbeerde door haar gedeelte van de pas uitgebreide isolatie-eenheid. Ze zat hier nu al twaalf uur in quarantaine.

Het CDC-team had in de hangar nieuwe cabines toegevoegd aan de oorspronkelijke quarantaineafdeling. Door het raam aan de ene kant zag ze Josh buiten bewustzijn in bed liggen. De afgelopen middag had hij nog twee beroerten gehad en hij zakte geregeld weg in een delirium, waar hij ook weer uit kwam.

Vanuit haar cabine zag ze hoe de jongeman onderworpen werd aan een nieuwe reeks testen. Een verpleegkundige hield hem opgerold op één zij vast terwijl een arts een ruggenmergpunctie uitvoerde. Er bestond nauwelijks nog twijfel over dat Josh geïnfecteerd was door de microbe die zich daarbuiten bevond. Maar uit wat ze Jenna hadden verteld, maakte ze op dat ze tot nog toe niet in staat waren geweest de aanwezigheid van het besmettelijke virus in zijn weefsels of zijn bloed te isoleren.

Ze bleven ook van haar monsters afnemen, op zoek naar hetzelfde.

Door het raam in de andere kant van haar cabine – mijn cel, dacht ze boos – zag ze in de cabine naast haar Sam Drake op zijn bed zitten. Hij had een ziekenhuisgewaad aan, net als zij, en hij zag er al net zo ongelukkig uit. Nadat ze hier waren aangekomen waren ze grondig geschrobd, wat een vernederende procedure was. Ze moesten onder meer uit een vernevelaar onder hoge druk een dosis aerosolen met sterke breedspectrumantibiotica opsnuiwen. Dat

was uit voorzorg, voor het geval ze besmettelijke deeltjes hadden ingeademd bij het huisje in Yosemite – hoewel het middel nog niet bewezen effectief was.

Maar beter iets dan niets, neem ik aan.

Daarna hadden ze van haar en Drake uitstrijkjes, schraapseltjes, bloedmonsters en al hun lichaamsvloeistoffen verzameld. Tot dusver vertoonde geen van beiden een van de klinische symptomen waar Josh in de eerste twaalf uur aan leed, namelijk hoge koorts en tremoren. Om die reden meenden de artsen dat zij en Drake bij dat huisje waarschijnlijk aan blootstelling waren ontsnapt. Toch moesten ze uit extra voorzorg nog een dag langer in quarantaine blijven. Als ze zonder symptomen bleven konden ze ontslagen worden.

Konden, was hier de kernboodschap. Op dit moment was er weinig zekerheid.

Met één uitzondering... Er was nog een derde lid van het team uit Yosemite, wiens lot minder onzeker was.

Nikko.

Ze begon aan het volgende rondje in haar cel. Geagiteerd en door zorgen gekweld was ze niet in staat lang te zitten of te liggen, ze moest in beweging blijven.

Haar partner was naar de onderzoekslaboratoria aan de overkant van de donkere hangar gebracht. Lisa had haar ervan verzekerd dat er goed voor hem zou worden gezorgd en dat zij Nikko in haar eigen lab zou isoleren. Helaas had Nikko nu al hoge koorts, wat gepaard ging met overgeven en diarree.

Arme jongen...

Jenna zou willen uitbreken om naar hem toe te gaan. Al was het maar om Nikko te troosten en hem te laten weten dat ze van hem hield. Boosheid en verdriet streden om voorrang en haar hart deed pijn. Het was een verschrikkelijke gedachte dat hij daar in zijn eenzame lag te lijden en zich afvroeg waar ze was, dat hij dacht dat hij in de steek was gelaten. Maar het ergste was het onvoorstelbare idee dat ze hem zou verliezen.

‘Straks slijt je nog een goot uit, dwars door de vloer.’

Ze draaide zich om. Drake stond bij het raam met zijn vinger op de knop van de intercom. Hij had een zachte, treurige glimlach op zijn gezicht. Hij begreep zeker dat ze veel verdriet had.

Ze liep naar het raam en drukte op de praatknop van de intercom. 'Kon ik maar naar hem toe.'

'Ik weet het, maar Lisa zal eraan doen wat ze kan.' Drake keek over haar schouder naar het raam achter haar. 'Al helemaal omdat er voor haar persoonlijk veel op het spel staat.'

Jenna voelde zich een beetje schuldig. Wat was het verlies van een hond vergeleken met een broer? Misschien moest ze haar perspectief bijstellen en professioneel blijven. Nikko was maar een hond, per slot van rekening.

Maar dat kon ze absoluut niet accepteren. Voor haar betekende Nikko net zoveel als een broer.

'Wat we wel kunnen doen terwijl we moeten wachten,' zei Drake, die zachter begon te praten, 'is nadenken over wát we aan het bestrijden zijn. Als we wisten wat ze in dat verdomde lab hebben bekokstoofd, zouden Josh en Nikko een betere kans hebben om te overleven.'

Boven hen klonk een donderslag die de hangar deed schudden en dat herinnerde haar eraan dat niet alleen Josh en Nikko in gevaar waren. Het onweer had eindelijk het Monobekken bereikt en in het heuvelland erachter regende het al. Directeur Crowe had gezegd dat noodtroepen met helikopters zandzakken dumpten in alle lagere stroompjes en drooggevallen rivierbeddingen, om te proberen de verspreiding van de besmetting in te perken.

Maar niemand verwachtte dat het helemaal in te dammen was. Zelfs als de pogingen met de zandzakken effect hadden, hoelang zouden die provisorische dammen het dan houden? En wat als het organisme de ondergrondse waterlopen bereikte die het water uit de regio afvoerden en het grondwaterpeil besmette?

Drake had gelijk.

Ze hield haar duim op de spreekknop. 'Maar als wij hier opgesloten zitten, hoe kunnen we dan meehelpen meer te weten te komen over die verdomde microbe? En nu die saboteur dood is... ze was onze laatste directe aanwijzing.'

'Maar wat denk je van een indirecte?' opperde Drake.

Jenna haalde diep adem en probeerde haar angst en frustratie te verdringen. Nu de basis was opgeblazen, Hess gekidnapt en nog steeds vermist was, leek het spoor koud te zijn R:\Productie\Type-setting\Luitingh-Sijthoff\Het zesde uitsterven - James Rollins\DRUK

r\InDesign\Links. Voor zover men wist, was de hele kring rondom Hess in het lab aanwezig op het moment dat het werd vernietigd. Amy Serpry was hun enige hoop geweest.

Met meer tijd kon er misschien een andere aanwijzing worden gevonden.

Maar die tijd hadden ze niet.

‘Hebben we iets gemist?’ vroeg Drake, die zo te zien ook zijn hersens pijnigde.

Jenna deed haar ogen dicht en liet de vreselijke gebeurtenissen van de afgelopen achtenveertig uur nog eens de revue passeren: vanaf de eerste sos die Bill Howard had ontvangen, tot het moment dat ze Amy Serpry’s lichaam verzegeld in een lijkenzak door de lucht hadden zien afvoeren. Haar lijk was nu het punt van aandacht in de reeks van BSL4-labs aan de andere kant van de hangar. Het was nauwelijks te geloven dat er maar twee dagen waren verstreken na dat telefoontje van Bill Howard.

Dat telefoontje...

Ze deed haar ogen open en de schok stond erin te lezen.

‘Jenna?’ vroeg Drake.

‘Ik moet Painter Crowe spreken! Nu meteen!’

20.12 UUR

Painter had het kantoor van kolonel Bozeman eventjes voor zichzelf, een zeldzaam moment van privacy. Deze ruimte was het commandocentrum geworden waar de rampenbestrijding in het gebied werd gecoördineerd. In de afgelopen twee dagen was er een orkaan aan politieke-, militaire- en wetshandhavingsinstanties in het gebied losgebroken, voornamelijk boven Painters eigen hoofd. Elke instantie die een afgekorte naam droeg was hier en diende tevredengesteld, gestuurd en/of geraadpleegd te worden.

Zoals in dit soort gevallen gebruikelijk, dreigde het weldra op een ineffectieve klerezooi uit te draaien. Gelukkig had op grond van eerdere inspanningen van Sigma de president geïntervenieerd en Painter het gezag verleend om de rampenbestrijding te leiden, waardoor hij tot bovenbaas was gebombardeerd.

Maar pas op met wat je wenst...

Painter had de grootste moeite om de verschillende instanties in toom te houden en iedereen als een team te laten samenwerken. Daardoor restte hem weinig tijd om na te denken, alleen maar om te reageren en overal vuurtjes te doven. Dus nam hij dit korte rustmoment te baat, wetend dat dit het spreekwoordelijke oog van de storm was.

Ik moet eigenlijk naar beneden gaan om te zien hoe het met Lisa gaat.

Het was al uren geleden dat hij haar voor het laatst had bezocht. Niet dat een praatje via een raam hetzelfde was als haar vasthouden. Ze was ook toen al geen schim meer van zichzelf en hij wist wat haar tot het uiterste dreef. Josh ging achteruit en er was nog altijd geen effectieve behandeling in zicht.

Hij duwde zijn stoel naar achteren om haar zo goed als hij kon te gaan troosten – toen de deur openging. Het was Jessup, de marinier die hem als assistente was toegewezen, een buitengewoon serieuze jonge vrouw met een onberispelijk uniform en een pet op.

‘Directeur Crowe,’ zei ze, ‘ik heb parkbeheerder Beck aan de telefoon. Ze zegt dat het dringend is.’

‘Verbind maar door.’

Nadat ze uit Yosemite waren teruggekeerd, had hij kort met Jenna en Drake gesproken. Tot dusver verkeerde het stel in goede gezondheid en hadden ze waarschijnlijk niet aan besmetting blootgestaan. Dat was een klein beetje goed nieuws op een verder slechte dag, vooral omdat er van Grays team op de Zuidpool nog geen woord was vernomen sinds ze bij dat Britse ijsstation waren aangekomen. Kat maakte zich tot nog toe niet heel veel zorgen. Ze had gezegd dat een enorme zonnestorm de communicatie op het grootste deel van het zuidelijk halfrond verstoorde.

Hopelijk hoorde ze gauw iets van Gray.

Intussen...

Hij pakte de telefoon op. ‘Met directeur Crowe.’

‘Meneer!’ Jenna klonk opgewonden. ‘Ik heb me zojuist iets herinnerd dat van belang kan zijn.’

Hij ging rechtop zitten. ‘Wat dan?’

‘Bij het huisje, voordat ik inbrak en voordat ik Amy’s laatste gesmeek om hulp hoorde – hoorde ik daarbinnen een mobiele telefoon overgaan. Door alles wat daarna kwam ben ik vergeten het te zeggen.’

‘Weet je zeker dat het een mobiele telefoon was en niet de telefoon van het huisje?’

‘Heel zeker. Misschien was het iemand die wilde weten hoe het met haar ging. Een handlanger, iemand die haar had ingehuurd. Ik weet het niet.’

‘Maar dat zegt me niets. We hebben de telefoon van Serpry en haar persoonlijke bezittingen uit het huisje gehaald voordat het verzegeld werd. Alles is grondig onderzocht. Ik heb zelf de in- en uitgaande gesprekken op haar telefoon beluisterd, hopen een verbindingspersoon van buiten te vinden, zoals wat jij zegt.’

‘En?’

‘En er stond niets van betekenis op. Een paar telefoontjes naar familie en vrienden. Maar wat belangrijker is, er stond geen enkele in- of uitgaande oproep gedurende de laatste vierentwintig uur op dat mobieltje. Zelfs als ze niet zou hebben opgenomen zou die oproep in de telefoon opgeslagen moeten zijn.’

Er viel een lange stilte. ‘Ik weet zeker dat het haar mobiele telefoon was,’ zei Jenna ferm. ‘Iemand probeerde haar te bereiken.’

Painter had een gezond respect voor de parkbeheerder gekregen en geloofde haar op haar woord. ‘Ik zal een technicus opnieuw naar die telefoon laten kijken.’

Als Jenna gelijk had en die opslag op de telefoon was op de een of andere manier gewist of er was mee geknoeid, dan was dat een actie van betekenis. Het suggereerde dat die laatste oproep van een van Serpry’s handlangers afkomstig was, misschien zelfs van degene die aan de touwtjes trok.

‘Het is mogelijk dat je ons een nieuwe aanwijzing hebt gegeven,’ gaf Painter toe.

‘Goed. En als er iets uit komt, wil ik betrokken worden bij het spoorwerk.’

Op de achtergrond hoorde hij sergeant Drake vrijpostig meepraten. ‘Ik ook!’

Painter wist hoe vastbesloten die twee waren om mee te helpen, vooral na wat er met de hond van de parkbeheerder was gebeurd.

‘Laten we eerst kijken waar dit toe leidt,’ zei hij zonder iets te beloven.

‘Wij zijn niet ziek!’ riep Drake op de achtergrond. ‘Wij gaan hier weg! Al moet ik een scalpel pakken en ons een weg naar buiten snijden!’

Painter begreep die vastberadenheid wel. Datzelfde zag hij in de ogen van Lisa, elke keer als hij haar opzoekt. Maar soms was alle vastberadenheid van de wereld niet genoeg. Soms bleef er maar één weg open.

En dan moest je harde en moeilijke keuzes maken.

20.22 UUR

‘Dr. Cummings, ik denk dat we de hond moeten afmaken.’

Lisa draaide zich met een ruk om naar dr. Raymond Lindahl. De directeur van het Developmental Test Command zat in zijn biohazardpak op zijn hurken bij de roestvrijstalen kooi waarin de husky lag.

Nikko lag op zijn zij aan een infuus en ademde oppervlakkig. Hij kreeg een mild kalmerend middel, anti-emetica, om het braken onder controle te houden, en een cocktail aan antivirale middelen.

Desondanks bleef de hond achteruitgaan.

‘Hij lijdt,’ zei Lindahl en kwam overeind om haar aan te kijken. ‘U bewijst hem een dienst. En in zijn huidige staat van infectie zou een necropsie ons een beter inzicht kunnen opleveren in de beginstadia van de ziekte. Dit is een zeldzame kans.’

Lisa hield zich kalm, al ziedde ze inwendig van woede, en zei op effen toon: ‘We kunnen evenveel leren door de klinische aanwijzingen van de patiënt in de gaten te houden en zijn reacties op de verschillende behandelingen te meten.’

De man rolde met zijn ogen. ‘Voor we beter snappen waarmee we precies te maken hebben is elke behandeling een schot in het duister. Het is een dwaze verspilling van bronnen en tijd.’

Lisa ging tussen Lindahl en de kooi van Nikko staan.

De directeur verzuchtte: ‘Ik wil u geen bevelen opleggen, dr. Cummings. Ik had gedacht dat u wel naar rede zou luisteren.’

‘Ik neem geen bevelen van u aan.’

Lindahl bleef haar strak aankijken. ‘De legerleiding heeft mij het volledige gezag over deze laboratoria verleend. Bovendien zou ik denken dat u alles zou doen wat menselijk mogelijk is om uw broer te helpen.’

Ze zette haar stekels op bij die beschuldiging. ‘Uw voorstel heeft niets menselijks in zich.’

‘U mag uw professionele oordeel niet laten vertroebelen door sentimentaliteit,’ bracht hij ertegen in. ‘Wetenschap moet noodzakelijkerwijs objectief blijven.’

‘Ik sta niet toe dat iemand mijn patiënt kwaad doet; dan moet de beveiliging me eerst uit mijn lab slepen.’

De lotsbeschikking van Nikko werd onderbroken door het sissen van de luchtsluis die van het slot ging. Ze draaiden zich allebei om en zagen Edmund Dent, de viroloog, het lab binnenkomen, vergezeld door de geneticus van het team, dr. Henry Jenkins, een vlasblond wonderkind met de prille leeftijd van vijfentwintig jaar.

Uit Edmunds uitdrukking achter zijn gezichtsmasker viel op te maken dat hij slecht nieuws had. ‘Ik wil dat jij het zelf het eerst hoort,’ begon de viroloog. ‘We hebben de uitslag van de laatste testen op je broer.’

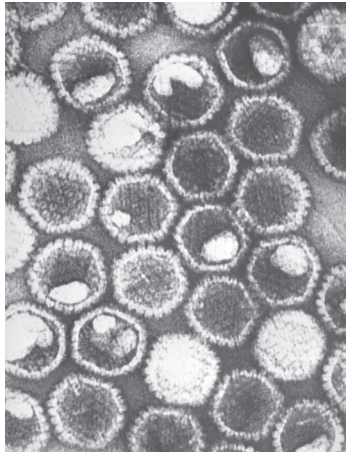
De moed zakte Lisa in de schoenen, maar het was ook in zekere zin bevrijdend want ze vermoedde al wat Edmund haar kwam vertellen. Ze wachtte de hele tijd al op het onvermijdelijke.

‘Hoewel we nog altijd geen actieve viremie in het bloed van Josh hebben ontdekt – wat een goed teken is – hebben we het meest recente monster van het hersenvocht door de ultracentrifuge gehaald.’

Edmund wenkte zijn collega mee te lopen naar haar computer. Henry logde in en haalde Josh’ medische dossier op. Heel even flitste het gezicht van haar broer op, dat overgenomen was van zijn rijbewijs, een glimlachend, gebruind gezicht tijdens een bergbeklimmingstrip.

Haar hart kneep samen toen ze het zag.

Maar het beeld werd snel vervangen door een digitale afbeelding uit de elektronenmicroscop.

Die vertoonde een dichte opeenhoping van virions – verzameld uit het bezinsel van haar broers hersenvocht, nadat het door de ultracentrifuge was gegaan. Inmiddels herkende Lisa moeiteloos de kenmerkende gedaante van de vijand.

Ze kon het glimlachende gezicht van haar broer nauwelijks rijmen met de verschrikking die ze op het scherm zag. De tranen sprongen haar in de ogen en ze kon niets meer uitbrengen.

Waarschijnlijk voelde Edmund haar verdriet aan. ‘Wij denken dat de progressie van Josh’ ziekte zo traag is verlopen doordat het virus via een zenuwbundel in zijn been naar het centrale zenuwstelsel is gereisd. Dat komt overeen met de manier waarop het hondsdolheidsvirus zich in het lichaam verspreidt. Het kan ook verklaren waarom we nog steeds geen actieve virale aanwezigheid in het bloed aantreffen en waarom het zo lang duurde voordat we de aanwezigheid ervan ontdekten.’

Henry verhelderde de betekenis hiervan. ‘Toen u zijn been in het veld computeerde, zijn door het daaropvolgende bloedverlies de virale deeltjes die zich in de bloedsomloop en het lymfatische stelsel in het been hadden gevestigd waarschijnlijk weggespoeld.’

‘Maar niet uit de perifere zenuwen,’ voegde Edmund eraan toe. ‘Enkele deeltjes moeten al vóór de amputatie de scheenbeenzenuw of misschien de kuitbeenzenuw hebben bereikt. Daar heeft het virus zich gevestigd en zich langzaam naar het centrale zenuwstelsel verspreid.’

Ze zag er vast beroerd uit want Edmund legde zijn hand op haar arm. ‘Toch bewijst dit dat je snelle ingreep in het veld succesvol is geweest, waardoor je broer waardevolle tijd heeft gewonnen.’

Ze beseftte dat Edmund haar schuldgevoel probeerde te verlichten, maar ze kende de fundamentele waarheid op dit punt: *Ik had zijn hele been moeten amputeren.*

Maar ze had geprobeerd een functionerend kniegewricht voor haar broer te redden, zodat hij met een prothese een betere mobiliteit zou hebben. Zo actief als haar broer was, had ze hem de beste kans willen bieden om terug te keren naar het volle leven.

Had ik me maar gehouden aan Lindahls filosofie van daarnet...

Daar in het veld had ze haar professionele oordeel laten vertroevelen door sentimentaliteit. En misschien zou dat nu Josh het leven kosten.

Misschien om haar af te leiden wees Edmund naar het computerscherm. ‘Je moet weten dat Henry ook iets meer heeft geleerd over hoe dat gemanipuleerde monster zich gedraagt.’

Lisa vocht tegen haar wanhoop, wetend dat ze Josh er niet mee zou helpen.

Henry verklaarde: ‘Ik heb met de moleculair bioloog van het team aan een genetische analyse gewerkt van datgene wat er binnen in de synthetische capsids van het virion zit.’

Lisa zag de sferische eiwitmantel voor zich, ondersteund door een onderlaag van taai grafeenvezel. Toen had ze zich al afgevraagd wat er in die harde buitenste laag zat.

‘We hebben monsters van het virus in de week gezet en gecentrifugeerd om de nucleïnezuren die de genetische...’

Lindahl kwam met een ongeduldig gebaar naar voren. ‘We hoeven je kookkunsten niet te weten, dr. Jenkins. We zijn geen eerstejaars biologiestudenten. Zeg maar gewoon wat je hebt ontdekt.’

Edmund keek de directeur met een boze frons aan. ‘Henry probeert uit te leggen hoe moeilijk het was om die kennis te verkrijgen. Dat is van belang voor datgene wat hij heeft ontdekt.’

‘Wat voor moeilijkheid?’ vroeg Lisa.

Henry keek haar aan en maakte een buitengewoon jongensachtige indruk met zijn bril met het dikke, zwarte montuur en zijn blonde, jeugdig gladde gezicht. ‘Onze eerste pogingen om DNA te extraheren mislukten. In feite slaagden we er niet in enig DNA te de-

tecteren toen we een difenylamine-indicator gebruikten. We hebben nog andere technieken geprobeerd, en ook die mislukten.’

‘En RNA dan?’ vroeg Lisa. Virussen bestonden immers in twee categorieën: virussen met DNA, desoxyribonucleïnezuur als genetische basis, en virussen met RNA, ribonucleïnezuur.

‘We hebben ook geen RNA gevonden,’ zei Henry.

‘Dat is onmogelijk.’ Lindahl stak zijn ergernis niet onder stoelen of banken. ‘Wat hebben jullie dan wel gevonden?’

Henry keek Edmund aan, die antwoord gaf voor de wat verlegen geneticus. ‘Hij en de moleculair bioloog vonden een vorm van XNA.’

Lisa trok een niet-begrijpende frons.

Edmund legde het uit: ‘Nadat ze erin waren geslaagd de nucleinezuren uit de taaie schil van het virion te extraheren, troffen ze geen desoxyribose of ribose aan. In plaats daarvan troffen ze iets vreemds aan als genetische basis.’

‘De x staat voor *xeno*,’ zei Henry. ‘Dat betekent “vreemd”.’

‘Maar hij bedoelt niet buitenaards,’ voegde Edmund er snel aan toe. ‘Wij denken dat dit genetische materiaal gemanipuleerd is. Wetenschappers prutsen al meer dan tien jaar met exotische vormen van XNA en ze tonen in hun laboratoria aan dat deze moleculen zich kunnen repliceren en evolueren, zoals ons eigen DNA.’

‘Maar wat is er anders in het geval van dit virion?’ vroeg Lisa. ‘Wat is de vervanger van desoxyribose of ribose in deze genetische moleculen?’

Henry beet peinzend op zijn onderlip. Toen zei hij: ‘Daar werken we nog aan, maar voorlopig hebben we sporen gevonden van arsenicum en abnormaal hoge niveaus van ijzerfosfaat.’

Arsenicum en ijzer...

Er kwamen rimpels in Lisa’s voorhoofd toen ze bedacht dat dr. Hess naar het Monomeer was gekomen vanwege de ontdekking van arsenicumminnende bacteriën in de modder. Lag daar een verband?

‘Maar wat probeerde Hess ermee te creëren?’ vroeg Lindahl. ‘Wat was het doel van zijn project?’

Edmund haalde zijn schouders op. ‘Daar kunnen we alleen maar naar gissen. Maar er is één significant detail bij de bekende XNA’s die in de verschillende laboratoria worden gecreëerd. Het is bewezen dat ze meer weerstand hebben tegen degeneratie.’

Met andere woorden, ze zijn taaier.

‘Net als die buitenste schil,’ zei Lindahl. ‘Geen wonder dat we dat verdomde kring niet kapot krijgen.’

‘Nog niet, in ieder geval,’ reageerde Henry. ‘Maar als we meer grip krijgen op de opbouw van die exotische molecule – wat er in principe op neerkomt te ontdekken waar die x in dit XNA voor staat – dan zijn we misschien in staat niet alleen een viricide te ontwikkelen om het organisme te doden, maar ook een behandelplan voor iedereen die ermee geïnfecteerd is.’

Lisa dacht aan Josh aan de andere kant van de hangar en stond zichzelf enige mate van hoop toe – maar wel een kleine mate.

‘Er is nog iets wat misschien van belang is in verband met XNA’s,’ voegde Edmund eraan toe. ‘Dat houdt verband met de oorsprong van het leven. Het huidige onderzoek naar het vermogen van XNA’s om replica’s van zichzelf te maken en te evolueren, suggereert dat er op deze planeet een veel ouder genetisch systeem kan hebben bestaan, een genetisch systeem dat *ouder* is dan DNA en RNA, eentje dat aan de moderne wereld voorafging.’

Lisa overwoog die mogelijkheid en de implicaties ervan. ‘De kern van het werk van dr. Hess was om door middel van gentechnologie een uitweg uit deze massaextinctie te vinden. Kan dit experiment met synthetisch leven daar iets mee te maken hebben? Zou hij geprobeerd hebben een ecosysteem te bouwen dat geharder was, een dat gebaseerd is op of ondersteund wordt door XNA, iets dat milieuvervuiling kan weerstaan of de opwarming van de aarde kan overleven?’

‘Wie weet?’ gaf Edmund toe. ‘Dat zul je hem moeten vragen als we hem ooit vinden. Maar Henry heeft nog één zorg in verband met het probleem waar we voor staan.’

‘En dat is?’ vroeg Lindahl.

Henry keek hen aan. ‘Ik geloof niet dat dit virion kunstmatig geconstrueerd is... in ieder geval niet helemaal.’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Lisa.

‘Tot op de dag van vandaag is nog niemand erin geslaagd met XNA een volledig functionerend organisme te bouwen. Het aantal variabelen om dat te bereiken is astronomisch. Dat lijkt me wetenschappelijk gezien een te grote sprong voorwaarts, zelfs voor dr. Hess.’

Lindahl wees naar het computerscherm met de digitale afbeelding

erop. ‘Maar hij is erin geslaagd. Daar heb je het bewijs.’

Henry schudde even zijn hoofd. ‘Niet noodzakelijkerwijs. Ik denk dat hij die sprong heeft gemaakt door een mal te gebruiken. Volgens mij heeft hij iets exotisch gevonden – een levend organisme met xNA – dat hij gewoon in deze vorm heeft gemanipuleerd en zodoende een hybride heeft gecreëerd op basis van natuurlijke en synthetische biologie.’

Lisa knikte langzaam. ‘Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben. Hess was enorm geïnteresseerd in extremofielen. Hij zocht de wereld af naar het ongewone of het bizarre. Misschien heeft hij zoiets gevonden.’

Was dat ook de reden waarom hij is ontvoerd?

‘En als we zouden kunnen ontdekken wat dat was,’ voegde Edmund eraan toe, ‘dan kunnen we misschien ook weten waar die x voor staat en een begin maken met het terugdringen van deze rotzooi.’

Lisa’s telefoon ging en Painter begon via het privékanal tegen haar te praten. Opgetogen wilde ze hem vertellen wat ze zojuist had geleerd – zowel het sombere als het hoopgevende.

Maar voordat ze iets kon zeggen, zei Painter: ‘Ik denk dat we een nieuwe aanwijzing hebben. Jenna kwam met de suggestie dat we de mobiele telefoon van Amy Serpry nog eens moesten onderzoeken. Het lijkt erop dat iemand veel moeite heeft gedaan om zijn communicatie met Serpry te wissen en de telefoondata van haar serviceprovider eraf te halen. Maar niet alles is helemaal gewist, niet als je weet waar en hoe diep je in het systeem moet kijken.’

‘Wat heb je ontdekt?’ vroeg ze en liep bij de anderen vandaan.

Painter legde uit: ‘We hebben voldoende van die gegevens kunnen reconstrueren om te weten dat er vanuit Zuid-Amerika, uit Boa Vista, de hoofdstad van de noordelijke Braziliaanse staat Roraima, naar haar mobiele telefoon is gebeld.’

Lisa knielde bij de kooi van Nikko. De husky tilde zijn kop op en keek haar met glazige ogen aan. Hij sloeg één keer met zijn staart.

Brave hond.

‘Ik ga er met een team naartoe om onderzoek te doen, voordat het spoor koud is,’ zei Painter. ‘Ik blijf contact houden met kolonel Bozeman, die tijdens mijn afwezigheid de boel hier overneemt.’

Lisa wilde dolgraag meegaan, om dicht bij Painter te zijn, maar

toen ze de gepijnigde blik in de ogen van de husky zag, besepte ze dat haar plaats hier was. Ze herinnerde zich ook Lindahls vermaning: *Je mag je professionele oordeel niet laten vertroebelen door sentimentaliteit.*

Die fout zou ze niet meer maken. Maar dat wilde niet zeggen dat ze zich niet ongerust maakte. Toen Painter zich afmeldde drukte één vraag zwaar op haar.

Wie of wat stond Painter in Brazilië te wachten?

29 APRIL, 23.35 UUR AMT
IN DE LUCHT BOVEN BRAZILIË

Dr. Kendall Hess dook weg in zijn stoel toen een volgende bliksemflits langs de onderkant van de zwarte wolken knetterde en de donkere bossen ver beneden hen in het licht zette. De helikopter schudde van de klap terwijl de regen het gewelfde dakraam van het kleine vliegtuig geselde.

De piloot zat in het Spaans te vloeken terwijl hij zich door de storm worstelde. Kendalls reusachtige begeleider zat bij hem achter in de cabine en staarde onverstoord uit het raam aan zijn kant.

Kendall slikte zijn angst weg en probeerde dat ook te doen. Hij drukte zijn voorhoofd tegen het raam. De bliksem onthulde weinig, alleen een eindeloze, uitgestrekte groene jungle onder hen. Ze vlogen al het grootste deel van de dag over dit regenwoud en ze waren één keer geland om bij te tanken op een smerige open plek die in het woud was uitgehakt en gecamoufleerd was met netten.

Waar ze me ook naartoe brengen, het is voorbij het einde van alles.

Hij koesterde weinig hoop dat hij de grote wereld ooit nog zou terugzien.

Hij begreep dat hij ergens in Zuid-Amerika was, waarschijnlijk nog ten noorden van de evenaar. Maar verder wist hij niets. Gisteravond hadden zijn ontvoerders de Cessna voor de laatste keer laten landen, buiten een kleine stad. Hij werd naar een vervallen huis met een golfplaten dak zonder stromend water gebracht waar hij op een matras op de grond mocht slapen. Ze hadden hem een kap over het hoofd getrokken toen ze hem van het vliegtuig wegvoerden

zodat hij geen kans kreeg om de naam van dat stadje te lezen. Maar hij had op de straten wel stemmen gehoord die Spaans en Engels spraken, maar hoofdzakelijk Portugees.

Daaruit maakte hij op dat hij in Brazilië was, vermoedelijk in een van de noordelijke staten. Maar ze waren niet lang genoeg gebleven om iets te kunnen vaststellen. De volgende dag brachten ze hem bij zonsopkomst naar deze kleine helikopter, die er verweerd en nauwelijks luchtwaardig uitzag.

Toch waren ze nu al zo ver gekomen.

Opnieuw schoot een keten van bliksemschichten door de wolken. Aan de horizon was een donker silhouet verschenen dat steil uit het oerwoud oprees als een zwart oorlogsschip op een groene zee. Kendall ging rechtop zitten om een beter uitzicht te hebben – vooral ook omdat Mateo een tas van de vloer oppakte.

Wat dat hun bestemming?

Terwijl de helikopter voorwaarts dreunde begon het minder hard te regenen, maar de donder bleef rommelen, af en toe gepaard met schitterende bliksemflitsen die telkens meer bijzonderheden toonden van de berg voor hen.

Want een berg was het – met steile rotswanden die zich honderden meters hoog verhieven uit de bosbodem. De afgeplatte top, gehuld in dichte mist, stak boven de laaghangende bewolking uit.

Kendall herkende de ongewone geologische formatie die uniek was voor deze regio van Zuid-Amerika. Verspreid door de regenvouden en moerassen van noordelijk Brazilië lagen hoog oprijzende, oeroude blokken zandsteen zoals deze – *tepuï* genoemd. Ze strekten zich uit tot in Venezuela en Guyana. Het waren er meer dan honderd. De beroemdste was de Roraima, die zich bijna drieduizend meter boven de grond verhief, met een top – een plateau – van meer dan vijftien vierkante kilometer.

De tepuï voor hen was veel kleiner, misschien een kwart van die omvang.

Lang geleden hadden deze honderden tafelbergen aan elkaar vastgezet als één gigantisch massief van zandsteen. Toen de continenten van elkaar losbraken en verschoven, viel dat oude massief in stukken uiteen, waarna wind en regen de brokstukken erodeerden tot deze verzameling verspreid staande plateaus, eenzame wachters uit een andere tijd.

Hoewel Kendall nog nooit zo'n tepui had bezocht, kende hij ze uit zijn onderzoek naar ongewone levensvormen. De tepuis behoorden tot de oudste formaties ter wereld. Ze dateerden uit het Precambrium en waren ouder dan de meeste fossielen. Deze eilanden in de lucht, die eeuwenlang geïsoleerd waren gebleven, vormden een habitat voor soorten die alleen boven op hun toppen werden aangetroffen, opzichzelfstaande, unieke dieren en planten. Doordat deze regio zo afgelegen was en de bergen zulke steile wanden hadden, waren vele van deze plateaus nooit door de mens betreden. Ze vertegenwoordigden enkele van de minst onderzochte gebieden op de planeet en waren nog ongerept en niet vervuild.

De helikopter klom hoger, gebeukt door hevige windvlagen. Hij zwenkte naar de berg toe – die er vanuit vogelperspectief donker en ongestuurd uitzag, onaangeraakt door de mens.

Toen ze boven het plateau uitgestegen waren, bleek het oppervlak van de tepui niet zo plat te zijn als hij vanaf een afstand leek. Een grote centrale vijver domineerde de top en weerspiegelde hun navigatielichten. Bij de zuidelijke rand stroomde het water dat door de storm werd opgezweept naar een lagergelegen deel van het plateau, een richel die begroeid was met een dicht, maar onvolgroeid bos, een karikatuur van het rijke leven in de diepte. Aan de noordkant van de vijver strekte zich een labyrint van rotsen uit die door wind en regen waren gevormd, met diepe kloven, grotten en een woud van onaards aandoende zuilen. Alles was bedekt met een sponzige laag van donkergroen mos of geleichtig uitziende algen. Maar binnen in die kloven zag hij bloeiende orchideeën en bromelia's, een magische tuin, badend in de mist.

De helikopter daalde om te landen op een vlak, stenen gedeelte in de buurt van de vijver en de lichten veegden over het plateau. Toen pas zag Kendall tekenen van menselijke bewoning. In een van de grotere grotten was een schitterend stenen huis gebouwd. Het vulde de grot helemaal op als een hoorn des overvloeds, met balkons, puntgevels en zelfs een verwarmde plantenkas. De oppervlakken van het huis waren allemaal in donkergroene tinten geschilderd, die pasten bij de omgeving.

Ook zag hij in de buurt een kraal met een aantal Arabische paarden, naast een rij geparkeerde golfkarretjes die hier absoluut niet op hun plaats leken, hoewel die ook groen geschilderd waren. Achter

het huis gingen een stuk of vijf hoge windturbines perfect op in de stenen zuilen.

Klaarblijkelijk wil degene die hier woont onopgemerkt blijven.

De persoon in kwestie stond in de buurt, onder een paraplu.

Toen het landingsgestel de grond raakte, opende Kendalls bewaker de deur van de cabine en sprong naar buiten. Hij bleef gebukt staan vanwege de rotorbladen boven hem. Een man of vijf stond klaar met camouflagenetten om het toestel te verbergen zodra het helemaal stilstond. Deze mannen hadden dezelfde donkere gelaatskleur en ronde gezichten als de bewaker en de piloot. Vermoedelijk behoorden ze allemaal tot dezelfde inheemse stam.

Kendall beseftte dat hij geen keus had en klom naar buiten de mistige regen in. Hij rilde van de klamme kilte op deze hoogte, die in volslagen contrast stond tot de broeierige hitte in het regenwoud daarbeneden. Hij liep naar de man toe van wie de wereld meende dat hij elf jaar geleden was overleden.

‘Cutter Elwes. Voor een dooie zie je er goed uit.’

Eigenlijk zag Cutter er béter uit dan de laatste keer dat ze elkaar hadden gesproken. Dat was een eeuwigheid geleden, tijdens een conferentie over synthetische biologie in Nice. Toen was het gezicht van de jonge Cutter rood van woede geweest omdat zijn essay slecht was ontvangen door Kendalls collega’s.

Maar wat had hij dan verwacht?

Deze man zag er fit en ontspannen uit, en de blik in zijn staalblauwe ogen onder zijn zwarte haar was kalm en doelgericht. Hij ging gekleed in een onberispelijke linnen broek en een wit overhemd, met een beige safarivest eroverheen.

‘En jij, beste vriend, ziet er vermoeid uit... en nat.’ Cutter hield zijn eigen paraplu boven hem.

Kendall negeerde dat boos.

Cutter toonde zich niet beledigd en hield de paraplu weer boven zijn eigen hoofd. Hij draaide zich om en ging er kennelijk van uit dat Kendall wel zou volgen, wat hij ook deed.

Waar zou ik anders heen moeten?

‘Ik kan me voorstellen dat je een zware reis hebt gehad hiernaartoe,’ zei Cutter. ‘Het is al laat en Mateo zal je je bed wijzen. Op je nachtkastje staat een koud avondmaal klaar en hete koffie – zonder cafeïne uiteraard. Morgen hebben we een lange dag voor ons.’

Kendall versnelde zijn pas en ging voor zijn gastheer lopen, op de voet gevolgd door zijn grote bewaker. ‘Als jij denkt dat ik zal meewerken na wat je gedaan hebt... Je hebt zoveel mensen gedood... vermoord. Dat waren mijn vrienden, collega’s...’

Cutter kapte hem af met een handgebaar. ‘Over die dingen gaan we het morgenochtend uitgebreid hebben.’

Ze kwamen bij het huis van drie verdiepingen en liepen door de dubbele deuren een grotachtige entreehal binnen. Er lag een vloer van met de hand geschaafde planken van Braziliaans mahoniehout en het plafond was hoog en gewelfd. De muren waren behangen met Franse tapijten. Als Kendall niet had geweten hoe schatrijk de familie Elwes was, had hij het kunnen afleiden uit de vele miljoenen die het moest hebben gekost om dit huis in het geniep te bouwen.

Kendall keek zoekend om zich heen, wetend dat hier meer aan de hand moest zijn. Cutter was niet geïnteresseerd in geld of vermogensaanwas. Hij maakte zich druk om de planeet, dat was altijd zo geweest. Hij was begonnen als een bezield milieuoactivist en hij had het vermogen van zijn familie aangewend om veel milieuorganisaties te financieren. Maar deze man was ook briljant; hij had het IQ van een groot genie. Hoewel Cutter van vaderskant Frans was, had hij in Cambridge en in Oxford gestudeerd. Ook zijn moeder was in Oxford afgestudeerd. Daar had Kendall Cutter voor het eerst leren kennen.

Nadat hij was afgestudeerd, had hij met dat enorme brein en zijn onuitputtelijke rijkdom een beweging uit de grond gestampt om de wetenschappen te democratiseren. Hij vestigde over de hele wereld onderwijslaboratoria waarvan vele al vroeg de grenzen van genetische manipulatie en DNA-synthese opzochten. Al gauw werd hij de zogeheten koning van de biopunks, een eigenzinnige, ondernemende gemeenschap die met achteloze overgave genetische codes begon te kraken.

Hij verwierf ook een groot gevolg aan medestanders door zich vurig uit te spreken voor een grondige herziening van het milieubeleid. Na verloop van tijd zorgde hij ervoor dat radicale groeperingen als Earth First! en het Earth Liberation Army in vergelijking daarmee conservatief leken. De mensen voelden zich aangetrokken tot zijn iconoclastische persoonlijkheid en zijn compromisloze

doelgerichtheid. Hij ondersteunde burgerlijke ongehoorzaamheid en dramatische uitingen van protest.

Maar toen veranderde alles.

Terwijl hij aandachtig naar Cutters rug keek zag hij hoe deze enigszins naar rechts trok. Tijdens een missie om de stroperij in de Serengeti een halt toe te roepen, was Cutter zwaargewond geraakt bij een aanval door een leeuw, een van de diersoorten die hij wilde beschermen. Hij was bijna gedood – eigenlijk wás hij een minuut lang dood op de operatietafel. Zijn herstel duurde lang en was zeer pijnlijk geweest.

De meeste mensen zouden zo'n gruwelijke, verminkende gebeurtenis als een reden beschouwen om hun doelen de rug toe te keren, Cutter daarentegen raakte alleen maar meer toegewijd. Het was alsof het feit dat hij de woeste razernij van die leeuw had overleefd – het was letterlijk de natuur, rood aan tanden en klauwen – hem op de een of andere manier met nog meer passie had geïnjecteerd. Maar het had hem ook veranderd. Hoewel hij een milieuactivist bleef, werd zijn vurigheid nu aangejaagd door een nihilistischer filosofie. Hij richtte een nieuwe groep van geestverwanten op, Donker Eden genaamd, die niet langer milieubehoud tot doel had maar die accepteerde dat de wereld uiteenviel. En die, om zich daarop voor te bereiden, het misschien zelfs vooruit te helpen, voorbij de huidige massaextinctie naar een nieuwe genesis uitkeek, een nieuw Eden.

In korte tijd werden zijn activiteiten steeds radicaler en zijn volgelingen steeds maniakaler. Uiteindelijk werd hij bij verstek veroordeeld voor een veelvoud van aanklachten door een veelvoud van landen en was hij gedwongen ondergronds te gaan. En op de vlucht voor de autoriteiten kreeg hij zijn vliegtuigongeluk.

Nu echter werd duidelijk dat zijn dood altijd een smoes was geweest en onderdeel was van een groter plan voor dat Donkere Eden.

Maar wat wás zijn doel?

Cutter ging hem voor naar een indrukwekkende stenen trap naar boven. Er daalde een vrouw af, die naar hen toe kwam. Ze ging gekleed in een eenvoudige, witte hemdjurk die de schoonheid van haar gebronsde huid en haar welvingen toonde.

De stem van Cutter werd zacht. 'Ha, Kendall, mag ik je de moeder van mijn kinderen voorstellen?' Hij stak zijn hand uit en hielp haar van de laatste trede. 'Dit is Ashuu.'

De vrouw maakte een lichte buiging met haar hoofd en schonk toen haar volledige aandacht aan Cutter. Haar donkere ogen gloeiden bijna in het lamplicht en haar stem klonk als het ruisen van zijde. *‘Tu fait une promesse à ton fils.’*

Kendall vertaalde het Frans.

Je hebt je zoon iets beloofd.

‘Dat weet ik, schat. Zodra ik mijn gast heb ondergebracht zal ik naar hem toe gaan.’

Teder raakte ze Cutters wang aan met de zachte rug van haar hand. Toen knikte ze naar Mateo. *‘Bienvenu, mon frère.’*

Toen draaide ze zich om en liep de trap weer op.

Kendall keek met een frons naar Mateo.

Frère.

Broer.

Kendall keek onderzoekend naar het getekende gezicht van de reus die hem schaduwde. Door de pure schoonheid van de vrouw zou hij nooit hebben bevroed dat die twee broer en zus waren, maar nu zijn aandacht erop was gevestigd, zag hij wel een vage familiegelijkenis.

Cutter raakte Kendalls elleboog aan en wees naar de achterkant van de hal. ‘Mateo zal je naar je kamer brengen. Ik zie je morgenochtend. Voordat ik me terugtrek heb ik nog iets van persoonlijk belang te doen.’ Hij haalde met zijn bekende schelmse charme zijn schouders op. ‘Zoals mijn lieve vrouw me hielp herinneren... *une promesse est une promesse.*’

Beloofd is beloofd.

Cutter liep achter Ashuu aan de trap op.

Terwijl Mateo Kendall bij zijn schouder pakte en hem op ruwe wijze wegleidde, bleef hij Cutter nakijken en zag hij de littekens voor zich die deze man zo radicaal hadden omgevormd – zowel vanbinnen als vanbuiten.

Waarom heb je me hiernaartoe gehaald?

Hij vermoedde het antwoord.

En dat maakte hem doodsbang.

Een kleine hand pakte die van Cutter vast terwijl hij de treden afliep die waren aangelegd in de zandstenen vloer van de tunnel.

‘We moeten snel zijn, papa.’

Cutter glimlachte om de achteloze overgave waarmee zijn zoon hem meetrok en die alleen een jong kind nog bezat. Jori was pas tien jaar en hij zag het wonder in alles. Zijn knappe gezichtje straalde van pure nieuwsgierigheid. Hij had de zachte trekken en de mokkaleurige huid van zijn moeder, maar de stralend blauwe ogen van zijn vader. Menig plaatselijke medicijnman had het gezicht van de jongen vastgepakt, in die ogen getuurd en hem tot een bijzonderheid verklaard. Eén stamoudste van de Macuxi beschreef zijn zoon het beste: *Deze is geboren om de wereld te zien onder een wolkeloze hemel.*

Dat was Jori. Zijn blauwe ogen stonden altijd open voor het volgende wonder.

En dat was ook de reden waarom die twee om middernacht gingen wandelen door de onderaardse tunnels. Ze waren op weg naar de levende biosfeer die hij op de tepui – of liever ín de tepui – had gevestigd.

De meeste van deze zandstenen toppen zaten vol oude grotten en tunnels, gevormd doordat het zachte rotsgesteente afsleet door eeuwen en eeuwen van regen en stromend water. Men zei dat de grottenstelsels die hier werden aangetroffen de oudste ter wereld waren. Dus was het alleen maar passend dat deze oude gangen de smidsen waren geworden voor wat ging komen.

Bij het licht van de kale lampjes die langs het plafond van de tunnel liepen, was voor hen uit een stalen deur zichtbaar die de doorgang belemmerde. Cutter liep naar de elektronische vergrendeling en opende deze met de sleutelkaart die hij om zijn nek had hangen. Met een zacht gezoem trokken drie polsdikke sloten zich terug uit de deurlijst.

‘Klaar?’ vroeg hij, terwijl hij op zijn horloge keek.

Drie minuten voor middernacht.

Perfect.

Jori knikte, wiebelend op zijn voeten.

Cutter trok de deur naar een andere wereld open – de *volgende* wereld.

Hij nam zijn zoon mee naar de steiger voorbij het luik. Boven hen kwam een zachte, nevelige regen uit de lucht die in de diepte van het enorme zinkgat voor hen viel. Hun uitkijkpunt stak vijf meter uit onder de rand van dat cilindrische gat. Langs de binnenwanden van het zinkgat liep een spiraalvormige richel, helemaal van het plateau op de top naar de bodem van de tepui. Het gat was enorm, driehonderd meter in doorsnee, maar dit gat was nog een derde kleiner dan dat van zijn neef, het reusachtige zinkgat in de Sarisariñama-tepui in Venezuela.

Toch diende dit kleinere, gesloten ecosysteem uitstekend zijn doel. Dit gat was als een eiland binnen in een eiland.

Diezelfde tepuis inspireerden Sir Arthur Conan Doyle tot het schrijven van *De Verloren Wereld*, waarin hij deze eilanden tussen de wolken had bevolkt met levende overblijfselen uit de prehistorie, een gewelddadige wereld van dinosaurïers en pterosauriërs. Cutter vond de werkelijkheid nog veel spannender dan een victoriaanse fantasiewereld. Voor hem was elke top van zo'n tafelberg een Galápagos in de hemel, een evolutionaire snelkookpan waar elke soort moest worstelen om te overleven op zijn eigen unieke manier.

Hij stapte naar de wand die behangen was met een weelderige plantengroei, doordrenkt van vochtige mist. Hij wees voorzichtig naar een bloempje met witte blaadjes. De tentakelachtige bladeren waren bedekt met kleine uitsteeksels met aan elk puntje een glinsterende, kleverige druppel.

‘Kun je deze benoemen, Jori?’

Met een zucht zei hij: ‘Makkelijk, papa. Dat is zonnedauw. Dro... dro...’

‘*Drosera*,’ maakte Cutter het glimlachend voor hem af.

Hij knikte heftig. ‘Ze vangen mieren en kevers en eten ze op.’

‘Dat klopt.’

Dergelijke planten waren de voetsoldaten in de evolutionaire oorlog die hier plaatsvond. Ze ontwikkelden hun eigen unieke overlevingsstrategieën om het gebrek aan voedingsstoffen en de schaarse grond boven op deze tepuis te compenseren; zo werden ze vleesetend om in leven te blijven. En niet alleen zonnedauw, maar ook blaasjeskruid, bekerplanten en soorten van de bromeliafamilie hadden een voorliefde voor insecten ontwikkeld op dit eiland in de hemel.

‘De natuur is de ultieme vernieuwer,’ mompelde hij.

Maar soms moet je de natuur een handje helpen.

Precies om middernacht gloeide een zacht fosforescerend licht op langs de wanden, helemaal vanaf de top tot aan de duistere bodem.

Jori klapte in zijn handen. Dit was waarvoor zijn zoon was gekomen.

Cutter had het lichtgevende gen van een kwal in het DNA van een alomtegenwoordige orchideeënsoort op deze tepui ingebouwd, en bovendien een vierentwintiguursritme in de lichtgevende cyclus aangebracht. Afgezien van de pure schoonheid ervan gaf het 's nachts ook nog licht voor de arbeiders die deze onnatuurlijke tuin onderhielden.

Niet dat mijn creaties veel verzorging nodig hebben.

‘Kijk eens, papa! Een kikker!’

Jori liep erheen om de amfibie met de zwarte huid, die zich aan een klimplant vasthield, aan te raken.

‘Nee, nee...’ waarschuwde Cutter en hij trok de hand van de jongen weg.

Hij snapte de vergissing van zijn zoon, die deze bewoner van het zinkgat aanzag voor zijn gewone neefje op de top, een kikker die uniek was voor deze tepui. De inheemse soort die boven leefde, de *Oreophrynella* of kiezelpad, kon niet springen en niet zwemmen, maar hij had opponeerbare tenen ontwikkeld om beter grip te hebben op glibberige rotsoppervlakken.

Maar het exemplaar hier was niet inheems.

‘Je moet goed onthouden,’ maande Cutter zijn zoon, ‘dat we hierbeneden voorzichtig moeten zijn.’

Bij deze kikker was een krachtig zenuwgif in de klierstructuur van zijn huid ingebouwd. Cutter had de genensequentie van de Australische steennis geselecteerd, wat de meest giftige soort ter wereld was. Eén aanraking en er trad weldra een pijnlijke dood in.

De kikker had weinig vijanden – in ieder geval in de natuurlijke wereld.

Verstoord door hun stemmen schoot hij verder naar boven in de klimplanten. Die beweging trok de aandacht van een andere jager. Vanonder een blad spreidden zich doorzichtige vleugels uit, zo breed als een geopende hand. Het blad fladderde weg van de stengel en liet daarmee zijn intelligente mimicry zien. Het behoorde tot de familie

van de *Phylliidae*, soms wandelende takken of bladeren genoemd.

Maar deze creatie wandelde niet. De vleugels fladderden door de nevel en de pootjes krabbelden door de lucht terwijl het zich stiltejes naar de kikker toe liet vallen.

‘Papa, hou hem tegen!’ Jori voelde kennelijk aan wat er te gebeuren stond. Zijn zoon had een kinderlijke voorliefde voor kikkers. Hij had zelfs een groot terrarium in zijn slaapkamer met een verzameling van allerlei soorten.

Jori begon naar de zachtjes fladderende vleugels te meppen, maar Cutter hield hem bij zijn pols vast – niet dat het gemanipuleerde insect iets ergers zou doen dan de jongen steken, maar dit was een nieuw leermoment.

‘Jori, wat hadden we ook alweer geleerd van de Wet van de Jungle over prooidieren en roofdieren? Hoe noemen we dat?’

Hij liet zijn hoofd hangen en mompelde tegen zijn tenen: ‘Het recht van de sterkste.’

Cutter glimlachte en woelde door het haar van zijn zoon. ‘Heel goed.’

Het insect landde op de rug van de kikker, stak zijn scherpe pootjes door de giftige huid heen en begon zich te voeden. Terwijl de vader en de zoon toekeken werden de bleke uitgespreide vleugels langzaam roze van het verse bloed.

‘Het is mooi,’ zei Jori.

Nee, het is de natuur.

Schoonheid was gewoon één manier waarop Moeder Natuur overleefde, of het nu de zoete geur van de bloem was die de bij aantrok, of de vleugels van een vlinder die de jager in de war brachten. De hele natuurlijke wereld had maar één doel: overleven en de genen doorgeven aan de volgende generatie.

Cutter deed een stap naar de rand van de steiger en staarde in de diepte naar de bodem, een val van anderhalve kilometer. Om de tientallen meters veranderde het ecosysteem. Dicht bij de top van het zinkgat was het klam en koud; helemaal beneden was het tropisch heet. De hellingsgraden daartussen boden de mogelijkheid tot het creëren van testzones, unieke ecologische leefmilieus die een uitdaging waren voor zijn werk in uitvoering. Elk niveau had een kleurcode, van lichtere tinten bovenin tot donkere onderin, van elkaar gescheiden door biologische en fysieke barrières.

Zwart was het diepst en het dodelijkst.

Zelfs bij het schijnsel van de orchideeën kon hij nauwelijks de donkere, vochtige jungle zien die op de bodem groeide. De humus daar werd verrijkt door het afval dat van boven naar beneden regende. Dat stukje geïsoleerd regenwoud vormde een volmaakte broeikas – daar hielden zijn grootste creaties zich schuil, werden ze sterker en leerden ze op zichzelf te overleven.

De inheemse stammen van deze regio vreesden deze in mist gehulde tepuis en beweerden dat daar gevaarlijke geesten op de loer lagen.

En hoe waar was dat inmiddels geworden.

Maar die geesten waren zijn creaties, ontworpen voor dat wat moest komen. Hij stond bij de rand en keek naar het uitgestrekte zinkgat.

Hier was een nieuw Galápagos, voor een nieuwe wereld.

Een wereld die de tirannie van de mens ontsteeg.

Deel III

Kaap Hel

30 APRIL, 10.34 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Waar is de zon, goddomme,’ kreunde Kowalski.

Gray kon zich de frustratie van de grote man indenken. Hij stond in het stuurhuis van het enorme voertuig op rupsbanden en tuurde naar het landschap achter de hoge ruiten. Hoewel het midden op de ochtend was, was het buiten pikdonker. De maan was ondergegaan en de sterren schitterden koud aan de wolkeloze hemel. Af en toe gleden er etherische golven van helder licht langs de sterrenhemel, in de kleuren smaragd, rood en spetterend elektrisch blauw.

Deze dramatische storm van de aurora australis – het zuiderlicht – achtervolgde hen gedurende hun nachtelijke reis over de bevroren uitgestrektheid van Queen Maud Land. Deze felle lichtshow was een teken van de hevigheid van de zonnevlam die de satellietcommunicatie over de hele Zuidpool verstoorde. Elke oogverblindende dans van de aurora herinnerde Gray eraan hoe geïsoleerd ze hier waren.

Hij bestudeerde het terrein of hij aanwijzingen zag voor waar ze naartoe gingen. Nadat ze Karen en de andere onderzoekers bij de enige overgebleven module van de Halley VI hadden achtergelaten, waren Gray en zijn mensen met het grote transportmiddel over een vlakke zee van sneeuw en ijs in oostelijke richting gerold. Volgens de dynamische kaart boven het besturingssysteem van de stuurman liep hun koers parallel aan de kustlijn in de verte. Maar door het raam was geen teken van zee of oceaan te bekennen, alleen maar een bevroren wereld in wit en blauw. Het enige opvallende dat het monotone landschap doorbrak, lag ten zuiden van hun positie.

Daar stak een rij ruige zwarte rotsen boven het ijs uit, de toppen van begraven bergen. Het waren vlijmscherpe rotsmassa's die eruitzagen als een rij tanden en ze heetten dan ook de Fenriskjeften – Kaken van Fenris, vernoemd naar de wolf Fenris uit de Noorse mythologie.

Zijn aandacht ging uit naar een gesprek op het controledek achter hem – en naar hun gastvrouw, Stella Harrington, de dochter van de in afzondering levende professor naar wie ze op weg waren.

‘We hebben ons CAAT inderdaad ontworpen naar het prototype dat DARPA heeft gebouwd,’ legde Stella aan haar gretige leerling uit.

Jason stond naast haar bij het besturingssysteem en bekeek een reeks diagrammen van het vreemde vervoermiddel. Hij kon blijkbaar niet genoeg krijgen van alle informatie over dit unieke transport.

Maar misschien ook niet van zijn lerares.

Stella was voor in de twintig, van dezelfde leeftijd als Jason, en ze had een jongensachtig blond kopje, verbluffend groene ogen en welvingen die zichtbaar waren door haar zware wollen trui en dikke poolbroek heen. Ze was ook ontzettend slim, had twee masters, eentje in botanie en eentje in evolutionaire biologie, een pittige uitdaging dus voor Sigma's computergenie.

‘Ik herinner me dat ik een video heb gezien over het prototype van DARPA,’ zei Jason. ‘Dat was maar een vijfde van deze omvang. Kunnen jullie met deze grote tank net zo goed over water reizen?’

‘Waarom denk je dat het een Captive Air *Amphibious* Transport heet?’ Stella rolde plagerig met haar ogen. ‘Elk individueel segment van de rupsbanden is gemaakt van drijfschuim. Daardoor kunnen we ermee over land en over zee reizen. En dat is hier erg belangrijk.’

Jason keek met een frons naar de ijsvlakte buiten. ‘Waarom moeten jullie hier amfibisch zijn?’

‘Omdat we het transport voornamelijk...’ Toen stopte ze opeens, misschien bedacht ze dat ze té vrijuit sprak.

Dat was al zo sinds het moment dat ze aan boord waren gekomen. Er vielen voortdurend hiaten en stiltes in de gesprekken. Zij had nog steeds niet verteld wat de moeilijkheden van haar vader waren, alleen dat hij hun hulp nodig had.

Ze keek weg en dempte schuld bewust haar stem. ‘Dat zul je wel merken.’

Jason drong niet aan.

‘Maar het is ook een heel nuttig vervoermiddel op het ijs,’ vervolgde Stella met wat meer zelfvertrouwen. ‘Het kan een snelheid bereiken van honderdtwintig kilometer per uur over vlak terrein, en de lengte maakt het mogelijk ons een weg te banen over smalle gletsjerspleten.’

Jason bestudeerde de diagrammen. ‘Het doet me een beetje denken aan de sneeuwkruiser van Admiraal Byrd, die grote pooltruck, die vlak na de Tweede Wereldoorlog werd gebouwd. Ken je die?’

Gray herinnerde zich de afbeelding van de bijna zeventien meter lange pooltruck die een klein vliegtuig op zijn rug kon meetorsen. Die foto hadden ze gevonden in de documenten van professor Harrington die ze van de servers van DARPA hadden kunnen red- den.

‘Ik... eh, ja,’ aarzelde Stella opnieuw, alsof ze zich op glad ijs be- gaf. ‘Mijn vader vond dat zo’n amfibisch voertuig een vergelijkbare rol kon vervullen.’

Jason knikte. ‘Dat klinkt logisch.’

De jongeman wierp Gray heimelijk een blik van verstandhouding toe. Opeens realiseerde Gray zich dat Jason Stella stiekem testte met de informatie uit haar vaders documenten, om te kijken hoe openhartig ze was.

Misschien toch niet zo erg van de kaart als het leek.

‘Hoeveel mensen kan dit transportmiddel vervoeren?’ vroeg hij.

‘Volgens de specificaties kunnen we een groep van twaalf perso- nen herbergen, inclusief de bemanning op de brug. Maar desnoods kunnen we er nog zes à zeven bij proppen.’

Dit was de reden waarom ze Karen en de anderen hadden moeten achterlaten. Gray had de krappe ruimte beneden bekeken. Zo te zien namen de motor en de machines van het voertuig het grootste deel van de beschikbare ruimte in. Het onderkomen van de be- manning omvatte een kleine eetgelegenheid en een slaapgedeelte, en Stella had een voltallige bezetting aan Britse soldaten meegenomen, allemaal bewapend, in de verwachting dat ze in de problemen konden komen. Het transport kon Karen en haar twaalf collega- onderzoekers onmogelijk meenemen.

Maar dat was ook nooit een optie geweest. Stella had duidelijk gemaakt dat professor Harrington alleen Gray en zijn twee mannen

toestond via Queen Maud Land naar zijn geheime basis te komen. Sinds hij van de aanval had gehoord was de paranoia van de man blijkbaar alleen maar erger geworden. Stella was met een vliegtuig onderweg geweest toen ze Grays radiocontact oppikte nadat hij uit de vernietigde basis was ontsnapt. Ze had prompt rechtsomkeert gemaakt om het rupsvoertuig te zoeken dat al voor een andere missie op het ijs was. Ze had een noodlanding gemaakt en het transportmiddel laten keren voor een reddingsmissie.

Bij wijze van concessie had ze twee Britse soldaten bij Karen en de anderen achtergelaten – met raketwerpers en andere zware wapens – voor het geval de vijand erin slaagde die dolende module op te sporen. Dat was het beste wat ze in die situatie konden doen.

Gray kwam naast Jason en Stella bij het besturingssysteem staan. ‘Hoelang duurt het nog voor we op onze bestemming zijn?’

Stella keek naar de kaart op het DPS, het dynamische positioneringssysteem boven het hoofd van de bestuurder. Ze bestudeerde het te lang; kennelijk overwoog ze hoeveel ze kon zeggen.

Jason zei met jongensachtige luchtigheid: ‘Het is niet zo dat we het aan Jan en alleman kunnen doorvertellen.’

Ze bleef naar de kaart staren, maar Gray zag een bijna onmerkbaar glimlachje om haar mond. ‘Dat is zo.’ Ze wees naar het DPS-scherm. ‘Zie je dat kleine schiereiland dat eruitziet als een halve maan? Het ligt ongeveer dertig kilometer verderop. Dat is Hellscape.’

‘Hellscape?’ Jason trok zijn wenkbrauwen samen bij die onheilspellende naam.

Haar glimlach werd breder. ‘Je begrijpt het verkeerd. Het niet een hels landschap. Het is Hell’s Cape, Kaap Hel dus.’

‘Alsof dat beter is,’ merkte Kowalski somber op aan de andere kant van het stuurhuis. ‘Met zo’n naam verkoop je niet veel time-shares.’

‘Wij hebben het die naam niet gegeven.’

‘Wie dan wel?’ vroeg Gray.

Stella aarzelde, maar ze zwichtte en zei ronduit: ‘Dat was Charles Darwin. In 1832.’

Na een verblufte stilte stelde Gray de voor de hand liggende vraag: ‘En waarom noemde hij het Kaap Hel?’

Stella keek naar de kaart en schudde toen haar hoofd. Ze her-

haalde het nietszeggende antwoord van daarnet. Maar nu klonk haar stem verstikt van angst.

‘Dat zullen jullie wel merken.’

10.55 UUR

Voor een hel ziet het er niet zo heel verschrikkelijk uit.

Jason keek toe hoe het CAAT knarsend de laatste kilometers aflegde naar de ijzige kaap die uitstak in de Zuidelijke Oceaan. Zijn ogen waren intussen aan de duisternis gewend en hij kon goed zien bij het sterrenlicht en de toe- en afnemende golven van de aurora australis aan de donkere hemel.

De curve van de kustlijn voor hen – een mengeling van blauw ijs en zwarte, rotsachtige kliffen – bood beschutting aan een kleine baai. Aan de voet van die kliffen sloegen golven op een strand dat vol lag met keien. Dit was een van die zeldzame plekken langs de kust die ijsvrij waren.

‘En waar is die basis dan?’ vroeg Kowalski.

Dat was een goede vraag.

Stella stond achter de bestuurder, boog zich naar hem toe en fluisterde iets in zijn oor. De man vertraagde het voertuig tot een kruiptempo toen het de kust naderde en stuurde de reusachtige rupsbanden naar de rand van een klif...

... en eroverheen.

‘Hou je ergens aan vast,’ waarschuwde Stella.

Jason greep een reling langs de wand vast, terwijl Gray en Kowalski zich aan de randen van een kaartentafel vastklampten.

Het rupsvoertuig kroop verder tot het voor de helft boven de klif uitstak. Toen begon het met de neus naar voren te vallen. Jason greep zich nog steviger vast en verwachtte dat ze halsoverkop op het rotsachtige strand zouden tuimelen. Het voertuig wankelde op het randje en de achterkant kwam omhoog, maar in plaats van te vallen kwam het voorste deel van de rupsbanden neer op een helling die onder de afgrond verscholen zat. Daarna rolden ze van het steile gedeelte af, dat uit losse stenen bestond, naar het met keien bezaaide strand ver onder hen.

Jason liet zijn houvast los en schuifelde naar Stella toe.

De helling zag eruit alsof hij door mensen was gemaakt, waarschijnlijk met bulldozers, en aangelegd met dezelfde losse stenen als op het strand. Deze constructie zou een vluchtige beschouwer gemakkelijk kunnen ontgaan, vooral omdat hij beschut lag in de kromming van de baai.

Onder aan de helling kwam het voertuig neer op het strand en rolde knarsend op zijn rupsbanden langs de voet van de hoge kliffen. Voor hen verscheen een grotopening die met een bijl in het met ijs bedekte rotsoppervlak leek te zijn gehakt. Langzaam maakte het voertuig een scherpe bocht in de richting van die donkere muil. De twee koplampen priemden door de duisternis. De tunnel eindigde na slechts dertig meter en werd geblokkeerd door een wand van koud, blauw staal, die wel vier verdiepingen hoog was en zeker honderd meter breed. Langs de zijkanten leek deze barrière stevig in beton gegoten te zijn.

Toen het voertuig de grot binnenreed gingen twee massieve schuifdeuren op rails opzij. Fel licht – oogverblindend, na al die uren in de duisternis – stroomde naar buiten en overspoelde hen.

‘Welkom in Kaap Hel,’ zei Stella.

Achter de wand opende zich een grotachtige ruimte met een stalen vloer. De wanden bestonden uit natuurlijk rotsgesteente. Het zag eruit als een kruising tussen het dek van een vliegdekschip en de grootste industriële hangar ter wereld. Er stond nog zo’n groot amfibisch transportmiddel geparkeerd, naast zes andere, die de helft kleiner waren. Aan de andere kant stonden ook nog twee propellervliegtuigen op drijvers, waaraan onderhoud werd gepleegd. Er reden drie vorkheftrucks rond die kratten verplaatsten en boven hun hoofd werd met een katrolsysteem op rails een transportcontainer langs het plafond getrokken.

De bestuurder reed hun CAAT die chaos binnen en parkeerde hem naast zijn tweelingbroer. Achter hen gingen de reusachtige deuren weer dicht. Het voertuig kwam met een diepe zucht van de dieselmotoren tot stilstand.

Zodra ze gestopt waren, wenkte Stella hen mee te gaan naar de trap die naar beneden leidde. ‘Laten we van boord gaan. Mijn vader popelt om jullie te ontmoeten.’

Ze ging het Amerikaanse team voor naar een lagergelegen gedeelte en over een loopplank die aan de achterkant werd neergelaten. De

lucht was erg warm en rook naar olie en chemische schoonmaakmiddelen. Jason keek met open mond naar de enorme omvang van deze installatie.

Stella sprak met een magere Britse officier die naar hen toe was komen rennen. Hij was buiten adem en zijn ogen stonden bezorgd. Toen het gesprek was afgelopen keek ze hen aan en wees naar de overkant van de hangar. ‘Hij is boven, op het observatiedek.’

De hele achterkant van de grot was opgevuld met een reusachtige stalen structuur van wel zeven verdiepingen hoog, verbonden door trappen en bruggen. Op de bovenste verdieping was een rij hoge glazen ramen.

Deze hele constructie had iets vaag bekend.

Gray zag het ook. ‘Is dat de bovenbouw van een marineschip?’

Stella knikte. ‘Van een uit dienst genomen Britse torpedobootjager. Hij is hier in onderdelen naartoe gebracht en weer in elkaar gezet.’

Evenals de buitendeuren was deze hergebruikte bovenbouw langs alle randen geseald met beton, zoals je een ruit in een kozijn afdicht.

‘Volg mij,’ zei Stella, die op haar hakken omdraaide, ‘en blijf dicht bij elkaar.’

Jason deed wat ze zei, afgeleid door haar achterste.

Kowalski betrapte hem erop en porde hem met zijn elleboog. ‘Gewoon doorlopen, jongen. Niks dan rottigheid hier.’

Hij voelde zijn wangen warm worden en staaarde naar van alles, behalve naar Stella. De groep liep tussen rijen middelhoge en beurtelings opgestapelde zandzakken door, met drie standaarden met machinegeweren erachter. Het waren Brownings M2 van Amerikaanse makelij en ze wezen allemaal naar de buitendeuren.

Toen hij naar boven keek zag hij die container langs het interne transportsysteem glijden en in de bovenbouw verdwijnen. Voor het eerst viel het hem op dat de container dikke ramen had, als een gepantserde skigondel. En ook dat de bubbel aan de onderkant er onmiskienbaar uitzag als een geschutstoren.

Jason haastte zich om de anderen bij te blijven.

Wat is dit in godsnaam voor een plek?

Gray volgde Stella door een deur in het onderste gedeelte van de stalen bovenbouw. Ze leidde hen naar een vrachtlift en drukte op de knop voor de bovenste verdieping.

Terwijl ze stegen, vroeg Gray: ‘Hoelang geleden is deze basis aangelegd?’

Toen hij door de hangar liep, leek de constructie van dit Britse station vanuit zijn perspectief gezien met de Franse slag uitgevoerd, alsof iemand het haastig in elkaar had gezet.

‘De bouw begon zes jaar geleden,’ antwoordde Stella. ‘Het werk vordert traag. We zijn nog bezig met de afwerking en toevoegingen, al naargelang het budget en de omstandigheden het toelaten. Maar de zoektocht naar deze plaats gaat al eeuwen terug.’

‘Wat bedoel je met...’

De liftdeuren gingen open met een belletje, wat zijn vraag onderbrak.

Ze gebaarde hen naar buiten. ‘Dat legt mijn vader je wel uit... als er genoeg tijd voor is.’

Ze stapten in een ruimte die ooit de brug van de torpedobootjager was geweest, met een rij hoge ramen die uitkeken over de drukke hangar beneden. Het grootste deel van de brug was omgebouwd en uitgebreid tot kantoren, gegroepeerd rond een warme bibliotheekruimte in het midden. De stalen vloer werd verzacht door Perzische tapijten en aan alle kanten rezen houten planken op, volgepakt met boeken. Verder stonden er bureaus en tafels, waar ook stapels boeken op lagen, tezamen met tijdschriften en verspreid liggende papieren. Hij zag ook sokkels staan met uiteenlopende artefacten erop: fossielen, ongewone kristallen, oudere boeken, die opengeslagen lagen en met de hand getekende biologische diagrammen lieten zien, of schetsen van dieren en vogels. Het lijkigste boek was een massief werk met fantasievol geïllumineerde kaarten die eeuwenoud leken te zijn en waarvan de metaalhoudende inkt op de pagina’s oplichtte.

Deze renovatie zag er eerder uit als een museum, als iets wat leek op de afdeling natuurlijke historie van de Royal British Society.

Aan de andere kant van de kamer kwam een magere, gedistin-

geerde man met peper-en-zoutkleurig haar vanachter een gordijn tevoorschijn, dat voor een nis tussen twee boekenkasten hing. Hoewel hij ver in de zestig leek te zijn, kwam hij met een stevige tred op hen af. Hij droeg een grijze broek met bretels, gepoetste schoenen en een gesteven wit overhemd. Hij bleef even staan om het colbert te pakken dat over een stoel achter een breed bureau hing waar een dampend theeservies op stond, en trok het snel aan. Toen stapte hij op hen toe om hen te begroeten.

‘Commandant Pierce, dank u zeer dat u gekomen bent.’

Gray herkende professor Alex Harrington van het missiedossier. Hij schudde zijn knokige hand en vond die handdruk behoorlijk krachtig. Hij vermoedde dat de professor meer tijd buiten in het veld had doorgebracht dan in een klaslokaal.

‘Stella heeft me verteld over de moeilijkheden die u bij de Halley hebt gehad,’ zei Harrington. ‘Ik vermoed dat ons probleem een en hetzelfde is, namelijk majoor Dylan Wright, de voormalige leider van het x Squadron.’

Gray herinnerde zich de forse man met de staalblauwe ogen en het kortgeknipte blonde haar die het bevel voerde over het aanvalsteam bij DARPA. Bij Sigma had Kat hem geïdentificeerd als Dylan Wright.

‘Hoe kent u hem?’ vroeg Gray.

‘Wright en zijn speciaal geselecteerde commando’s hadden in de begintijd de opdracht deze basis te beveiligen. Iemand heeft hem toen benaderd, maar misschien was hij van aanvang aan al een mol. Ik denk dat laatste, omdat hij altijd een enorme klootzak is geweest. Hij kwam uit een of andere aristocratische familie die aan lagerwal was geraakt. Hij liep zelfs rond met een antiek Engels jachtpistool. Hoe dan ook, wij begonnen hier tegen problemen aan te lopen, bewijzen van sabotage, verdwenen documenten, gestolen monsters zelfs. Ongeveer anderhalf jaar geleden werd hij op camera betrapt, maar hij wist uiteindelijk met zijn mensen te ontsnappen. Er kwamen drie soldaten bij om, alle drie goede, loyale mannen.’

Gray zag directeur Raffee voor zich, geëxecuteerd in zijn eigen kantoor.

‘Als hij de Halley heeft vernietigd,’ vervolgde Harrington, ‘dan kan ik me niet voorstellen dat hij het niet op ons gemunt heeft,

helemaal omdat hij een gunstig moment heeft uitgekozen, nu de communicatie op het hele continent is uitgevallen. Wat me nog de meeste zorgen baart is dat hij Kaap Hel tot in de details kent.’

‘Waarom denkt u dat hij hier terugkeert? Waar is hij op uit?’

‘Misschien simpelweg wraak. De man was altijd al rancuneus. Maar ik denk dat hij op iets veel ergers uit is. Het werk dat wij hier doen – nog afgezien van dat het gevoelig en confidentieel is – is erg gevaarlijk. Hij kan een enorme ravage aanrichten.’

‘En wat is de aard van uw onderzoek hier?’

‘De natuur zélf, in feite.’ Harrington zuchtte en zijn ogen stonden vermoeid en angstig. Hij liep naar zijn bureau en gebaarde dat ze om hem heen moesten komen staan. ‘Laten we maar bij het begin beginnen.’

Hij drukte met zijn handpalm op een hoek van een glazen inzetstuk dat in zijn bureaublad was ingebouwd. Er lichtte een 40-inch lcd-schermbord op, waarmee hij het modernste van het modernste in dit Royal Society-achtige museum had binnengehaald.

Harrington swipete en tikte op het touchscreenoppervlak. Met een snelle vingerbeweging riep hij allerlei foto’s op het scherm op, net zo eenvoudig alsof hij speelkaarten uitdeelde op een speeltafel.

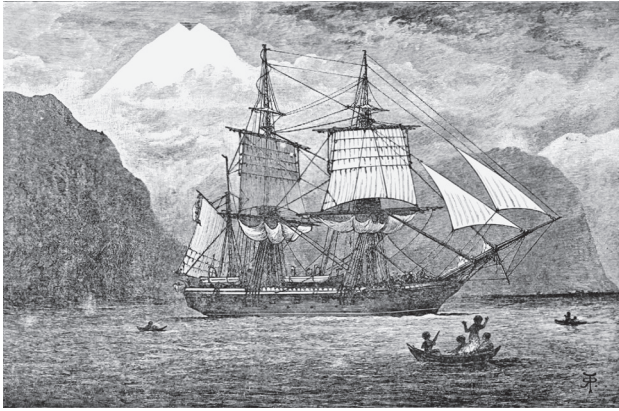
Gray merkte het document op dat bij de bovenkant van het scherm oplichtte.

D.A.R.W.I.N.

Dat had hij eerder gezien. Hij herinnerde zich het acroniem dat stond voor *Develop and Revolutionize Without Injuring Nature*: ‘ontwikkel een revolutionaire methode zonder de natuur schade toe te brengen’. Dat was de kern van de filosofie die Harrington en Hess met elkaar deelden op het gebied van milieubescherming. Maar hij zweeg om de professor zijn verhaal te laten vertellen.

‘Het gaat helemaal terug tot de reis van Charles Darwin met de HMS *Beagle* in dit gebied. En een noodlottige ontmoeting met de inheemse stammen op Vuurland. Hier ziet u een potloodtekening van die eerste ontmoeting, in de buurt van Straat Magellaan.’

Hij tikte op een foto en vergrootte hem. Het was het oude Britse oorlogsschip en een groep inheemsen in boten.

‘De Vuurlanders waren kundige zeelieden en vissers, die op jacht gingen in de zeeën rond de zuidelijkste punt van Zuid-Amerika en daar voorbij. Volgens een geheim dagboek dat Darwin bijhield en dat in bewaring is bij het British Museum, verwierf de kapitein van de *Beagle* een oude kaart die een gedeelte van de Antarctische kustlijn liet zien, met een aanwijzing dat er mogelijk een gebied was dat ijsvrij was. Met het doel om voor de Kroon beslag te leggen op dat gebied, ging de *Beagle* op zoek naar die locatie – maar wat zij daar ontdekten maakte hen zo bang dat het voor altijd uit het verslag van die reis is gewist.’

Jason bestudeerde het plaatje. ‘Wat troffen zij dan aan?’

‘Daar kom ik zo op,’ zei Harrington. ‘Weet je, Darwin kon die kennis niet helemaal laten verdwijnen, dus bewaarde hij de kaart, samen met zijn geheime dagboek. Slechts een select groepje geleerden hebben er ooit toegang toe gekregen. De meesten beschouwden zijn verhaal als te bizar om te geloven, vooral omdat die plek een eeuw lang nooit is gevonden.’

‘Kaap Hel,’ zei Gray, ‘deze plek.’

‘Het grootste deel van de vorige eeuw lag de werkelijke kustlijn onder dikke ijsplaten verborgen. Pas sinds de laatste decennia van dooi waren we in staat het te herontdekken. Evengoed moesten we bommen gebruiken om het overgebleven ijs los te breken en deze plek te bereiken om onze basis op te zetten. Pas daarna begonnen we ons te realiseren dat wij niet de eersten waren die hier kwamen sinds Darwins noodlottige bezoek. Maar ik loop op mezelf vooruit.’

Harrington riep nog meer kaarten op. Gray herkende de kaart die was getekend door de Turkse ontdekkingsreiziger Piri Reis, en ook de kaart van Oronteus Finaeus. ‘Deze oude kaarten suggereren dat ooit in vroegere tijden, zo’n zesduizend jaar geleden, een groot deel van de kustlijn misschien ijsvrij is geweest. De Turkse admiraal die deze eerste kaart tekende, beweerde dat hij hem had samengesteld op basis van kaarten van grote ouderdom, waarvan sommige helemaal teruggingen tot de vierde eeuw v.C.’

‘Zo lang geleden?’ vroeg Jason.

De professor knikte. ‘Gedurende die tijd waren de Minoërs en de Feniciërs verbazend goede zeevaarders. Zij bouwden enorme oorlogsschepen die voortgeroeid werden, waarmee ze naar heinde en ver voeren. Dus is het mogelijk dat zij dit zuidelijkste continent hebben bereikt en verslagen hebben gemaakt van wat ze hadden ontdekt. Admiraal Piri Reis stelde zijn kaart samen uit kaarten die veilig opgeborgen lagen in een bibliotheek in Constantinopel, maar zelfs hij vermoedde dat delen van zijn alleroudste bronmateriaal al uit de beroemde bibliotheek van Alexandrië stamden voordat deze werd verwoest.’

‘Waarom dacht hij dat?’

‘Hij maakte er gewag van dat sommige kaarten die hij in Constantinopel bekeek notities bevatten die suggereerden dat ze van Egyptische oorsprong waren. En volgens archeologen bevoeren de oude Egyptenaren de zeeën al in 3500 v.C.’

‘Dat is dus bijna zesduizend jaar geleden,’ zei Gray. ‘Toen waren de kusten misschien vrij van ijs. Maar wat hebben die kaarten met Darwin te maken?’

‘Nadat hij naar Engeland was teruggekeerd, raakte Darwin geobsedeerd en wilde hij meer ontdekken over datgene wat hij op de plaats die hij Kaap Hel noemde, was tegengekomen. Hij verifieerde en vergeleek oude kaarten en zocht naar verslagen uit de oudheid, op zoek naar andere vermeldingen van deze plek. Hij probeerde ook de unieke geologie te doorgronden.’

‘Wat is daar zo uniek aan?’ vroeg Kowalski. ‘Het ziet eruit als een grote grot.’

‘Hij is veel groter dan je je kunt voorstellen en geheel verwarmd door geothermische activiteit. Toen Darwin de opening van deze grot vond, was hij zelfs bloedrood gevlekt door ijzeroxide dat uit

een kokende zee van ijzerhoudend zout water in de diepte opsteeg en als damp uit de opening kwam. Aan de andere kant van het continent vind je eenzelfde geologische formatie – Bloedwaterval genoemd – in de Droge Valleien van McMurdo, vlak bij jullie Amerikaanse basis.’

Gray kon zich voorstellen hoe onheilspellend dat eruit moest hebben gezien voor die mannen uit de victoriaanse tijd aan boord van de *Beagle*.

‘Deze obsessie nam Darwins leven volkomen in beslag, zo erg zelfs dat het de publicatie van zijn beroemde verhandeling over de evolutie, *Over het ontstaan van soorten*, vertraagde. Wisten jullie dat hij er na zijn reis met de *Beagle* bijna twintig jaar over heeft gedaan om zijn baanbrekende werk te publiceren? We weten dat het niet uit vrees voor de controverse was dat de publicatie werd vertraagd. Het was iets anders.’

Harrington gebaarde naar de reeks kaarten. ‘Het was deze obsessie. Bovendien denk ik dat wat hij in deze grotten ontdekte zelfs essentieel was om hem te helpen zijn theorie te formuleren: dat soorten evolueren om zich aan te passen aan hun natuurlijke leefmilieu en dat natuurlijke selectie een drijvende natuurkracht is. Het bewijs voor een dergelijke theorie wordt hier beslist geleverd.’

Dit maakte Gray nog nieuwsgieriger.

Wat ligt hier verborgen?

‘Hoe groot is dit grottenstelsel?’ vroeg Jason.

‘Dat kunnen we niet met zekerheid zeggen. Grondradar heeft hier geen zin, vanwege de kilometers dikke ijskap die het continent verder in het binnenland bedekt. Dergelijke onderzoeken worden nog extra gecompliceerd door het feit dat dit stelsel zich uitstrekt tot onder de bergen aan de kust.’

Gray zag de scherpgetande bergrug van de Fenriskjeften voor zich.

‘Ik schat dat de tunnels en grotten een groot deel van het continent beslaan, misschien zelfs helemaal tot aan het Vostokmeer of de krater in Wilkes Land, wat intrigerende mogelijkheden opent wat betreft de oorsprong van wat we hebben ontdekt. En het kan zijn dat we uit historische bronnen de bevestiging krijgen van die enorme omvang.’

‘Wat voor historische bronnen?’ vroeg Jason.

‘De nazi’s... meer specifiek het hoofd van de Duitse marine van dat moment.’

‘Admiraal Dönitz.’ Meteen toen hij die naam er uitflapte, kromp hij in elkaar, want hiermee onthulde hij per ongeluk dat ze al eerder toegang hadden gehad tot een aantal van deze D.A.R.W.I.N.-documenten.

Maar Harrington ging er niet op in. Misschien ging hij ervan uit dat die kennis algemeen bekend was. Stella, daarentegen, wierp Jason een nieuwsgierige blik toe.

Harrington vervolgde: ‘Dönitz beweerde dat de nazi’s onderwater een geul hadden ontdekt die als een tunnel door het hart van het continent liep, gevormd door een reeks onderling met elkaar verbonden meren, rivieren, grotten en ijstunnels.’

Gray herinnerde zich dat Jason de woorden van de Duitse admiraal tijdens de Neurenbergprocessen aanhaalde, namelijk dat de nazi’s *een paradijsachtige oase te midden van het eeuwige ijs* hadden ontdekt.

Jason begon opnieuw te praten, maar wat langzamer en voorzichtiger, na zijn uitglijder van daarnet. ‘Denkt u dat de nazi’s dit grottenstelsel gedurende de oorlog hebben ontdekt?’

‘Zij waren niet de enigen. Wisten jullie dat de Amerikaanse regering in dit gebied atoombommen heeft laten afgaan? Ze beweerden dat ze alleen maar atoomproeven deden, maar ik vraag me af of ze misschien iets probeerden op te ruimen, probeerden iets te doden dat ze per ongeluk hadden losgelaten. Dat was in hetzelfde gebied waar in 1999 een uniek virus was ontdekt, een virus dat universeel ziekmakend was.’

Gray herinnerde zich dat die ontdekking Hess en Harrington allebei nieuwsgierig had gemaakt. Zij hadden het omschreven als *de sleutel tot de poort van de hel*.

‘Dr. Hess herkende de unieke genetische code van dat virus. Het was heel anders dan onze eigen codes. Dat wees ons de weg en leidde uiteindelijk tot de ontdekking van deze plek, hoewel het nog zeker acht jaar heeft geduurd om de monding van dit grottenstelsel te vinden.’

‘Tot het continent voldoende was ontdooid om zijn geheimen te onthullen,’ zei Gray.

‘Precies.’

Jason schraapte zijn keel. ‘Maar waardoor bent u er zo zeker van dat de Duitsers en de Amerikanen hier ooit zijn geweest?’

‘Omdat...’

Een luide klap deed de wereld schudden en de ruiten rammelden in de sponningen. Iedereen bukte en verwachtte het ergste, maar de bovenbouw bleef overeind. Gray rende gebukt naar de rij ramen die op de reusachtige hangar uitkeken. Hij was net op tijd om te zien hoe een van de enorme stalen deuren uit de rails viel en naar binnen klapte. Een van de geparkeerde amfibische vliegtuigen werd eronder verpletterd.

Zwarte rook steeg op in de hangar. Er renden gedaanten in sneeuw witte bepantsering door de dekking van die wolk.

Dat moest het team van majoor Wright zijn.

Er ontstond een vuurgevecht.

Een aantal Britse soldaten viel, maar een van hen bereikte een standaard met een machinegeweer en begon op de vijand te schieten. Het geratel van het wapen was helemaal tot in de bovenbouw te horen – tot een raket met een donderende explosie bij de man insloeg.

‘We gaan!’ zei Harrington, die Gray aan zijn mouw meetrok. ‘We kunnen het niet laten gebeuren dat ze de hel op de wereld loslaten!’

Gray liet zich meevoeren naar de andere kant van de brug, achtervolgd door de geluiden van de strijd die beneden verderging. Bij de achterste muur bukte de professor door dezelfde gordijnen als waar hij uit gekomen was.

Gray volgde hem en trok de anderen met zich mee.

Achter de gordijnen was een lange gang. Met galmende laarzen op de stalen vloer renden ze naar de achterkant van de bovenbouw. De gang eindigde bij een met glas omsloten observatiedek dat aan het plafond van de grot was bevestigd. Gezien de gondel die ernaast hing, moest dit observatiedek ook een tussenstop zijn van het kabelbaansysteem.

Gray volgde Harrington op de voet.

Toen het uitzicht zich voor hem ontvouwde bleef hij staan, te verbluft om zich te verroeren of iets te zeggen.

Datzelfde kon niet van iedereen worden gezegd.

‘Oké,’ zei Kowalski, ‘nou snap ik waar die verdomde naam vandaan komt.’

30 APRIL, 07.20 UUR AMT
BOA VISTA, BRAZILIË

Het is alsof je de sporen van een geest volgt...

Jenna liep achter Drake en Painter aan door de broeierige straten van Boa Vista, de hoofdstad van de Braziliaanse staat Roraima. De temperatuur steeg al naar 32 graden Celsius, maar de vochtigheidsgraad moest honderd zijn. Haar lichtgewicht blouse plakte in haar oksels en tegen haar ribben onder de rugzak die ze droeg. Ze moest de hele tijd haar shirt naar beneden trekken omdat het aldoor van haar korte broek naar boven kroop. Ze had ook een pet op tegen de felle zon en haar paardenstaart stak uit de achterkant.

Drake en Painter droegen ook vrijetijdskleding, net als de twee mariniers – Schmitt en Marlow – die achter hen aan liepen. Ze gaven zich uit voor toeristen, wat geen ongewone aanblik was in de stad. Boa Vista scheen het startpunt te zijn voor elke avontuurlijke reiziger die het noordelijke deel van het Braziliaanse regenwoud of de tafelbergen van Guyana of Venezuela wilde bezoeken.

Het feit dat Boa Vista een poort naar de rest van het land was, bemoeilijkte hun zoektocht naar Amy Serpry's laatste voetstappen. Uit het forensisch onderzoek van de telefoon van Amy was gebleken dat ze vanuit deze stad was opgebeld. Jenna hoorde de ringtoon van die telefoon weer in haar oor en ze had een flashback van het geruïneerde lichaam van de vrouw in dat bed... en van Nikko.

Ze wilde niet stilstaan bij die laatste gedachte, want ze vond het vreselijk dat ze haar partner in Californië had moeten achterlaten. Maar haar beste kans om hem te helpen was hier, op jacht naar de antwoorden op die monsterlijke ziekte.

Het team was een uur geleden geland, toen de zon net opkwam. Vanuit de lucht gezien was de stad gebouwd als een wiel, met de straten als spaken. Ze waren met een taxi door een van die straten gereden en gingen nu te voet naar een klein pension, dat wat achteraf stond. Het lag ingenesteld in een rustige, boomrijke buurt.

‘Dat moet het zijn.’ Painter wees naar een ouderwets hotelletje halverwege de straat dat in koloniale stijl met overnaadse planken was gebouwd.

Terwijl ze de straat overstaken, gaf Drake de twee andere mari-niers een seintje dat ze nonchalant aan beide kanten van de straat moesten blijven en onopvallend de naaste omgeving veiligstellen.

Jenna liep met Drake en Painter naar de stoep van het hotel. Langs de hele voorkant liep een veranda, met bloembakken vol bloemen. Er was zelfs een kleine schommel, die in beslag genomen werd door een dikke, oranje kat die zich uitrekte toen hij hen zag aankomen en heen en weer begon te lopen.

‘Dit moet de baas zijn,’ zei Drake, die bleef staan om de kat onder zijn kin te krabbelen.

Van haar stuk gebracht begon Jenna te giechelen, maar onderdrukte het snel. Dat kwam vast door de spanning.

Dit hotel was hun enige concrete aanwijzing. Ze wisten weliswaar dat het laatste telefoontje naar Amy’s telefoon vanuit deze stad was gepleegd, maar ze konden het niet nader thuisbrengen. Painter geloofde dat de beller een grof satellietspiegelingssysteem had gebruikt om zijn of haar exacte locatie te verhullen. Dat had ertoe geleid dat ze zelf naar Brazilië moesten afreizen om ouderwets spuurwerk te verrichten en dat vond zij prima.

Oude methoden werkten soms het best.

Toen Painter de deur van het pension opentrok duwde ze haar rugzak recht en liet haar hand over het handvat van de Glock 20 glijden die in een holster aan de onderkant van haar rugzak zat. Painter had hun kort na de landing van wapens voorzien, die hij in een kluisje op het vliegveld had gevonden. Hoe ze dat hadden geregeld deelde hij haar niet mee en ze vond het niet belangrijk genoeg om ernaar te vragen.

Ondanks het wapen voelde ze zich naakt zonder Nikko naast haar.

Jenna liep achter Painter aan naar binnen, Drake bleef op de

veranda bij de kat. Toen ze bij de receptiebalie kwamen, die niet veel meer was dan een verhoogde bank, legde Painter zijn arm om Jenna's middel.

Een bejaarde Braziliaanse vrouw in een ochtendjas kwam over-eind uit een stoel vol kussens, die voor een televisietoestel stond en begroette hen. *'Sejam bem-vindos.'*

'Obrigado,' bedankte Painter haar. 'Spreekt u Engels?'

Haar glimlach verbreedde zich. 'Jawel. Voor het grootste deel wel.'

'Dit is mijn dochter,' zei Painter en hij trok Jenna naar voren. 'Zij is op zoek naar een vriendin die ze hier in de stad zou ontmoeten. Maar ze is nooit komen opdagen.'

Het gezicht van de vrouw knikte ernstig toen ze hun bezorgdheid zag.

Jenna voelde enige druk in haar rug, toen Painter aandrong dat zij verder zou praten. 'Haar... haar naam is Amy Serpry,' zei ze, en het viel haar niet zwaar haar stem ongerust te laten klinken. *Ik maak me echt zorgen...*

'Mijn vriendin heeft in de afgelopen maand door dit gebied gereisd en toen ze hier kwam heeft ze in uw mooie hotel gelogeerd.'

Omdat er geen manier was om nadere details over het telefoontje te weten te komen, had Painter geprobeerd de laatste stappen van de saboteur na te gaan door haar bankafschriften in te zien, extra telefoontjes naar haar appartement in Boston te onderzoeken en zelfs de gps-gegevens van haar Toyota Camry uit te lezen. Het was alsof ze het leven van een spook aan het invullen waren, het ene digitale stukje na het andere, om haar stappen gedurende de laatste maanden te reconstrueren.

Het onderzoek onthulde ook meer over de rusteloze jeugd van de vrouw voordat ze aan haar postdoctorale programma begon en door dr. Hess in dienst werd genomen. In haar late tienerjaren had ze deel uitgemaakt van een radicale milieubeweging die Donker Eden heette. Zij waren voorstanders van een natuurlijke wereld voorbij de mensheid en ze steunden daden van ecoterrorisme om hun punt te maken.

Maar even na tweeën in de afgelopen nacht had Painter een telefoontje uit D.C. gekregen. Op dat moment bevonden Jenna en Drake zich in het kantoor van Painter, net ontslagen uit hun qua-

rantaine. Painter had de telefoon op de luidspreker gezet. De vrouw aan de lijn – Kathryn Bryant – had een doorbraak bewerkstelligd.

We vonden geen aanwijzingen op grond van haar Amerikaanse paspoort, dus dachten we al die tijd dat ze Amerikaans staatsburger was. Maar toen ontdekte ik dat ze ook nog een Frans paspoort had.

Het bleek dat Amy zeven jaar geleden Amerikaans staatsburger was geworden, maar omdat ze in Frankrijk was geboren een dubbel paspoort had aangehouden. Toen Bryant dat oorspronkelijke paspoort natrok, ontdekte ze dat Amy vijf weken geleden een vlucht van Los Angeles naar Boa Vista had geboekt en contant had betaald. De timing en de locatie konden geen toeval zijn.

Daarna had het niet lang geduurd om te ontdekken dat Amy een Franse creditcard van Crédit du Nord had gebruikt, om internetdiensten in dit hotel in Boa Vista te betalen.

Dit dunne lijntje had ertoe geleid dat ze nu hier stonden, hopen op extra aanwijzingen om de stappen van het spook te kunnen volgen.

‘Ik heb een foto van haar,’ zei Jenna.

Ze pakte een kopie van de foto op Amy’s rijbewijs. Weer had Jenna er moeite mee naar dat glimlachende gezicht te kijken, denkend aan de verschrikkingen die deze vrouw op de wereld zou loslaten en de fysieke toestand waarin ze zich bevond in dat huisje in Yosemite.

De eigenares van het pension bekeek de foto en knikte toen langzaam. ‘Ik herinner me haar. Erg knap.’

‘Was ze met iemand samen?’ drong Jenna aan. ‘Of heeft ze hier iemand ontmoet?’

‘Misschien iemand die weet waar ze nu is?’ voegde Painter eraan toe.

De vrouw beet op haar onderlip. Ze deed duidelijk haar best om zich iets te herinneren. Toen knikte ze weer.

‘Ik weet het weer. Een man kwam in de avond. Hij was erg...’ Ze moest naar het juiste woord zoeken en maakte in plaats daarvan een gebaar met gevorkte vingers, alsof er vuurflitsen uit haar ogen schoten.

‘Intens?’ vroeg Jenna.

‘Sim,’ knikte ze, ‘maar ook griezelig. Senhor Cruz hem niet mogen. Hij blazen en verstoppen.’

Senhor Cruz was kennelijk de kat buiten.

Als die avondlijke bezoeker Amy's medeplichtige of baas was, had die kat vast en zeker een goede mensenkennis. En zo te zien vond hij Drake wél aardig.

Painter pakte een stapeltje foto's tevoorschijn en stapte naar voren. 'Misschien herkent u hem. Dit zijn vrienden van Amy.'

Hij spreidde de foto's uit op de reserveringsbalie. Er stonden verscheidene collega's en bekenden van Amy op. Maar de meerderheid van de foto's stamde uit de tijd dat Amy nog jong was, van de oude website van Donker Eden. Daar stonden de eerste leden van de groep op en hier lag de meest waarschijnlijke connectie. Er was zelfs één groepsfoto waar Amy als tiener op stond en breed glimlachte.

De vrouw boog zich over de foto's heen en zette een leesbril op. Ze nam ze door en bekeek ze allemaal goed. Op de groepsfoto tikte ze op een gezicht.

'Dit is die man. Op foto hij lacht, maar niet hier. Erg...' ze keek op naar Jenna, 'intens'.

Painter pakte de foto's op en bestudeerde de man op de groepsfoto. Jenna keek mee over zijn schouder. De verdachte had pikzwart haar dat uit zijn knappe bleke gezicht achterovergekamd was en hij had priemende blauwe ogen.

'Heeft u hen eigenlijk horen praten?' vroeg Painter.

'*Não*. Gingen naar haar kamer. Hij weggegaan, maar ik niet zien.'

'En er is niemand anders gekomen?'

'*Não*.'

Painter knikte en gaf haar een paar bankbiljetten in Braziliaanse valuta. '*Obrigado*.'

Ze duwde het geld terug en schudde haar hoofd. 'Ik hoop u vindt vriendin. Ik hoop zij niet met die man.'

Jenna klopte op de hand van de vrouw die op de bankbiljetten lag. 'Koop dan maar wat lekkere vis voor Senhor Cruz.'

De vrouw glimlachte, knikte toen en grabbelde het geld van de balie. '*Obrigado*.'

Jenna liep met Painter naar buiten op de veranda.

'Zijn jullie wat wijzer geworden?' vroeg Drake, die Schmitt en Marlow wenkte.

Painter zuchtte. 'Iemand is haar komen opzoeken. Iemand uit haar verleden bij Donker Eden.'

Drake keek kwaad. 'Dan moet dat onze man zijn.'

‘Wie is hij?’ vroeg Jenna.

‘Hij wás de stichter van Donker Eden.’ Painter klonk niet erg opgewekt en legde uit waarom. ‘Volgens alle rapporten is hij al elf jaar dood.’

Jenna keek achterom naar het pension.

Het ziet er dus naar uit dat we nog steeds achter spoken aan jagen.

07.45 UUR

‘Is het geen prachtig uitzicht?’ vroeg Cutter Elwes.

Kendall wilde ruziemaken, fel uithalen, maar zelfs hij kon het niet opbrengen, toen hij over het smeedijzeren hek van het balkon keek.

De zon kwam juist op boven de rand van de tepui. Het onweer was in de loop van de nacht weggetrokken en de lucht was duizelingwekkend blauw, maar er hing nog altijd mist rond de top, wat de illusie versterkte dat het een eiland in de wolken was. Het ochtendlicht verleende die mist een zweem van honingkleurige amber en poederachtig roze. Het plateau zelf leek te stralen op deze nieuwe dag, glinsterend in allerlei tinten van smaragdgroen, en de vijver weerspiegelde de volmaakt wolkeloze hemel.

Het was verleidelijk om de voorzichtigheid te laten varen bij een dergelijke inspirerende schoonheid, maar hij bleef standvastig. Hij zat stijf rechtop tegenover zijn gastheer aan de tafel waar een ontbijt klaarstond: een caleidoscoop aan kleurrijke vruchten, donker brood en verwarmde schalen met eieren en linzen.

Geen vlees... niet voor Cutter Elwes.

Kendall had een beetje van dat alles gegeten, maar hij had geen eetlust. Zijn maag draaide om bij de gedachte aan wat de komende dag voor hem in petto zouden hebben. Cutter was van plan hem te laten meewerken, zijn kennis te delen, maar dat zou hij weigeren.

Althans, zo lang ik kan.

In het verleden hadden maar weinig mensen zich met succes tegen Cutter kunnen verzetten en Kendall betwijfelde of daar iets aan veranderd was. In de nacht had hij zich alle mogelijke vormen van foltering voorgesteld en de angst had gemaakt dat hij bijna niet kon slapen. Elke gedachte aan ontsnappen – zelfs zich van deze berg

laten vallen – werd de kop ingedrukt door zijn altijd aanwezige schaduw.

Ook nu weer stond Mateo met zijn enorme postuur op wacht bij de deur van het balkon.

Om het gesprek weg te leiden van wat er ging komen, keek Kendall naar zijn bewaker. ‘Mateo... Hij is in deze jungle geboren, net als zijn zuster, jouw vrouw. Tot welke stam behoren zij? Akuntsu? Yanomami, misschien?’

In de tijd waarin hij door de regenwouden en jungles trok op zoek naar extremofielen, was Kendall bekend geraakt met verscheidene inheemse Braziliaanse stammen.

‘Jij beziet hen met de ogen van een westerling,’ gaf Cutter hem een standje. ‘Als je tussen hen hebt geleefd merk je dat elke stam zich onderscheidt van de andere. Mateo en mijn vrouw behoren tot de volksstammen van de Macuxi. Hun stam is een subgroep uit deze regio. Zij leven al duizenden jaren in deze wouden en ze maken evenzeer deel uit van deze natuur als een blad, een bloem of een slang die zich ingraaft. En hun volk is ook op een andere manier uniek.’

‘Hoe dan?’ vroeg hij, in een poging het gesprek op dit spoor te houden.

‘Deze stam laat een ongewoon hoog aantal tweelinggeboorten zien, zowel twee- als eeneiige. En Ashuu is zelfs een van een drieling, en een heel ongebruikelijke ook: zij heeft een eeneiige zuster en een twee-eiige broer, Mateo.’

Kendall trok rimpels in zijn voorhoofd. *Twee identieke meisjes en een jongen*. Hij had van dergelijke ongewone gevallen gehoord – van vrouwen die een eeneiige tweeling baarden en daarnaast een twee-eiige derde, een eenling genoemd. Hoewel dergelijke geboorten ook op natuurlijke wijze plaatsvonden, waren ze vaker het gevolg van vruchtbaarheidsbevorderende medicatie.

Kendall dempte zijn stem toen zijn nieuwsgierigheid het van hem overnam. ‘Denk je dat het feit dat Mateo geboren is als eenling... zou dat zijn ongebruikelijke postuur verklaren?’

‘Dat zou kunnen. Misschien een genetische afwijking die secundair is aan alleen een vreemde drielingsconfiguratie. Maar wat ik fascinerender vind, is het ongewone record aan meerlingen bij deze stam. Daarom vraag ik me af of er in het plaatselijke regenwoud

een natuurlijke analogie van een vruchtbaarheidsbevorderend middel voorkomt, een of ander nog onontdekt farmaceutisch middel.’

Dat wás ook een interessante these. De regenwouden waren een bron van een groot aantal nieuwe medicijnen, van kuren tegen malaria tot een paar krachtige remedies tegen kanker. En er waren vast nog honderden andere ontdekkingen te doen. Tenminste, als de regenwouden bleven gedijen, in plaats van omgehakt en verbrand te worden voor de landbouw of voor de houtindustrie.

Maar dit riep een ander vraagstuk op.

‘Je weet heel veel over deze stam,’ zei Kendall. *Je hebt ze zelfs gerekruteerd om voor je te werken.* ‘Dus hoe heb je die mate van samenwerking bereikt? Zeker hierboven. Ik herinner me dat de meeste inheemse stammen deze tepuis vrezden.’

‘De Macuxi niet. Zij vereren deze plateaus als het huis van de goden. Ze geloven dat de oude tunnels, grotten en zinkgaten doorgangen zijn naar hun onderwereld, waar grote reuzen de wijsheid van de eeuwen doorgeven.’ Cutter keek over het balkon naar het woud onder hen – naar een enorm donker zinkgat dat in het daglicht zichtbaar was. ‘Misschien hebben ze wel gelijk.’

Kendall stelde zich voor dat Cutter zichzelf beschouwde als een van die goddelijke reuzen, een hoeder van grote kennis.

Cutter vervolgde: ‘Wist je dat mijn grote voorouder Cuthbert Cary-Elwes jezuïetenpriester was? Hij heeft drieëntwintig jaar te midden van de Macuxi geleefd en hij was zeer geliefd bij hen. Ze gedenken hem nog in hun verhalen, als onderdeel van de mondelinge overleveringen van de stam.’

Kendall vermoedde dat de berekenende man tegenover hem dat verleden had gebruikt om de plaatselijke stamleden te overreden zijn doelen te dienen. Was hij om diezelfde reden met Ashuu getrouwd, om dat verbond te bekrachtigen door in de stam te trouwen? Kendall wist hoe groot het respect van deze stamleden was voor familiebanden en oude verplichtingen, zelfs schulden die generaties lang in stand bleven. Om in een ruige jungle te overleven moest een gemeenschap nauw met elkaar verweven zijn en op elkaar passen.

Cutter stond abrupt op en wreef in zijn handen. ‘Als je voldoende hebt gegeten moeten we aan de slag.’

Dit was wat Kendall vreesde, maar hij dwong zijn benen op te staan. In ieder geval was hij voornemens erachter te komen wat

Cutter van plan was – en hem dan zo krachtig te bestrijden als hij kon.

Cutter ging hem voor naar binnen en liep naar een liftkooi met een Frans smeedijzeren hekwerk, als iets uit een oud hotel. Toen Kendall en Mateo ook waren ingestapt, drukte Cutter op de onderste knop.

Door de tralies van de ijzeren deur zag Kendall de verdiepingen voorbijkomen. Ze kwamen langs een grote bibliotheek, daarna langs een salon met een enorme open haard, tot ze bij de begane grond kwamen met de grotachtige entreehal. Maar daar stopte de lift niet. Hij bleef dalen.

Daarbuiten passeerden wanden van ruwe zandsteen, die hen insloten. Ze daalden af tot in de kern van de tepui, de labyrintachtige wereld die in de mythologie van de Macuxi werd beschreven. De liftkooi bleef nog twintig seconden lang zakken en stopte toen in een helder verlichte ruimte.

Er waren in Kendalls brein een paar extra synapsverbindingen voor nodig om te kunnen bevatten wat hij zag. Geen stenen wanden meer te bekennen. In plaats daarvan opende zich voor hem een enorme laboratoriumruimte die blonk van roestvrij staal en smetteloos gladde, gedesinfecteerde oppervlakken. Op verschillende plaatsen was een handvol arbeiders in witte schorten aan het werk.

‘Daar zijn we dan,’ zei Cutter, die Kendall voorging. ‘Het ware hart van Donker Eden.’

Kendall staarde naar het instrumentarium; het was van het allerhoogste niveau. Langs één wand bevond zich een reeks afzuigkappen voor dampen en vloeistoffen, met daartussen planken met autoclaven, centrifuges, pipetten, glazen bekers en maatcilinders. Langs de andere wand waren enorme stalen deuren met daarachter massieve koel- en vriesinstallaties. Hij zag ook een donkere glazen deur van iets wat een kweekkamer moest zijn.

Maar het grootste deel van de centrale ruimte werd ingenomen door rijen met werkbladen met computers, meerdere apparaten voor genetische analyse, PCR-machines om polymerasekettingreacties uit te voeren en apparatuur voor het synthetiseren van DNA, om oligonucleotiden van hoge kwaliteit te creëren. Hij identificeerde ook installaties voor het uitvoeren van de nieuwste CRISPR-Cas9-technieken, het manipuleren van DNA-strengen.

Dat laatste boezemde hem de grootste vrees in. Het was een nieuwe technologie, zo innovatief dat een leerling het kon, maar ook zo krachtig dat verscheidene onderzoeksgroepen in de Verenigde Staten hem al hadden toegepast om elk afzonderlijk gen dat in menselijke cellen gevonden werd te muteren. Sommigen hadden het de bijnaam ‘de evolutiemachine’ gegeven. Het potentiële misbruik dat er van deze technologie kon worden gemaakt als het in de verkeerde handen kwam, baarde de nationale veiligheidsdiensten nu al zorgen. Men vreesde wat er als gevolg hiervan kon worden losgelaten, hetzij doelgericht, hetzij per ongeluk.

Hoelang bezat Cutter deze technologie al?

Kendall wist dat niet, maar hij zag wel dat dit lab ver boven dat van hemzelf uitsteeg, zowel in omvang als in perfectie. Daarnaast waren er nog andere ruimten, waar het onderzoek van Cutter zich uitstreckte tot onbekende verten.

Kendall kon nauwelijks spreken en zijn stem kraakte. ‘Waar ben jij mee bezig, Cutter?’

‘Fantastische dingen... vrij van overheidsregulering en ver van een toezien oog. Het geeft me de gelegenheid het uiterste te bereiken van wat mogelijk is. Om nederig te blijven zou ik zeggen dat ik slechts vijf of zes jaar voorloop op sommigen van jouw collega’s. Maar wat ik al heb weten te presteren... weten te scheppen...’ Cutter keek Kendall aan. ‘En jij, lieve vriend, kunt me nog veel meer leren.’

Kendall slikte zijn angst weg. ‘Wat wil je van me?’

‘Je hebt in je lab het volmaakte lege, op virus gelijkende deeltje geschapen, een leeg omhulsel dat zo klein is dat het elke levende cel kan binnendringen. Dat is briljant werk, Kendall.’ Hij schudde vol eerbied zijn hoofd. ‘Daar moet je trots op zijn.’

Hij voelde zich op dat moment allesbehalve trots.

‘Jouw creatie is het ideale Trojaanse paard,’ zei Cutter. ‘Je kunt er van alles in stoppen en niets is in staat het te weerstaan. Dit is een volmaakt genetisch afgiftesysteem.’ Er kwam een vermanende toon in zijn stem. ‘Maar je hebt dat lege omhulsel gebouwd met een buitengewone genetische blauwdruk, met iets dat DNA te boven gaat, nietwaar?’

Kendall probeerde zijn reactie te verbergen voor Cutters indringende, ijzig blauwe ogen. *Wist die schoft wat hij en Harrington in*

Antarctica hadden ontdekt? Kende hij de oorsprong van het XNA dat hij had gebruikt om dat virale omhulsel te maken?

Hij besloot dat het tijd was om voet bij stuk te houden. Hij rechtte zijn schouders en weigerde zich omver te laten praten. ‘Cutter, ik zal mijn techniek niet met jou delen. De methode om dat virale omhulsel te maken neem ik mee in mijn graf.’

Cutter lachte – en dat verkilde Kendall tot op het bot.

‘O, maar dat hoeft ook niet, mijn beste. Een van jouw jonge collega’s was zo aardig om mij vijf maanden geleden een monster te sturen en het is me gelukt het te ontrafelen. Ik heb er een hele massa van geproduceerd, zodat ik een voorraad voor jaren heb.’

Kendall moest worstelen om zijn tegenstrever bij te houden. ‘Maar... maar wat wil je dan van me?’

‘Het gaat er meer om wat ik voor j^ou kan doen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik wil je helpen die plaag te stoppen die nu in Californië woedt. Sinds je onder mijn hoede bent heeft je synthetische organisme zich verspreid. Het is door de eerste beveiligingsmaatregelen heen gebroken en door recente overstromingen verder doorgedrongen. Over niet al te lange tijd bevindt het zich overal en vreet het zich een weg door je land – en daar voorbij.’

Deze uitkomst had Kendall al gevreesd, maar nu hij hoorde dat het waarheid was geworden...

‘Maar er is geen manier om het te doden,’ bekende Kendall met een zachte, angstige stem. ‘Ik heb alles geprobeerd.’

‘O, maar dat komt door je hokjesgeest.’ Cutter tikte tegen zijn eigen schedel. ‘Soms moet je door de kokervisie van gevestigde wetenschappelijke dogma’s heen breken en nieuwe of creatieve oplossingen zoeken. Ik sta er eigenlijk van te kijken dat je het zelf nog niet hebt uitgevogeld. Het ligt al die tijd vlak voor je neus en voor die van professor Harrington.’

De woorden van Cutter lieten er geen twijfel over bestaan dat hij het werk van Harrington kende. Met elke bewering die hij deed stierf de hoop vanbinnen een beetje meer.

‘En wat wil je van mij in ruil voor die remedie?’ vroeg Kendall.

‘Alleen je medewerking, meer niet. Ik ben er weliswaar in geslaagd dat slimme virale omhulsel van jou opnieuw te scheppen, maar het is me nog steeds niét gelukt het lege omhulsel te vullen en

om te zetten in een levend organisme.’

Kendall snapte zijn frustratie. Het had hem en zijn team jaren van gissen en missen gekost om het proces vooruit te brengen. Naderhand had hij het persoonlijk verfijnd en de techniek voor iedereen geheimgehouden. Maar wat hem slappe knieën bezorgde was de vrees voor wát Cutter in dat virale omhulsel wilde stoppen en op de wereld loslaten.

Die angst stond schijnbaar in zijn ogen te lezen, want Cutter stak zijn handpalm omhoog. ‘Ik zweer dat wat ik van plan ben te doen geen enkel menselijk of ander wezen op de planeet zal doden.’

Kendall wilde aan zijn eerlijkheid twijfelen, maar hij wist ook dat Cutter een man van zijn woord was. Op dat punt had hij een vreemd soort eergevoel.

‘Maar als je niet meewerkt verslechtert de situatie in Californië met het uur. Het kan zijn dat het weldra ook mijn remedie boven het hoofd groeit. Help mij, dan red je de wereld. Weiger en de wereld gaat dood door jouw toedoen, door jouw creatie. Dan is dat je nalatenschap.’

‘Zweer dat je die remedie hebt.’

Cutter hield zijn handpalm nog steeds omhoog en keek hem recht in de ogen. ‘Dat zweer ik en ik heb hem ook getest. Het zal werken, maar zoals ik zei kunnen er beperkingen optreden als je te lang wacht.’

‘En als ik meewerk, geef je mij die remedie en sta je me toe hem met de bevoegde autoriteiten te delen.’

‘Dat zal ik doen. Ik verlang er niet naar te zien hoe jouw creatie zo’n enorme verwoesting aanricht. Ik wil het net zo graag stoppen als jij.’

Kendall geloofde hem. Ondanks zijn duistere kant was en bleef Cutter een milieuactivist. Hij zou niet willen zien dat de wereld doodging. Toch...

‘Waarom heb je mijn lab dan gesaboteerd?’ vroeg Kendall, opnieuw met een verhitte klank in zijn stem. ‘Waarom wil je iedereen dood hebben door dat virus los te laten?’

Cutter keek hem aan alsof het antwoord vanzelf sprak.

Plotseling begreep Kendall het en hij sidderde vanwege de pure roekeloosheid van die man. ‘Heb je dat gewoon gedaan om pressie op mij uit te oefenen? Om me te dwingen te onthullen wat ik weet?’

‘Zie je nou, lieve vriend,’ zei Cutter, die zich omdraaide. ‘Je begint al aardig buiten de box te denken. Laten we nu maar aan het werk gaan.’

Maar toen ze een paar stappen hadden gedaan ging de mobiele telefoon in Cutters safarivest. Hij pakte hem en sprak wat korte woorden in de taal van de Macuxi. Het enige teken van bezorgdheid was een rimpel in zijn volmaakte voorhoofd.

Toen hij klaar was zuchtte hij. ‘Zo te horen is er weer een probleem gerezen. Je schijnt vanuit Californië te zijn gevolgd. Er zijn vragen gesteld op een plaats waar dat niet had moeten gebeuren.’

Kendall voelde een flintertje hoop, maar dat verdween weer toen Cutter zijn hoofd schudde. Blijkbaar zette hij deze nieuwe zorg van zich af.

‘Het maakt niet uit. Die kwestie kan eenvoudig de kop ingedrukt worden.’

08.07 UUR

‘Wat een idioot. Dat kan hij niet menen.’

Hij liep heen en weer buiten een café in de buurt van het centrum van Boa Vista. De anderen zaten binnen koffie te drinken en te ontbijten. Hij had Kat al gebeld om zo veel mogelijk inlichtingen te krijgen over de vroegere stichter van Donker Eden, een dode man die Cutter Elwes heette. Terwijl hij wachtte tot ze terugbelde, pleegde hij een telefoontje naar het Mountain Warfare Training Center voor een update.

‘Het is hier erg verslechterd,’ zei Lisa. ‘Het onweer van gisteravond heeft de besmetting ver voorbij de barrières gespoeld. We hebben nu afgestorven gebieden die mijlenver van het epicentrum liggen; ze zijn onderling met elkaar verbonden langs de afwateringsroutes die we niet met succes hebben kunnen blokkeren.’

Painter zag een kankerachtige, zwarte inktvlek voor zich, die in alle richtingen door de bergen sijpelde.

‘Ze hebben de quarantainezone met nog eens vijfendertig kilometer in alle richtingen uitgebreid. Yosemite is leeggelopen. Het is hier nu even na vijven in de ochtend, maar bij zonsopkomst begint een grondiger onderzoek. Afhankelijk van wat men ontdekt moet er

een besluit worden genomen. Om het nog erger te maken, er wordt voor de komende drie dagen nog meer slecht weer voorspeld. Het ene onweer na het andere.'

Painter had op kalm weer gehoopt, maar dat scheen niet het geval te zijn. Moeder Natuur leek alles op alles te zetten om zijn pogingen in de war te schoppen.

Lisa vervolgde: 'Uit vrees dat de besmetting zich verder zal verspreiden en vaste voet krijgt in Californië, heeft Lindahl de nucleaire optie op tafel gelegd. Er wordt serieus over nagedacht.'

Opeens had Painter er spijt van dat hij hier was.

Ik had moeten weten dat Lindahl iets stomms zou doen.

'Hoe serieus nemen ze die optie?'

'Heel serieus. Lindahl heeft nu al de steun van het team dat zoekt naar een manier om het organisme te doden. Ze zijn het erover eens dat de vuurstorm en de straling van een gemiddelde bom de beste hoop bieden. Ze zijn modellen aan het uitwerken en de slechtste scenario's aan het berekenen.'

'Wat vind jij?'

Ze aarzelde lang voordat ze antwoord gaf. 'Dat weet ik niet, Painter. In bepaalde opzichten heeft Lindahl gelijk. Er moet iets gebeuren, anders bereiken we hier een kritieke massa en dan verliezen we alles. Als het een explosie is met een gecontroleerde, beperkte fall-out, kan het dat risico waard zijn. In ieder geval kan zo'n drastische maatregel dit agens even een halt toeroepen, waardoor we meer tijd krijgen om een nieuwe strategie te bedenken.'

Painter kon nog steeds niet geloven dat dit hun enige uitvoerbare optie was.

'Maar misschien ben ik gewoon te moe om helder na te denken,' voegde Lisa eraan toe. 'Josh gaat verder achteruit. De artsen hebben hem in een kunstmatige coma gebracht in een poging de beroerten onder controle te krijgen. En Nikko doet het al niet veel beter. Zoals ik zei, er moet iets worden gedaan.'

Painter zou ontzettend graag door de telefoon heen willen reiken, om haar vast te houden en gerust te stellen. Maar hij moest haar juist nog meer onder druk zetten. 'Lisa, je moet proberen ons meer tijd te geven. Hou Lindahl in toom. Op zijn minst vierentwintig uur.'

'Als we die tijd hebben...'

'We vinden wel wat,' beloofde Painter, maar zijn woorden kwa-

men niet zo overtuigend naar buiten als hij hoopte. ‘Als het ons team niet lukt, dan toch dat van Gray.’

‘Heeft Kat al iets van de anderen gehoord?’

‘Nee, nog niet. Maar ze zegt dat de zonnestorm gaat liggen en dat de satellietcommunicatie hopelijk later vandaag kan worden hervat. Dus laten we ten minste proberen die nucleaire optie tegen te houden tot we weer contact hebben gehad met Gray.’

‘Ik zal mijn best doen.’

En ik ook.

Hij zei gedag en liep terug naar het café toen een kogel zijn arm schampte en het raam van het restaurant verbrijzelde.

Hij viel op één knie terwijl de voorkant van het café onder vuur werd genomen. Het glas explodeerde boven hem en hij rolde over de grond om dekking te zoeken achter een vuilnisbak.

Even ving hij een glimp op van zijn teamgenoten binnen, die dekking zochten. Ook zag hij drie mannen in zwarte camouflagepakken uit de keuken achter hen stormen en met hun aanvalswapens op de ontbijtende mensen schieten. Van de overkant van de straat kwam nog een trio aanvallers aanrennen. Hun geweren rookten nog.

Painter zat klem en hij had slechts tijd voor één gedachte toen hij de grimmigheid van hun situatie inzag.

Gray, jij moet meer geluk hebben.

30 APRIL, 12.09 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Iedereen de lift in!’ schreeuwde Harrington, terwijl hij naar de gondel rende die aan de rails hing naast het observatiedek van het belegerde onderzoeksstation van Kaap Hel. ‘Nu!’

Gray had er moeite mee te gehoorzamen. Zijn blik was gefixeerd op de duistere onderwereld achter deze met glas omsloten hoge positie. Schijnwerpers langs de achterkant van de stalen bovenbouw verlichtten het gebied direct onder hen, maar zelfs die krachtige xenonlampen drongen niet ver door in de inktzwarte grot.

Na vijftig meter verdween de rotsgrond in een uitgestrekt meer. Het zwarte oppervlak borrelde en braakte gele dampen uit, wat een giftige nevel boven het water creëerde. Er liep een hoger gelegen, natte stenen richel langs de rechterkant van het meer. Vanuit de begane grond van de bovenbouw liepen modderige sporen van rupsbanden naar die natuurlijke brug.

Gray zag de kleinere amfibische rupsvoertuigen voor zich, die in de hangar geparkeerd stonden. Nu snapte hij de noodzaak van amfibievoertuigen in bevroren poolomstandigheden.

‘Schiet op!’ brulde Harrington.

De professor had de dubbele deuren geopend die toegang gaven tot de gondel en dook naar binnen. Hij liep naar een paneel en drukte op een grote rode knop. Er ging een luide sirene af in de bovenbouw en daarbuiten.

Gray duwde Kowalski naar de wachtende kooi. ‘Naar binnen!’
Jason volgde hem met Stella.

Gray werd horendol van het lawaai toen hij naar binnen ging.

Nadat de deuren dicht waren gegaan stierf het lawaai van het noodsignaal weg tot een gedempte galm, waaruit bleek hoe solide de isolatie van de gondel was.

‘Wat gaat u doen, professor?’ vroeg Gray. ‘Wat is uw plan?’

‘We gaan ergens naartoe waar we veilig zijn.’

Harrington trok aan een hendel en de kooi begon te bewegen. Maar de gondel ging niet terug door de bovenbouw naar de gevechten die in de hangar plaatsvonden. In plaats daarvan ging hij vooruit, de uitgestrekte grot in.

Gray stak zijn nek iets naar voren en keek omhoog naar het zwarte stalen spoor dat langs het plafond van de grot verder liep, op sommige plaatsen gesteund door schragen, om voor een redelijk effen rit te zorgen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg hij, terwijl hij weer overeind kwam.

‘Naar de Achterdeur.’ Harrington gebaarde met één arm naar voren, terwijl zijn andere hand op de hendel bleef liggen. ‘Dat is een substation, ongeveer zes kilometer verderop. Het leidt weer terug naar het oppervlak, vlak achter de bergpieken van de Fenriskjeften.’

Gray zag de rij scherpe bergtoppen bij de kust voor zich.

‘Daar is een radio,’ voegde Stella eraan toe, ‘en er staat een CAAT in de garage.’

‘Dus we vluchten gewoon?’ vroeg Kowalski.

‘Nee.’ De professor wees naar de rode knop die hij had ingedrukt. ‘Ik heb zojuist een algeheel evacuatiealarm afgegeven. De Britse soldaten zullen de commando’s van Dylan Wright zo lang mogelijk tegenhouden, maar na dertig minuten weten ze dat ze moeten vluchten om uit dit gebied weg te komen.’

‘Waarom?’ vroeg Gray.

‘De hele achterkant van dit station is volgepakt met bunkerkrakers, inclusief een veertienduizend kilo zware Massive Ordnance Penetrator van Amerikaanse makelij. Die zullen deze basis vernietigen en de opening van het grottenstelsel verzegelen om in te dammen wat zich hierbeneden bevindt.’

‘Wanneer gaan die bommen af?’

Harrington keek bezorgd.

Stella gaf antwoord. ‘Ze kunnen alleen worden bediend vanuit de Achterdeur. En alleen mijn vader heeft de detonatiecode.’

Gray fronste zijn voorhoofd. *Dus de Britse soldaten vluchten aan de voorkant naar buiten en wij gaan via de achterdeur en blazen alles achter ons op. Wat in godsnaam vereist een dergelijke mate van beveiliging?*

Voor hij dat kon vragen voelde Gray een vlijmende hoofdpijn opflitsen achter zijn ogen – maar het overkwam niet alleen hem.

Kowalski greep de zijkanten van zijn hoofd vast en kreunde. ‘Godver...’

Jason zat op zijn knieën alsof hij ging overgeven.

Met opengeklemd kaken zei Harrington: ‘Over een paar tellen is het ergste voorbij.’

Gray haalde diep adem, eveneens op het punt zijn ontbijt eruit te gooien. Toen trok de pijn langzaam weg en zijn kiezen trilden niet meer binnen in zijn schedel. Hij kon nu ook raden wat de bron was van die plotselinge barstende hoofdpijn.

‘LRAD?’ vroeg hij.

Een Long Range Acoustic Device, oftewel een geluidskanon.

Harrington knikte. ‘We hebben een reeks geluidskanonnen bij de rand van het station geplaatst, die continu in de grot gericht zijn. Ze werken als buffer om alles zo ver mogelijk weg te houden. We hebben ontdekt dat een mix van ultrasone en infrasonen frequenties hier beneden een afschrikwekkend effect heeft. Beter dan vuurwapens.’

Gray leunde met zijn hand tegen de wand en herstelde zijn evenwicht. Hij was blij dat de gondel zo goed geïsoleerd was. Hij kon zich alleen maar een voorstelling maken van de pure intensiteit van dat sonische afschrikmiddel.

Jason wees naar het glazen luik in de vloer tussen zijn voeten. Door dat glas heen was een stoel te zien die vastgeklonken zat in een omsloten koepel eronder. Op een rek voor de zitplaats was een wapen met een grote conische schotel bevestigd.

‘Dat is ook een geluidskanon, hè?’ vroeg Jason.

Stella knikte. ‘En je kunt het omwisselen voor een machinegeweer, als dat nodig is.’

‘Als we eenmaal voorbij de bufferzone zijn,’ waarschuwde Harrington, ‘hebben we mogelijk beide nodig om de lift te beschermen als we ernstige problemen ondervinden.’

Problemen, waarmee?

Buiten de ramen voor hen was alles pikzwart. Achter de gondel

verdwenen de verlichte scheidingswanden van het station steeds verder in het donker en werden ze weerkaatst in het kokende meer. Toen volgde het spoor een bocht in de tunnel van de grot en verdween ook dat laatste licht.

Harrington liep naar een kast en opende een deur. Daarbinnen hing een rij zware beschermende brillen, uitgerust met nachtzicht. ‘Zet die op. Ik ga het licht in de cabine uitdoen, voordat we aandacht trekken. Daarna zet ik onze infraroodlampen aan de buitenkant aan.’

Gray trok de uitrusting voor zijn ogen terwijl Harrington de lichten in de gondel uitdeed. Zijn bril pikte de vlekjes licht op van de dioden op het controlepaneel van het transport, maar buiten de ramen bleef het donker. In deze zon- en maanloze onderwereld was zelfs een nachtbril nutteloos.

Toen zette de professor de buitenlampen aan en drongen stralen van infrarood licht door de eindeloze duisternis. Hoewel de golf- lengte voor het blote oog onzichtbaar was, veranderden de nacht- brillen die stralen in de meest heldere schijnwerpers, waardoor ver- licht werd wat de duisternis daarnet nog verborgen had gehouden.

Grays mond viel open toen het uitzicht voor hem werd onthuld.

Kowalski schudde simpelweg zijn hoofd. ‘Iets zegt me dat we straks grotere geweren nodig zullen hebben.’

12.14 UUR

Jason drukte zijn handen tegen het glas en liet wat hij zag op zich inwerken terwijl de gondel langzaam over de rails langs het plafond van deze nieuwe wereld gleed.

‘Heb je ooit zoiets gezien?’ vroeg Stella.

‘Nee... niet zoals dit.’

De grotunnel was zo hoog dat het Vrijheidsbeeld erin paste, zonder dat de toorts de rijen stalactieten die als scherpe tanden van de zoldering hingen zelfs maar zouden raken. Beneden slingerde langzaam een kolkende rivier in een dampende nevel. Rondom de gondel was een woud aan dikke zuilen, dat een heel doolhof vormde.

Toen hun kooi er één passeerde, merkte Jason dat er stenen takken uit de zuil omhoogstaken en tot het dak reikten als steunberen.

Van dichtbij leek het ruwe oppervlak van de zuil vreemd gerimpeld, bijna als boombast.

Toen keek hij nog wat beter.

‘Het is boombast,’ realiseerde hij zich plotseling hardop, terwijl hij omkeek toen de zuil achter hen verdween.

‘We komen door een versteend woud,’ zei Stella. ‘Overblijfselen van een verloren tijd, toen Antarctica groen was en het leven welig tierde.’

‘Dit zijn *Glossopteris*, subtropische bomen,’ zei Harrington. ‘In de afgelopen decennia hebben archeologen drie van dergelijke oude wouden op het oppervlak van dit continent ontdekt. Enorme versteende boomstronken, met hier en daar gefossiliseerde bladeren eromheen.’

‘Maar nergens zo goed geconserveerd als hierbeneden,’ voegde Stella er een tikje trots aan toe.

Jason herinnerde zich een detail uit Darwins verhaal over de oude kaart van de Vuurlanders: dat deze plek op de kaart was aangegeven met een bos van gestileerde bomen. Die belofte van groen leven in dit met ijs bedekte land zette de *Beagle* ertoe aan haar noodlottige reis hiernaartoe te maken.

Zou dit dat bos kunnen zijn? Waren het in feite deze versteende bomen die de Vuurlanders op hun kaart hadden getekend?

Gefascineerd bleef Jason het terrein vanuit dit vogelperspectief onderzoeken. Toen hij naar de rivier onder hen keek, werkte iets groots zich omhoog uit het water en verdween weer. Eerst dacht hij dat het gezichtsbedrog was; toen verscheen er nog één, en nog één.

‘Er is iets in het water,’ zei hij.

Gray ging naast hem staan. ‘Waar?’

Voordat Jason kon wijzen, klom een kreeftachtige spin uit het ondiepe water op een oever. Hij had de omvang van een klein kalf, met grote tangen aan de voorkant en uitsteeksels op zijn schild. Toen renden die uitsteeksels van de rug van het schepsel en begonnen de zwarte algen van de vochtige rotsen te schrapen.

Een donkere schaduw dook uit een verborgen nest tussen de stalactieten naar beneden en landde op de punten van zijn lederachtige, geklauwde vleugels. Zijn scherpe bek schoot naar beneden, plukte een van die kleine etende dingen ertussenuit en pakte toen een volgende.

Het grote schaaldier verdedigde zijn jongen en krabbelde knappend met zijn tangen achter de aanvaller aan. Deze verreed het gevecht en sloeg zijn vleugels uit. Met één vleugelslag verhief het vliegende roofdier zich. Het vloog met een grote boog vlak langs de gondel. Het had een spanwijdte van één meter tachtig en het lichaam was met schubben bedekt. De kop had iets van een krokodil, behalve de snavel, die zag eruit als een zwaard.

‘Dit is nog een klein exemplaar van deze soort,’ merkte Harrington op. ‘We hebben hem *Hastax volans* genoemd, Latijns voor vliegende speer. We zijn individuen tegengekomen die drie keer zo groot zijn. Die bleke kreeft is een *Scalpox cancer*, of gebeitelde klauw.’

‘Wat heb je hier nog meer?’ vroeg commandant Pierce.

‘Heel veel meer, het is een heel complex ecosysteem. We zijn nog steeds bezig met classificeren. Tot dusver hebben we meer dan duizend nieuwe soorten geïdentificeerd, van de nederige *Lutox vermi...*’

‘Een type modderworm,’ kwam Stella ertussen.

‘... tot de *Pachycerex ferocis*, die zo groot is als een olifant.’

Jason was niet in staat zijn verwondering en tegelijk zijn afschuw uit zijn stem te weren. ‘Verbijsterend.’

Gray wist dat Harringtons partner, dr. Hess, de hele aardbol had uitgekamd, op zoek naar exemplaren van schaduwbiosferen, radicaal nieuwe levensvormen.

Zo te zien had hij die hier bij de vleet gevonden.

‘Dit is het eerste milieu van dit soort,’ verklaarde Harrington. ‘Een uniek xenobiologisch ecosysteem.’

Jason fronste zijn voorhoofd. ‘Xenobiologisch?’

Stella legde het uit en toonde daarmee aan dat ze haar masterdiploma in de evolutionaire biologie had behaald. ‘Dat is een ecosysteem dat gebaseerd is op een biologisch systeem dat *vreemd* is voor de rest van het leven op de planeet. Daarom hebben we een taxonomisch classificatiesysteem opgezet met een x in alle Latijnse namen, om die verschillende nieuwe soorten te onderscheiden als xenobiologisch.’

Jason kon zijn ogen niet afhouden van wat hij daarbeneden zag.

Het vliegende roofdier had een rondje om de gondel gemaakt en leek op het punt te staan opnieuw op die bleke *Scalpox* met zijn jongen neer te duiken. Het vloog laag over het water en bracht de nevel in beroering. Vanuit de rivier schoten, alsof ze door de lucht-

beweging omhoog werden gelokt, lichtgevende bollen zo groot als bowlingballen naar boven. Even zette Jason zijn nachtkijker af. De bollen schitterden met gekleurde elektrische vonken in het donker, wat hem deed denken aan de bioluminescentie van schepselen in diepzeetroggen. Maar deze loklichtjes stegen op uit grotere lichamen die onderwater verscholen waren: enorme, op palingen gelijkende beesten, die zich golvend door de rivier bewogen.

Het vliegende roofdier vloog door een deel van die ronde ballonnen en raakte er met zijn vleugels in verstrikt, waarbij hij ze scheurde. Op de plekken waar hij werd aangeraakt begon het vlees te sissen en te verbranden. De *Hastax* kronkelde van de pijn en viel in het water, en door het donkere oppervlak zag Jason hoe die monsterlijke palingen zich op hun prooi stortten.

De aanval deed hem denken aan de jachttechniek van de zeeduivel, die een gelijksoortig lichtgevend lokmiddel gebruikte om op voedsel te jagen.

Met afschuw in haar stem benoemde Stella het nieuwe roofdier: ‘Dat is de *Volitox ignis*.’

Jason had genoeg Latijn op school gehad om de vertaling te kunnen raden: ‘Drijvend vuur.’

‘Zij behoren tot de akeligste bewoners hierbeneden. Met hun pythonachtige lichamen zijn ze onderwater heel snel en in staat om die brandende koorden uit te werpen om een prooi uit de lucht of van de rivieroever te grijpen. Ze zijn ook ongelooflijk vruchtbaar. Ze baren grote hoeveelheden vleesetende jongen. Om het nog erger te maken worden hun nakomelingen geboren met rudimentaire poten, waarmee ze op het land kunnen klimmen. Er valt niet aan te ontsnappen.’

‘De *Volitox* is ook erg intelligent,’ voegde Harrington er al niet minder luguber aan toe. ‘Ze jagen in groepen en gebruiken meerdere manieren om zich verdekt op te stellen. Zelfs onze geluidskanonnen werken niet tegen hen.’

Stella trok een frons. ‘Wij hebben drie mannen verloren tijdens onze eerste expedities... toen we nog niet beter wisten.’

‘Het is een vreemde, wrede wereld hierbeneden,’ erkende Harrington. ‘De overlevingsstrategieën die ze hebben ontwikkeld zijn intelligent en angstaanjagend.’

Jason staarde naar het water dat weer zwart was geworden en dat wat eronder loerde verborg.

Wij zouden zelf ook wel een paar intelligente overlevingsstrategieën kunnen gebruiken.

12.16 UUR

‘Ze zijn er niet meer, meneer,’ merkte zijn tweede man op.

‘Ja, dat kan ik ook wel zien.’

Majoor Dylan Wright staarde met een verhit gezicht van woede naar het lege spoor van de kabelbaan dat uit het observatiedek weg leidde. Die woede brandde net zo hevig als het schampschot op zijn dijbeen. Tijdens de overval was hij twee mannen kwijtgeraakt, allemaal in de gehaaste poging om bij Harrington te komen voordat hij kon ontsnappen.

Bertram en Chessie, hield hij zichzelf voor, van plan die twee te juister tijd te eren. Maar hij had nog tien mannen onder zijn bevel, die naar hem opkeken voor de volgende stap.

‘De bommen,’ vroeg Dylan. ‘Wat heeft Gleeson te melden?’

Zijn rechterhand, een gespierde Schot die McKinnon heette, schudde zijn hoofd. ‘Het lijkt erop dat de basis een nieuw systeem heeft geïnstalleerd nadat we waren vertrokken. Misschien kan Gleeson iets bedenken om het onschadelijk te maken, maar waarschijnlijk niet in het komende halfuur.’

Harrington zal er geen halfuur over doen om bij de Achterdeur te komen.

Dylan vervloekte het feit dat de activiteiten van zijn team zestien maanden daarvoor aan het licht waren gekomen. Er was een snelle ontsnapping uit Kaap Hel noodzakelijk geweest om niet gevangengenomen te worden. Het had de rest van zijn missie moeizaam en problematisch gemaakt. Gelukkig had hij de vooruitziende blik gehad om de ijsplaat waarop het station Halley stond, vol te proppen met zijn eigen brandbommen. Hopelijk hadden die het team van de Amerikanen uitgeschakeld. Hij haalde zich de man voor de geest die op de Twin Otter had geschoten en de motor aan stuurboord in rook had laten opgaan. Hij en zijn mannen hadden de basis op het nippertje gehaald. Toch hadden ze zich aan het schema kunnen houden.

Tot nu toe...

‘Ik kan een team over land sturen,’ opperde McKinnon, ‘om hen daar op te wachten.’

‘Als ze op deze basis de beveiliging hebben opgeschroefd, dan zullen ze het daar ook hebben gedaan.’

Bovendien lag het substation bij de Achterdeur voorbij de onbegaanbare bergpieken aan de kust. Geen enkel team kon daar op tijd komen om Harrington te verhinderen deze plek op te blazen.

En dat mocht niet gebeuren.

In ieder geval niet voordat ik mijn missie heb voltooid.

Falen kwam in het woordenboek van zijn opdrachtgever, Cutter Elwes, niet voor. Deze had hem duur betaald voor de diensten van zijn team, waaronder ook het betalen van forse sommen aan smeergeld en het trekken aan de juiste touwtjes om de opdracht dit station te beveiligen binnen te halen. Sindsdien hadden ze Elwes jarenlang informatie verstrekt over deze plek en al zijn instructies opgevolgd.

En nu begon het eindspel.

Als ze slaagden zouden hij en zijn team er voor de rest van hun leven warmpjes bij zitten.

McKinnon wiebelde op zijn voeten. ‘Wat is de volgende stap?’

Hij liet verschillende scenario’s door zijn hoofd gaan terwijl hij in de donkere grot staarde. Harrington was halsoverkop vertrokken, als een vos die voor zijn vaders honden uit rende. Maar Dylan had nog nooit gefaald tijdens de jacht – niet op het landgoed van zijn familie en zeker niet nu.

Hij legde zijn hand op de holster van zijn negentiende-eeuwse Howdahpistool, een van de zeldzame schatten die hij nog in bezit had nadat zijn familie de afgelopen decennia in financiële moeilijkheden was geraakt. Het was een dubbelloops wapen, meer dan vijfenveertig centimeter lang en geladen met speciaal op maat gemaakte .577 patronen, afgevuurd met een terugspringende dubbele haan. Het pistool stamde nog uit de tijd van de Britse raj, toen zijn familie als vorsten in India woonde. De naam – *howdah* – kwam van het zadel dat de olifanten droegen en het wapen, met een grote diameter, werd in die tijd gebruikt om zich te verdedigen tegen aanvallen van tijgers of om op groot wild te jagen.

Hij had het geweer zelfs hier getest, op bewoners van Kaap Hel.

Zijn vingers klemden zich om het handvat, ter voorbereiding op

een nieuwe jacht door deze donkere grotten.

‘Laten de mannen zich klaarmaken,’ zei hij. ‘Laad de pakketjes in de CAATS. We gaan achter ze aan. Op topsnelheid.’

‘De professor heeft een flinke voorsprong,’ waarschuwde McKinnon.

Dylan trok een grijns. Hij was zich bewust van de uitdaging.

‘Dan moeten we daar iets aan doen.’

12.17 UUR

In de gondel was een diepe stilte gevallen. Iedereen was verdiept in zijn of haar gedachten. Gray keek naar de afstandsmeter die aftelde. Ze waren pas op een kwart van de afstand naar dat tweede station, de Achterdeur.

Hij bestudeerde de wereld buiten deze povere bescherming. Ze hadden nog een heel eind voor de boeg en hij wilde zo veel mogelijk informatie hebben voordat ze het einde van de lijn bereikten.

‘En waar is dit allemaal vandaan gekomen?’ verbrak hij ten slotte de gespannen stilte. ‘Hoe kan dit ecosysteem hier zo lang zonder zonlicht hebben overleefd?’

‘Op je eerste vraag heb ik geen antwoord,’ zei Harrington, ‘maar ik heb er wel theorieën over. Wat betreft je vraag hóé dit ecosysteem kan hebben overleefd: de situatie hier verschilt niet zoveel van de zones met levensvormen die groeien en gedijen in de buurt van hydrothermale luchtgaten in de diepzeebodem. Niemand verwachtte leven aan te treffen in zulke diepten, in zo’n eeuwige duisternis en in zulke extreme temperaturen. Maar de natuur heeft een manier gevonden. Datzelfde geldt hier ook, maar op een veel grotere schaal.’

Harrington gebaarde naar het dampende water. ‘Het ecosysteem hierbeneden wordt niet aangejaagd door de zon of door fotosynthese, maar door chemicaliën – chemosynthese. Het begint allemaal met chemo-autotrofe bacteriën die zich voeden met waterstofsulfide of methaan, chemische stoffen die continu in dit grottenstelsel worden uitgespuwd door alle plaatselijke geothermische activiteit. Die bacteriën groeien uit tot dikke matten – ze spelen eenzelfde rol als grassen in de zonverlichte wereld boven – en ze dienen als brandstof voor het web van leven hierbeneden.’

Stella waarschuwde: ‘Maar zelfs chemosynthese kan niet helemaal verklaren hoe dit alles is gevormd. Zoals mijn vader opmerkte is het leven hierbeneden xenobiologisch, vreemd aan alles wat we op de oppervlakte zien.’

‘Hoe vreemd is het, specifiek gezien?’ vroeg Jason.

‘Het leven in dit ecosysteem is niet gebaseerd op DNA, maar op een variant die een andere genetische ruggengraat heeft, namelijk XNA.’

Gray had uit de verslagen uit Californië begrepen dat het synthetische organisme dat dr. Hess had losgelaten gebaseerd was op XNA, dat de normale suikermolecule in DNA verving door een giftige combinatie van arsenicum en ijzerfosfaat. Hier moest de bron zijn van dat unieke genetische element.

‘Waarom maakt XNA zoveel verschil?’ vroeg hij.

‘Het maakt alle verschil,’ weidde Harrington uit. ‘Richard Dawkins beschreef ons DNA als zelfzuchtig; onze genen worden aangezet door evolutiedruk om zich te vermenigvuldigen boven al het andere. Als ik het XNA zou moeten beschrijven, zou ik het benoemen als roofzuchtig.’

‘Róófzuchtig?’

‘Uit onze studies van dit landschap – geverifieerd in laboratoria waarin synthetische versies van XNA zijn gecreëerd – blijkt dat die genen opportunistisch en hoogst mutageen zijn, veel meer dan regulier DNA, wat een versnelde evolutie mogelijk maakt. XNA-genen zijn niet alleen maar zelfzuchtig, ze zijn gericht op totale dominantie. Zelfs de fenotypische expressie van die genen reflecteert deze basisdrift door organismen te creëren die extreem gehard, veerkrachtig en uiterst aangepast zijn. Stel ze bloot aan welke buitengewone milieumomstandigheid dan ook en ze zullen een manier ontwikkelen om dat milieu over te nemen.’

‘En dr. Hess experimenteerde met een dergelijke onstabiele genetische code?’ vroeg Gray. *Geen wonder dat zijn creatie zo moeilijk te doden blijkt.*

‘Ik waarschuwde hem dat hij deze lijn van onderzoek niet verder moest vervolgen, of in ieder geval zijn experimenten hier moest uitvoeren, maar hij wilde niet luisteren.’

‘Wat probeerde hij te doen?’

‘Kendall geloofde dat hij de beste eigenschappen van XNA kon

aanwenden en inbouwen in een omhulsel dat gebruikt kon worden om bedreigde soorten mee in te enten – misschien wel álle soorten – om ze geharder te maken, zodat ze zich beter konden aanpassen en in staat zouden zijn weerstand te bieden tegen de wereldwijde krachten die ons in de richting van een zesde massaextinctie drijven.’

‘En is dat mogelijk, xna in ons dna inbouwen?’

‘Ja. In laboratoria die werken met xna hebben ze al bewezen dat xenobiologische producten bijna elk levend organisme kunnen vervangen. Dus ja, in theorie is het mogelijk. Maar het heeft ook grote risico’s.’

Gray hoefde maar naar buiten te kijken, naar die meedogenloze wereld onder de gondel, om de waarheid hiervan in te zien. ‘Professor, u hebt ook gezegd dat u een theorie had over de manier waarop het leven hierbeneden kon zijn begonnen.’

Harrington knikte. ‘Op dit moment is het nog speculatie. Als ik meer tijd had, zou ik het misschien met bewijzen kunnen staven.’

‘Hoe luidt uw theorie?’

‘Herinnert u zich dat ik heb gezegd dat dit grottenstelsel zich onder het grootste deel van het continent uitstrekt?’

‘Via een onderling verbonden stelsel van rivieren, meren en ijs-tunnels.’

‘Doe maar niet zo bedenkelijk. Ook al is het oppervlak van de Zuidpool bevroren en op het oog onveranderlijk, mijlen daaronder is het warm en vochtig en zijn er moerassen en draslanden gevormd die millennialang voor de wereld verborgen zijn gebleven. Neem het Vostokmeer, bijvoorbeeld. Dat is net zo groot als een van jullie Grote Meren en twee keer zo diep, en het is vijftien miljoen jaar toegedekt gebleven. Dan heb je ook nog de hoeveelheid geothermische activiteit onder het ijs. Wisten jullie dat een van mijn collega’s, een gletsjerdkundige bij de British Antarctic Survey, een actieve vulkaan heeft ontdekt die bijna achthonderd meter onder de Westelijke Antarctische ijsplaat ligt, mét bewijs dat daar lava stroomt? Zo vreemd en wonderbaarlijk is het ware gezicht van dit continent.’

‘Maar als dit grottenstelsel onder het hele continent loopt, wat is dan de verklaring hoe dit ecosysteem is ontstaan?’

‘Als je uitgaat van datgene wat we tot dusver met succes in kaart hebben gebracht, lijkt het erop dat de algemene loop van de tunnels

wijst naar een enorme krater in het uiterste oostelijke gebied van de Zuidpool, een gebied dat Wilkes Land heet. Die krater is in 2006 ontdekt en is driehonderd mijl in doorsnee. Om een inslagkrater van die omvang te veroorzaken, schat men dat de meteoriet vier keer groter moet zijn geweest dan de meteoriet die de dinosaurussen uitroeide. Sommigen denken dat die inslag de *derde* massaextinctie op de Aarde heeft veroorzaakt. Dat was het uitsterven tijdens het Perm/Trias, waarbij bijna al het zeeleven en twee derde van al het aardse leven werd uitgeroeid.'

'Oké, maar waarom is dat belangrijk?'

'Ten eerste kan die meteoriet dit grottenstelsel hebben doen ontstaan. Daarna, toen de meeste soorten op de planeet waren uitgestorven, kunnen zaden met xNA in dat lege ecosysteem wortel hebben geschoten. Die kunnen gegroeid zijn, het opgevuld hebben en in een volmaakte isolatie bewaard zijn gebleven. Maar dit scenario roept een volgende intrigerende mogelijkheid op.'

'Wat dan?'

Verrassend genoeg kwam het antwoord van Jason. 'Panspermie.' Harrington glimlachte. 'Zeer juist.'

Gray kende de theorie van panspermie. Daarin werd gesteld dat het leven naar deze planeet kon zijn gekomen op de rug van een meteor, van heel ver weg hiernaartoe kon zijn overgebracht om zich hier uit te zaaien.

'Bedenk goed dat er een heel taaie en veerkrachtige molecule voor nodig is om die lange reis in de lege ruimte te overleven,' zei Harrington.

'Zoals xNA,' zei Gray.

'Precies. Maar zoals ik zei, het is maar speculatie. Wel interessant, zou ik zeggen. Kan deze schimmige biosfeer een inkijkje zijn in een vreemd landschap, of op zijn minst een alternatieve genetische weg naar leven?'

Voordat ze hierover konden argumenteren, ging de gondel heen en weer terwijl hij naar beneden begon te glijden via een lichte helling, zoals een skilift in de bergen, die afdaalde naar de grond.

Dit was te snel om het substation te kunnen zijn.

'Dit is de Engte,' stelde Harrington hem gerust.

Gray staarde uit het raam. Voor hen uit vernauwde de tunnel zich als een flessenhals. De gondel dook de nauwe gang in. De kooi

bewoog zich nu nog maar twee verdiepingen boven de kolkende rivier. De oevers gaven aan beide kanten een zacht fosforescerend schijnsel af dat ook in de waterkant doorsijpelde. Dat licht onthulde banken van vreemde tweekleppige weekdieren en flitsende gedaanten die door het ondiepe water schoten. Het wemelde van het leven in die hete wateren.

Harrington vestigde Grays aandacht op iets dat voor hen lag. ‘U vroeg me daarnet hoe ik wist dat anderen voor ons deze tunnels hebben ontdekt. Kijk daar eens.’

De gondel maakte een bocht in de Engte en voor hen verscheen een grijs gevaarte, groot genoeg om tot aan het plafond te reiken. Het was de commandotoren van een onderzeeër. Een rij gebroken stalactieten markeerde de doorvaart van het vaartuig, tot diep in deze nauwe gangen. Het grootste deel van de sigaarvormige omvang van de onderzeeër was zichtbaar boven het oppervlak van de rivier en zag eruit als een gestrande walvis.

Toen hun kooi langs het oude schip gleed, merkte Gray een embleem op aan de zijkant van de toren.

Het was een zwart kruis met een witte onderzeeër erop.

‘Duits,’ zei Harrington. ‘Van de tiende flottielje van de Kriegsmarine.’

Een U-Boot van de nazi’s.

‘Deze tunnels moeten ooit dieper onder water hebben bestaan,’ legde Harrington uit. ‘Aan de hand van bewijzen die we hebben gevonden, baanden de Duitsers zich hier met torpedo’s een weg naar binnen, maar ze kwamen slechts tot hier. Toen stortte het dak achter

hen in, wat de weg terug voor hen afsloot. Daarna vroom het dicht. Zelfs als de bemanning had geprobeerd te voet of per roeiboot verder te gaan, kan ik me niet voorstellen dat ze erg ver zijn gekomen.’

Terwijl de gondel stilletjes verder gleeed langs dit sombere grafmonument, kon Gray zich maar al te goed de angst voorstellen van de duikbootbemanning die hier in de val had gezeten. Gelukkig verdween de commandotoren achter hen in de duisternis en begon hun kooi weer te klimmen, de Engte uit.

De gondel was nog niet erg ver gekomen toen hij met een ruk tot stilstand kwam en heen en weer begon te zwaaien aan het spoor boven hen. Harrington trok aan de hendel om hen weer in beweging te krijgen.

‘Wat gaat er mis?’ vroeg Gray.

Harrington keek om in de richting waar ze vandaan gekomen waren. ‘Dylan Wright. Hij moet de controlekast hebben bereikt.’

‘Kunt u ons weer in beweging zetten?’ vroeg Gray.

Zonder dat hij een hand op het controlepaneel had gelegd begon de gondel achteruit te glijden, langzaam terug naar de basis.

Kennelijk probeert Wright ons terug te halen.

Harrington reikte naar een rode plastic hendel boven zijn hoofd en trok er hard aan. Met een luid knarsend geluid kwam de gondel weer tot stilstand. ‘Ik heb ons losgekoppeld van de kabelbaan.’

De angst stond in de ogen van de professor te lezen.

Ze konden niet meer voor- of achteruit.

30 APRIL, 08.18 UUR AMT
BOA VISTA, BRAZILIË

In paniek geraakt door de plotselinge overval had Jenna dekking gezocht achter een omvergegooide tafel. Even daarvoor waren drie gemaskerde mannen met geweren aan de schouder uit de keuken gestormd die het café onder vuur namen, terwijl op hetzelfde moment het raam aan de voorkant werd verbrijzeld door schoten vanaf de straat.

Dat ze nog leefde was slechts te danken aan de snelle reflexen van Drake. Toen de eerste schoten vielen had hij de stoel onder haar vandaan geschopt, haar opgevangen en onder zich getrokken. Malcolm, een van zijn collega-mariniers, had de zware houten tafel op de zijkant gegooid voor tijdelijke dekking en zijn partner Schmitt schoot terug naar de overvallers.

‘Painter...’ zei Jenna, naar adem happend.

De directeur was nog op straat.

‘Ik ga erheen,’ zei Drake. ‘Jij blijft hier.’

Hij drukte zich op om uit het kapotgeschoten raam te kunnen kijken. Op straat werd plotseling staccato geschoten, anders dan de luidere geweeersalvo’s.

Dat moest Painter zijn, die het vuur opende.

‘Zo te zien is hij gewond en zit hij in de knel,’ meldde Drake, die weer bukte. ‘Malcolm, Schmitt, geef dekkingsvuur en behoud het fort.’

Drake wachtte niet op antwoord van zijn teamgenoten en sprong uit de dekking. De twee mariniers gaven dekkingsvuur toen de sergeant het raam uit dook.

Jenna reikte naar haar rugzak om haar eigen vuurwapen te pakken.

Terwijl haar vingers zich om het handvat van haar pistool sloten werd het vuurgevecht heftiger, zowel binnen als buiten. Een van de schutters viel over een tafel, de twee anderen doken achter de bar en schoten vanuit hun beschermde positie.

Malcolm vloekte en trok zich terug in de dekking. Zijn oor bloedde.

Jenna kwam overeind en nam zijn plaats in, want ze wist dat elk teken van zwakte, elke hapering van schoten het risico meebracht dat de vijand de overhand kreeg. Schietend met haar Glock dreef ze een schutter, die overeind kwam, naar achteren.

Dat hele korte moment gebruikte ze om het café te overzien. Overal lagen lichamen op de grond en het bloed verspreidde zich over de tegels. Ze zag dat sommigen bewogen, enkele leden van het bedienend personeel leefden nog.

Maar haar aandacht werd vooral getrokken door een beweging in de spiegel achter de bar. Hij was kapotgeschoten door het eerste salvo, maar in de scherven die er nog in zaten zag ze een van de vijanden op zijn knieën zitten om te herladen.

Een betere kans krijg je niet...

Ze vuurde weer in de richting van de eerste schutter. ‘Nu!’ riep ze naar de twee mariniers.

Ze had geen tijd voor extra uitleg, dus kwam ze gewoon vanachter de tafel omhoog en sprintte naar de bar, in de hoop dat ze het zouden begrijpen.

En dat deden ze.

Malcolm en Schmitt flankerden haar en vuurden op de schutter die nog steeds een actieve bedreiging vormde. Tijdens dat aangehouden salvo ketste een kogel af op de rand van een metalen stoelpoot en raakte de aanvaller, zodat hij neerviel.

Jenna kwam bij de bar, nam een hoge sprong met haar benen vooruit en gleeed op haar heup tussen de kapotte borden, verspreid liggend bestek en ander eetgerei door. Daarbij hield ze de hele tijd haar blik gevestigd op het spiegelbeeld van die verborgen schutter. Hij was klaar met laden en kwam overeind om zijn partner te verdedigen.

Zodra hij in het zicht kwam had ze haar linkerbeen al opgetrok-

ken en gaf ze met de hak van haar laars een trap tegen zijn gemaskeerde neus. Met een voldoening schenkend gekraak van tanden en botten schoot zijn hoofd naar achteren. Hij zakte bewusteloos in elkaar.

Aan de zijkant schoot Schmitt een kogel door het oor van de andere vijand, op het moment dat deze zijn geweer probeerde te richten.

Nadat het geweervuur in het café plotseling was gestopt, bleef een fluittoon in haar oren achter waardoor het vuurgevecht buiten werd gedempt.

Malcolm sloop gebukt naar haar toe terwijl Schmitt zijn hoofd in de keuken stak en voor hen uit liep met zijn pistool in de aanslag.

‘Achter alles veilig!’ riep hij, en hij kwam weer naar hen toe.

Met een rood hoofd van kwaadheid richtte Malcolm de loop van zijn wapen op de bewusteloze man op de grond.

‘Niet doen,’ zei Jenna. ‘Misschien moeten we hem nog aan de praat zien te krijgen.’

Malcolm knikte.

Zij hield haar Glock op de man gericht. ‘Ik bewaak hem wel. Ga Painter en Drake maar helpen.’

Naar de steeds heviger wordende schotenwisseling buiten te oordelen waren zij in moeilijkheden.

08.20 UUR

‘Ze komen van de flanken,’ zei Drake.

Dat had Painter ook gezien. Hij zat schouder aan schouder met de marinier achter de metalen vuilnisbak. Die schuilplaats bood nauwelijks genoeg dekking voor de twee mannen die van twee kanten op het trio schutters aan de overkant van de straat vuurden.

Jammer genoeg had de vijand een duidelijk voordeel: aan hun kant van de straat gold een parkeerverbod, dus stond er aan de overkant een rij auto’s langs het trottoir geparkeerd die ruimschoots dekking en bewegingsvrijheid bood. Als Drake niet uit het café raam was gesprongen was Painter waarschijnlijk al dood geweest.

Doordat de sergeant plotseling en op het juiste moment naar buiten was gekomen, waren de drie aanvallers van de straat gejaagd

en hadden ze dekking gezocht achter de geparkeerde auto's. Maar nu begonnen die drie zich op te splitsen. Twee mannen renden diep gebukt achter de auto's naar links en naar rechts, terwijl de derde een aanhoudend spervuur op hen afschoot. Rinkelend ketsten de kogels af op de vuilnisbak.

Drake en Painter zaten klem en konden zich nauwelijks verroeren. Binnen een paar tellen zouden de twee schutters aan weerskanten hun positie in de straat hebben ingenomen, ver genoeg om rechtstreeks en onbelemmerd op hen te kunnen schieten.

'Ik geef je dekking,' zei Painter die een nieuw magazijn laadde. 'Ga terug naar binnen. Probeer met de anderen via de achterdeur weg te komen.'

Painter merkte dat het stil was geworden in het café – maar was dat een goed of een slecht teken?

Toen barstte er opnieuw geweervuur los vanuit het kapotte raam van het café, gericht op de rij auto's aan de overkant van de straat.

De schutter aan de linkerkant kreeg onverhoeds een kogel in de hals en terwijl het bloed eruit spoot werd hij weggeslingerd. De aanvaller rechts onderging hetzelfde lot met een kogel door het voorhoofd.

De derde had zich achter een oude Volvo laten vallen. Die had kennelijk in de gaten dat het tij was gekeerd.

Drake kwam op zijn tenen omhoog en keek naar Painter, die aan zijn schouder gewond was. 'Wij pakken die laatste,' zei hij, terwijl zijn twee teamgenoten door het raam naar buiten klommen en bevestigend knikten. 'Daar zijn we mariniers voor.'

Painter protesteerde niet, hij wist wel beter. 'Probeer hem levend in handen te krijgen.'

Alsof hij wist dat zijn einde naderde begon de verscholen man te schreeuwen – niet tegen hen, maar aan de klanken te horen in een telefoon of een radio. Vermoedelijk riep hij hulp of ondersteuning in.

Painter ving een paar woorden in het Spaans op, de rest was een mengelmoes van een onbekend dialect. Maar één Spaans woord trok zijn aandacht. Het werd herhaald, nu dringender.

Mujer.

Painter verstijfde en keek weer naar het café.

Mujer. Dat betekende *vrouw*.

‘Waar is Jenna?’ vroeg hij. Zijn hart begon te bonken.

Malcolm bleef naar de Volvo aan de overkant kijken. ‘Binnen. Daar is alles veilig.’

Maar misschien ook niet.

Zonder op het gevaar van de schutter te letten vloog Painter naar de deur en rende naar binnen. Met zijn goede arm hield hij zijn pistool omhoog en scande de tafels en de lichamen, wadend door de overblijfselen van het vuurgevecht. Hij keek achter de bar en in de keuken. Op straat was een uitbarsting van geweervuur te horen en een ogenblik later stormde Drake door de voordeur. Zijn gezicht stond geschrokken en angstig. Daar bleek een diepere emotie uit dan gewone bezorgdheid voor een teamgenoot.

‘Jenna?’ vroeg hij.

‘Weg.’ Painter knikte naar de straat. Hij wist dat ze maar één kans hadden om erachter te komen wie haar hadden meegenomen. ‘Waar is de derde schutter?’

Drake begreep de betekenis van zijn vraag en werd nog bleker. ‘Hij heeft zichzelf doodgeschoten.’

Dood.

Painter ademde zwaar.

Dan zijn we haar kwijt.

08.22 UUR

Op golven van pijn kwam Jenna weer bij. Een veel te fel licht doorbrak de zwartheid en de geluiden waren te hard. Ze hief haar hoofd op van de rammelende bodem van een bestelbusje en er ging een scherpe steek door haar hoofd, van een buil boven haar linkerslaap naar haar nek.

Au, au...

Ze verbeet haar gekreun, bang om de aandacht van haar ontvoerders te trekken. Snel en met bonkend hart taxeerde ze haar situatie. Vanuit haar positie kon ze door het raampje alleen maar de bovenverdiepingen van gebouwen en een wirwar van elektriciteitsdraden voorbij zien glijden.

Er liep een vurig straaltje bloed langs haar linkerwang.

Ze herinnerde zich de overval en drong de angst, die haar zelfbe-

heersing dreigde aan te tasten, terug door kwaad te worden. Ze had achter de bar van het café verscholen gezeten en gekeken hoe Malcolm en Schmitt naar het raam liepen en in de straat begonnen te schieten. De oorverdovende vuursalvo's maakten dat ze de aanvaller uit de keuken niet had horen aankomen. De enige waarschuwing was een lichte, honingzoete geur geweest.

Toen ze zich omdraaide had ze een donkere vrouw met dreigende ogen gezien die op een meter afstand op de ballen van haar blote voeten gehurkt zat. Ze had het gebroken glas op de grond gemeden en zat daar volmaakt in positie, stil als een katachtige.

Voordat Jenna kon reageren haalde de vrouw razendsnel uit en sloeg Jenna met de achterkant van een pistool tegen haar schedel. Ze had een felle lichtflits gezien, toen was ze in een zwart gat gevallen en buiten bewustzijn geraakt.

Hoelang ben ik buiten westen geweest?

Ze dacht niet dat het lang had geduurd. Hooguit een of twee minuten, meende ze.

Voorin, op de plaats van de rijder, draaide de vrouw zich om en keek naar haar. Het was een mooi, donker gezicht, omlijst met lang zwart haar. Haar huid had de kleur van warme karamel en haar zwarte ogen gloeiden. Maar van die schoonheid ging ook een zekere dreiging uit door de harde trek om de volle lippen en de emotionele ogen. Het was alsof ze in het koude gelaat van een panter in een boom keek, een toonbeeld van de natuur in haar opperste schoonheid, maar ook in haar dodelijkheid.

Jenna wilde zich aan die blik onttrekken, maar ze hield stand, ze wilde niet zwichten. Niet dat Jenna veel meer kon doen. Haar polsen en enkels waren met plastic bandjes vastgebonden.

Het heldere gerinkel van een telefoon verbrak de spanning. De vrouw draaide zich weer om toen de chauffeur haar een mobiele telefoon gaf.

Ze bracht hem naar haar oor. 'Oui,' antwoordde ze met een stem die even donker en zijdezacht was als haar gelaatskleur. Ze luisterde terwijl ze in- en uitademde en keek toen om naar Jenna. 'Oui, j'ai fini.'

Jenna beseftte dat zij het onderwerp van gesprek was. Iemand vroeg om bevestiging of ze gevangengenomen was, of in ieder geval dat één lid van het Amerikaanse team was meegenomen. Ze deed

haar best om de rest van het gesprek af te luisteren, maar ze sprak geen Frans. Toch kon ze wel bevroeden wie er aan de andere kant van de lijn zat.

Cutter Elwes.

Hij had schijnbaar iemand bij dat pension neergezet om de boel in de gaten te houden en ervoor te zorgen dat alle sporen van Amy in Boa Vista continu bewaakt werden. Maar misschien was die vriendelijke pensionhoudster helemaal niet zo vriendelijk als het leek en had ze doorgegeven dat er Amerikanen bij haar langs waren gekomen. Hoe dan ook, Cutter had blijkbaar een team ter plaatse bevel gegeven een van hen gevangen te nemen, iemand die hij kon ondervragen om erachter te komen hoeveel de buitenwereld van hem en zijn operaties wist.

Hij was dood en klaarblijkelijk wenste hij dat te blijven.

Toen ze de binnenstad van Boa Vista achter zich lieten, begon de bestelbus harder te rijden. Jenna keek reikhalzend achterom. Ze vreesde voor Drake en de anderen. Hadden ze het vuurgevecht overleefd? Ze hoopte het vurig, maar ze koesterde geen hoop dat zij haar konden opsporen of volgen.

Ze keek weer om zich heen en kwam tot een keihard besef: *ik ben op mezelf aangewezen.*

Na een aantal minuten remde de bestelbus hard, waardoor Jenna een meter naar voren schoof. Ze schoot overeind. Door de voorruit zag ze een roestige krottenwijk waar de huizen dicht op elkaar stonden en zo te zien gebouwd waren met alles wat men maar kon op-scharrelen. Maar dit was niet de bestemming van haar ontvoerders.

Er stond een oude helikopter op een onverhard pad. De rotorbladen draaiden al, klaar om te vertrekken.

Jenna werd wanhopig.

Waar brengen ze me naartoe?

08.32 UUR

Kendall stond op de drempel van Cutters hoofdlaboratorium naar een aangrenzende BSL4-faciliteit. Daar was een groep technici aan het werk. Hun pakken waren verbonden met gele luchtslangen. Een ogenblik geleden was Cutter weggelopen om een telefoontje aan te

nemen. Kendall haalde diep adem en worstelde nog steeds met het besluit of hij die hufter wel of niet zou helpen.

Als ik het niet doe, kan het zijn dat hele wereld naar de knoppen gaat.

Als ik het wel doe, draait het dan op hetzelfde uit?

Hij balanceerde op het scherp van de snede. Zijn besluit hing af van één onbeantwoorde vraag: wat voor plan had Cutter met zijn lege virale omhulsel? Hij dacht aan de zorgelijke omschrijving van die volmaakte lege huls: *een Trojaans paard... een volmaakt genetisch afgiftesysteem.*

Cutter was blijkbaar van plan dat Trojaanse paard te vullen – maar waarmee?

Kan ik hem vertrouwen als hij zegt dat er niemand dood zal gaan aan wat hij in die lege huls wil inbouwen?

Het tolde in Kendalls hoofd. Hij was blij met het telefoontje dat hem extra tijd gaf om tot een besluit te komen. Hij gebruikte het uitstel om de geïsoleerde ruimte voor hem te bestuderen. Net als de grote genetische faciliteit achter hem bevatte het BSL4-lab de allernieuwste uitrusting voor het uitvoeren van DNA-analyse en genetische manipulatie. Tegen de achterwand stond een grote koelcel met glazen deuren. Achter de ruiten glommen rijen met flesjes.

De koude rillingen liepen hem over de rug toen hij zich probeerde voor te stellen wat daarin opgeslagen was. Maar vooral de vier aangrenzende ruimten naast de koelcel joegen hem angst aan. In elke ruimte bevond zich een ander medisch apparaat. Hij herkende een eenvoudig röntgenapparaat in één kamer en een CT-scanner in een andere. De twee laatste kamers bevatten een MRI-scanner, om met magnetische resonantie diep in weefsels te kunnen kijken en een PET-scanner – positronemissietomografie – voor het maken van driedimensionale beelden van biologische processen.

Dat deze apparatuur hier stond liet er geen enkele twijfel over bestaan: Cutter was overgegaan tot het doen van dierproeven.

Maar hoe geavanceerd waren die proeven?

Eindelijk kwam Cutter terug en zijn houding was wat meer ontspannen, alsof hij goed nieuws had gekregen. ‘We krijgen binnenkort een gast, zo lijkt het. Maar voor die tijd hebben we nog veel te doen, nietwaar, Kendall?’

Cutter trok nieuwsgierig zijn ene wenkbrauw op. Hij verwachtte een antwoord.

Kendall staaarde naar het BSL4-lab. ‘Zweer je dat als ik meewerk – als ik je mijn techniek leer – niemand als gevolg daarvan overlijdt?’

‘Ik kan je beloven dat het doel waarvoor ik deze techniek wil gebruiken in het geheel niet dodelijk is.’ Cutter trok een frons, omdat hij merkte dat Kendall nog steeds wantrouwig keek. ‘Misschien stelt het je gerust als ik je meeneem op een korte excursie. Het duurt maar een paar minuten.’

Cutter draaide zich om en Kendall haastte zich achter hem aan, dolblij met het extra uitstel. Mateo, zijn eeuwige schaduw, volgde hen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Kendall.

Cutter keek met een glimlach vol jongensachtig enthousiasme naar hem om. ‘Naar een schitterende plek.’

Maar toen Cutter weer naar voren keek, merkte Kendall dat hij met zijn linkerschouder trok. Hij stelde zich de zware littekens voor die hem aan die kant hinderden. Het herinnerde hem eraan dat die *jongen*, ondanks het uiterlijk vertoon, allang niet meer bestond. Die was een hele tijd geleden gestorven, op de Afrikaanse savanne. Wat overgebleven was, was een verhard en verknipt genie met duistere ambities en een diepe verbittering ten aanzien van de wereld.

Ze verlieten de centrale genetische ruimte en liepen door een lange, natuurlijke tunnel. Kendall stelde zich voor dat ze naar het midden van het plateau liepen.

Cutter beende met grote passen verder. ‘Wij verschillen niet zoveel van elkaar, jij en ik.’

Kendall ging er maar niet tegen in.

‘Wij geven allebei om de planeet, we zijn bezorgd om waar het naartoe gaat. Maar terwijl jij pogingen doet de status quo te behouden, geloof ik dat de wereld te ver heen is. De mens is niet in staat terug te draaien wat hij in al zijn ijver heeft gewrocht. We zijn veelvraten geworden, terwijl onze visie steeds beperkter werd. Milieubescherming is een verloren zaak. Waarom zou je hier of daar een soort willen redden terwijl het hele ecosysteem om je heen instort?’

‘Dat is juist de ramp die ik in Californië probeerde op te lossen,’ sprak Kendall tegen. ‘Om een oplossing voor het hele systeem te zoeken.’

Honend zei Cutter: ‘Door te proberen alle verschillende soorten met xNA te manipuleren en ze op die manier harder te maken, zodat ze zich beter kunnen aanpassen? Het enige wat je doet is iets van de ene biosfeer stelen om een andere, die stervende is, te behouden.’

Kendall verstijfde. Cutter wist dus wat hij had geprobeerd te bereiken. De wetenschappelijke term daarvoor was gefaciliteerde adaptatie, het versterken van het DNA, om een soort resistenter te maken tegen ziekte of om hem robuuster te maken opdat hij kon overleven in een vijandig milieu. Hij weigerde zich te verontschuldigen voor zijn werk. Zijn onderzoek had het potentieel om vele soorten te beschermen tegen de verwoestingen die gingen komen, maar zijn werk was nog maar in het beginstadium. Helaas was dat wat hij had gecreëerd nog niet verfijnd. Het was gevaarlijk, het vrat alles op wat het aanraakte en het vernietigde alle DNA dat het tegenkwam.

Het was nooit bedoeld om losgelaten te worden.

Kendalls woede laaide opnieuw op en hij ging de confrontatie aan. ‘Wat had je dan willen doen? Niks?’

Cutter draaide zich naar hem om. ‘Waarom niet? Loop de natuur niet voor de voeten. De natuur is de grootste vernieuwer van allemaal. De natuur zal ons overleven... misschien niet in een vorm die jij leuk vindt of waarmee je vertrouwd bent. Uiteindelijk zal de evolutie alle gaten opvullen die door het massale uitsterven zijn gevallen. Alle vijf de vorige extincties hebben naderhand een explosie van evolutie voortgebracht. Kijk maar naar de mensheid. De dinosaurussen moesten uitsterven zodat wij konden komen. Alleen door de dood kan er nieuw leven groeien.’

Kendall had deze kerngedachte van Donker Eden al zo vaak gehoord en hij herkende hem nu weer. Hij bracht hem terug tot de essentie: ‘Het grote uitsterven draagt de belofte in zich om een nieuwe genesis voort te brengen.’

Cutter knikte. ‘Het begin van een nieuw Eden.’ Door zijn vurige manier van praten leek het alsof hij niet kon wachten tot het zover was.

Kendall zuchtte. ‘Er zit één fundamentele zwakte in je redenering.’

‘En die is?’

‘Uitsterven gaat snel, evolutie gaat langzaam.’

‘Zo is het.’ Cutter bleef staan en het leek wel alsof hij hem wilde

omhelzen. ‘Zo is het exact! Uitsterven gaat altijd sneller dan evolutie. Maar stel dat we de evolutie kunnen versnellen?’

‘Hoe dan?’

‘Dat zal ik je laten zien.’

Cutter had een dikke stalen deur bereikt die de tunnel blokkeerde. Hij pakte de sleutelkaart die om zijn nek hing. ‘Milieubescherming moet zich minder druk maken om het leven dat er was te bewaren, maar zich richten op het voeden van dat wat gaat komen.’

‘Maar hoe weten we wat er gaat komen?’

‘Wij scheppen het. Wij stúren de evolutie naar die nieuwe genesis.’

Kendall was sprakeloos.

Cutter haalde zijn sleutelkaart langs het slot, waarna dikke grensdel opzij gleden.

‘Dat is onmogelijk,’ fluisterde Kendall, maar hij kon zichzelf ook niet overtuigen. Genetische manipulatie en het synthetiseren van DNA stonden al op die drempel.

‘Niets is onmogelijk,’ sprak Cutter hem tegen, terwijl hij de deur opentrok. ‘Niet meer.’

Helder licht stroomde de gedempt verlichte tunnel in, vergezeld van een melange van zoete geuren en de bekende muskusachtige geur van leem en rottende bladeren. Aangetrokken door dat licht en de frisse lucht was Kendall blij dat hij die gang kon verlaten en hij volgde Cutter op een metalen steiger die uitstak uit de zijkant van een rots.

Zijn laarzen maakten een hol geluid op het rooster en Kendall keek reikhalzend naar de blauwe lucht. Deze uitkijkpost lag vijf meter onder de rand van wat een enorm zinkgat bleek te zijn. Langs de wanden waren terrassen aangebracht met uiteenlopende niveaus van tuinen die wemelden van orchideeën, bromelia’s, klimplanten vol bladeren en bloesems in elke tint en grootte. De niveaus waren met elkaar verbonden door een weg die als een spiraal langs de binnenwand slingerde.

Kendall zag een elektrisch golfkarretje dat stil over die weg naar hun positie krom. Het passeerde poorten die automatisch opengingen als het eraan kwam. Er hingen driehoekige gele borden met een bliksemschicht naast, om aan te geven dat elk niveau een barrière had die onder stroom stond.

Zijn aanvankelijke verwondering werd getemperd door bezorgdheid.

Cutter ging opzij en keek onderzoekend naar de wanden in de buurt alsof hij naar onkruid zocht dat in zijn fantastische tuin groeide. ‘Ha,’ zei hij, ‘hierbeneden. Kom zelf maar kijken.’

Hij opende een poortje in de reling van de steiger en daalde een reeks steile metalen treden af, naar de stenen weg die op dat niveau voorbij slingerde. Kendall keek niet naar de afgrond in het midden. Die was zo diep dat hij de bodem nauwelijks kon zien, zeker nu de zon nog laag aan de horizon stond. Toch zag hij wel de kruinen van gigantische bomen daarbeneden, mogelijk een ingesloten deel van het Braziliaanse regenwoud.

Heel voorzichtig stapte Kendall van de metalen treden op het oeroude zandsteen. Hij trok zich terug van de rand, weg van die gapende afgrond. Aan de andere kant bevond zich een reeks verhoogde, omrande bedden van ongeveer tien meter diep. Ze liepen omhoog tegen de rotsen en vermengden zich met de dichte waterval van groene vegetatie die langs de wanden groeide. Smalle paden liepen kriskras tussen de beplanting door. Dit kon allemaal verkeerd worden opgevat als een organische groentetuin, maar Kendall vermoedde dat wat hier groeide veel verraderlijker was en allesbehalve organisch.

Hij merkte een rij mieren met lange poten op. Ze hadden de omvang van zijn duim en paradeerden over de rand van de bekisting.

‘*Paraponera clavata*,’ benoemde Cutter hen. ‘Algemeen bekend als kogelmieren. Die kleine rotzakken hebben hun naam te danken aan hun beet, die wordt beschouwd als een van de pijnlijkste. In de top van de pijnschaal van Schmidt. Slachtoffers vergelijken het met geraakt worden door een kogel en de pijn kan tot vierentwintig uur aanhouden.’

Kendall deed een stapje terug.

‘Ik ben erin geslaagd hun giftigheid te verdubbelen.’

Kendall keek Cutter scherp aan.

‘De beet van een van deze verlamt je en bezorgt je ondraaglijke pijn. Een van mijn arbeiders is per ongeluk gebeten. Hij brak zijn kiezen door de verschrikkelijke pijn. Maar dat is nog niet alles. Kom eens wat dichterbij.’

Nee, dank je wel. Kendall bleef als vastgenageld staan.

Cutter pakte een gebroken takje op. ‘Kogelmieren zijn – zoals alle mieren – aan de grond gebonden leden van de orde van *Hymenop-*

tera, vliesvleugeligen, die ook de bijen en wespen omvat.’

Hij porde een rood met zwart exemplaar dat wat bij de anderen achterbleef. Het reageerde door kleine, membraanachtige vleugels uit te slaan, die voordien geheel onzichtbaar waren geweest. De mier vloog een paar centimeter en landde toen midden tussen zijn stekelige broertjes, die in rep en roer raakten.

‘Het was eenvoudig om ze hun vleugeltjes terug te geven,’ zei Cutter. ‘Gewoon een kwestie van het inbrengen van genen van de tarantula-havik, een spinnenwesp die op tarantula’s jaagt. Helemaal omdat die twee soorten dezelfde genetische erfelijkheid delen.’

‘Je hebt een chimaera gecreëerd,’ bracht Kendall eindelijk gesmoord uit. ‘Een genetische hybride.’

‘Precies. Het is me nog niet gelukt ze echt te laten vliegen, tot nog toe alleen die kleine zoemende uitbarstingen die je zag, maar mettertijd en met druk vanuit het milieu zal de natuur hopelijk de rest doen, zodat ze kunnen vliegen, net als hun neefjes, de wespen.’

‘Hoe dan?’ sputterde Kendall. ‘Hoe heb je het voor elkaar gekregen?’

‘Het was niet zo moeilijk. Je weet net zo goed als ik dat deze technologie inmiddels beschikbaar is. Het was alleen een kwestie van de wil en de middelen hebben om het te doen, vrij van toezicht en regulering. Je hebt al gezien dat mijn lab is uitgerust met meerdere afdelingen die werken met de nieuwste CRISPR-Cas9-techniek. Een proces dat ik overigens verder heb verfijnd.’

Dat was ijszeggend nieuws. Met CRISPR-Cas9 kon nu al elk onderdeel van een genoom met een dermate grote precisie worden gemanipuleerd dat men het vergeleek met het bewerken van een encyclopedie met individuele letters, zonder één spellingsfout te maken.

‘En je bent ook op de hoogte van de MAGE en CAGE-processen die George Church heeft ontwikkeld.’

Kendall voelde het bloed naar zijn benen zakken. Net als CRISPR werden die twee nieuwe technieken – respectievelijk *multiplex automated genome engineering* en *conjugative assembly genome engineering* – evolutiemachines genoemd, wat die twee vormen van genbewerking ook werkelijk waren; ze konden automatisch duizenden genetische veranderingen tegelijkertijd doorvoeren en miljoenen jaren van evolutie in een paar minuten tijd introduceren.

MAGE en CAGE hielden de belofte in dat ze de synthetische biologie voor altijd konden veranderen en tot nieuwe hoogten opstuwten – *maar waar zouden die hoogten ons brengen?*

Hij staarde vol afschuw naar de rij grote mieren.

Cutter speelde wat met het twijgje in zijn hand, kennelijk teleurgesteld door Kendalls reactie. ‘In een stuk dat je vorig jaar schreef heb ik gelezen dat je het gebruik van MAGE en CAGE aanbeveelt als instrumenten voor het doen herleven van uitgestorven soorten.’

Hij had gelijk. Deze technologie van het bewerken van genen was zeer veelbelovend. Onderzoekers konden een intact genoom van een levend dier nemen, beginnen met het bewerken en veranderen van het DNA en het langzaam omzetten in het genoom van een verwante soort die uitgestorven was.

‘Je begint met een olifant en misschien kun je uit die genen de wolharige mammoet tot leven wekken,’ bromde Kendall hardop.

Dat was niet alleen theoretisch mogelijk, een Rus was al zover gegaan om in Siberië een experimenteel reservaat op te zetten – het Pleistoceenpark genoemd – waar hij hoopte de spoedig te creëren wolharige mammoet vrij te kunnen laten rondlopen.

‘*De-extinctie* was het woord dat je in dat artikel gebruikte,’ smaalde Cutter. ‘Dat leidt zo af. Het is treurig dat zo’n veelbelovende technologie wordt ingezet voor een bekrompen, behoudende agenda. Daarmee verstik je alleen maar het vermogen van de natuur om te reageren op de schade die de mensheid aanricht.’

‘En dan is dit jouw antwoord?’ spotte Kendall, wijzend naar de rij marcherende zwarte mieren.

‘Het is maar een klein deel van een groter plaatje. Terwijl jij en je collega’s in het verleden blijven hangen en naar de-extinctie kijken als redmiddel, kijk ik naar de toekomst om me voor te bereiden op wat er komen gaat, met het plan de natuur opnieuw te laten verwilderen.’

‘Verwilderen?’

‘Door sleutelsoorten opnieuw te introduceren – dieren en planten die de meeste impact hebben op het milieu.’

‘Zoals jouw mieren.’

‘Ik heb mijn creaties – al mijn creaties – zo uitgerust dat ze sterker zijn, met de benodigde eigenschappen om ons te overleven. Tegelijk met wat nieuwere innovaties.’

Cutter nam zijn twijg en zette een van de mieren ertoe aan op de punt ervan te klimmen. Voordat de mier verder kon lopen en hem bijten, gooide hij hem in een plantenkist in de buurt. De mier landde op het brede blad van een bromelia en klauterde eroverheen. Zijn dunne vleugeltjes trilden geïrriteerd.

Toen barstte uit een porie van het blad een glinsterende druppel die de mier omhulde met een dik, geleiachtig sap. Het kronkelende insect vocht ertegen, maar binnen een paar tellen losten zijn pootjes op en kort daarna volgde de rest van het lijfje. Al snel daarna werd de bal gelei vloeibaar en sijpelde langs de binnenkant van het blad, om de wortelknol aan de basis te voeden.

‘Hier heb ik een sequentie van genen van de vleesetende zonedauw ingebouwd,’ verklaarde Cutter. ‘Een intensivering van de verteringsenzymen inbegrepen.’

Kendalls maag kwam in opstand en hij draaide zich om naar de donkere tuin die zich naar beneden toe uitbreidde. ‘Hoeveel heb je hier nog meer?’

‘Honderden soorten. Maar dit is nog maar de eerste golf. Ik ben er ook toe overgegaan om elke wijziging aan genetische sequenties van DNA-retrotransposonen te binden.’

Het begon Kendall te dagen wat Cutters bedoeling was. Retrotransposonen werden ook wel springende genen genoemd, omdat ze tussen soorten konden overspringen in een proces dat horizontale genoverdracht heet. Genetici geloofden inmiddels dat dergelijke springende genen krachtige motoren van de evolutie waren en eigenschappen overdroegen tussen de lijnen van soorten. Recente studies van runder-DNA toonden aan dat een heel kwart van hun genoom afkomstig was van de hoornadder, waaruit bleek dat Moeder Natuur al millennia lang genen door elkaar had gehusseld en al sinds de oertijd hybride soorten had geschapen.

Maar dit was niet langer alleen de natuur.

‘Dus op deze manier ben je van plan de evolutie te versnellen,’ redeneerde Kendall hardop. ‘Je bent van plan die eigenschappen die je aan springende genen hebt gebonden te gebruiken om dat wat je hebt gecreëerd wijd en zijd te verspreiden.’

‘Elke soort zal zijn als een zaad in de wind. Eén hybride zal leiden tot twee, en twee tot vier. Kun je je voorstellen wat voor nieuwe soorten er met al dat husselen zullen ontstaan? Wat voor nieuwe

combinaties er zullen verschijnen? Ze zullen allemaal vechten om te overleven in deze beschadigde wereld die wij hebben geschapen.'

Kendall zag voor zich hoe er een enorme verspreiding in het regenwoud zou plaatsvinden en daarna over de hele wereld.

Maar waarom heeft Cutter mijn gemanipuleerde gepantserde omhulsel dan nog nodig, als hij al zoveel heeft bereikt? Wat is hij van plan erin te stoppen?

Er moest nog een stap zijn in het plan van deze bezetene.

'Een nieuw Eden wenkt,' jubelde Cutter. 'Wij staan op de drempel van een nieuwe wereld. Een dramatische genesis, waar wij bij ons leven getuige van kunnen zijn. Dat wil ik met jou delen. Wil je me helpen dat te bereiken?'

Kendall zag die pure hartstocht en deed het enige wat hij kon doen. Hij moest lang genoeg overleven om deze man tegen te houden.

'Ja... ik zal je helpen.'

08.44 UUR

'We moeten achter haar aan.' Drake stampte door het slagveld dat overgebleven was na het vuurgevecht, gevolgd door zijn twee teamgenoten.

Painter knielde bij een van de overlevenden, een jonge serveerster. Hij hield een handdoek tegen haar zij gedrukt om het bloed te stelpen van een kogel in haar onderbuik. Zijn eigen schouder brandde, vanwege een kogel die een stuk uit de achterkant van zijn arm had gerukt. Malcolm had hem snel verbonden met spullen uit de eerstehulpdoos in zijn rugzak.

De drie mariniers hadden de straten achter het etablissement al doorzocht, maar ze hadden geen teken van Jenna gevonden.

Painter begreep de frustratie in Drakes stem.

In de verte hoorden ze sirenes aankomen en ze zouden nog meer tijd verliezen als ze te maken kregen met de plaatselijke autoriteiten.

Achter de bar klonk gekreun.

Dus eindelijk werd er iemand wakker.

Painter gebaarde dat Schmitt zijn plaats moest innemen. 'Leg bij deze vrouw een drukverband aan.'

Terwijl de marinier gehoorzaamde liep hij naar de bron van het geluid. Een gedaante tilde zijn hoofd van de vloer. Zijn handen waren achter zijn rug gebonden. Het masker dat hij droeg was van bloed doordrenkt. Dit was de schutter die in het gevecht door Jenna bewusteloos was getrapt. In hun haast hadden Jenna's ontvoerders zeker gedacht dat hij dood was, waarschijnlijk vanwege al het bloed.

Painter liep naar hem toe en rukte het masker weg. Hij werd beloond met een voldoening schenkende pijnkreet. Er stroomde nog meer bloed uit zijn verbrijzelde neus en zijn ogen zaten bijna helemaal dicht door de zwelling.

‘Neem hem mee,’ beval Painter Drake.

De sirenes werden luider.

Hij zag dat Schmitt klaar was met het vastmaken van een stevig verband om de buik van de serveerster. Ze moest het kunnen overleven.

‘Laten we gaan,’ zei Painter en gebaarde iedereen naar buiten.

Drake en Malcolm liepen naar de achterdeur met de duizelige schutter tussen hen in. Hun SUV wachtte in de steeg achter het huis, daar door de mariniers neergezet, om een snelle evacuatie mogelijk te maken.

Drake duwde de gevangene hardhandig op de achterbank. ‘En als die klootzak nou niet wil praten?’

Painter veegde met zijn knokkel een druppel bloed van de zitting. ‘Misschien hoeft dat niet eens. Maar we hebben hulp nodig.’

30 APRIL, 06.02 UUR PDT
DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA, CALIFORNIE

Hou vol, Josh...

Lisa zat op een ongemakkelijk krukje in de isolatietent en hield haar broers hand vast. Ze wilde dat ze haar handschoenen uit kon trekken om hem werkelijk aan te raken. Hoewel hij hier vlak voor haar lag, voelde het alsof er een kloof tussen hen was. En dat was niet alleen de barrière van het pak van polyethyleen dat hen scheidde. De kunstmatige coma had Josh van haar weggenomen: zijn rauwe lach, zijn gevatte grapjes, zijn blozende verlegenheid als er een mooi meisje in de buurt was, zijn ernstige frons wanneer hij aan een touw aan een rots hing.

Helemaal verdwenen.

Een paar minuten eerder was Josh op de beademingsapparatuur aangesloten, omdat zijn toestand verslechterde. Elke ademhaling was te scherp, te regelmatig. Aan de zijkant van het bed klikten, zoemden en piepten de monitoren. Dat was alles wat er was overgebleven van de energie en de levendigheid van haar broer.

De radio binnen in haar pak zoemde en ze ging rechtop zitten. Ze zette zich schrap voor nog meer slecht nieuws. Toen vulde een vertrouwde en welkome stem haar hoofd. Ze kneep wat harder in de hand van Josh, alsof ze haar broer dringend wilde zeggen dat hij moest blijven vechten, dat Painter hem zou redden.

‘Lisa,’ zei Painter, ‘hoe gaat het met je?’

Wat denk je zelf?

Plotseling sprongen de tranen in haar ogen, die langs haar wangen biggelden. Ze kon ze op geen enkele manier wegvegen. Ze slikte

een paar keer om het niet in haar stem te laten doorklinken.

‘Het... het gaat hier niet goed,’ zei ze, en ze moest erg haar best doen om zich goed te houden. ‘Het gaat met het uur slechter. Ik weet niet of je het hebt gehoord, maar Lindahl heeft bevolen dat er een atoombom naar de bergen wordt gebracht. Hij is al onderweg en moet daar rond de middag aankomen.’

‘En je kunt hem er op geen enkele manier van afhouden?’

‘Nee. Vanochtend toen het licht werd heeft een heel team van deskundigen alle aangetaste gebieden in kaart gebracht – of in ieder geval de gebieden die afsterving vertonen. Het is erger dan uit de verslagen van afgelopen nacht bleek. Het organisme verspreidt zich nog steeds en nadert het punt dat Lindahl kritieke massa noemt, het punt waarbij zelfs nucleair ingrijpen misschien niet meer werkt. De atoomgeleerden zijn nog aan het doorrekenen hoe groot de lading moet zijn om het hoogste stralingsniveau te bereiken dat nodig is om dodelijk te zijn.’

Lisa legde zo veel mogelijk urgentie in haar stem als ze in haar uitgeputte staat kon opbrengen. ‘We hebben antwoorden nodig om dat nucleaire bakbeest te stoppen. Of op zijn minst enige hoop op een oplossing.’

Ze staaarde naar het wasbleke gezicht van Josh.

Alsjeblieft.

‘We hebben misschien een goede aanwijzing,’ gaf Painter toe, hoewel hij aarzelend en hoorbaar bezorgd klonk. Hij praatte haar snel bij over zijn situatie in Brazilië.

Toen hij aan het eind van zijn verhaal was gekomen was Lisa opgestaan. ‘Iemand heeft Jenna ontvoerd...’

Ze had Josh’ hand losgelaten en draaide zich om naar het complex van BSL4-labs aan de andere kant van de hangar. Met Nikko ging het al niet beter. De hond lag aan een infuus met plasma en bloedplaatjes en het begon er met het uur meer op te lijken dat hij stervende was. Eigenlijk zou de arme husky al dood zijn geweest als dr. Edmund Dent zich geen herculische inspanningen had getroost. De viroloog gebruikte alle medische hulpmiddelen in zijn arsenaal om Nikko en Josh te ondersteunen. En ook al had Edmund de virale lading in zijn patiënten niet kunnen verminderen, zijn palliatieve behandeling leek de voortgang van de klinische tekenen te vertragen.

Painter bood een kleine glimp van hoop. ‘Wij zijn onderweg naar

een faciliteit in Boa Vista, die wordt geleid door de Federale Universiteit van Roraima en verbonden is met het Genografisch Project. Ze verzamelen al jaren genetische informatie van alle verschillende inheemse stammen in Brazilië. Daarbij maken ze gebruik van autosomale kenmerken om migratiepatronen en subgroepen van de verschillende stammen te berekenen. Ze hebben een uitgebreid databestand aangelegd. Met een bloedmonster van de man die we gevangengenomen hebben kunnen we er misschien achter komen tot welke stam hij behoort.'

'Waarom is dat van belang?'

'Denk eens aan de foto's die Jenna van de aanvallers heeft genomen bij het spookdorp bij het Monomeer.'

'Ik weet het weer.'

'Het blijkt dat de groep die ons hier heeft aangevallen afkomstig is uit dezelfde inheemse stam. Daarom vraag ik me af of Cutter Elwes zich misschien volkomen heeft teruggetrokken in het regenwoud, als in *Heart of Darkness*, en zich heeft verbonden met diezelfde stam en hen aan zijn wil heeft onderworpen. Als we die stam weten te vinden, vinden we misschien niet alleen Elwes... maar hopelijk ook Jenna en Kendall Hess.'

Een zilverkleurig glimpje van optimisme drong door in haar donkere uitputting. Ze haalde diep en trillend adem. 'Je moet iets vinden,' drong ze aan. 'Iets waarmee ik Lindahl een halt kan toeroepen of zijn plannen kan uitstellen.'

'Ik zal mijn best doen.'

'Ik weet dat je dat doet. Ik hou van je.'

'Ik ook, schat.'

Ze was niet tevreden met die reactie. 'Zeg het gewoon even, zodat ik het hoor.'

Hij lachte, wat het zilveren lichtje vanbinnen aanwakkerde. 'Niet waar de jongens bij zijn.'

Ze zag Drake en zijn teamgenoten voor zich en merkte dat ze glimlachte. Diezelfde glimlach hoorde ze ook in Painters stem.

'Oké dan,' zei hij, 'ik hou van je.'

Nadat ze elkaar gedag hadden gezegd voelde Lisa zich versterkt, klaar om alles aan te kunnen. Haar radio ging opnieuw. Ze hoopte dat het Painter was, die had vergeten haar iets te zeggen – als ze zijn stem maar hoorde – maar het was Edmund Dent.

‘Lisa, je moet zo snel mogelijk terugkomen naar je lab.’

‘Waarom?’ Ze keek die kant uit. ‘Is Nikko’s toestand verslechterd?’

‘Ik was een plasmazak voor die grote jongen aan het verwisselen en Lindahl had zijn radiomicrofoon open laten staan, zodat het team hier hem heeft gehoord. Hij is van plan het nucleaire testteam experimenten op Nikko te laten uitvoeren. Ze willen weten wat de effecten van die straling op het organisme zijn als het diep in levend weefsel verankerd zit, om een dosering te kunnen berekenen die hoog genoeg is om het in een lichaam te kunnen doden.’

‘Zijn ze van plan Nikko te bestrálen?’

‘Met steeds hogere doses, terwijl ze biopten afnemen uit zijn nieren en lever om te zien hoeveel straling er nodig is om het virus uit te roeien.’

Al dat schitterende optimisme van een ogenblik geleden maakte dat ze nu in woede ontstak. Jenna had haar leven in de waagschaal gesteld om hen allemaal te helpen, en zij maakten plannen om in afwezigheid van de parkbeheerder haar hond te martelen en te doden.

Over mijn lijk.

Ze rende naar de luchtsluis van de quarantaineafdeling.

‘Je moet je haasten,’ waarschuwde Edmund. ‘Ik hoor Lindahl zojuist nog een bevel via de radio geven.’

‘Wat nu dan?’

‘Hij heeft het beveiligingsteam van de mariniers opgedragen jou uit je lab te weren als je verzet.’

Wat een schoft...

Ze rukte de deur van de luchtsluis open en begon met het ontsmettingsproces. Terwijl de sproeiers over de buitenkant van haar pak gingen, worstelde ze om een oplossing te bedenken, een manier om Nikko te redden. Tegen de tijd dat het groene lampje aanging zodat ze naar buiten kon, had ze slechts één mogelijkheid bedacht – een gambiet dat een groot persoonlijk risico inhield.

Maar dat risico nam ze.

Voor Nikko...

Voor Jenna...

Dat was ze hun verschuldigd, maar de bezorgdheid knaagde aan haar besluitvaardigheid toen ze uit de luchtsluis stapte en de schemerige hangar overstak naar de afdeling met BSL4-labs.

Hoeveel tijd had Nikko nog? Hoeveel tijd hadden ze allemaal nog?

Eén ding wist ze zeker.

Iemand moest een antwoord vinden – en snel ook.

30 APRIL, 13.03 UUR GMT
 QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘We kunnen hier niet gewoon maar blijven hangen,’ was het commentaar van Kowalski, die eruitzag alsof hij de zijkant van de stil hangende gondel eruit wilde trappen.

Gray snapte de verontrusting van zijn teamgenoot. Hij verschoof zijn nachtbril, zodat hij goed zicht had en keek naar het landschap buiten hun kleine kooi daar bovenin. Hun gondel hing drie verdiepingen hoog boven de vloer van de grot. Recht onder hen klotste het donkere water tegen de rotsen aan de zijkant. Ze konden niet terug op de manier zoals ze gekomen waren en de infraroodlampen aan de onderkant van de kooi reikten niet ver naar voren. Ze lieten alleen een paar van de alom aanwezige versteende boomstammen zien, als zuilen die het plafond omhooghielden.

Wie wist wat voor verschrikkingen daar verderop in de duisternis lagen? Want wat ze hier zagen was al angstaanjagend genoeg.

De traag stromende rivier onder hen wemelde van het verborgen leven. Slanke vinnen doorbraken af en toe het oppervlak. Hij zag een schepsel met een schild als van een schildpad en een stekelige kop als de staart van een stegosaurus door de ondiepte sjokken. Een krokodilachtige gleed op zijn buik van de met algen overdekte oever om die enorme indringer te vermijden en verdween in het water. Hoger op de oever vlogen zwermen vleermuisachtige vogeltjes als spreuwen ter grootte van een duim. Ze zwenkten in geordende golven en spiralen rond, als rook die opsteeg uit hun beschermde nesten. Toen Grays ogen zich aanpasten werden fijnere details zichtbaar. Lapjes van mosachtige planten ontsproten aan de bedden met

algen; mugjes of andere steekvliegjes wervelden in nevels tussen de stammen van het versteende woud; bleke naaktslakken kropen tegen de wanden en lieten oplichtende sporen achter, als trage graf-fitikunstenaars.

Stella sprak haar vader aan om zijn aandacht op de anderen te vestigen. ‘Hij heeft gelijk,’ zei ze met een hoofdknik naar Kowalski. ‘We kunnen hier niet blijven. Dylan Wright weet vast waar we zitten en ook dat we de Achterdeur proberen te bereiken. Inmiddels heeft hij waarschijnlijk ook ontdekt dat je de bunkerkrakers opnieuw hebt afgesteld om het hoofdstation af te sluiten. Nu hij er niet in is geslaagd ons terug te halen, zal hij zijn mensen achter ons aan sturen.’

‘Door dit *helse landschap*?’ vroeg Jason, die met opzet de Britse naam van het station verkeerd uitsprak voor nadruk.

‘Hij kan een van onze CAATs gebruiken,’ zei professor Harrington somber. ‘Vervoer over de grond. We zitten er maar een mijl of zo vandaan.’

En nog drie mijl verwijderd van de Achterdeur, dacht Gray.

De oude man sloeg zijn arm om zijn dochter heen. Angst en bezorgdheid maakten de lijnen in zijn gezicht nog dieper. Ze leunde tegen hem aan, al even bezorgd om haar vader.

De verlichting werd allengs minder. Eerst dacht Gray nog dat zijn eigen angst zijn zicht vernauwde, maar Kowalski tikte vloekend tegen zijn bril.

‘Toen ik ons van de kabel loskoppelde,’ verklaarde Harrington, ‘werden we ook afgekoppeld van de elektrische leiding langs het plafond. We teren nu op een opgeladen batterij.’

‘Hoelang duurt het voor we geen spanning meer hebben?’ vroeg Gray.

‘Op zijn hoogst een paar uur.’

Gray schudde even met zijn hoofd. Hij had geen zin om hier in het donker te blijven zitten wachten tot het team van Dylan Wright hen ontdekte, opgesloten in deze dode gondel.

‘En hoe zit het met die Duitse onderzeeër?’ opperde Jason. ‘Die ligt maar tweehonderd meter achter ons. Is er een manier om bij die schuilplaats te komen en ons misschien daarin te verschansen?’

Gray keek Harrington aan. ‘Kan dat? Kunnen we evacueren uit deze gondel?’

Stella maakte zich los uit de armen van haar vader en liep naar het luik dat in de vloer zat. Ze trok het open. Daarin lag een opgevouwen ladder van staaldraad. ‘Als je aan die rode hendel trekt gaat een noodluik open en klapt de ladder uit, die tot aan de grond moet reiken.’

‘Ik ga voor geen goud naar beneden,’ zei Kowalski.

Harrington keek angstig naar zijn dochter en leek het met hem eens te zijn. Toch draaide hij zich om en maakte een ander kastje aan de muur open. Daar lagen op een rek boven elkaar drie wapens die op geweren leken, met lopen die twee keer zo dik waren als die van een 12 kaliberjachtgeweer.

‘Dit zijn DSR’s, *directed stick radiators*, oftewel akoestische geweren,’ legde Harrington uit, ‘gebouwd door de American Technology Corporation. Er zit een reeks schijven in de lopen die als versterkers werken voor een geluidsstoot, te vergelijken met een sonische kogel.’

Kowalski snoof en mompelde: ‘Geef mij maar échte kogels.’

Harrington ging hier niet op in. ‘Een DSR kan ook spraak versterken of omgekeerd gebruikt worden als richtmicrofoon.’ Hij tikte op iets op de bovenkant, dat op een richtvizier leek. ‘Ik heb er infraroodverlichting aan toegevoegd voor het gebruik hierbeneden.’

‘En kunnen deze akoestische geweren ons beschermen?’ vroeg Gray.

‘Voor het grootste deel wel. Ze zijn niet zo krachtig als de grotere geluidskanonnen, maar ze zorgen ervoor dat de meeste levensvormen hierbeneden zich uit de voeten maken. Maar je moet er wel mee uitkijken. De kinetische terugslag van deze wapens is zo sterk dat je zelf op je gat valt.’

Gray kwam naar voren en pakte er een op. Hij bekeek het grondig. Daarna gaf hij het aan Kowalski, die keek alsof hij een ratel-slang in handen gedrukt kreeg. Dus pakte Jason het aan.

Stella pakte een geweer voor zichzelf.

‘Zij kan er goed mee omgaan,’ zei Harrington trots. ‘Ikzelf krijg migraine van die krenge als ik ze probeer te gebruiken.’

Gray pakte het laatste wapen en hing het over zijn schouder.

Harrington was nog niet klaar. Hij opende het luik dat naar de geschutskoepel aan de onderkant van de gondel leidde. Hij ging op zijn knieën zitten en reikte naar binnen. Toen hij weer overeind kwam, had hij een wapen in zijn armen dat er vertrouwd uitzag,

hoewel hij moeite had met het gewicht ervan.

‘Ik heb je opmerking van daarnet gehoord,’ zei hij tegen Kowalski. ‘Ik denk dat ik jou hier een groter plezier mee doe.’

Kowalski grijnsde en nam het M240 machinegeweer over uit de armen van de professor. Hij wiegde het alsof het een zuigeling was. Toen ging hij op één knie naast de professor zitten en haalde een lange riem met 7.62x51mm NATO-patronen naar boven. Hij sloeg de bandolier over zijn schouders als een dodelijke sjaal.

Hij stond op, maakte zijn borst breed en zei: ‘Dat lijkt er meer op.’

Jason keek naar de vouwtrap en leek opeens wat minder zeker van de wijsheid van zijn plan. ‘Dus we gaan proberen naar die Duitse onderzeeër te lopen?’

‘Nee,’ antwoordde Gray. ‘Als we daar gevonden worden zitten we in de val. En zelfs als Wright ons mist, laten we voor hem en zijn mensen de weg open om als eerste bij de Achterdeur te komen.’

‘Waar gaan we dan naartoe?’ vroeg Jason.

Er kwam een oud gezegde van Winston Churchill bij Gray op.

Als je door de hel moet, blijf dan doorlopen.

Hij wees naar voren. ‘Wij gaan op weg naar dat substation en proberen de Achterdeur te bereiken.’

De grijns van Kowalski maakte plaats voor zijn gebruikelijke stuurse kop. ‘Hoe gaan we dat in godsnaam doen?’

Hij had geen beter antwoord – maar iemand anders wel.

‘Ik weet wat we kunnen doen,’ zei Harrington, evengoed niet erg afgewekt. ‘Maar daarvoor moeten we nog wel een eindje lopen.’

13.22 UUR

De hel werd werkelijkheid, voor alle zintuigen. Heel behoedzaam daalde Jason af langs de sporten van de zwaaiende ladder, met zijn akoestische geweer op zijn rug. Nadat hij zich uit de gondel had laten zakken werd hij totaal opgeslokt door deze hardvochtige wereld.

Met elke ademteug kwam de stank van zwavel binnen, uitgebraakt door de vulkanische krachten onder deze wereld. Hij proefde de walgelijke smaak achter op zijn tong terwijl de vochtige hitte op

zijn huid brandde en het zweet uit elke porie naar buiten kwam. Die stille wereld was nu vol gefluister, geknars, gekwaak, het klotsen van water en een zacht, aanhoudend gezoem van dreinende insecten en het vage gevoel van ultrasone geluiden, die weerkaatsten tegen de wanden, afgegeven door het leven hierbeneden.

Dat laatste voelde hij aan zijn tanden en het streek over de haartjes in zijn nek – maar dat kon ook gewoon de angst zijn.

Hij keek naar zijn voeten en daaronder. Gray en Kowalski waren al op de stenen oever van de rivier aangeland. Zij hadden elk hun wapen aan de schouder. De infraroodverlichting op Grays geweer gaf een poel van licht in het donker. Kowalski hield zijn machinegeweer omhoog en de riem met patronen sleepte over de grond.

Jason zag Harrington van de onderste sport stappen en zich bij de twee andere mannen voegen. Ze fluisterden met elkaar in navolging van de instructies die de professor hun had gegeven: *in deze wereld van eeuwige duisternis is geluid je zicht.*

Om die reden was het gebruik van akoestische wapens hier zo effectief.

Dat hoop ik tenminste.

Jason duwde de DSR wat beter over zijn schouders en vervolgde zijn afdaling langs de trillende ladder. Hij keek met grote ogen naar de rivier onder hem. Een val van deze hoogte kon hij misschien overleven als hij in het water viel, maar levend úit die rivier komen was de ware uitdaging.

Harrington had nog een gouden wijsheid met hen gedeeld voordat ze de gondel verlieten: *wat je ook doet, blijf uit het water.*

Het ecosysteem hierbeneden was afhankelijk van die hoofdrvier en zijn meren, allemaal gevoed door het geothermisch gesmolten ijs van de mijlen aan gletsjers boven hen. Het stroomde onder het continent door naar onbekende gebieden.

Voordat de gondel stilviel had de professor hen onderwezen over de primordiale wereld hierbeneden, dat die voornamelijk amfibisch van aard was en gedijde op de grens van stevige grond en stromende rivieren en poelen. Vele van deze levenscycli waren zo geëvolueerd dat ze overgangsstadia doorliepen van het ene uiterste in het andere: juvenielen, die beschutting vonden op de rotsachtige oevers, en volwassen dieren die in het water leefden, of andersom.

Harrington had uitgelegd dat dit ecosysteem in het Carboon was blijven steken, een tijdperk waarin de bovenwereld gedomineerd werd door moerasachtige oerbossen. De professor had parallellen daarmee opgemerkt in de evolutiepaden die het leven hier had ingeslagen. Maar deze geïsoleerde en afgesloten wereld was stil komen te staan. Ze had nooit de radicale verandering doorgemaakt die de bovenwereld had ondergaan, doordat het supercontinent Pangea in stukken was uiteengevallen, of door de verwoestingen van meteoroorinslagen. Toch had de hoogst adaptieve genetische matrix, gebaseerd op XNA, het vindingrijke leven binnen dit grottenstelsel samengesteld.

Onder zich hoorde hij zachte waarschuwendende woorden van Harrington, voornamelijk aan het adres van Kowalski gericht.

‘Wees voorzichtig met je geweer,’ zei de professor. ‘Afgezien van lawaai brengt geur een sterke reactie op gang, vooral bloed. De herrie van dat wapen en het daaropvolgende bloedvergieten kan een vreetrazernij oproepen.’

Jason zag het woeste gedrag van haaien voor zich die zich op aas stortten.

‘Rechts van je,’ riep Stella zachtjes maar dringend boven hem.

Toen hij in die richting keek zag hij eerst niets dreigends. Twintig meter van hem verwijderd rees de massieve stam van een fossiele boom op. Toen werd zijn oog getrokken door een sluier die rond de stam bewoog alsof hij door de wind werd beroerd – maar hierbeneden was geen wind. Hij haakte een arm rond een sport van de ladder en pakte zijn geweer en klikte het infraroodlicht aan. De kegel met helderder licht onthulde wat Stella’s scherpere ogen al was opgevallen.

Rond de boom kronkelde een wirwar van draadachtige wormen die door de lucht naar hen toe kwam. Elk van hen dreef aan een parachute van dunne zijden draadjes. Jason wist dat sommige jonge spinnetjes en rupsen een dergelijke techniek gebruikten, vliegeren of ballonvaren genoemd. Ze gebruikten de wind of het magnetisch veld van de aarde om zich in de lucht te houden.

De flottielje dreef op hen af.

‘Sneller dalen,’ waarschuwde Stella.

Jason gehoorzaamde, vertrouwend op haar ervaring. Hij hing zijn DSR weer over zijn schouder en begon sneller naar beneden

te klauteren. Nu zijn aandacht erop gevestigd was, had hij er geen moeite meer mee het gevaar te volgen.

Toen hij opkeek tijdens het klimmen, merkte hij die ene verkenners niet op die voor de troepen uit zweefde. De draadachtige worm streek langs zijn wang en bleef hangen. Het brandde in zijn vlees als een sigarettenpeuk en hij onderdrukte een kreet van pijn. Hij probeerde het weg te krabben, maar een zijdeachtig gaas legde zich over zijn huid als krachtlijm, waarbij de larf tegen zijn wang werd gedrukt.

Hij krabde harder.

‘Laat zitten!’ zei Stella dringend, luider nu, terwijl ze bijna boven op hem zat. ‘We moeten van de ladder af. Nu!’

Jason dwong zich de sporten weer vast te pakken, terwijl zijn ogen traanden van de brandende pijn. Hij haastte zich naar beneden, met Stella vlak boven hem. Boven haar kwam de drijvende massa over de hele lengte met de noodladder in botsing. De zijde en de lijfjes raakten verward in het staal en plakten er in een dikke laag tegenaan. Sissende sliertjes rook stegen op van de sporten en kabels toen het corroderende zuur van de beestjes reageerde met het metaal. Een van de metalen draden in de strak gevlochten kabel die de sporten met elkaar verbond, knapte hoorbaar.

O, *shit*...

Jason daalde nog sneller, hij liet zich nu min of meer glijden. Hij was nog een dikke tien meter boven de grond toen Stella opnieuw riep.

‘Links van je!’

Hij reageerde op de paniek in haar stem, draaide die kant op en richtte met één hand zijn geweer. Er sprong iets groots van de stam van de fossiele boom naast hem. Het beest moest perfect gecamoufleerd zijn geweest toen het zijn positie innam, misschien aangetrokken door de eerdere afdaling van de drie mannen.

Toen spreidde het zijn vleugels, nam een duik en het werd duidelijk wat het was.

Hastax volans. Een vliegende speer.

De scherpe snavel was op zijn borst gericht en zou hem binnen een paar tellen doorboren. Hij haalde de trekker van de DSR over en vuurde een sonische kogel af. Deze trof het beest pal op de kop. De *Hastax* schreeuwde, zijn vleugels deden het niet meer en hij viel tollend opzij.

Hoewel de speer zijn doel had gemist, wierp de terugslag van het geweer Jason bijna van de ladder. Zijn ene voet gleed van de sport, maar met zijn vingers klemde hij zich vast om op de ladder te blijven. Eén blik naar beneden liet zien dat het uiteinde van de ladder van de oever werd geveegd en door het water sleepte, terwijl ze boven de rivier heen en weer zwaaiden.

Jason hield zijn adem in en wachtte tot de slingerbeweging hen weer terugbracht – toen de kabel knapte die aan de linkerkant van de ladder liep, verzwakt door de bijtende zuren en de spanning die het plotselinge zwaaien veroorzaakte.

Door de ruk verloor hij helemaal het houvast onder zijn voeten en hing hij nog maar aan één hand.

Iemand anders had minder geluk en tuimelde langs hem heen.
Stella.

13.24 UUR

Gray rende naar de oever toen de jonge vrouw met een plons in de rivier viel en onder water verdween.

Harrington schreeuwde en waadde het ondiepe water in om zijn dochter te verdedigen.

Gray greep hem vast en duwde hem naar Kowalski toe. ‘Blijf... ik zal gaan.’

Maar hij was al te laat. Jason had zich naar beneden laten vallen en was Stella onder water gevolgd.

Gray hield zijn adem in en liet de seconden verstrijken; toen kwamen ze allebei sputterend boven. Stella spartelde, met haar lippen nauwelijks boven water. Jason worstelde om haar omhoog te trekken, maar ze scheen vast te zitten. De ogen van het meisje waren groot van angst.

Jason schreeuwde: ‘Iets heeft haar been te pakken!’

Gray liet zijn geweer vallen, bukte zich en trok een dolk uit een schede in zijn laars. Toen ging hij over in een duikhouding en zette af over het water. Zijn nachtkijker pikte de gloed op van het akoestische geweer dat nog om Stella’s bovenlichaam hing. Hij zwom naar het licht toe. Scholen zilverkleurige visjes en vuistgrote schelpdieren schoten opzij met zwiepende slagen van hun tentakels.

Hij hoopte vurig dat al dit waterleven net zo geschrokken was.

Bij Stella aangekomen zocht hij de lengte van haar lichaam af naar de plek waar ze vastzat. Een slingerplant met bladeren had zich rond haar kuit geknoopt. Straaltjes donker bloed liepen langs haar been. Hij greep een vuist vol stengels vlak bij haar enkel en begon ze met zijn dolk door te zagen. Het vlijmscherpe lemmet ging er snel doorheen.

Losgekomen schopte Stella hem per ongeluk tegen de zijkant van zijn hoofd. Hij kon haar die paniek niet kwalijk nemen. Hij draaide zich om naar de oppervlakte.

‘Maak verdomme dat je daar wegkomt!’ bulderde Kowalski.

Terwijl Stella en Jason naar de oever waadden volgde Gray hen, nog met zijn gezicht naar de rivier gekeerd. Een drietal grote gedaantes kwamen boven water en bewogen zich golvend naar hen toe.

Lichtgevende bollen op donkere stengels rezen op uit het water.

Hij herinnerde zich dezelfde geleiachtige bollen die met een bijtend zuur dwars door de vleugels van de roofvogel waren gebrand.

Volitox ignis.

Jason was bij de oever gekomen, hief zijn geweer en vuurde. Het water knalde uit de brede loop, met een geluid dat rakelings langs Grays schouder ging. Het dreunde door zijn hoofd alsof er met een voorhamer op een klok werd geslagen. Maar dat oorverdovende lawaai hielp niets om de gedaantes af te schrikken die op Gray afkwamen.

‘Tegen die soort helpen akoestische geweren niet!’ schreeuwde Harrington. ‘Rennen!’

Met zijn zware, doorweekte kleren stampte Gray naar de oever, maar hij wist één ding zeker: *Ik ga het niet halen.*

Voor hem dreven gloeiende bollen over het water, alsof ze werden aangetrokken door zijn ingespannen bewegingen.

Toen barstte een nieuwe reeks knallen achter hem los – ditmaal niet uit een sonisch wapen, het was het zware geratel van een machinegeweer.

Kowalski stond vanaf de oever te schieten, maar hij richtte te hoog.

De kogels gingen over de verlichte bollen van de onderwaterjagers heen – en raakten een donkere gedaante die een aantal me-

ters boven de rivier cirkelde. Dat was de *Hastax*, die Jason even daarvoor had verdoofd. De kogels schoten zijn bedwelmde lijf aan flarden zodat hij in een sproeiregen van zwart bloed in het water tuimelde, midden tussen de jagers.

De *Volitox* zwermde erheen, misschien eerst in een verdedigende reflex vanwege de ogenschijnlijke aanval, daarna met een steeds heviger wordende bloeddorstigheid.

Gray bereikte de oever en voegde zich bij de anderen.

‘Dat houdt ze wel even bezig... en ook andere aaseters,’ zei Harrington. ‘Maar we moeten ons voordeel doen met de situatie en zo snel mogelijk hiervandaan zien te komen.’

‘Vooruit maar,’ zei Gray, zwaar ademend. Hij sloeg Kowalski op zijn rug om hem zwijgend te bedanken.

De man tilde zijn machinegeweer op en legde het gevaarte tegen zijn schouder. ‘Ik zei het toch, geef mij maar échte kogels.’

Gegroepeerd liepen ze over de oever, behoedzaam, vanwege de glibberige algen en het mos, en ze bleven ver bij de waterkant vandaan.

Gray ging voorop met zijn wapen tegen de schouder, geflankeerd door Stella en Jason. Harrington volgde en Kowalski bleef in de achterhoede. De professor keek naar het hinken van zijn dochter. Het rechterbeen van de vrouw was onzichtbaar door de afgesneden krul van de slingerplant. De onderkant van haar broekspijp was bebloed.

‘Moeten we dat niet behandelen?’ vroeg Gray.

Harrington keek achter hen. De groep had een uitloper van een rots achter zich gelaten zodat ze uit het zicht waren van de vreetrazernij. ‘Ja, dat moet,’ zei de professor, die hen verder naar de zijkant meetrok. ‘Hierheen.’

Er lag een afgebroken plat stuk rots waar Stella op kon gaan zitten. Voorzichtig verwijderde haar vader de slingerplant, waarbij hij bloederige doorns uit haar been trok die elk wel tweeënhalve centimeter lang waren. Toen hij hem had weggehaald, bleef de gespierde krul kronkelen in de greep van de professor, maar Harrington hield hem vast.

Op aanwijzing van de oudere man sneed Gray een stuk van de broekspijp van zijn dochter af en verleende hij eerste hulp met een antiseptisch middel en verband uit een kleine medicijndoos die was meegenomen uit de gondel.

‘Moeten we ons zorgen maken over vergif?’ vroeg hij, terwijl hij daarmee bezig was.

‘Nee.’ Harrington hield de slingerplant omhoog. ‘*Sugox sanguine* is niet erger dan kelp. Alleen wat agressiever.’

‘Je meent het,’ zei Kowalski.

Met de slingerplant in de hand ging de professor naar Jason toe. Deze deed een stap achteruit.

‘Stil blijven staan,’ zei de professor. ‘Laat me je gezicht zien.’

Jason draaide zijn wang naar hem toe, waar een zwarte jaap zat.

Harrington tilde de kronkelende plant op. Er sijpelde helderrood bloed uit het afgesneden uiteinde. Gray keek met groeiende afschuw naar die doorns.

Had die gespierde slingerplant Stella’s bloed opgezogen?

De professor trok Jasons gezicht verder opzij en liet een dikke bloeddruppel boven de wond hangen.

Wat doet-ie...

Uit die jaap kwam een dikke witte larf naar buiten kronkelen, die zich uitstreckte naar de verse bloeddruppel. Toen doorstak de professor hem met een van de doorns van de slingerplant en trok de rest van het lijfje eruit. Daarna gooide hij de slingerplant met de doorstoken parasiet in de rivier.

Jason voelde met een gezicht alsof hij misselijk werd aan de wond.

‘Weet je iets van dazen af?’ vroeg Harrington.

Jason schudde zijn hoofd en zo te zien wilde hij het ook niet weten.

Maar Harrington begon alsnog uit te weiden. ‘*Cuniculux spinae* zijn net zo. Het is een soort parasiet die zich in levend vlees begraaft. Ze branden zich een weg tot diep in het weefsel en laten daar ovipare uitsteeksels groeien.’

‘Oviwát?’ vroeg Jason, die steeds bleker wegtrok.

‘Ze leggen eitjes. De eitjes komen uit als vleesetende larven die zich overal verspreiden. Daarna rijpen ze tot...’

‘Tot zover de biologieles, lijkt me,’ redde Gray Jason van meer details, terwijl hij Stella overeind hielp. ‘Laten we verdergaan.’

Jason ploeterde naast Gray voort. Ze waren nu bijna drie kwartier onderweg, maar naar zijn schatting hadden ze misschien een halve mijl afgelegd.

En misschien dat niet eens.

‘Het is niet ver meer,’ zei Harrington achter hen, maar Jason wist niet of dat de waarheid was of dat de professor alleen maar zichzelf probeerde te overtuigen.

Tijdens hun tocht was de tunnel gestaag gedaald in een onderbroken reeks treden die elk niet hoger waren dan een meter. Watervallen stroomden van niveau naar niveau, met echo’s die voor en achter hen door de tunnel werden weerkaatst. Ze konden de oevers langs de westelijke wand volgen, maar dat hield een paar keer in dat ze om stilstaande poelen heen moesten lopen of stroompjes oversteken door van steen naar steen te springen.

Toch was het niet het terrein dat hen het meest ophield.

Het leven hierbeneden belaagde hun kleine groep continu, als een gestage tegenwind. De akoestische geweren werden de meerderheid van de grotere beesten af, maar bij elke stap kronkelde, kroop of fladderde er wel iets om hen heen. Al die tijd werden ze geteisterd door bijtende vliegen die geen last hadden van hun sonische geweren; het was een onophoudelijke plaag.

Inmiddels was het alsof elke nieuwe ademteug erger brandde dan die daarvoor en elke meter moeilijker te overbruggen was.

Het zweet doorweekte Jasons kleren, zijn ogen voelden opgezet en branderig onder zijn nachtblil. Het enige lichtpuntje was Stella, die dichterbij hem was komen lopen. Ze stapte naast zijn schouder voort en om de beurt hielden ze hun geweer in de aanslag. In het begin probeerden zij en haar vader hen te onderwijzen over wat ze tegenkwamen en benoemden ze allerlei soorten, maar dat nam uiteindelijk af tot een eenvoudige vraag bij iedere nieuwe levensvorm.

Zoals Kowalski nu deed: ‘Moeten we op ze schieten?’

Jason tuurde naar voren. Hun pad werd geblokkeerd door kuddes met wat alleen omschreven kon worden als emoës zonder veren; het waren er zeker meer dan tweehonderd in getal. Elke vogelachtige stond op hoge dunne poten, waarschijnlijk geëvolueerd om door al die poelen te waden die in de onmiddellijke omgeving verspreid

lagen. In een groep nesten lagen gespikkelde eieren ter grootte van grapefruits.

‘Als jullie langzaam lopen zouden ze ons met rust moeten laten,’ zei Harrington. ‘Ze kennen geen natuurlijke angst voor mensen. Zolang je maar niet te dicht in de buurt van een nest komt, moeten we ongedeerd kunnen passeren.’

‘En als we ze wel kwaad maken?’ vroeg Gray.

‘*Avex cano* hebben een kuddementaliteit. Als ze aanvallen doen ze dat en masse. Zie je die kromme klauwen achter aan hun poten? Die gebruiken ze om hun prooi open te rijten.’

‘Maar ze zijn voornamelijk mak,’ zei Stella. ‘Vriendelijk zelfs, en soms nieuwsgierig.’

Ze demonstreerde het door naar een van hen toe te gaan en haar hand uit te steken. Hij sprong naar voren en trok zijn kop afwisselend schuin, van links naar rechts. Nu pas zag Jason dat het beest geen ogen had. Het had kleine neusgaten boven een lange, peddelachtige bek, die open en dicht ging.

Ze reikte nog een stukje verder en ging met haar vingers langs de onderkant van die bek, waarop er een zacht, klaaglijk geluid uit zijn keel kwam. Dat geluid verspreidde zich als een golf onder de dieren in de buurt, alsof er een steentje in een vijver was gegooid.

Stella liep verder en volgde die trillingen, en heel gemakkelijk passeerde ze door de kudde, waarmee ze de anderen voorging. Jason liep achter haar aan, meegesleept door het wonderbaarlijke van dit alles, maar ook door zijn bewondering voor de vrouw voor hem.

Vlakbij stapte een *Avex* met zijn hoge poten in een van de poelen, waardoor hij een fosforescerend spoor trok. Het schijnsel steeg op uit de dikke, geleïachtige groeisels die op het stilstaande water dreven. Het beest schepte een bek vol op van de slijmerige drab.

‘Ze grazen van die bacteriële matten,’ zei Stella. ‘Die zijn zeer voedzaam.’

‘Ik hou het bij een T-bone,’ was Kowalski’s commentaar, hoewel hij hongerig naar de kudde *Avex* keek, alsof hij probeerde in te schatten of ze naar kip zouden smaken.

De groep passeerde ongehinderd, wat misschien de reden was dat Jason niet meer op zijn hoede was.

‘Stop!’ brulde Harrington.

Jason verstijfde. Hij was van plan geweest over een rots heen te

stappen – die opeens harde, schaaldierachtige, gelede poten kreeg en opzij rende. Toen het zich omdraaide werd een omgekrulde staart zichtbaar met een drietal vijftien centimeter lange stekels. Naar het glinsterende vocht op die stekels te oordelen moesten ze wel giftig zijn.

Harrington bevestigde dat met de benaming van het rennende schepsel: *'Pedex fervens.'* Grof vertaald: *vurige poten.*

Stella gebaarde dat hij door moest lopen.

Hij liep samen met Gray verder, maar het gevoel van verwondering van daarnet was grotendeels geslonken.

Na nog eens honderd meter zwoegen, daalde de tunnel voor een laatste keer en mondde hij uit in een enorme ruimte. Bij de opening bleef de groep staan. De enorme omvang was verbijsterend.

'Dit noemen we het Colosseum,' zei Stella.

En dat was zacht uitgedrukt.

Het plafond was buiten het bereik van hun gezamenlijke infraroodlampjes. De wanden weken aan alle kanten verder terug en strekten zich als open armen uit in de verte. De rivier die ze hadden gevolgd splitste zich in duizenden kleinere krekken, riviertjes en stroompjes, waardoor deze plek een enorme stenen delta werd. Verderop weerkaatste het licht van hun lampen in grote meren en onthulde het de schaduwen van donkerder eilanden.

Maar voor hen gingen de enkele versteende boomstammen waar ze eerder langs waren gekomen letterlijk over in een stenen woud. Vergeleken met de exemplaren die hier stonden, waren de grootste sequoia's dwergen, maar het waren niet slechts stammen, want de bomen in deze reusachtige grot waren volmaakte replica's, met intacte takken en kleinere twijgen, die een gewelfde, bladerloze baldakijn boven hun hoofden weefden.

Het was een gefossiliseerd beeldhouwwerk van een oeroude wereld.

Boven hen dreven vreemde, lichtgevende wezens door die takken, mogelijk omhooggehouden door een inwendig reservoir van waterstofgas of helium. Ze zagen eruit als Japanse lantaarns die op de wind dreven.

De groep liep de uitgestrekte ruimte binnen, reikhalzend, vanwege die enorme omvang. Jason had gelezen over de ontdekking van een geul onder het ijs van Westelijk Antarctica, die twee keer

zo diep was als de Grand Canyon. Deze ruimte kon wel eens zijn grotachtige equivalent zijn.

‘Deze kant op,’ drong Harrington aan.

De professor sloeg af naar rechts en ging vooroplopen, naar een brede, ondiepe vertakking van de delta. Hij plonsde door de enkel-diepe stroom. Jason liep achter hem aan, maar hij moest de neiging onderdrukken op zijn tenen te gaan lopen, nog altijd bang voor het water. Hij lette op elke nieuwe dreiging en volgde de aanwijzingen van Stella op die met haar infraroodlicht heen en weer zwaaide. Langs het pad dat ze namen zag hij een dubbele rij gebroken pilaren zo dik als de dijnen van Kowalski. Eerst meende hij dat het natuurlijke formaties waren, maar daarvoor waren de rijen te uniform. Bij nader onderzoek bleken het in werkelijkheid strompen te zijn van houten pylonen, die verankerd waren met door schimmels zwart geworden stalen nagels.

Deze constructie leek te oud om het werk te zijn geweest van de Britten.

Stella merkte zijn aandachtigheid op. ‘Dat zijn pijlers van een reeks oude bruggen die lang geleden zijn ingestort.’

‘Wie heeft ze gebouwd?’

Harrington riep hen, waardoor ze allemaal verder liepen. Het antwoord – en hun bestemming – lag voor hen. Het stond schuin geparkeerd op een landengte van rotsgesteente, midden in deze donkere delta. Het enorme voertuig had twee verdiepingen en stond op massieve, nieuwe banden. Een handvol glimmende ladders stond tegen de zijkant.

‘We hadden hem in het begin al gevonden,’ zei Stella. ‘Een groep van Britse monteurs heeft hem kortgeleden weer aan de praat gekregen.’

Jason staaarde er vol ontzag naar.

Het was Admiraal Byrds oude sneeuwkruiser.

15.14 UUR

Dylan Wright stond bij de achterklep van het grootste CAAT. Geïrriteerd trok hij met één hand zijn beschermende pantser goed en hield met de andere de lange dubbele loop van zijn Howdah-pistool

tegen zijn schouder in evenwicht, klaar om elke dreiging hierbeneden het hoofd te bieden.

Er stond een kleinere versie van een CAAT naast de zijne stationair te draaien. De koplampen van de twee voertuigen doorboorden de duisternis. Op de daken waren grote LRAD-installaties geplaatst die werden bemand door leden van Dylans team. Eén schotel wees naar voren, een andere naar achteren, klaar voor gebruik als dat nodig was.

Dylan vloekte binnensmonds toen hij de gondel boven zich stil zag hangen. Aan de onderkant hingen de resten van een ladder.

Dus Harrington en de anderen hielden zich ergens schuil – maar waar?

Zijn aandacht werd getrokken door het ronken van een motor achter hem. Er kwam een ander klein CAAT op zijn drijvende rupsbanden over de rivier en bereikte de dichtstbijzijnde rotsoever. Het klom uit het water, waarmee de amfibische eigenschap van het voertuig werd aangetoond. Het rolde naar het voertuig van Dylan toe en stopte. Er ging een raampje open en McKinnon stak zijn hoofd naar buiten.

‘De professor zit niet in de moffenonderzeeër,’ zei McKinnon. ‘We hebben hem van voor tot achter doorzocht.’

Dylan had de Schot erheen gestuurd om zeker te weten of Harrington zich niet in het Duitse vaartuig had verschanst.

Nu hij dit zeker wist keek Dylan naar voren.

Dan zijn ze dus echt te voet verdergegaan.

Eerder al had een van zijn verkenners sporen langs de rivieroever aangetroffen, maar Dylan wilde zeker weten of er geen vals spoor was gelegd. Hij kon niet geloven dat Harrington het lef had om over land verder te trekken.

Ik schijn je steeds weer te onderschatten, ouwe reus.

Jammer genoeg was zijn team te lang bezig geweest met het laden van de amfibische voertuigen voor de missie – vooral omdat een verscholen groep Britse soldaten zijn mannen bij Kaap Hel had overvallen. In Dylans opgefokte haast om bij Harrington te komen, had hij verzuimd het station goed uit te kammen. Een handvol soldaten had zich verschanst en zijn team met een furieus gevecht tien minuten lang opgehouden. Uiteindelijk waren ze geëlimineerd.

Desondanks...

We hebben te veel tijd verloren.

Maar dat ging hij nu inhalen. Harrington kon te voet niet ver zijn gekomen. Hij rechtte zijn rug, wierp zijn irritatie van zich af en klom in zijn rupsvoertuig.

Hij stak zijn pistool in de holster en riep naar de anderen: 'Instappen en wegwezen!'

Tijd om de echte jacht te openen.

30 APRIL, 11.33 UUR AMT
BOA VISTA, BRAZILIË

‘Dit is interessant,’ zei dr. Lucas Cardoza. Hij kwam uit zijn gebogen houding achter de computer overeind.

Painter stond op van zijn kruk en kwam naast hem staan.

De Braziliaanse geneticus stond aan het hoofd van het Genografisch Project in Boa Vista. Hij was een gezette man met donker haar, een zware zwarte snor en leergierige ogen achter zijn dikke brillenglazen. Cardoza en zijn medewerkers hadden in de afgelopen tien jaar het DNA van de inheemse stammen van Zuid-Amerika verzameld en opgeslagen. Met behulp van een gepatenteerd algoritme had hij de verzamelde data gecompileerd om de oude migratiepatronen van honderden stammen die thuishoorden in de Braziliaanse wouden na te gaan.

Painter en Drake waren naar Cardoza’s kantoor in de Universidade Federal de Roraima gekomen, de belangrijkste universiteit van de stad. De onderzoeker had ermee ingestemd een DNA-analyse te maken van het bloedmonster van de enige overlevende schutter bij de aanval op het café. Zoals te verwachten was had de gevangene, die nu in een politiecel zat, geweigerd te praten. Hij had zelfs geprobeerd zich in zijn cel te verhangen, wat mislukt was. Een dergelijke wanhoopsdaad zei iets over de vurigheid van Cutters volgelingen en het hechte stamgevoel van zijn groep.

Maar welke stam was het?

‘Ik denk dat ik iets heb gevonden,’ zei Cardoza, die Painter wenkte om dichterbij de computer te komen staan.

Drake bukte zich ook en bromde zachtjes: ‘Dat werd tijd.’

Painter keek op zijn horloge. Jenna was nu grofweg drie uur geleden ontvoerd. Degenen die haar hadden meegenomen hadden een aanzienlijke voorsprong en naarmate de tijd doortikte werd het spoor kouder. Hij en zijn team hadden maar een smalle marge waarbinnen ze haar nog zouden kunnen vinden. Cutter Elwes had haar met een reden laten ontvoeren, vermoedelijk om haar te onderwerpen om erachter te komen wat de Amerikanen over hem wisten. Maar daarna had zij geen nut meer voor hem.

In die wetenschap had Painter Malcolm en Schmitt naar de Braziliaanse luchtmachtbasis gestuurd, ter voorbereiding op de komst van hun nieuwe transport. Het toestel kwam van een Amerikaans oorlogsschip dat in het zuidelijke gedeelte van de Atlantische Oceaan lag. Kat had alles geregeld en via haar contacten in de Braziliaanse regering en het leger druk uitgeoefend om hun medewerking te verkrijgen. Ook had Kat uit voorzorg én om een stap voor te blijven, extra ondersteuning voor Painter meegestuurd. Ze waren al onderweg. Dit was Kats grote kracht: zij anticepeerde altijd op wat nodig was in plaats van passief op bevelen te wachten.

Vooraf nu stelde hij dat zeer op prijs.

We mogen geen tijd meer verliezen.

En niet alleen wat Jenna betrof.

Kat had hem ook meegedeeld dat er een middelzware kernbom in het gebied rond het Monomeer was aangekomen en gereed werd gemaakt om ingezet te worden. Haar oordeel over de gevolgen was zeer zorgelijk. Honderd vierkante mijl zou platgebrand zijn en de radioactieve fall-out zou meer dan vierhonderd vierkante mijl kunnen besmetten. Dat omvatte het hele Yosemite National Park. Het ergste was dat nog altijd niet gegarandeerd kon worden dat een dergelijke drastische maatregel het bio-organisme zou uitroeien.

Dus had Painter antwoorden nodig – en de Braziliaanse geneticus was hun beste hoop.

‘Wat hebt u ontdekt?’ vroeg Painter.

‘Het spijt me dat het zo lang heeft geduurd,’ verontschuldigde Cardoza zich. ‘Het analyseren van DNA is de laatste paar jaar wel veel sneller gegaan, maar de hoeveelheid details die je nodig hebt voor zo’n genetische studie vereist een nauwgezette precisie. Ik wilde geen fout maken en u naar de verkeerde stam sturen.’

Painter legde zijn hand op de schouder van de man. ‘Ik waardeer

uw bereidheid om ons op deze korte termijn te helpen zeer.'

De onderzoeker knikte ernstig en wees naar het scherm. 'Moet u dit zien.'

Op het scherm lichtten een heleboel rijen met verticale grijze schaalbalken op. Het leek veel op een streepjescode, maar deze code was in werkelijkheid een kaart van de genetische erfelijkheid van de gevangene.

'Ik heb tweeëntwintig kenmerken geïdentificeerd die uniek zijn voor inheemse stammen in noordelijk Brazilië, wat normaliter niet zoveel zou helpen omdat het aantal stammen dat in die regio leeft tamelijk groot is en hun mensen verspreid leven. Maar deze sequentie hier,' hij omcirkelde een groep balken met zijn vinger op het scherm, 'is een unieke mutatie die gevonden is bij de Macuxistam, een stam binnen een stam, zou je kunnen zeggen. Deze uitzonderlijke groep is berucht om hun isolement en inteelt, waaronder ook een vreemde geschiedenis van meerlinggeboorten.'

'En de gevangene behoort tot deze hechte gemeenschap?'

'Daar ben ik vrijwel zeker van.'

Het was dat 'vrijwel' waar Painter nerveus van werd. 'Hoe zeker bent u?'

Hij verschoof zijn bril. 'Negenennegentig procent. Misschien een fractie meer.'

Painter verborg zijn glimlach. Alleen een wetenschapper classificeerde negenennegentig procent als 'vrijwel'.

'Waar leeft die stam?' vroeg Drake, die nog dichterbij hem ging staan.

Cardoza tikte op zijn toetsenbord om een topografische kaart op te halen. Er verscheen een rode stip op ongeveer honderd mijl ten zuidoosten van Boa Vista, diep in het regenwoud.

Painter blies gefrustreerd zijn adem uit. Dat was nog steeds een groot gebied om uit te kammen. 'Wat weet u van dat gedeelte van het regenwoud?' vroeg hij, hopen op een beetje mazzel.

Cardoza schudde zijn hoofd. 'Heel weinig. Het is bijna onmogelijk om er over land te komen, vanwege de gefragmenteerde geologie. Dat gebied wordt doorbroken door diepe kloven die dichtgegroeid zijn met vegetatie. Daar hebben maar weinig mensen zich ooit gewaagd.'

'Geen wonder dat die stam aan inteelt doet,' merkte Drake op.

‘Hier ziet u een satellietbeeld van het gebied.’ Cardoza schakelde van de topografische kaart over op een panoramische foto, genomen vanuit een baan dicht om de aarde, die een bebossing liet zien die ondoordringbaar leek. Onder dat donkergroene bladerdak kon van alles verscholen zitten. Maar Painter had een onderbuikgevoel.

Nadat hij alles over Cutter had gelezen wat hij kon vinden, was Painter begonnen met het maken van een profielschets van de persoonlijkheid van die man. Cutter had gevoel voor drama en daarnaast een ego dat het moeilijk voor hem maakte zich gedeisd te houden... zelfs toen hij deed alsof hij dood was.

‘Kunt u uitzoomen?’ vroeg Painter, die zich herinnerde dat hij iets ongewoons had gezien op de topografische kaart.

‘Jazeker.’

Het beeld werd wijder en omvatte een groter deel van het regenwoud. De rode stip die het dorp markeerde lag dicht bij de enige duidelijk zichtbare onderbreking in die smaragdkleurige zee. In het zuiden stak een hoge berg ver boven het regenwoud uit. Hij had steile rotsen en zag er onbeklimbaar uit. De top was in nevel gehuld.

‘Wat is dat?’ vroeg Drake.

‘Een tepui,’ verklaarde Cardoza. ‘Dat is een afgebroken stuk van een heel oud tafelgebergte. De hoog oprijzende plateaus van deze regio vormen het middelpunt van mythen en legenden, vol verhalen over wraakzuchtige geesten en verloren gegane paden naar de onderwereld.’

Painter kwam overeind.

En misschien ook een goede plek voor een dooie pief om weer in het land der levenden terug te keren.

Drake keek hem even aan. ‘Denk je dat dát de plek is?’

‘Als het dat niet is dan is het dicht genoeg bij het dorp dat op de kaart staat aangegeven. We kunnen er altijd even binnenvallen voor een bezoekje.’

Dat binnenvallen was misschien ook wel de beste omschrijving.

Painter voegde eraan toe: ‘Als we bij die berg niets vinden weet hopelijk iemand in dat dorp iets over Cutter Elwes.’

‘Laten we dan gaan.’ Drake draaide zich meteen om, zonder dank je wel of goedendag tegen dr. Cardoza te zeggen.

Painter snapte de haast van de marinier, maar nam toch de tijd

om de geneticus de hand te schudden. ‘U hebt misschien het leven van een jonge vrouw gered.’

En terwijl hij haastig achter Drake aan liep, hoopte hij vurig dat het zo was.

11.38 UUR

Jenna stond aan de rand van de beschaafde wereld.

Voor haar strekte de jungle zich uit, vol zoemende insecten en fluitende en roepende vogels, terwijl achter haar de motor van de helikopter tikkend en bonkend stond af te koelen op de open plek in het woud.

Twee inheemse mannen met ontbloot bovenlijf en een korte broek vol vlekken pompten met de hand brandstof uit enorme zwarte vaten over in het toestel dat was geland. Aan de andere kant hingen hangmatten tussen de bomen met muskietengaas eroverheen. Onder die hangmatten lag de bosgrond bezaaid met sigarettenpeuken. Op die berg peuken lag een pornotijdschrift dat zo te zien snel was neergegoid, waarschijnlijk toen ze de helikopter hadden horen aankomen. Het stonk er naar olie, tabaksrook en menselijke uitwerpselen.

Zij was naar de rand van de open plek gelopen om eraan te ontsnappen en stelde zich voor wat voor lucht daar moest hangen als het camouflagenet weer over dit hol van menselijk verval werd getrokken. Momenteel hing dat net van het bladerdak naar beneden tot het weer op zijn plaats werd gehangen om het tankstation te verbergen zodra de helikopter vertrokken was.

Ze staarde omhoog naar de middagzon in de strakblauwe hemel. Het was blakerend heet en haar huid, die nog bleek was van de winter, begon al te verbranden. Het werd nog verergerd door de ontzettend hoge luchtvochtigheid. Ze ging in de schaduw van een mahonieboom staan, waardoor ze de aandacht trok van haar bewaker. De piloot had een geweer tussen zijn knieën gezet en keek in haar richting. Ze hadden geen moeite gedaan om haar geboeid te laten.

Waar zou ik naartoe moeten gaan?

Zelfs als ze zou proberen te vluchten kenden deze stamvolken de

jungle veel beter dan zij en ze zouden haar gauw weer te pakken hebben.

Aan de rand van het regenwoud snoof ze de geur van de jungle op en probeerde haar angst te onderdrukken. Een briesje streek door de bladeren en bracht de geur van bloesems, vochtige grond en groen leven mee uit het bos. Als boswachter konden de rauwe schoonheid en het wonderbaarlijke leven in zijn myriaden vormen op deze plek haar niet ontgaan: van de torenhoge bomen met hun dichte, smaragdgroene bladerdak, tot de groep apen die fluisterend door de lagere takken bewogen, en de mieren die in optocht langs de stam van haar schaduwboom liepen. Ze had gelezen dat de bioloog E.O. Wilson meer dan tweehonderd soorten mieren had geteld op één enkele boom in het regenwoud. Zo te zien was het leven vastbesloten elk hoekje en gaatje in dit schitterende paradijs op te vullen.

Dicht bij haar in de jungle bewoog iets en het maakte haar aan het schrikken. De vrouw met het zwarte haar kwam een paar meter bij haar vandaan uit de schaduwen. Net als de mannen liep ze rond met ontbloot bovenlijf. Het enige kledingstuk dat ze droeg was een korte, donkerbruine broek die overging in de kleur van haar huid. Ze droeg een boog over haar arm en een pijlkoker op haar rug. Over haar schouders hing het slappe lichaam van een jong hertje. Het had een grijze kop, zwarte poten en een roodbruine vacht. De grote, glanzend zwarte ogen staarden naar zijn vroegere thuis.

De vrouw liep Jenna zonder één blik in haar richting voorbij. Zij was maar een kwartiertje in het bos geweest. Ze liet het karkas vlak bij de hangmatten vallen, voor de twee inheemse mannen die bij dit tankstation schenen te wonen. Wat de vrouw betreft scheen de jacht niet om het vlees of de huid te gaan, maar louter voor haar eigen plezier.

Jenna merkte dat de mannen het vermeden naar de vrouw te kijken, ondanks haar blote borsten, die vrij spectaculair waren.

De vrouw trok haar blouse weer aan die aan een tak hing. Toen sprak ze de piloot zachtjes en ontspannen aan. Haar donkere ogen schoten naar Jenna en toen weer naar de piloot voor haar. Deze knikte en riep naar de twee inheemse mannen. Hij gebaarde dat ze hun spullen uit de weg moesten halen. Het was blijkbaar tijd om te gaan.

Minuten later zat Jenna weer in haar stoel achter in de cabine.

De rotorbladen begonnen bulderend te draaien, kwamen omhoog en de helikopter steeg op. Ze kwamen weer uit de jungle in de verzengende hitte van de middagzon. Met een licht overhellende neus spoedde de helikopter zich over die eindeloze uitgestrektheid van groene bladeren.

Ze staaarde voor zich uit. Heel in de verte, bij de horizon, rees een donkere schaduw op.

Is dat waar we naartoe gaan?

Ze had geen flauw idee. Wat ze wel zeker wist was dat hetgeen haar aan het eind van deze reis te wachten stond niet prettig zou zijn. Ze sloot haar ogen, ging achteroverzitten en zette zich schrap voor wat ging komen. Ze miste haar normale bron van kracht, die haar altijd weer liet opveren.

Nikko...

Maar haar partner streed zijn eigen strijd.

08.40 UUR PDT

DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA, CALIFORNIË

Lisa duwde de brancard naar de luchtsluis die uit haar in-vivolaboratorium leidde. De enige overlevende rat bewoog in zijn proefkooi en kwam kijken toen ze langsliep, trekkend met zijn roze neus.

Het spijt me, ik kan maar één passagier van dit zinkende schip redden.

Nikko lag op zijn zij op het kussen van de stretcher. Nadat hij een lichte verdoving had gekregen, haalde hij nauwelijks meer adem. Zijn linkerpoot stak stijf naar voren doordat hij gespalkt was en vastzat aan infuusdraden met twee zakken: de ene zak bevatte vloeistof met een cocktail aan antivirale middelen en de andere plasma verrijkt met bloedplaatjes. De zakken lagen op het kussen naast de hond, om later weer aan stangen gehangen te worden.

Nikko's stretcher was een geïsoleerde brancard, strak verzegeld onder een doorzichtige kap met een eigen zuurstofvoorziening. De zuurstof kwam uit tanks die aan de onderkant waren bevestigd.

Ze duwde de brancard de luchtsluis in en wachtte tot de druk in balans was gekomen. Toen het groene lichtje aanging knikte ze naar Edmund Dent die aan de andere kant stond. Hij trok de luchtsluis-

deur aan zijn kant open en hielp haar de brancard naar de kleine vergaderruimte in het centrum van de BSL4-labs te trekken.

‘We moeten snel zijn,’ zei Edmund. ‘We hebben niet veel tijd.’

Dat beseftte zij ook.

Lindhahl was met zijn trawanten vertrokken om toe te zien op de komst van de kernbom bij de basis in de bergen en hij had de hele ploeg met atoom- en stralingswetenschappers meegenomen. Voor korte tijd was het lab voornamelijk leeg. De onderzoekers die er nog wel waren, waren collega’s van Edmund, die bereid waren een oogje toe te knijpen bij hun actie. Ze hadden allemaal Jenna leren kennen en wisten dat ze ontvoerd was, en ook dat Lindahl van plan was haar hond met straling te behandelen.

Maar hoelang zouden zij zwijgen als ze onder druk werden gezet?

Edmund hielp met het verplaatsen van de brancard naar de hoofdvluchtsluis met de ontsmettingsruimte. Aan de andere kant stond een marinier op wacht. Edmund stak even zijn arm op terwijl de marinier zich omdraaide alsof het de gewoonste zaak van de wereld was wat ze deden.

Lisa ging in haar eentje de vluchtsluis in en liet Edmund achter. Hij zou helpen haar te dekken en achter haar de vluchtsluis naar haar lab saboteren om het moment waarop Lindahl ontdekte dat Nikko vermist werd zo lang mogelijk uit te stellen.

Het ontsmettingsproces begon. De sproeiers spotten haar pak en de buitenkant van de brancard af, gevolgd door ultraviolette straling, daarna een nieuwe ronde van spuiten en drogen aan de lucht. Dat hele proces nam twintig zenuwslopende minuten in beslag.

De marinier daarbuiten keek af en toe in haar richting, maar Lisa meed het oogcontact.

Eindelijk sprong het licht op groen en mocht ze naar buiten. In de ruimte voorbij de vluchtsluis trok ze haar beschermende pak uit. Haar kleren drongen in elke lichaamsplooi en bleven plakken van het zweet, hoofdzakelijk vanwege de hitte in het verzegelde pak, maar ook uit angst voor ontdekking. Ze greep de handvatten van de brancard en duwde hem met enige moeite de grote hangar in.

‘Klaar?’ vroeg de bewaker.

Ze knikte. ‘Dank je wel.’

Korporaal Sarah Jessup – een marinier in een onberispelijk geperst uniform en kastanjebruin haar – was aan Painter toegewezen

als zijn naaste medewerkster, aangesteld met de hoogste aanbeveling van de commandant van de basis.

‘Je had het niet hoeven doen,’ zei Lisa toen ze met hun tweeën Nikko door de grotachtige ruimte duwden.

De vrouw haalde haar schouders op. ‘Ik breek de regels niet, directeur Crowe is mijn directe superior. Hij heeft uw actie mondeling goedgekeurd. Dus ik volg mijn bevel op, zoals het een goede marinier betaamt.’ Maar ze glimlachte warm naar Lisa. ‘Bovendien heb ik thuis een chocoladekleurige labrador. Als iemand zou proberen Belle kwaad te doen, zou hij daar grote spijt van krijgen.’

Lisa haalde diep adem om kalm te worden. Ze was dankbaar voor de medewerking van de korporaal. Als Jessup er niet mee had ingestemd en er niet voor had gezorgd dat zij op dit moment op wacht zou staan, zou het onmogelijk zijn geweest Nikko het lab uit te smokkelen.

En de korporaal had de zaak ook op een andere manier vergemakkelijkt.

‘Ik heb de tijdelijke quarantaineplaats volgens uw instructies opgezet,’ zei Jessup. ‘Op een plek waar weinigen aan zouden denken te gaan zoeken.’

‘Waar dan?’

Weer die zachte glimlach. ‘In de achterkamer van de kapel van de basis. De aalmoezenier is bereid ons te dekken en een eventueel onderzoek af te leiden.’

‘Laat je een priester voor ons liegen?’

Haar glimlach werd breder. ‘Geen zorg, hij is van de episcopaaalse kerk – én mijn vriend. Bovendien houdt hij net zoveel van Belle als ik... en dat moet ook, anders zou ik er nooit in toestemmen met hem te trouwen. Wie mij krijgt, krijgt Belle erbij.’

Lisa hoorde de jeugdige liefde in de stem van de korporaal en het deed haar denken aan haar eigen uitgestelde bruiloft. Ze miste Painter nu nog acuter en haar hart deed pijn.

Ze liet korporaal Jessup vooropgaan, wetend dat ze met deze escapade maar heel weinig tijd konden kopen. Uiteindelijk zou iemand gaan praten of Nikko’s schuilplaats zou ontdekt worden. Maar zelfs als dat niet gebeurde, hing over dit alles de nog veel grotere dreiging van een kernexplosie.

Omdat er na middernacht opnieuw onweer zou losbarsten, had

Lindhahl het tijdschema voor de detonatie vóór in de avond gepland. Ze zag de vurige paddenstoel al boven de bergen hangen.

De wanhoop kreeg haar in zijn greep. Iemand moest een manier vinden om dit een halt toe te roepen, voordat het te laat was.

Maar wie... en het belangrijkste, hoe?

11.43 UUR AMT

RORAIMA, BRAZILIË

In de afgelopen twee uur had Kendall in het BSL4-lab zitten werken terwijl Cutter Elwes hem scherp op de vingers keek. Ze waren allebei gehuld in helderwitte veiligheidspakken met gele luchtslangen die aan de muur vastzaten.

Kendall hield twee flesjes omhoog en las de etiketten.

```
25mcg crispr Cas9-D10A nickase mrna  
1mcg crispr Cas9-D10A nickase plasmide
```

De glazen ampullen bevatten de essentiële ingrediënten voor het bewerken van genen. Met deze instrumenten kon een onderzoeker heel precies de dubbele DNA-strengen op specifieke plaatsen verbreken en veranderingen aanbrengen. Deze flesjes werden meestal gebruikt voor transgenetische toepassingen: het inbrengen van een vreemd gen – een transgen genoemd – in de genetische code van een ander organisme.

Zoals het aanbrengen van nieuwe vleugels bij een kogelmier.

Cutter speelde zo te zien al een tijdje voor god. Hij had vreemde genen ingebracht bij gevestigde soorten. Dat was op zich niet zo heel schokkend. Die technologie bestond al bijna tien jaar en werd in laboratoria over de hele wereld toegepast om transgene wezens te creëren. Van bacteriën tot muizen tot zelfs een kolonie katten die licht gaven in het donker. Eigenlijk was het werk dat Cutter hier deed helemaal niet zo geavanceerd, zeker niet als je bedacht dat hij toegang had tot de nieuwste MAGE- en CAGE-processen, technieken die honderden mutaties in één keer konden inbrengen.

Hoewel de creaties van Cutter monsterlijk waren, stond Kendall jammer genoeg zelf moreel gezien niet zó sterk dat hij diens

werk met recht kon veroordelen. Bij het Monomeer had Kendall de inhoud van dezelfde flesjes gebruikt om zijn synthetische virus te ontwerpen. Ook zijn creatie was het resultaat geweest van transgenetische manipulatie. De transgenen die hij had ingebracht waren alleen nóg vreemder, afkomstig van een van de soorten met XNA die waren gevonden in de schimmige biosfeer onder Antarctica.

Dat laatste was essentieel voor zijn succes bij het Monomeer. Het had geleid tot de doorbraak die hem de mogelijkheid bood eindelijk de sleutel te kraken waarmee hij een leeg viraal omhulsel kon veranderen in een levend, zichzelf vermenigvuldigend organisme.

God sta me bij... ik mag Cutter niet laten weten hoe ik het gedaan heb.

Cutter kwam terug van de hoge koelkasten achter in het lab. Achter de glazen deurtjes stonden de rijen met reageerbuisjes en flesjes te glimmen. Het was de genetische bibliotheek voor zijn creaties – van zowel die uit het verleden als voor dat wat hij in de toekomst wilde creëren.

Nu had hij twee glazen buisjes, elk halfvol met een troebele oplossing.

‘In mijn rechterhand,’ zei hij, en hij tilde die arm op, ‘zit het lege, op virus gelijkende deeltje dat jij hebt gebouwd. Je volmaakte lege omhulsel.’

Kendall had het bewijs van Cutters bewering al gezien toen hij voor het eerst een uur in het lab had gezeten en zijn data had onderzocht, om zeker te weten of de man inderdaad exact hetzelfde eiwitomhulsel opnieuw had gebouwd.

Cutter hield het andere buisje omhoog. ‘En dit is mijn creatie, een uniek, priongroot stukje genetische code.’

Dus dit is wat die klootzak in mijn omhulsel wil plaatsen.

Dat Cutter het woord ‘prion’ gebruikte was zorgwekkend. Prionen waren infectieuze eiwitten die verantwoordelijk waren voor aandoeningen als de gekkekoeienziekte bij runderen en de ziekte van Creutzfeldt-Jakob bij mensen. De klinische symptomen van dergelijke infecties waren stevast neurologisch van aard, meestal tastten ze de hersenen aan. Het ergste van alles was dat deze ziekten niet te genezen en dikwijls dodelijk waren.

Cutter hield de buisjes nog iets hoger. ‘Nu moet je me laten zien hoe we ons werk kunnen combineren. Jouw omhulsel en mijn ge-

netische code.’ Hij legde de twee buisjes in één hand en gaf ze aan Kendall, die ze aarzelend aanpakte.

‘Wat doet die code van je?’

Cutter ging bestraffend met zijn gehandschoende wijsvinger heen en weer en wees naar de werktafel. ‘Je laat me eerst het bewijs zien van het concept. Laat me zien dat je succes in Californië geen toevalstreffer was.’

Aan die opmerking kon Kendall merken hoezeer het Cutter griede dat hij hem om hulp moest smeken. In plaats van te accepteren dat iemand anders iets had gepresteerd wat hij niet kon, verwierp hij Kendalls prestatie liever als stom geluk of een toevalstreffer. Zo sterk als Cutter ook was veranderd sinds hij door die leeuw was verminkt, zijn verwaandheid was volkomen intact gebleven.

‘Dat neemt evengoed wel wat tijd in beslag,’ begon Kendall tijd te rekken. ‘Ik zal een complete DNA-analyse moeten maken van jouw code om een manier te vinden hoe we hem in het omhulsel kunnen inbrengen.’

‘Die staat al opgeslagen op de computer op je werktafel.’

‘Ik wil graag zelf een complete analyse maken.’

Cutter trok een argwanende frons. ‘Waarom wil je herhalen wat al een keer gedaan is?’

‘Dat is een noodzakelijk onderdeel van mijn procedure. Ik zal waarschijnlijk jouw code moeten wijzigen, een sleutelsequentie moeten toevoegen om dat omhulsel te openen.’

Dat was in ieder geval waar.

Misschien erkende Cutter de logica van zijn bewering, want hij knikte met een zucht. ‘Ga dan maar aan de slag.’

Voordat hij zich kon omdraaien, hield Kendall hem tegen. ‘Ik heb erin toegestemd mee te werken. Kun je me niet vertellen hoe we die besmetting in Californië kunnen stoppen?’

Voordat het te laat is...

Cutter trok een gezicht alsof hij dat verzoek inderdaad overwoog. Ten slotte keek hij Kendall aan en zei: ‘Ik geef je een deel van de oplossing als jij mij meer vertelt over die sleutel die je omhulsel opent. Ik moet je zeggen dat dit me zo intrigeert dat ik misschien bereid ben wat goede wil te tonen.’

Kendall likte over zijn droge lippen. Hij zou zeer omzichtig te werk moeten gaan. Hij moest Cutter voldoende informatie geven

om geloofwaardig te zijn – de man was geen dwaas – maar niet zoveel dat hij al zijn kaarten op tafel legde.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ben je op de hoogte van alle aandacht die de media in 2014 hadden voor het Scripps Research Institute? Nadat ze hadden aangekondigd dat ze levende, zichzelf replicerende bacteriën hadden gecreëerd die nieuwe letters van het genetisch alfabet bevatten?’

Cutter kneep nadenkend met zijn ogen. ‘Je bedoelt dat ze kunstmatige nucleotidebasen in het DNA van een bacterie hebben ingebracht.’

Hij knikte. Dat was een doorbraak. Alle diversiteit van het leven op deze planeet – van slijmzwammen tot menselijke wezens – was gebaseerd op een simpel genetisch alfabet van maar vier letters: A, C, G en T. Het kwam door het husselen met die vier letters dat de overvloed aan soorten op aarde verscheen. Maar voor het eerst bouwden de onderzoekers bij Scripps een levende bacterie met twee extra letters in zijn genetische code in. Die noemden ze X en Y.

‘Ja, en?’ vroeg Cutter.

‘Ik heb net zoiets gedaan,’ gaf Kendall toe. ‘Met de CRISPR-techniek kon ik delen van oud viraal DNA ertussenuit knippen en ze vervangen door vreemde stukjes XNA. Het is exact die sequentie van XNA-genen – en geen andere – die optreedt als sleutel om het omhulsel te openen.’

‘Om leven te geven aan je creatie.’ Cutter glimlachte. ‘Dát is de reden waarom ik steeds faalde. Ik had die sleutel niet.’

En hopelijk krijg je hem ook nooit.

‘Daar had ik zelf aan moeten denken,’ zei Cutter. ‘Die virale capsid, dat perfecte omhulsel... je hebt zijn ongebruikelijke configuratie gemodelleerd door eiwitten uit XNA-genen te produceren. Dus om genetisch materiaal in dat omhulsel in te brengen, zou je natuurlijk een specifieke sequentie van XNA-markers nodig hebben, zodat het omhulsel het kan accepteren.’

‘Een sleutel die op het slot past,’ zei Kendall. ‘Dat was mijn doorbraak.’

Althans, een deel ervan.

‘Geniaal, Kendall. Ik ben onder de indruk van je.’

‘Dus als je tevreden bent, kun je me dan meer details geven over de remedie?’

Het was Kendalls enige hoop. Als hij de oplossing zelf kon uitvoeren, zou hij die klootzak misschien het recept voor het vullen van de virale capside niet hoeven te geven.

‘Dat is redelijk,’ vond Cutter. ‘Allereerst, misschien herinner je je dat ik al eerder heb gezegd dat de oplossing om je creatie te annihilieren – haar te neutraliseren – vlak onder jouw en Harringtons neus heeft gelegen. Net als jouw oplossing met de sleutel gaat het om XNA.’

‘Hoe dat zo?’

‘Wat jij je helaas niet hebt afgevraagd, is waaróm die exotische schaduwbiosfeer in Antarctica millennia lang ingekapseld is gebleven, helemaal als een hele wereld daarbuiten vrijwel weerloos is tegen die agressieve en unieke natuur.’

‘Wat is het antwoord?’

‘Geef mij de sleutel, dan geef ik jou het antwoord daarop... en de methode om de toestand in Californië in je voordeel te beslechten.’

Kendall drong niet aan, want hij beseftte dat dit alles was wat hij uit de man kon krijgen.

Cutter draaide zich weer om. ‘Ik laat je aan het werk gaan. We krijgen straks een gast die ik wil spreken.’ Hij keek achterom naar Kendall. ‘Maar ik verwacht resultaten als ik terugkom. Vertrouw me maar als ik zeg dat je me beter niet kunt teleurstellen.’

Kendall zag hem door de luchtsluis van de kamer gaan. In het hoofdlaboratorium erachter stond de reusachtige Mateo op wacht die ervoor zorgde dat Kendall bleef waar hij was.

Omdat hij geen andere keus had, begon Kendall Cutters unieke stukje genetische code te bestuderen, het materiaal dat hij in Kendalls eigen volmaakte genetische afgiftesysteem wilde inbouwen.

Maar wat was het? Wat was de bedoeling ervan?

Als ik dat zou kunnen ontdekken, vind ik misschien ook een manier om hem te stoppen.

En in ieder geval zou het werken aan deze code het moment uitstellen waarop hij Cutter ten slotte de waarheid moest vertellen: dat de sleutel die hij zo vurig begeerde buiten zijn bereik lag. Kendall kon hem hier niet reproduceren. Om die sleutel te maken zou hij eerst de lymfocyten moeten hebben van één enkele soort in die biosfeer. Het XNA daarvan was zo uniek dat het in geen enkel

lab gesynthetiseerd kon worden. Er was een levend monster voor nodig om die sleutel te bouwen.

Maar hoelang kan ik dat geheimhouden?

Vooralsnog was het enige wat hij kon doen tijdrekken, zo lang als hij kon.

Maar met welk doel? vroeg hij zich af. Wie kan mij helpen?

11.55 UUR

Painter stond in de verzengende middagzon op een asfaltweg in een verre uithoek van de internationale luchthaven van Boa Vista. Hij keek naar de lucht en beschermde zijn ogen met zijn goede arm. Zijn andere arm hing in een mitella. De wond was opnieuw verbonden.

De luchthaven lag maar twee mijl buiten de stad en deelde zijn faciliteiten met de Base Aéra de Boa Vista, het plaatselijke contingent van de Braziliaanse luchtmacht. Dit deel van het terrein werd zelden meer gebruikt, zoals bleek uit het onkruid dat tussen de spleten in het asfalt groeide. Er was geen landingsbaan, alleen een parkeerplaats met een rij oude, verwaarloosde hangars en bijgebouwen, die al lang geleden in verval waren geraakt.

De huidige luchtmachtbasis was verhuisd naar modernere faciliteiten aan de andere kant van de luchthaven. Maar deze locatie kwam tegemoet aan Painters behoefte omdat het ver van het reguliere verkeer lag, uit het zicht van de meesten. Een kleine groep soldaten van de Braziliaanse luchtmacht bewaakte de toegang tot het terrein en hield nieuwsgierige personen op een afstand.

Drake liep ongeduldig achter hem te ijsberen terwijl zijn teamgenoten, Malcolm en Schmitt, in de schaduw van een van de hangars zaten.

‘Daar komen ze aan,’ zei Painter, die een zilvergrijs toestel in het oog kreeg. Het kwam aanvliegen door een lucht die zo blauw was dat het pijn deed aan de ogen.

‘Waar bleven ze zo lang, verdomme!’ foeterde Drake.

Painter gaf geen antwoord. Hij wist dat het korte lontje van de marinier voortkwam uit frustratie. Drake voelde zich blijkbaar verantwoordelijk voor de ontvoering van Jenna omdat hij haar in dat café had achtergelaten. Dat was zijn schuld niet, maar het hielp

niet om dat tegen hem te zeggen. De marinier bezat een strikte erecode. Toch vermoedde Painter dat de ware reden voor Drakes ongerustheid meer persoonlijk was dan professioneel. Tijdens deze vuurproef was er een hechte band tussen hem en Jenna ontstaan.

Drake kwam naast hem staan, ook met zijn hand boven zijn ogen tegen de zon.

Het knipperende lichtje naderde met hoge snelheid. Het vliegtuig kwam ingevlogen vanaf de *uss Harry S. Truman*, een supervliegdekschip uit de *Nimitz*-klasse, dat oefeningen hield in het zuidelijke deel van de Atlantische Oceaan.

Terwijl Painter toekeek, veranderde de stand van de dubbele propellers van verticaal naar horizontaal, waardoor het vliegtuig vertraagde en getransformeerd werd tot een helikopter. Het toestel was hetzelfde als zijn grotere broer, de *MV-22 Osprey*, die Painter van de Californische kust naar de marinebasis in de bergen van de Sierra Nevada had overgebracht. Dit vliegtuig was de nieuwe *Belle V-280 Valor*, soms wel Zoon van *Osprey* genoemd, vanwege het kleinere, slankere ontwerp. Het functioneerde voornamelijk als verkenningsvliegtuig en kon een snelheid tot bijna driehonderd knopen bereiken, wat gelijkstond aan een bereik van achthonderd zeemijlen.

Perfect voor waar zij naartoe moesten.

De *Valor* bleef boven hen hangen en begon te dalen. Painter en Drake trokken zich terug over het gebarsten asfalt – of preciezer gezegd, ze werden naar achteren gedreven door de wind van de twee propellers. De *Valor* landde even soepel als een mug op een blote arm. Hij maakte niet zoveel lawaai als je zou verwachten, vanwege de stealth-technologie die in het ontwerp was ingebouwd en die het gebulder van de motor dempte.

Het luik aan de zijkant ging open.

Kat had woord gehouden en meer mannen meegestuurd; een drietal extra mariniers sprong naar buiten, met pantservesten aan en helmen op. Drake en zijn teamgenoten begroetten hun kameraden en grepen elkaar gebroederlijk bij de armen.

De getaande leider van het ondersteuningsteam beende naar Painter toe. ‘Ik heb gehoord dat u wat problemen hebt gehad, meneer,’ sprak hij met een licht Spaans accent. ‘Ik ben sergeant Suarez.’ Hij gebaarde naar de twee mannen naast hem, een gespierde zwarte

marinier met staalharde ogen en een reus van een kerel met rood haar. ‘Korporaals Abramson en Henckel.’

Painter schudde hun om beurten de hand. ‘Dank voor jullie hulp.’

Suarez keek naar het vliegtuig. ‘De Valor is een geweldig vogeltje. We moeten een beetje dicht op elkaar zitten, maar dat lukt wel.’ De sergeant keek op naar de felle zon. ‘Warm dagje vandaag, hè?’

Hij knikte.

En het zou waarschijnlijk nog heter worden... in meer dan één opzicht.

30 APRIL, 16.03 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

Gray stond in de voorste cabine van de reusachtige sneeuwkruiser en leunde op de rugleuning van de bestuurdersstoel. De brede voorruit bood een panoramisch zicht op het voorbijglijdende terrein van het grotachtige Colosseum. In het afgelopen uur waren ze langzaam door het hart van deze stenen delta gereden, zich een weg banend door het versteende woud dat overal om hen heen oprees.

Momenteel reed de kruiser langs de rand van een groot meer. Het was zo groot dat de overkant ervan niet zichtbaar was, zelfs niet met de zes felle koplampen van de kruiser die elk de omvang hadden van het deksel van een mangat. Hun weg werd voldoende helder verlicht zodat ze hun nachtbril niet nodig hadden.

Aan de randen van het meer groeiden hoge, lijkwitte rietstengels, gekroond met wuivende, lichtgevende helmdraden. Maar deze planten – of misschien waren het dieren – stonden op steltachtige poten en ze waadden weg toen ze naderden. Stella zei dat de bioluminescentie van deze rietpluimen het insectenleven aantrok en de onvoorzichtige beestjes grepen met hun zuurhoudende tentakels.

Niet alleen het riet week uit voor de kruiser. Hun felverlichte doortocht trok de aandacht van het leven hierbeneden, maar hun omvang en het harde, grommende geluid van de motoren schrikten de meeste roofdieren af en verjoeg de angstigere soorten.

Kowalski zat achter het stuur. Meerijden met deze grote kerel, in wat voor voertuig dan ook, was over het algemeen een zenuwslopende ervaring, maar Kowalski had een lange geschiedenis als bestuurder van vrachtwagens en hij bezat onmiskenbaar waanzin-

nige vaardigheden in het omgaan met deze kruiser. Hiermee bewees hij zijn talent voor het manoeuvreren met het monsterlijke apparaat over het ruige terrein. Hij mocht dan weinig geluk hebben bij de vrouwen, zijn affiniteit met gemotoriseerde voertuigen compenseerde dat volledig.

Met de stomp van een smeulende sigaar tussen zijn tanden geklemd, concentreerde Kowalski zich op het schakelen terwijl hij de kruiser over een hoop gevallen stenen stuurde. Het vijftien meter lange gevaarte helde opzij terwijl de enorme banden over de stenen ploegden.

‘Kijk uit,’ waarschuwde Gray.

‘Laat het aan mij over,’ mopperde Kowalski. ‘Ga maar vragen hoe ver het nog is. Het is geen kwestie van hoeveel kilometers op een liter brandstof... dit ding loopt meters op een liter brandstof. De tank is binnenkort leeg.’

Als bewijs tikte hij met zijn dikke vinger op de brandstofmeter, die liet zien dat ze verraderlijk dicht bij het rood zaten.

Dat was niet best.

Hoewel het leven hierbeneden de kruiser grotendeels negeerde, verstoorde de dreunende doortocht alles in zijn kielzog en dat maakte het nu nog riskanter om de bescherming ervan te verlaten.

Toen het voertuig over de stapel keien heen was, liet Gray Kowalski alleen verder rijden en bukte zich om een korte ladder af te dalen die in het grote ruim uitkwam. Deze lagergelegen ruimte was ooit in twee verdiepingen verdeeld geweest, maar blijkbaar had iemand hem lang geleden omgebouwd tot één grote cabine. De oorspronkelijke banken die langs de zijkanten stonden, waren er nog wel. Aan de achterkant zat een klep die neergelaten kon worden om troepen te droppen.

Hij zag Jason en Stella naast elkaar zitten. Ze praatten zachtjes en zo te horen gaf zij biologieles. Hij liep naar Harrington toe, die met zijn ellebogen op zijn knieën en gebogen hoofd somber aan de andere kant van de cabine zat.

‘Professor,’ zei Gray, ‘de diesel begint op te raken. Hoe ver is het nog naar het station bij de Achterdeur?’

Harrington keek op. Zijn gezicht was mat en vermoeid, en zijn ogen stonden strak en zorgelijk. Het leek alsof hij tientallen jaren ouder was geworden tijdens de tocht vanaf Kaap Hel. ‘Niet ver. De

Achterdeur ligt aan de andere kant van het Colosseum. Je kunt het niet missen.'

Er klonk een luid gekrijs en toen een klap boven op de kruiser. Klauwen krasten over het dak – en vielen toen weer weg.

Het zou goed zijn als we daar snel aankomen.

Harrington keek bezorgd naar zijn dochter. Hij boog zich naar Gray toe en greep hem bij de knie. Enigszins verhit fluisterde hij: 'Als er iets misgaat, zorg dan dat je haar hier weg krijgt.'

'Ik zal mijn best doen,' beloofde hij.

Die woorden leken Harrington weinig troost te bieden.

Om de gedachten van de man af te leiden, ging hij naast hem zitten en maakte een gebaar waarmee hij de hele kruiser omvatte. 'Wat voerde admiraal Byrd hier eigenlijk uit?'

'Ik denk dat hij hier kwam om te zoeken naar een geheime basis voor nazi-onderzeeërs en dat hij toen deze plek vond. Ik kan alleen met zekerheid zeggen dat hij in 1946 in Antarctica aankwam, een jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog. Hij werd vergezeld door dertien schepen, meer dan twintig vliegtuigen en bijna vijfduizend man.'

'Vijfduizend... waarom zoveel?'

'Het heette Operatie Highjump. Het officiële verhaal was dat Highjump een pooltraining was, met daaraan verbonden een missie om het continent in kaart te brengen, maar de meeste doelen van zijn expeditie waren topgeheim. Later heeft het tot een reeks kernexplosies geleid. Ik denk dat de stropdassen die de leiding hadden over Byrds expeditie hebben geprobeerd deze plek af te sluiten. Ze zeggen dat Byrd na die expeditie niet meer dezelfde was, dat hij veranderd was, teruggetrokken en ziekelijk. Sommigen weten het aan de tijd die hij jaren eerder alleen op het ijs had doorgebracht, maar ik vraag me af of het niet door deze plaats zelf kwam.'

Je hoefde Harringtons eigen gejaagde, angstige ogen maar te zien om te snappen wat hij bedoelde.

'Misschien hadden we deze grotten nooit moeten terugvinden,' zei de professor. 'Misschien hadden we acht moeten slaan op Darwins wijsheid om dit geheim begraven te houden en er met onze vingers van af te blijven.'

Voorin brulde Kowalski naar hen. 'Jullie kunnen beter even komen kijken!'

De urgentie in zijn stem joeg iedereen overeind en ze dromden allemaal naar de voorste cabine. Harrington liet zich met een plof in de bijrijdersstoel vallen.

Voor hen blokkeerde een uitgestrekt moeras de weg, met stroompjes, poelen en her en der watervallen. Het grote versteende woud achter hen was uitgedund tot slechts een handjevol eenzame wachters. Boven hen wezen stalactieten van het plafond naar beneden.

Door het hele moerasland strekten zich velden met het fosforescerende riet uit, die zelfs de duisternis voorbij het schijnsel van hun koplampen verlichtten. Overal in dit veld bewogen vreemde wezens. Wadende vogels vlogen op met hun leerachtige vleugels en vluchtten weg voor de komst van het grommende, rokende bakbeest van een kruiser. Door het riet sjokten nauwelijks te onderscheiden schimmen; hun aanwezigheid was alleen merkbaar door het bewegen van het riet. Via de oevers glibberden, sprongen en kropen andere beesten uit de weg. En al die tijd drongen gekrijs, gejangk en gezang door in hun stalen cocon, alsof al het leven hierbeneden de lawaaige indringer in hun midden wilde uitdagen.

Maar dat alles was niet de reden waarom Kowalski had geschreeuwd.

Grays mond viel open toen hij het schouwspel voor hen zag.

Mijn god...

Over deze overstromde savanne liep een kudde enorme beesten, wel honderd of meer in getal, allemaal met de omvang van wolharige mammoeten. Ze bewogen zich voornamelijk op vier poten voort, maar af en toe verhief er één zich als een beer op zijn achterpoten en liep zo een paar stappen, waarschijnlijk om de omgeving te overzien of er gevaar dreigde, waarna hij zich weer op zijn voorpoten liet vallen. Ze hadden een korte slurf, korter dan die van een olifant. Met deze aanhangsels grepen ze het riet vast, trokken het uit en begonnen langzaam te kauwen, even methodisch als een herkauwende koe.

‘Zien jullie het mos dat langs hun flanken groeit?’ zei Stella.

Gray kneep met zijn ogen. Hij dacht dat die grote, rommelige matten die langs hun gespierde lijven hingen, vacht waren, zoals bij mammoeten. Alleen gaf dit groeisel een zacht licht af in een caleidoscoop van kleuren.

‘Wij denken dat het mos en deze beesten, die we *Pachycerex fe-*

rocis hebben genoemd, in een symbiotische relatie tot elkaar staan. De *Pachyceri* gebruiken hun lichaamswarmte om die veranderingen van kleur af te geven als een manier om binnen de kudde te communiceren.’

‘Zoals vuurvliegjes in een weiland,’ zei Jason, wat hem een glimlach van Stella opleverde.

Kowalski was minder gecharmeerd. ‘Maar deze vuurvliegjes kunnen je doodstampen, lijkt mij.’ Hij keek opzij naar de professor die naast hem zat. ‘Wat doen wij? Is het veilig om door te rijden?’

‘Gewoon langzaam aan. De koplampen zullen hen waarschijnlijk voldoende in verwarring brengen om ons erlangs te laten.’

Voor een soort die met zacht licht communiceerde, moest deze kudde wel denken dat de kruiser naar hen schreeuwde, als een soort toendoofheid bij deze leden van de species.

‘Ze hebben ons in het verleden nooit lastiggevallen,’ vervolgde Harrington. ‘Maar ik heb nog nooit zo’n groot aantal bij elkaar gezien. We zagen ze wel hier en daar en ze lieten ons met rust, zeker als we fel licht voerden.’

‘Misschien is het nu het paarseizoen,’ zei Stella. ‘En is dit hun paargrond.’

‘In dat geval,’ zei Kowalski, ‘is het beter dat niemand daarbuiten foute gedachten krijgt en meent dat hij deze stevige dame van ons kan bestijgen. Platgedrukt worden door een geile olifant is niet de manier waarop ik van plan ben dood te gaan.’

‘Doe wat de professor zegt,’ waarschuwde Gray. ‘Verdergaan, maar in een behoedzaam tempo.’

Kowalski mopperde wat binnensmonds en nam gas terug. Ze reden met een grote boog door het ondiepe water om uit de diepere poelen van het overstroomde terrein te blijven. De *Pachyceri* liepen slingerend uit de weg, een paar snoven naar hen alsof ze hen berispten voor de lompe inbreuk op hun terrein. Ze rolden langs één exemplaar dat zo groot was dat hij aan de zijkant van de cabine naar binnen kon kijken en de vreemdelingen daarbinnen aanstaren.

‘Wijsneus,’ zei Kowalski. Hij keek om voor een reactie. ‘Snap je wel... wijsneus.’

Stella en Jason kreunden.

Gray hield de achteruitkijkspiegels in de gaten, om zeker te weten dat geen van de beesten tot een aanval overging. Hij was er niet

gerust op dat zelfs die stevige kruiser bestand zou zijn tegen een aanval door één of meer van deze reusachtige beesten.

Terwijl hij de omgeving in de gaten hield, werd zijn aandacht getrokken door een lichtflits in de spiegel, veel feller dan het schijnsel van de kudde. Het kwam van verder naar achteren, waar het versteende bos dichter was. Toen zag hij links nog een paar lichten, als ogen van xenonlicht. En even later kwam er een derde paar bij.

Grays vingers klemden zich om de rugleuning voor hem.

‘We hebben gezelschap.’

16.32 UUR

Geen wonder dat het zo lang duurde om die rotzakken in te halen...

Dylan Wright stond achter de bestuurder van het grootste amfibische rupsvoertuig en staarde naar het uitgestrekte moerasland en de dreunende kudde *Pachyceri*. Rechts in de verte trok een ander voertuig een fel lichtspoor langs de rand van de lichtgevende kudde, als een komeet die een boog maakte over de vloer van de donkere grot.

Ze hebben die oude sneeuwkruiser van Byrd dus weer aan de praat gekregen.

Dat moest anderhalf jaar geleden zijn gebeurd, nadat Dylan en zijn mannen Kaap Hel waren ontvlucht. Maar het maakte niet zoveel uit. Die kruiser was aan het land gebonden en kon de snelheid en de amfibische wendbaarheid van een CAAT niet evenaren, vooral niet die van de kleinere.

Bovendien waren de kansen in Dylans voordeel: drie tegen één. En nog afgezien daarvan, hij was met zijn team in de meerderheid en ze hadden ook meer vuurwapens, waarschijnlijk in dezelfde verhouding.

Dylan raakte het oortje van zijn radio aan en sprak met de kleinere CAATS aan weerszijden van hem. ‘McKinnon, naar de rechterflank, Seward, naar links. Neem ze in de tang. Ik ga ze met ons grote CAAT in hun reet zitten.’

Hij kreeg bevestigende reacties van beide mannen.

‘Erachteraan!’ beval hij, en hij proefde de bekende jachtlust achter in zijn keel.

Nu gaan we er een eind aan maken.

Jason zat met zijn getrokken wapen naast Kowalski, terwijl de sneeuwkrUISer door het moeras scheurde. Daarbij verpletterde hij het riet en joeg hij het wild op, terwijl hij de grote obstakels op hun weg ontweek, met name de *Pachyceri*. De grote beesten trompetterden in protest en maakten zich rennend uit de voeten, zo goed als ze konden. Kowalski liet het grote gevaarte zigzaggen om de afgedwaalde exemplaren niet te raken – minder uit bezorgdheid voor de dieren, maar uit vrees dat een botsing hun voertuig meer schade zou berokkenen dan de dikhuiden.

De sneeuwkrUISer raakte een richel, schoot omhoog en vloog op een akelige manier door de lucht, maar kwam toch met een klap weer op zijn enorme wielen terecht.

Jason klemde zich aan zijn armleuning vast terwijl hij oplettend uit het raam bleef kijken. Aan de andere kant van de cabine zat Stella in elkaar gedoken op een klapstoeltje achter Kowalski, met haar ogen strak op de linkerkant van de krUISer gericht.

Rechts flitsten lichten op in het donker.

‘Daar zijn ze, aan stuurboord!’ brulde Jason, hard genoeg zodat Gray het in de cabine beneden kon horen.

‘Hier ook!’ echode Stella.

Aan weerskanten van de voortdenderende krUISer verschenen de lichtstralen uit de koplampen. Ze raceten op ongeveer dertig meter afstand achter hen aan. Ze gingen harder en bewogen soepeler dan hun eigen logge gevaarte. De kleinere CAATS probeerden hen blijkbaar in te halen en te vertragen. Het grote exemplaar bleef achter hen, maar kwam snel naderbij op zijn drijvende rupsbanden die het mogelijk maakten over het wateroppervlak vooruit te komen.

‘We moeten sneller gaan,’ mompelde Jason binnensmonds.

Kowalski hoorde hem. ‘Ik rij plankgas, man. Tenzij jij wilt uitstappen en duwen, meer zit er niet in.’

Jason wisselde een zorgelijke blik met Stella. Ze konden deze jagers niet voor blijven.

De CAATS die naast hen reden begonnen dichterbij hen toe te kruipen om hen in de tang te nemen en hun de weg af te snijden. Er klonk geweervuur. Kogels sloegen in de zijkant van de krUISer in en ketsten af op de voorruit. Het dikke glas hield het – voorlopig. De

kruiser was gebouwd voor het ruige landschap van Antarctica, om lawines en vallende stukken ijs te doorstaan, maar deze naoorlogse technologie had zijn grenzen.

Ze moesten uit deze klem zien te komen. Het was nu of nooit. De jagers waren nu zo dichtbij als ze hen durfden te laten komen.

‘Maak je gereed!’ schreeuwde Jason naar Gray beneden.

Stella wees voor haar en naar links. ‘Die daar... die moet je hebben!’

Jason knikte en brulde: ‘Bakboord! Er is een grote stier aan bakboord!’

‘Doe het!’ riep Gray terug.

Kowalski boog zich over het stuur van de kruiser. ‘Hou je goed vast!’

16.35 UUR

Gray had zich vastgesnoerd in de laatste stoel in de cabine, met zijn gezicht naar de achterkant van de kruiser. Harrington zat net zo stevig vast op de zitplaats tegenover hem.

Plotseling maakte de sneeuwkruser een scherpe bocht naar rechts, schoot opzij en begon op twee banden over te hellen. Het rubber krijste over de natte rotsen en de kruiser wankelde bij die draai griezelig naar rechts en de achterkant maakte een zwaai naar bakboord.

Gray hield zijn adem in, straks zouden ze nog omslaan – maar ten slotte herstelde de kruiser zich en viel hij terug op alle vier de banden.

‘Nu!’ schreeuwde hij naar Harrington.

De professor sloeg op een grote zwarte knop boven zijn zitplaats.

De vergrendeling aan de bovenkant van de achterwand sprong los en de achterdeur viel open als een loopplank. Het uiteinde klapte op de grond en de loopplank werd rammelend door de kruiser meegesleurd. Hij stuitte over de grond van de grot en sleepte door de ondiepe poelen en stroompjes.

‘Dat moet hem zijn!’ brulde Harrington om zich verstaanbaar te maken boven de herrie van het staal op de stenen en het getoeter van de geschrokken kudde uit.

De professor wees naar een uitzonderlijk grote *Pachycerex* die vanuit de achterdeur in het zicht kwam. Hij rende trompetterend van woede met hen mee. De heuphoogte van de stier was wel een derde hoger dan bij de andere. Achter het enorme beest racete het kleine rupsvoertuig dat probeerde de plotselinge manoeuvre van de grote kruiser op te vangen.

Gray hief zijn sonische geweer en richtte op het achterste van de enorme stier. Hij wachtte tot het achtervolgende voertuig naast het beest reed – en vuurde.

De terugslag van het akoestische geweer knalde tegen zijn schouder en het effect van de stoot was zo sterk dat het pijn deed aan zijn tanden. De sonische kogel raakte de flank van de stier. Dat kon hij zien doordat de huid donkerrood oplichtte en toen plotseling opflakkerde als een blauwe klodder, alsof Gray met een paintball op zijn zijkant had geschoten.

De stier verhief zich loeiend op zijn achterpoten en draaide weg van het lawaai en de pijn. Hij liet zich weer op zijn voorpoten vallen en rende in de tegenovergestelde richting – recht op het rupsvoertuig af dat aan die kant naast hem reed.

De stier koelde zijn woede op deze indringer in de kudde. Hij liet zijn kop zakken en gaf het voertuig een enorme dreun van bot op staal in de flank, waardoor het van zijn rupsbanden werd gegoooid, door de lucht vloog en kantelde. Het kwam op zijn zij aan de andere oever van de poel neer en gleed knarsend en met een regen van vonken verder.

Eentje uitgeschakeld.

In de wetenschap dat ze in de minderheid waren, had Gray het plan bedacht om deze harde wereld in te zetten als wapen tegen de achtervolgers.

Nu trok Kowalski de kruiser weer in de richting van de botsing, waar een opening in de flank was ontstaan. De achterkant begon opnieuw te slingeren en Gray, die keihard tegen de stoelriemen werd gegoooid, verloor bijna zijn greep op het geweer. De kruiser was losgebroken uit de greep van de tang en denderde langs de plek van de botsing. Achter hen liet het grote rupsvoertuig zich terugzakken. Gray staarde naar de vervagende koplampen in de verte en voelde dat zijn opponent daar aan boord zat.

Kom maar op jij...

Door de neergeklapte achterdeur van de sneeuwkranser ving Dylan een glimp van een schimmige gedaante op. In het felle licht van zijn koplampen zag hij daarbinnen iemand met riemen vastgesnoerd zitten die een lang geweer bij zich had. Hoewel het te ver weg was en het moment te kort om hem goed te kunnen zien, herinnerde Dylan zich de man die een etmaal geleden nog op een sneeuwmobiel zat en op zijn Twin Otter had geschoten, en daarbij bijna het vliegtuig had uitgeschakeld. Dat moest diezelfde Amerikaan zijn.

Die rotzak had het dus overleefd... en het station weten te bereiken.

Er kwam iets van respect bij hem op. Nu snapte hij hoe het kwam dat Harrington hem aldoor ontglipte. De oude man had hulp gekregen van een zeer competent iemand.

Dylan betastte de achterkant van zijn Howdah-pistool en klemde zijn vingers om de antieke, houten greep, klaar om de uitdaging aan te gaan.

Toen ze bij de plek van de botsing kwamen, ging de chauffeur van hun grote amfibische rupsvoertuig langzamer rijden. Het kleinere voertuig lag op zijn zij in een eiland van licht en de banden draaiden nog nutteloos na. De loopplank was door de klap opengescheurd. Binnen in de cabine flitste geweervuur.

Er leefde nog iemand. Hij vocht nog.

En niet zonder reden.

Door dat openstaande luik drong de wereld van Kaap Hel – geïrriteerd en kwaad vanwege de chaos – de omgevallen cabine binnen in een tumult van vlees en zuur. Slaande, kruipende en glibberende schimmen verdrongen elkaar, de ene over de andere heen, vermoedelijk aangetrokken door het bloed van de gewonden daarbinnen. Eén man wist zich strompelend en worstelend door dat dodelijke tij heen naar buiten te werken. Er zat iets ruws en spinachtigs op zijn schouder en nek dat met zijn lange poten in zijn vlees drong en zich daar stevig in verankerde.

Het was Seward, de teamleider van die ploeg. De man worstelde zich tussen de rietstengels door in de richting van de naderende koplampen en hief zijn arm op in een stille smeekbede.

‘Meneer?’ vroeg de chauffeur, die nog steeds afremde.

Toen zwiepte een grote, donkere schaduw over de lichtgevende toppen van het riet en spietste de man door zijn ribben, tilde hem van de grond en droeg hem weg.

Er waren nog drie mannen aan boord van het gecrashte voertuig geweest.

Maar inmiddels was alle geweervuur daarbinnen gedoofd.

Ze konden niets voor hen doen.

Dylan richtte zijn aandacht weer naar voren en wees naar de zich verwijderende achterkant van de sneeuwkruiser. Hij had nog altijd een missie te voltooien.

‘Doorrijden.’

16.39 UUR

Gray bewaakte de open achterdeur met zijn geweer. De deur was te beschadigd om hem te kunnen sluiten. Het uiteinde van de loopplank stuiterde en vonkte terwijl hij achter de kruiser aan over de vloer van de grot werd meegesleept. Blootgesteld aan de elementen liep de cabine een groot risico. Hij vuurde met zijn sonische geweer naar elke schaduw die te dicht in de buurt kwam, maar de hoge snelheid waarmee het gevaarte doordenderde, de uitlaatgassen die het uitbraakte en de brullende motoren, waren hun beste verdediging.

Toen snerpte een schrille fluittoon door de kakofonie.

Het was Kowalski, die hard op de claxon drukte.

Wat nou weer?

Gray keek om en zag Jason en Stella van de ladder naar beneden komen.

‘Kowalski heeft je nodig!’ schreeuwde Jason en knikte naar Stella. ‘Wij bewaken de cabine.’

De jonge vrouw kwam bij Harrington staan. ‘Jij moet ook gaan, vader.’

‘Wacht.’ De professor had een oude verrekijker uit de tijd van de Tweede Wereldoorlog gevonden en staarde in het donker. Hij liet hem zakken en wees. ‘Het ziet ernaar uit dat Wright bij ons vandaan rijdt.’

Gray draaide zich om en zag dat Harrington gelijk had.

De koplampen van het rupsvoertuig draaiden weg van de kruiser en maakten een bocht naar links. Het voertuig reed verder het moeras in, naar de duisternis achter in de grot van het Colosseum.

Waar gaat hij naartoe?

Harrington maakte een gebaar met zijn verrekijker. ‘Ik zag dat er iets op dat grote CAAT was bevestigd. Het zag eruit als...’

Een gigantische donderslag overstemde zijn laatste woorden en weerkaatste door het hele grottenstelsel. Even vielen het gekmakende gekrijs en geschreeuw van het leven daarbuiten stil. Het klonk ver weg.

Terwijl het gerommel wegzakte keek Gray Harrington aan. ‘Waren dat jouw bunkerkrakers?’

De angst greep Gray bij de strot.

Had Wright zojuist het einde van deze tunnels laten instorten?

Harrington had grote ogen opgezet – maar vanuit een andere angst. ‘Nee. Als die enorme bommen waren afgegaan zou de klap véél luider zijn geweest en zou dit hele grottenstelsel schudden.’

Wat was het dan?

De professor gaf antwoord op zijn onuitgesproken vraag. ‘Ik denk dat Wright kleinere explosieven heeft laten afgaan, voldoende om een gat te blazen door het station van Kaap Hel.’

‘Waarom zou hij dat doen?’

Harrington wees naar het verdwenen grote rupsvoertuig. ‘Dat probeerde ik je te vertellen... Hij had een grote schotel op het transport vastgesjord, gedeeltelijk met zeildoek afgedekt. Ik denk dat het een LRAD was. Hij had vier keer de omvang van de schotels die het station bewaken.’

Gray tuurde naar de koers die Wright door de grot had ingeslagen; die leidde naar de diepere delen van deze verloren wereld. En plotseling begreep hij het plan van Wright.

Hij zag voor zich hoe er een gat was geblazen in de bovenbouw van Kaap Hel, waardoor deze biosfeer open kwam te liggen naar de grote bovenwereld. *Als Wright ver genoeg in dit stelsel doordrong en dat enorme geluidskanon op de monding van deze tunnels richtte...*

‘Hij is van plan deze wereld open te gooien,’ realiseerde Gray zich hardop. Hij zag voor zich hoe het geluidskanon de schepsels van dit land naar die zojuist opgeblazen uitgang zou jagen.

Harrington keek alsof hij misselijk werd. ‘Als deze agressieve XNA-soorten op ons gevestigde ecosysteem worden losgelaten, is de schade die ze zullen toebrengen niet te overzien.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Waarom zou iemand dat willen doen?’

‘Dat is een vraag voor later,’ zei Gray. ‘Wat we nu moeten doen is zorgen dat dat nooit gebeurt.’

Stella knikte. ‘Als we de Achterdeur kunnen bereiken en de bunkerkrakers laten afgaan zodat de tunnels aan de andere kant instorten, kunnen we de boel hier nog steeds afsluiten. Ook als Wright dat enorme geluidskanon inzet.’

Dat was hun beste hoop.

De claxon van de kruiser klonk weer, nu met een aanhoudend geloei om aandacht.

Gray wees naar de stuitende achterklep en schreeuwde om zich verstaanbaar te maken. ‘Jason, Stella! Laat niets naar binnen komen!’

Als Harrington gelijk had mochten ze zich door niets laten ophouden.

Toen Jason en Stella knikten, haastte Gray zich naar de voorkant van de kruiser, met de professor in zijn kielzog. Hij sprong de ladder op en hielp Harrington de bovenste cabine in.

Kowalski keek kwaad achterom en liet de ketting van die loeiende claxon los. Eindelijk stopte het. ‘Dat werd tijd.’ Hij wees met zijn zware arm naar voren. ‘Prof, is dat jouw Achterdeur?’

De lichtbundel van de enorme koplampen van de kruiser boorde zich door de duisternis en onthulde een installatie die als een soort stalen eendenmossel hoog tegen de achterste muur geplakt zat. De kabels van de gondel langs het plafond liepen naar beneden, naar deze kleine basis. Te oordelen naar de onderling verbonden reeks kistachtige ruimten en dichte tunnels zou je het ten onrechte voor een gestrand ruimtestation kunnen houden.

‘Dat is het substation,’ bevestigde Harrington. ‘We hebben het in een natuurlijke spleet ingebouwd, een barst die bijna helemaal naar de oppervlakte loopt. Voor dat laatste stuk hebben we een tunnel naar boven geboord.’

En daarmee was er een achteruitgang gecreëerd.

‘Dan hebben we een probleem.’ Kowalski liet zijn arm zakken en vestigde hun aandacht op het terrein recht voor hen.

Tussen hun kruiser en de Achterdeur doorsneed een brede zijrivier hun pad. Kolkend en schuimend zocht hij zich een weg tussen scherpe rotsen en stalagmieten door. Hij leek te diep voor de sneeuwkruiser om op eigen kracht over te steken.

Maar het was niet hopeloos – tenminste, niet helemaal hopeloos. ‘Wat vinden jullie ervan?’ vroeg Kowalski.

Links van hen liep een oude brug van hout en staal over de rivier. Tijdens hun tocht door het Colosseum hadden ze hier en daar meer overblijfselen van overspanningen in dit waterige landschap gezien. Ze waren waarschijnlijk gebouwd door de Amerikanen die hier voor het eerst op ontdekkingsstocht waren geweest. Dat moest een uitdagende onderneming zijn geweest.

Gray herinnerde zich het verhaal van Harrington over Operatie Highjump. Geen wonder dat Byrd zoveel schepen, vliegtuigen en mankracht nodig had gehad. Je hier beneden wagen was te vergelijken met een onderzoek naar het Marsoppervlak.

Terwijl de kruiser in de richting van de brug dreunde, kreeg Gray in de gaten dat verscheidene dwarsbalken die de overspanning vóór hen vormden, verrot waren of lang geleden waren weggevallen. Hij zag ook de ruïnes van de andere bruggen voor zich.

‘Denk je dat hij ons zal houden?’ vroeg Kowalski.

Harrington beet op zijn onderlip. Hij zocht kennelijk naar een reden om optimistisch te zijn. ‘Deze oude schragen moeten oorspronkelijk zijn gebouwd om het gewicht en de omvang van Byrds sneeuwkruiser te dragen.’

Maar dat was wel zeventig jaar geleden.

Toch zag Gray geen andere optie. De Achterdeur lag nog driehonderd meter verder. Om het station op tijd te bereiken en Wright te stoppen, hadden ze de snelheid van de kruiser nodig – en ook zijn betrekkelijke veiligheid.

‘We zullen het moeten riskeren,’ zei Gray. ‘Met voldoende momentum kunnen we er misschien overheen vliegen voordat hij onder ons instort.’

‘Jij bent de baas,’ zei Kowalski.

De grote man maakte weer meer vaart met de kruiser en gebruikte de laatste dieselbrandstof die ze nog hadden om op snelheid te komen.

Gray riep naar de twee beneden: ‘Grijp je stevig vast!’

Hij overwoog Jason, Stella en Harrington uit de bus te zetten voordat ze de riskante oversteek gingen maken. Maar dat zou te veel tijd, snelheid en brandstof kosten. Bovendien, als alles naar de hel vloog, was het niet veiliger om hen hier achter te laten dan wat ze nu probeerden te doen.

Misschien zelfs minder veilig.

‘Hou je goed vast!’ brulde Gray toen de kruiser de rivier bereikte en naar de brug racete.

Gray kromp in elkaar toen de voorwielen de eerste reeks houten bielzen op reden, maar de stevige balken hielden het. Langzaam ademde hij uit, maar hij zette zich evengoed schrap voor het ergste. De kruiser schoot naar voren over de overspanning die zich vijftig lange meters voor hen uitstreckte.

In de achteruitkijkspiegel zag hij dat een aantal planken verbrijzeld werden onder hun passerende gewicht en in de ziedende muil onder hen vielen. Maar de massieve wielen rolden door over alle kleinere gaten. De kruiser kon het allemaal aan. Tot zover hadden ze de snelheid en het momentum mee.

Alleen niet het geluk.

Laag over de rivier kwam iets vurigs op hen af.

Gray ving een glimp op van waar het vandaan kwam. Een poel van licht in de verte onthulde de aanwezigheid van het tweede kleine rupsvoertuig. Het was zijn grote broer blijkbaar niet achterna-gegaan, maar juist gestuurd om hen aan te vallen.

Boven op de cabine van dat voertuig stond iemand die de gevaren hierbeneden riskeerde, met de rokende buis van een raketwerper in zijn armen.

De afgevuurde raket sloeg in de brug voor hen in, waardoor de oude bielzen explodeerden en het staal uit elkaar werd gerukt.

Niet in staat om op tijd te stoppen kwam de sneeuwkruiser bij het gat – en viel voorover in de rivier.

Deel IV

De beschaving teruggedraaid

30 APRIL, 12.45 UUR AMT
RORAIMA, BRAZILIË

Wie had kunnen denken dat zo'n klein vrouwtje zoveel moeilijkheden kon veroorzaken?

Cutter Elwes stond in de schaduw bij de rand van zijn herenhuis en zag de jonge vrouw aarzelend uit de helikopter op de top van de tepui stappen. Ze hield haar hand boven haar ogen vanwege de felle zon en trok de klep van haar honkbalpet lager. Ze droeg een loshangende blouse met een vest erover en ze had een paardenstaart.

Niet onaanterkkelijk.

Maar niets vergeleken met de schoonheid die vlak achter haar uitstapte en haar bij de elleboog pakte. Cutter glimlachte toen hij de tweelingzus van zijn vrouw zag; ze had precies dezelfde trekken als Ashuu, behalve dan dat Rahei een hart van steen had, vergeleken met de zachtaardigheid van haar zus. Ook nu toonde Rahei geen enkele emotie toen ze Cutter zag. Ze keek hem met haar obsidi-aanachtige ogen aan en trok haar gevangene mee in zijn richting.

Cutter had even tevoren een e-mail ontvangen met een scan van het paspoort van de nieuwaangekomene. Ze hadden het gevonden toen ze na haar gevangenneming haar spullen doorzochten. Een kort achtergrondonderzoek had boeiende details over zijn nieuwe gast onthuld, een vrouw die Jenna Beck heette. Ze werkte blijkbaar bij het Parkbeheer van Californië, gestationeerd bij het Monomeer waar Kendall Hess zijn onderzoeksstation had opgezet.

Dat kon geen toeval zijn.

Mateo had gemeld dat er een volhardende parkbeheerder was geweest die getuige kon zijn geweest van de ontvoering van de goede

professor. Hij had ook verteld over een vuurgevecht op een heuvel met diezelfde parkbeheerder.

Kon zij dat zijn geweest?

Interessant.

Nieuwsgierig om meer te weten te komen, stapte Cutter uit de schaduw van de grot die zijn huis beschutte. Boven hen scheen een felle zon, maar deze was niet in staat de mist weg te branden die de flanken van zijn woonstee boven op de berg omhulde.

Toen de vrouw hem in de gaten kreeg, zag hij allerlei emoties over haar gezicht gaan. Een daarvan was duidelijk en eenvoudig te interpreteren – ze had hem herkend, want haar ogen gingen even iets wijder open.

Ze weet dus wie ik ben.

Had haar ontijdige bezoek aan de basis bij het Monomeer gebeurtenissen in werking gezet die ertoe leidden dat een Amerikaans team naar Boa Vista kwam om onderzoek te doen naar een dode? Het was een vraag die nog meer vragen opriep, maar daar was straks nog tijd voor.

Hij kwam naar voren en stak zijn hand uit.

Dat negeerde ze. ‘Jij bent Cutter Elwes.’

Hij knikte even bevestigend, hij zag in dit stadium geen reden meer om eromheen te draaien.

‘En jij bent Jenna Beck,’ antwoordde hij. ‘De parkbeheerder die ons zoveel last bezorgt.’

Hij zag een zekere mate van voldoening in haar verbaasde blik. Maar ze herstelde zich vlot.

‘Waar is dr. Hess?’ vroeg ze, om zich heen kijkend. Haar blik bleef hangen bij het huis achter hem.

‘Die is veilig en wel hier. Hij doet wat werk voor me.’

Haar gezicht was een en al twijfel.

Cutter had een vraag voor haar. ‘Hoe heb je me gevonden, jufvrouw Beck? Ik heb grote moeite gedaan om bij de doden te blijven.’

De vrouw woog haar woorden voordat ze iets zei. Ze tilde uitdagend haar kin op, wat erop duidde dat ze voor de waarheid koos, godbetert.

‘Dat kwam door Amy Serpry,’ zei ze. ‘De mol die je in het lab van dr. Hess had geplaatst.’

Dat vermoeden had Cutter al, omdat eerdere pogingen om met

zijn jonge acoliet van Donker Eden in contact te komen waren mislukt. Aanvankelijk had hij aangenomen dat ze was omgekomen bij het lek in de beveiliging, maar kennelijk was ze gevangengenomen.

‘En waar is Amy nu?’ Cutter vroeg zich af hoeveel Amy de autoriteiten had verteld. Niet dat hij zich daar erg veel zorgen over maakte. Amy was nooit op zijn tepui geweest en wist niets van de werkelijke reikwijdte van zijn plannen.

‘Dood,’ zei Jenna Beck. ‘Door hetzelfde organisme dat ze in Californië heeft losgelaten.’

Cutter zocht in zijn innerlijk of dat verlies iets bij hem losmaakte, maar hij voelde geen sterke emotionele reactie. ‘Amy kende de risico’s. Ze was een toegewijde soldaat van Donker Eden en ze wilde graag de zaak vooruithelpen.’

‘Die indruk maakte ze op het laatst niet.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Er moeten grote offers worden gebracht.’

En er zullen er nog veel meer volgen. Dat zal deze jongedame spoedig merken.

Hij draaide zich om en wenkte Rahei om de gevangene mee te nemen. Hij liep naar de voordeur van zijn huis. Daar zag hij een gezichtje om de hoek kijken. Jori, zijn zoon, was altijd heel nieuwsgierig naar vreemden. Het was zijn eigen schuld omdat hij de jongen zo geïsoleerd hield.

Hij gebaarde dat de jongen naar binnen moest gaan. Dit was een bezoeker die Jori niet hoefde te leren kennen.

‘Ik wil dr. Hess zien,’ hield de vrouw aan. ‘Voor die tijd zeg ik niets meer.’

Die vrouw had lef, maar hij wist dat Rahei manieren kende om haar binnen een uur aan de praat te krijgen, al zou dat niet nodig zijn.

Hij keek om. ‘Waar denk je dat ik je naartoe breng?’

12.48 UUR

Dat kan toch niet waar zijn...

Kendall staarde naar het computerscherm in het hoofdlaboratorium, waar Mateo weer op de achtergrond stond.

Nadat hij zijn analyse van de genetische code die Cutter had ontworpen – de code die bedoeld was voor Kendalls omhulsel – had voltooid, had hij zijn biohazardpak uitgetrokken en was teruggegaan naar een computer in de voorkamer.

Met de techniek van CRISPR-Cas9 had hij de code van Cutter gekraakt, gen voor gen, nucleotide voor nucleotide. Hij had ontdekt dat het een eenvoudige code was: één enkele RNA-streng, een algemene presentatie van een hele familie van virussen.

Deze minimalistische benadering suggereerde dat Cutter waarschijnlijk een gewoon virus had uitgekozen en een nieuwe code had ingebracht, met dezelfde hybridisatietechniek die hij had toegepast om de chimaera's te creëren die dat zinkgat bevolkten.

Maar wat was de originele virale bron?

Die puzzel was gemakkelijk op te lossen. Hij liet een identificatieprogramma op de code los en vond een match van vierennegentig procent met het gewone norovirus. Dit beestje was de grote plaag op cruiseschepen of waar dan ook, waar mensen in groten getale bijeenkwamen. Het was een van de besmettelijkste virussen in de natuur. Er waren maar een stuk of twintig virusdeeltjes voor nodig om iemand te infecteren. Het kon worden overgebracht door lichaamsvloeistoffen, door de lucht of simpelweg door het aanraken van een besmet oppervlak.

Als je een universeel besmettelijk organisme wilde maken, was het norovirus een goede keus. Het nadeel was dat het heel gevoelig was voor normale desinfecterende bleek- en reinigingsmiddelen en het kon dus gemakkelijk onschadelijk worden gemaakt.

Maar als dat virus gepantserd in mijn zelfgebouwde omhulsel zou zitten, kon niets het stoppen.

Toch was het norovirus over het algemeen niet dodelijk, zeker niet voor gezonde individuen. Het veroorzaakte slechts griepachtige verschijnselen. Dus dat baarde hem grote zorgen.

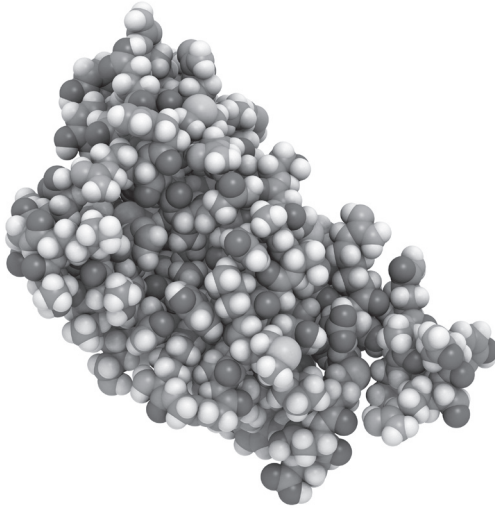
Wat had Cutter in de mix gedaan?

Waaruit bestond die andere zes procent van de code?

Het overblijvende materiaal bleek uit dezelfde, herhaalde sequenties voor een specifiek, eiwitcoderend gen te bestaan. Om erachter te komen wat voor eiwit dat was, liet hij een modelleerprogramma op zijn bevindingen los dat de code converteerde in een reeks aminozuren, en met die keten bouwde de computer een driedimensionaal

model van het uiteindelijke eiwit.

Nu staarde hij naar dat model en zag het langzaam ronddraaien op het scherm.

Hoewel het lichtelijk veranderd was herkende hij toch dit unieke plooibare eiwit. Hij bevestigde het met datzelfde identificatieprogramma.

Mijn god, Cutter, wat ben je van plan?

Alsof hij hem met die gedachte had opgeroepen, ging de deur naar het lab open en kwam Cutter binnen, samen met twee vrouwen. Die ene was zijn vrouw – althans, ze leek het te zijn, maar er klopte iets niet aan haar. Zij had absoluut niet de sensuele allure van Cutters vrouw en ook zag hij niet de onuitgesproken genegenheid die hij steeds waarnam tussen de man en zijn vrouw.

Het daagde hem toen hij zich de ongewone erfelijke factoren binnen deze stam weer te binnen bracht. Dit moest de tweelingzus van zijn vrouw zijn – de andere zuster van Mateo.

Die conclusie werd bevestigd door de reactie van de gelittekende man. Die was heel anders dan de manier waarop hij Ashuu bejegende. Mateo keek zijn zuster nauwelijks aan en hij maakte een eigenaardig bevreesde, nerveuze indruk.

Voordat hij kon uitvinden waarom dat was, kwam de andere vrouw in zijn blikveld. Aan haar kleren en manieren te zien was

ze een Amerikaanse. Toch kwam ze hem eigenaardig bekend voor, alsof ze elkaar eerder hadden gezien. Maar hij kon niet bedenken wanneer of waar.

Cutter stelde hen aan elkaar voor. ‘Kendall, dit is mijn schoonzuster, Rahei. En deze aantrekkelijke jonge vrouw komt uit jouw contreien. Ze is parkbeheerder in Californië. Juffrouw Jenna Beck.’

Kendall herinnerde het zich plotseling en knipperde verrast met zijn ogen. Hij had deze jonge vrouw inderdaad ontmoet, heel kort, in Lee Vining, toen ze bij Bodie Mike’s een kop koffie dronken. Zij had hem vragen gesteld over zijn onderzoek bij het meer. Hij moest zijn best doen om zijn verwarring te boven te komen.

Wat deed zij hier nu?

Gezien de woede op haar gezicht en haar strakke houding was zij geen handlangster in dit alles.

Jenna liep naar hem toe en raakte zijn elleboog aan. ‘Dr. Hess, is alles in orde met u?’

Hij likte over zijn lippen, te geschokt om te kunnen bedenken hoe hij op deze vraag moest antwoorden.

Cutters blik viel op het computerscherm. ‘Ha, Kendall. Ik zie dat je al een heel eind gekomen bent in de tijd dat ik weg was.’

Kendall keek weer naar het langzaam ronddraaiende eiwit. ‘Dat is een bepaald type prion, nietwaar?’

‘Heel juist. Dat is het inderdaad. Eigenlijk is het een gemodificeerde versie van het besmettelijke eiwit dat de ziekte van Creutzfeldt-Jacob veroorzaakt, een ziekte die zich uit in een snel voortschrijdende dementie bij mensen.’

Jenna keek van de ene man naar de andere. ‘Waar gaat dit over?’

Kendall had geen tijd om het haar volledig uit te leggen – hij begreep het zelf niet eens helemaal. Prionen waren slechts afgesplitste stukjes eiwit zonder eigen genetische code. Als een slachtoffer eenmaal besmet was, richtten die eiwitten schade aan bij andere eiwitten – meestal in de hersenen. Als gevolg daarvan verliepen prionziekten meestal traag, ze verspreidden zich moeilijker.

Maar nu niet meer.

Kendall keek Cutter aan. ‘Je hebt een zeer besmettelijk norovirus gebouwd dat zich snel verspreidt en dit dodelijke prion in grote hoeveelheden tegelijk de wereld in slingert.’

‘Ten eerste, het is niet exact dodelijk,’ verbeterde Cutter hem.

‘Ik heb de genetische structuur van het prion bewerkt, waardoor het niet fataal is. Zoals ik je van het begin af aan gezegd heb, geen mens of dier zal gedood worden als rechtstreeks gevolg van mijn bio-organisme.’

‘Wat is dan je doel? Het is duidelijk dat je je creatie in mijn gepantserde omhulsel wilt inbrengen, waardoor jouw code bijna onmogelijk kan worden uitgewist. Als het eenmaal ingekapseld zit kan het zich snel verspreiden en is er geen manier om het te stoppen.’

‘Dat klopt. Maar het was ook de kleine omvang van je omhulsel dat me intrigeerde, een genetisch afgiftesysteem dat zo klein is dat het gemakkelijk door de bloed-hersenbarrière dringt. Om die kleine prionfabriekjes gemakkelijk toegang te geven tot het neurologische stelsel van de geïnfecteerde.’

Kendall kon zijn afschuw niet verbergen en zelfs de parkbeheerder snapte er genoeg van om bleek weg te trekken. Prionziekten waren nu al ongeneeslijk en de schade die ze aanrichtten was blijvend. De typische, klinische symptomen waren over het algemeen dementie en een voortschrijdend verlies van de hogere cognitieve functies, waardoor een intelligent mens veranderde in een plant.

Hij zag al voor zich hoe Cutters zelfgebouwde ziekte zich door de bevolking verspreidde en een spoor van neurologische verwoesting achterliet, net zo onstuitbaar als het organisme dat uit zijn lab was ontsnapt.

Cutter las zeker de ontzetting in zijn ogen. ‘Wees maar niet bang, vriend. Ik heb het prion niet alleen zo gemaakt dat het niet fataal is, ik heb het ook zo gemaakt dat het zichzelf na een zeker aantal herhalingen vernietigt. Daarmee heb ik de algehele uitwissing van de hersenen van het slachtoffer vermeden.’

‘Wat is dan het doel ervan?’

‘Het is een geschenk,’ glimlachte Cutter. ‘Het zorgt ervoor dat de geïnfecteerde in een simpeler staat blijft leven, een staat die in harmonie is met de natuur, permanent bevrijd van zijn hogere cognitieve functies.’

‘Met andere woorden, gereduceerd tot dieren.’

‘En de aarde zal er wel bij varen,’ zei Cutter.

‘Dat is onmenselijk.’ Jenna hapte naar adem van afgrijzen.

Cutter draaide zich naar haar om. ‘Jij bent parkbeheerder, juf-frouw Beck. Vooral jij zou het beter moeten begrijpen dan wie ook.’

Het is menselijk om *onmenselijk* te zijn. Wij zijn beesten die moraliteit veinzen. Wij hebben er religies, regeringen en wetten voor nodig om onze basale natuur een zekere mate van beheersing op te leggen. Mijn doel is de ziekte die intelligentie heet te ontmantelen, de mensheid het bedrieglijke idee te ontnemen dat hij machtiger en de planeet waardiger is.'

Cutter maakte een weids gebaar. 'Wij verbranden de wouden, wij vervuilen de oceanen, wij laten de ijskappen smelten, wij stoten koolstofdioxide uit in de lucht... Wij zijn de belangrijkste drijvende kracht achter een van de grootste extinctions op deze planeet. Dat pad zal uiteindelijk ons eigen einde inluiden.'

Kendall probeerde ertegen in te gaan, maar Cutter kapte hem af.

'Ralph Waldo Emerson zei het nog het beste: *Het einde van het menselijk ras zal zijn dat het uiteindelijk aan zijn beschaving ten onder zal gaan*. We staan al op het randje, maar wat laten we achter in onze doodstrijd? Een planeet die zo vervuild is dat er niets meer leeft?'

De parkbeheerder kwam in verweer tegen die tirade. 'Maar het is de beschaving... het is onze aangeboren intelligentie die ons de mogelijkheid geeft onszelf te redden, en daarmee de planeet. De dinosaurussen waren niet in staat de asteroïde te zien die op hen afkwam, velen van ons zien wél wat er gebeurt en zij vechten voor een verandering.'

'Jij spreekt vanuit een vernauwde kijk op beschaving, beste meid. De dinosaurussen hebben honderdvijfentachtig miljoen jaar de dienst uitgemaakt, terwijl de moderne mens er pas de afgelopen tweehonderdduizend jaar is. En de menselijke beschaving maar tienduizend jaar.'

Cutter schudde zijn hoofd om dat te benadrukken. 'Een maatschappij is een destructieve illusie van beheersing, meer niet. En kijk eens wat dat teweeg heeft gebracht. Tijdens dit kortdurende experiment met beschaving staan wij als species op de rand van een totale ecologische ineenstorting, eentje die door onszelf wordt aangejaagd. Denk je werkelijk dat er in deze industriële wereld van oorlogvoerende naties en van door hebzucht gedreven politici iets zal veranderen?'

Jenna zuchtte hardop. 'We moeten het proberen.'

Cutter snoof. 'Dat zal nooit gebeuren. En zeker niet op tijd. De

betere weg? Het is tijd om deze wereld van zijn beschaving te ontdoen, om een eind te maken aan dit belachelijke experiment, voordat er niets meer van de planeet over is.’

‘En dan is dit je plan?’ vroeg Kendall. ‘Deze besmetting loslaten en de mensheid van zijn intelligentie ontdoen?’

‘Ik geef er de voorkeur aan het een “genezing” van de mens te noemen; genezing van een ziekte die beschaving wordt genoemd, zodat alleen het natuurlijke dier overblijft en er een gelijk speelveld voor allen wordt gecreëerd. Dan is de enige wet die geldt het recht van de sterkste. Daar wordt de wereld sterker en gezonder door.’

Jenna keek Cutter aan met een gezicht dat een en al wantrouwen uitstraalde. ‘En hoe zit het met jou?’ vroeg ze. ‘Laat jij je ook genezen?’

Cutter haalde zijn schouders op, maar haar vraag leek hem wrevelig te maken – wat haar in Kendalls ogen des te sympathieker maakte. ‘Een enkeling moet gespaard blijven, om toezicht te houden op de transitie.’

‘Ik snap het,’ legde Jenna zijn hypocrisie bloot. ‘Komt dat even goed uit.’

Behoorlijk in zijn wiek geschoten wendde Cutter zich tot Kendall. ‘Het wordt hoog tijd, goede vriend, dat je me de methode laat zien om jouw virale omhulsel op te vullen.’

Kendall putte kracht uit het gedrag van de jonge vrouw. ‘Dat kan ik niet,’ zei hij naar waarheid.

‘Je kunt het niet of je wilt het niet?’ vroeg Cutter. ‘Ik heb veel geduld met je gehad, Kendall, omdat we ooit vrienden zijn geweest. Maar er zijn manieren om je ervan te overtuigen volledig mee te werken.’

Cutter keek even naar de zuster van zijn vrouw. De schittering in Raheis donkere ogen duidde erop dat ze die uitdaging graag aannam.

‘Het is geen kwestie van weigeren, Cutter – wat ik evengoed zou doen als het enig verschil zou maken, maar dat doet het niet. Het is eenvoudigweg zo dat de sleutel die jij wilt hebben buiten ons bereik ligt. Ik kan hem niet synthetiseren. Niet hier. De xNA-sequentie die nodig is om het omhulsel dat ik heb gemaakt te openen, kan alleen in de natuur worden gevonden.’

De natuur waar jij zoveel van houdt.

‘Waar dan?’

‘Je weet waar dat is, Cutter.’

Hij knikte en sloot zijn ogen. ‘Natuurlijk... Antarctica,’ mompelde hij. ‘Er moet in die schaduwbiosfeer een speciale soort zijn met een unieke genetische code die als sleutel dient.’

Kendall bleef het verontrustend vinden hoe snel de geest van dit monster werkte.

Cutter deed zijn ogen weer open. ‘Welke soort is het?’

Kendall keek hem recht in zijn onverstoorbare gezicht en was bereid om hier een streep in het zand te trekken. Als Cutter een mol in zijn lab had geplaatst, had hij er zeker één, of een heel team, in Harringtons station geplaatst. In ieder geval had Cutter voldoende gedetailleerde kennis over Kaap Hel. Als die klootzak de waarheid hoorde, kon hij ook het laatste stukje van die afgrijpselijke genetische puzzel in handen krijgen.

Dat mag nooit gebeuren.

Cutter zag de gedecideerdheid op zijn gezicht en schudde bedroefd zijn hoofd. ‘Het zij zo. Dan doen we het op de harde manier.’

Kendall voelde zijn knieën knikken. Hij zou zijn best doen om te volharden, onder wat voor foltering dan ook.

Cutter wenkte Rahei en draaide zich om naar Jenna. ‘We beginnen met haar en laten Kendall toekijken, dan snapt hij beter wat er gaat gebeuren.’

13.00 UUR

‘Nog een uur!’ riep Suarez, die voorin naast de piloot van de Valor zat.

Painter keek over zijn gewonde schouder uit het raam. Voordat ze opstegen had hij een handje ibuprofen geslikt en zijn mitella afgedaan, maar zelfs deze kleine beweging bezorgde hem een steek van pijn. Hij bestudeerde het voorbijglijdende terrein. Het enige wat hij zag was de zee van groen onder de zoemende motorgondels van de tiltrotor. Hun bestemming lag ergens voor hen, de tepui waar de dode man, Cutter Elwes, zich kon hebben gevestigd.

En waar we hopelijk ook Jenna en dr. Hess zullen aantreffen.

Hun tijd raakte snel op.

Hij zat nog steeds met de satelliettelefoon aan zijn oor. ‘Kun je Lindahl op geen enkele manier tegenhouden?’ vroeg hij.

Lisa antwoordde: ‘De weersverwachtingen zijn het afgelopen uur veranderd. En niet ten goede. Het volgende onweersfront nadert sneller dan aanvankelijk werd voorspeld. Ze verwachten nu dat het halverwege de middag boven de bergen zal losbarsten. De windkracht en de regenval worden geschat op drie tot vier keer zo hevig als bij de vorige storm. Vanwege die dreiging hebben ze het tijdschema voor de nucleaire optie vervroegd van zonsondergang naar het middaguur.’

Het middaguur...

Hij keek op zijn horloge en berekende het tijdsverschil. Dat was maar twee uur vanaf nu. En ze waren nog een uur verwijderd van de tepui, waardoor ze bijna geen tijd hadden om Kendall Hess te zoeken en erachter te komen of er een niet-nucleaire optie bestond om het gevaar onschadelijk te maken.

Painter beseftte wat voor onmogelijke taak hem daar wachtte. Hij keek naar de mariniers om hem heen. Naast hem zaten Abramson en Henckel, de twee mannen van Suarez. Aan de andere kant van de cabine zat Drake zachtjes te praten met Malcolm en Schmitt. Hij putte kracht uit dat robuuste team dat hem vergezelde.

Maar toch...

‘Wanneer gaan ze de basis evacueren?’ vroeg hij.

‘Daar zijn ze al mee bezig. De Nationale Garde heeft bij zonsondergang het gebied uitgekamd en alle plaatselijke bewoners weggehaald die tegenstribbelden en geen gehoor gaven aan het bevel tot evacuatie. Het personeel van de basis breekt de laboratoria af en op hetzelfde moment zijn ze Josh aan het evacueren.’

‘En jij en Nikko?’

‘Ik vertrouw Lindahl niet. Ik ben van plan de laatste bus te nemen. Sarah... korporaal Jessup heeft een kleine helikopter klaarstaan om ons uit de gevarezone te brengen.’

‘Wacht niet te lang,’ waarschuwde hij. Zijn mond was droog van ongerustheid om haar.

‘Dat doe ik niet, hoor. Edmund brengt me geregeld op de hoogte van de stand van zaken bij het nucleaire team dat het kernwapen voorbereidt. Ze zijn nog steeds aan het rekenen. Het is de bedoeling

om de bom met een dronehelikopter naar een specifieke hoogte te tillen voor maximaal effect in de plaatselijke bergtoppen en dalen. Het team werkt de laatste details uit.’ Lisa’s toon werd harder. ‘Dus, Painter, je moet iets vinden... zo niet een remedie, dan toch enige hoop om het onvermijdelijke uit te kunnen stellen.’

Painter zuchtte diep. Dat was moeilijk uitvoerbaar. Ook als hij een oplossing kon ontdekken voor deze dreiging – een of andere onbekende biologische antistof – kon die dan snel genoeg worden ontwikkeld of toegepast om deze aanstaande nucleaire respons te ontmoedigen?

‘Ik zal alles doen wat ik kan,’ beloofde Painter.

Hij nam afscheid en beëindigde het telefoongesprek. Hij liet de telefoon op zijn schoot liggen.

Drake las het blijkbaar van zijn gezicht. ‘Laat me raden. Geen goed nieuws van thuis.’

Hij schudde langzaam zijn hoofd.

Absoluut niet goed.

Met een steek door zijn schouder draaide hij zijn hoofd weer naar het raam. Eindelijk zag hij aan de horizon een donkere berg oprijzen.

En ik betwijfel of het daar beter is.

13.05 UUR

‘Dit gaat even prikken,’ zei Cutter Elwes.

Jenna zat op een stoel in het lab, op haar plaats gehouden door die inheemse reus, Mateo. Het was dezelfde man die haar in het spookdorp op de heuvel had aangevallen. Ze herkende hem aan het paarse litteken dat over zijn wang naar zijn kin liep. Zo scheen de cirkel rond te zijn.

‘Doe dit niet,’ zei Kendall. ‘Alsjeblieft.’

Cutter ging rechtop staan met een pistoolachtig apparaat in zijn hand. Ze herkende het injectiepistool dat werd gebruikt voor het toedienen van vaccins. Aan de bovenkant zat een omgekeerde ampul met een amberkleurige vloeistof erin.

Ze vermoedde dat ze niet werd bedreigd met een griep prik.

‘Zeg me gewoon de naam van de XNA-soort die de biologische

sleutel is,' zei Cutter tegen Kendall. 'Dan hoeft deze narigheid niet door te gaan.'

'Niet doen,' zei Jenna. Ze werd pijnlijk in haar schouders geknepen, als waarschuwing dat ze haar mond moest houden, maar dat negeerde ze. 'Geef hem niet wat hij wil.'

Kendall werd zichtbaar heen en weer geslingerd, maar uiteindelijk sloeg hij zijn armen over elkaar.

'Goed dan,' zei Cutter.

Rahei, de donkere vrouw, trok Jenna's mouw omhoog.

Cutter drukte de mond van het injectiepistool tegen haar schouder. 'Laatste kans, Kendall.'

De onderzoeker wendde met een schuldig gezicht zijn blik af.

Cutter haalde even zijn schouders op en haalde de trekker over. Fluitend ontsnapte er gas dat onder druk had gestaan en een scherpe steek ging door haar huid, die ze tot op het bot voelde.

Ze vloekte binnensmonds toen Mateo haar losliet en wreef over haar arm. Ze stond op. 'Wat was dat?'

Cutter hief het injectiepistool op en liet de rest van de inhoud van de ampul rondraaien. 'Niet-omhuld viraal RNA.'

Jenna dacht aan de discussie van daarnet. 'Het is die genetische code die je zelf in elkaar hebt geknutseld. Die de hersenen aantast.'

'Dat is correct. Maar in deze vorm is hij slechts mild besmettelijk en erg kwetsbaar voor invloeden uit de omgeving. Daarom heb ik Kendalls virale omhulsel nodig.'

Ze begreep het. Hij wilde een supervirus bouwen dat het menselijk ras zou terugwerpen tot in het Stenen Tijdperk – of zelfs nog vóór het Stenen Tijdperk.

'Maar in deze ruwe staat,' voegde hij eraan toe, 'is de neurologische schade even groot.'

Ze haalde diep adem, bevreesd voor het antwoord op haar volgende vraag. 'Hoelang heb ik?'

'Binnen een halfuur zul je de effecten gaan merken. Lichte koorts, lichte hoofdpijn, stijve nek... in de uren daarna zullen de degeneratieverschijnselen exponentieel toenemen. Meestal wordt de spraak het eerst aangetast, daarna de complexe denkprocessen en ten slotte zakt het zelfgevoel weg, waarna alleen nog de lagere begeerten en het overlevingsinstinct overblijven.'

Ze werd vervuld van afgrijzen.

‘Dus... dus je hebt het al eerder op mensen uitgetest?’ vroeg Jenna, die verwachtte dat hij zijn gruweldaden zou proberen te rechtvaardigen.

In plaats daarvan antwoordde hij rustig: ‘Grondig, beste meid. Uitermate grondig.’

Kendall raakte Jenna’s hand aan. ‘Het spijt me heel erg.’

Cutter draaide zich om naar Rahei. ‘Breng juffrouw Beck naar een van onze testkooien. Beneden op Niveau Zwart.’

Toen ze dat hoorde trok de inheemse vrouw een glimlach van duister plezier. Het was de eerste keer dat Rahei een emotie vertoonde. En juist dát joeg Jenna nog de meeste angst aan.

Rahei greep haar bij haar bovenarm en bracht haar weg. Bij de deur nam ze een stamlid mee dat een geweer over zijn schouder droeg. Jenna zag dat het wapen was uitgerust met een U-vormige gele staaf die als een bajonet voor de vuurmond zat. Aan het uiteinde ervan zaten koperen contactpunten.

Ze herkende het. Het was een stroomstootwapen en ze bleef er uit de buurt toen Rahei haar het lab uit leidde.

Ze kwamen door een lange tunnel die het stenen hart van de berg scheen te doorkruisen. Toen ze aan het einde ervan door een zwaar vergrendelde deur gingen, merkte ze dat ze weer buiten stond. Ze hield haar hand boven haar ogen tegen de zon die recht boven haar stond en fel naar binnen scheen in een opening van iets dat op een zinkgat leek. Iemand had daar een reeks gelaagde tuinen aangelegd, met overal guirlandes van orchideeën, bromelia’s en bloeiende slingerplanten. Beneden werd het zonlicht weerkaatst door het groene gewelf van het woud. Elke laag leek van de andere gescheiden te zijn door een hek en de lagen waren met elkaar verbonden door een stenen weg die als een spiraal in de wanden was uitgehouwen.

Rahei duwde haar naar een ladder die van de stalen rand naar die rondlopende weg leidde. Beneden wachtte een gesloten golfkarretje. Ze werd gedwongen achterin te gaan zitten, naast Rahei, terwijl hun gewapende bewaker naast de chauffeur ging zitten.

Toen iedereen zat begon het elektrische golfkarretje snorrend de weg af te rollen. Het passeerde een reeks poorten die op magische wijze voor hen opengingen. Misschien reageerden ze op een of andere chip met een identificatiesysteem in het karretje, dat reageerde op radiogolven.

In eerste instantie leek er niets buitengewoons te zijn aan deze tuinen, maar nadat ze een paar niveaus waren gepasseerd begon ze vreemde dingen op te merken. Ze was weliswaar niet erg bekend met alle leven in het regenwoud, maar sommige planten en dieren kwamen onnatuurlijk op haar over. Eerst waren dat subtiele tekenen: bijen die zo groot waren als walnoten, een wand met zwarte orchideeën die vanuit zichzelf open en dicht gingen, een dwergboa die een heldere vijver in gleeed en die een rij kieuwen aan de zijkant scheen te hebben.

Maar naarmate ze dieper kwamen verschenen er grotere dieren, die ook opvallender abnormaal waren. Aan een dunne tak boven de weg hing een rij ratten met zebrastrepen aan grijpstaarten die gelijk waren aan die van opossums. Terwijl ze wachtten tot een poort helemaal open was, schoot een dikke slingerplant doorns op hen af die de zijkanten van het karretje raakten. Na een volgende bocht vloog een zwerm uit hun krachten gegroeide Amazonepapegaaien op toen ze passeerden. Ze vertoonden een overdaad aan plumage in allerlei kleuren, een oogverblindende caleidoscoop van veren.

Een van deze vogels vloog te ver omhoog – klapte toen zijn vleugels in en viel een paar meter, voordat hij weer bijgekomen was. Toen wickte hij verder om zich bij de zwerm te voegen.

Jenna staarde naar boven. Gebruikte Cutter elektronische volgapparatuur of chips om elk beest binnen zijn eigen niveau te houden? Ze overwoog die mogelijkheid – alles om haar gedachten bezig te houden en de angst in haar binnenste de baas te blijven.

En al die tijd bleef het karretje verder rijden langs de niveaus. De lucht werd steeds warmer en vochtiger; het zweet parelde op haar voorhoofd en rolde langs haar ruggengraat.

Vol verlangen zocht ze ver boven haar naar de opening van het zinkgat en ze schatte dat ze inmiddels wel een mijl waren gedaald.

Hier kom ik nooit meer uit.

De wanhoop maakte haar minder oplettend tot ze eindelijk het bos bereikten dat op de bodem van het zinkgat groeide. Ze schatte dat het ongeveer acht hectare groot was.

Bij de laatste poort aangekomen, doken ze onder het bladerdak. *Welkom op Niveau Zwart*, dacht ze somber.

Maar wat bevond zich hierbeneden?

De afdaling over de weg werd steeds donkerder. Het felle zon-

licht werd gefilterd tot een dofgroene gloed. Toen haar ogen eraan gewend waren, zag ze dat langs de stammen van de bomen hele banken van paddenstoelen groeiden die een zacht licht afgaven. Op de bodem weerspiegelden kleine poelen en dunne stroompjes het povere licht, terwijl overal bosjes varens met zware bladeren oprezen. Ze stonden dicht opeen langs een eenzame grindweg die het bos in leidde.

Toen het karretje bij die grindweg kwam, reed het de jungle binnen. Eindelijk gingen de koplampen aan.

Bij het fellere licht probeerde Jenna door de dikke muren van struikgewas te turen, maar ze kon niet ver zien. Af en toe raakte de bumper van de kar een varen, waarop de bladeren en rubberachtige stengels zich terugtrokken en oprolden, wat haar een ruimer zicht gaf op de jungle. Maar dat was alleen maar meer van hetzelfde.

Ze gaf het op en keek naar voren. Ze vroeg zich af waar ze naartoe werd gebracht. In het licht van de koplampen zoemden dikke wolken met muskieten. Overal droop water van de bladeren en zweefden zachtjes bloemblaadjes naar beneden.

De chauffeur en de bewaker waren opgehouden met kletsen toen ze dit niveau bereikten. Hun angst was voelbaar, wat maakte dat haar hart sneller begon te kloppen.

Toen viel er dertig meter voor hen uit iets groots op de weg dat van boven kwam. Op die plek aangekomen reed de kar om het gebroken dier op het grind heen.

Jenna staarde naar het bloederige skelet van een geit of een hert. Er zat nog wat vlees op het karkas, en ook nog een oog, dat troosteloos naar haar terug staarde toen de kar langsreed.

Tegen het raam geleund zocht ze tussen de wirwar van dikke takken boven hen en het gebladerte van het donkere gewelf.

Ze zag niets.

Wie of wat had...

Een enorm gebrul, vol territoriale woede en honger, verbrak de diepe stilte. En er kwam antwoord van dieper in het woud, kreten die overal weerkaatsten.

Vol afschuw draaide Jenna zich om naar Rahei.

De vrouw glimlachte weer.

30 APRIL, 17.00 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Is iedereen in orde?’ schreeuwde Gray. ‘Roep iets!’

Hij kwam overeind van de vloer van de bestuurderscabine en controleerde of hij letsel had. Zijn vingers betastten een hoofdwond op de plek waar hij een stang had geraakt. Toen hij naar voren keek zag hij de rivier langs de gebroken voorruit van de sneeuwkruiser stromen. Vlak daarvoor was het voertuig van de opgeblazen brug gestort en dwars door de schragen eronder, plat op zijn buik in de rivier gevallen.

Waarom waren ze niet helemaal gezonken?

Kowalski hielp Harrington uit de voertuimte van de rijdersplaats. De professor had een gemene buil op zijn voorhoofd en zijn ogen stonden glazig en versuft.

Jason riep vanuit de grote cabine achterin. ‘Hierbeneden. Ik heb hulp nodig!’

Gray reageerde op de paniek in zijn stem en schoof naar de ladder die naar beneden leidde. Hij zag dat het lagergelegen gedeelte was volgestroomd met kolkend rivierwater dat via het open luik aan de achterkant naar binnen drong. Er stak een grote, zwarte punt dwars door de vloer, helemaal tot aan het plafond. Gray herinnerde zich de stalagmieten die als scherpe tanden uit de rivier oprezen. De kruiser was blijkbaar op een daarvan gevallen en zat erop vastgepind. Vermoedelijk was deze stenen staak de reden waarom ze niet met de sterke stroming waren meegesleurd, de diepte in.

Jason had problemen met Stella. Hij hing met wit geworden knokkels aan een pijp bij het plafond en klemde met zijn andere

arm Stella tegen zijn borst. Haar hoofd rolde slap heen en weer en een helft van haar gezicht was bebloed. De hevige stroming binnen in de cabine dreigde Jason elk moment mee te sleuren.

En niet alleen die jongen liep gevaar. De hele kruiser slingerde onder de druk van de stroming en draaide een aantal graden op die staak. De schragen in hun buurt knapten los en trokken nog meer brokstukken van de brug mee naar beneden, de rivier in. Deze hachelijke positie zou niet lang standhouden.

Hij stond op het punt in die zwarte draaikolk te duiken – toen Jason een schreeuw gaf.

‘Er is iets bij ons in het water!’

Gray trok zijn nachtblif weer voor zijn ogen, nam zijn sonische geweer van zijn schouder en schakelde het infraroodlicht in. De straal drong ver genoeg door in het water om in de diepte te kunnen kijken. Het licht weerkaatste van de bodem van de kruiser. Hij onderzocht de cabine tot hij tentakels zag die door het achterste luik naar binnen reikten en op de tast de kruiser binnendrongen. In tegenstelling tot een octopus hadden deze aanhangsels scherpe scharen in plaats van zuignappen. Een argeloze vis kwam te dichtbij en werd in een bliksemsnelle aanval doormidden geknipt. Kleinere ledematen grepen de helften en haalden ze binnen.

Gray wilde niet weten bij wat voor schepsel die tentakels hoorden.

‘Probeer niet te bewegen!’ riep hij naar Jason.

Helaas begon Stella juist weer bij bewustzijn te komen en verbaasd te spartelen in Jasons greep. Enkele tentakels gleden naar hen toe.

Gray overwoog een sonische kogel af te vuren, maar hij betwijfelde of het wapen veel effect zou hebben op de tentakels terwijl het echte gevaar zich nog buiten schuilhield. Maar die gedachte bracht hem op een idee. Het leven hierbeneden was voor het grootste deel gevoelig voor trillingen en geluiden. Eén enkele kogel zou misschien niet veel uithalen om het verscholen roofdier te ontmoedigen, maar als hij het effect kon versterken, kon hij zorgen dat de hele kruiser een beetje te heet onder zijn voetjes werd.

‘Jason, als ik je een teken geef kom je bliksemsnel naar me toe.’

Hij keek doodsbang, maar knikte ferm.

Gray richtte zijn wapen weg van het water en wees ermee naar

het dak. Hij hoopte dat Jason door het lawaai in deze besloten ruimte niet buiten westen zou raken, maar dat risico moest hij nemen. Hij haalde de trekker over. De sonische golf raakte het stalen dak en trilde door de hele carrosserie van de kruiser, waardoor hij begon te galmen als een klok.

Jason kromp in elkaar onder de klap, verloor zijn grip en plonsde in het water. Gray dook achter hen aan en zag dat de tentakels verkrampden en zich spartelend uit de cabine terugtrokken. Door de stroming dreef Jason deels in Grays richting. Gelukkig had hij Stella nog steeds in zijn greep.

Gray ving hen beiden op en zwom samen met Jason en Stella terug naar de ladder. Door de plons was ze voldoende wakker geworden dat ze de sporten kon beklimmen. Kowalski trok haar voor de rest omhoog, waar Harrington zijn dochter stevig in zijn armen sloot.

‘Ik ben in orde,’ mompelde ze tegen de borst van haar vader.

Maar dat zou voor geen van hen lang meer duren.

Gray klom achter Jason aan naar de voorste cabine en wees naar een luik in het dak. ‘Iedereen naar boven!’

Het gevaarte van de kruiser begon opnieuw te slingeren door de stroming.

‘We zitten nog vast tussen de overgebleven schragen van de brug,’ verklaarde hij. ‘We kunnen proberen via de schragen die nog heel zijn naar boven te klimmen, en dan oversteken naar de oever.’

Kowalski ging als eerste. Hij had de ladder nauwelijks nodig om het luik open te gooien, zich op te trekken en naar buiten te klimmen, zelfs met het gewicht van zijn machinegeweer. Eenmaal boven hielp hij Harrington en zijn dochter omhoog. Jason en Gray klommen haastig achter hen aan.

Gray ging rechtop staan, opgelucht dat hij zag dat de gebroken schragen gemakkelijk te beklimmen waren om boven op de brug te komen.

‘Er komt visite,’ zei Kowalski op sombere toon.

Gray draaide zich om en zag koplampen via de rivier op hen af komen racen. Het was het amfibische voertuig dat hen had aangevallen. Waarschijnlijk kwamen ze kijken om zich ervan te vergewissen of ze allemaal dood waren.

Gray wees naar de oever waar de Achterdeur was. ‘Jason, jij

brengt Stella en haar vader naar boven in het substation en je blaast de bunkerkrakers op om deze grotten hermetisch af te sluiten. Kowalski en ik gaan afrekenen met de anderen.'

'Wat ga je doen?' vroeg Jason.

'Zij hebben ons aangevallen... Het is alleen maar beleefd om hun een koekje van eigen deeg te geven. Met wat geluk nemen wij hun voertuig over.'

Jason keek hem met samengetrokken wenkbrauwen aan. 'Je bent van plan om achter Wright aan te gaan, nietwaar?'

'Als er iets misgaat met die bunkerkrakers kunnen we die hufters niet toestaan dat ze het geluidskanon in werking stellen om een stormloop van beesten uit dit grottenstelsel naar de bovenwereld te jagen.'

Jason knikte en begaf zich naar de steunbalken vlak bij de voorkant van de kruiser. Gray ging met Kowalski naar de wirwar van staal en houten schragen aan de achterkant.

Kowalski keek achterom naar de andere drie. 'Sinds wanneer is het verstandig om je op te splitsen?'

17.07 UUR

Na de brug sjokten Jason, Stella en Harrington naar het substation, hoog boven hen tegen de achterwand. Ze hadden met hun drieën nog maar één sonisch geweer over. Stella was het hare tijdens de val kwijtgeraakt. Maar na zo lang in het donker te hebben vertoefd was die ene infraroodlamp voldoende om met hun nachtblif op te kunnen zien.

Alsof je een wandeling maakt bij volle maan.

Jason keek aandachtig naar het doel dat voor hen lag. De Achterdeur bestond uit een verzameling aparte, kistachtige werkruimten die in een spleet boven in de grot waren gebouwd. Enkele van die ruimten staken naar buiten, als het ware tegen de wand geplakt als speelgoedblokjes die aan de zijkant van een gebouw waren gelijmd.

'Hoe komen we boven?' vroeg Jason.

Aangezien er kabels langs het plafond liepen, moest de gondel van de kabelbaan de normale manier zijn om het stalen penthouse daar in de lucht te bereiken.

Stella liep hand in hand met haar vader. Ze zaten allemaal vol kneuzingen, waren gehavend en bebloed, maar ze ploeterden voort door de kniehoge plukken mos en dikke matten van algen die zich vastzogen aan hun laarzen.

Stella wees met haar vrije arm naar het substation. 'Er is een ladder; stalen sporten die in de wand zijn geslagen, vanaf de grond van de grot naar het station.'

Ze hadden net dertig meter afgelegd toen een luid schrapend geluid Jasons aandacht trok en hij keek achterom. De oorlog tussen de stroming van de rivier en de vastgepinde sneeuwkruiser was voorbij. Byrds oude machine werd losgescheurd van de brug en rolde in de diepte.

In de verte naderden de fel oplichtende koplampen de andere kant van de brug. Jason hoopte vurig dat Grays hinderlaag succesvol zou zijn. Anders zou het amfibische voertuig waarschijnlijk de rivier kunnen oversteken op zijn drijvende rupsbanden en hen snel inhalen.

In die wetenschap drong Jason er bij de anderen op aan voort te maken.

'Links van je,' waarschuwde Stella.

Jason zwaaide zijn geweer met de infraroodstraal in die richting. Over de vlakke kwamen donkere gedaanten op hen af. Het leek op een troep wolven, allemaal ongeveer even groot als een flinke hond.

Hij telde er minstens twaalf.

'Wat zijn dat?' vroeg Jason.

'Problemen,' antwoordde Harrington.

17.09 UUR

Gray lag op zijn buik in het pikdonker, wat een zenuwslopende ervaring was gezien de vijandige levensvormen die ze in dit helse landschap hadden aangetroffen. Een paar meter verder hoorde hij Kowalski zwaar ademen, zo te horen niet veel opgewekter.

Nadat ze de schragen van de brug hadden beklommen, stond Gray erop het licht van zijn infraroodlamp uit te doen om het naderende amfibische voertuig niet op hun aanwezigheid aan deze kant van de rivier attent te maken. Met hun tweeën kropen ze blindelings op handen en knieën verder tot ze een groepje rotsen tegenkwamen

dat twintig meter van de brug verwijderd lag. Daar gingen ze in dekking. Ze dekten ook hun lichamen toe met natte algen om hun lichaamswarmte te maskeren.

In het duister kropen er beestjes over zijn huid en andere zoemden rond zijn gezicht, vermoedelijk aangetrokken door zijn zweetgeur en het bloed dat van zijn voorhoofd druppelde. Sommige beten, andere staken. Hij deed zijn best om ze weg te vegen.

Gelukkig hoefden ze niet lang te wachten.

Het amfibievoertuig kwam felverlicht aanrijden, zo fel dat Gray zijn nachtbril van zijn ogen kon wegschuiven.

De rupsbanden scheurden over het terrein en slipten een beetje toen het voertuig bij de brug een scherpe bocht maakte en bij de rivier stopte.

Even later ging de deur van de cabine aan de kant van de bijrijder open. Er kwam iemand naar buiten die zich geoefend over de rupsbanden liet rollen en lenig op de grond sprong. Hij zette een nachtbril op en staarde naar de rivier. Toen keek hij naar de overkant.

‘Drie doelen!’ riep hij met een Brits accent. ‘Te voet... ze gaan naar de Achterdeur.’

De chauffeur vloekte. ‘Die klootzakken hebben negen levens.’

De commando die buiten stond keek naar de rivier. ‘De stroming ziet er verraderlijk uit, meneer. Dat is te riskant voor ons CAAT. We kunnen onder water getrokken worden.’

‘Begrepen.’ De chauffeur klonk als een teamleider. Hij sprak met een duidelijk Schots accent. Hij riep naar een andere teamgenoot: ‘Cooper, pak je AWM en ruim de rotzooi op.’

Gray verstijfde. Waarschijnlijk werd met AWM een Arctic Warfare Magnum bedoeld, een zeer accuraat sluipschuttersgeweer van Britse makelij. Dit was een speciale versie voor zeer koude omstandigheden. Ze waren van plan de anderen af te schieten.

Gray wachtte tot een tweede man uit dezelfde deur kwam. Toen hij op de grond stond sloeg de commando een magazijn in zijn geweer, hief het tegen zijn schouder en stelde het vizier op scherp.

‘Geen zorg, meneer,’ verkondigde hij. ‘Ze zijn allemaal op open terrein. Gemakkelijke doelen.’

Hier exact hetzelfde.

‘Nu,’ fluisterde Gray en hij sprong naar voren.

Rechts van hem vuurde Kowalski. Zijn machinegeweer begon te

ratelen en de kogels doorzeefden de borst van de sluipschutter. Nog voor hij viel had Kowalski zijn geweer gedraaid en de commando bij de brug onder vuur genomen. Deze knalde hij de rivier in.

Gray sprintte naar het rupsvoertuig en greep de openstaande deur vast. Hij vuurde met zijn sonische geweer van dichtbij de beperkte ruimte van de cabine binnen met een oorverdovend salvo van sonische kogels.

Daarbinnen werd geschreeuwd en Gray rolde de cabine in.

Voordat Gray hem kon tegenhouden sprong de chauffeur aan zijn kant naar buiten. Hij was wel verdoofd, maar hij had nog genoeg tegenwoordigheid van geest om een vervolgaanval te verwachten. Een andere man was minder snel. Gray plantte een dolk in diens keel en draaide hem om. Toen hij het lemmet lostrok stikte de man, greep naar zijn hals en zakte toen in elkaar.

Gray doorzocht de rest van de cabine.

Leeg.

Het waren er dus maar vier.

Door de voorruit zag hij de leider langs de rivieroever sprinten, waarbij hij slim genoeg het voertuig tussen hemzelf en de schietende Kowalski hield. Tijdens het rennen deed de commando pogingen om een radio tevoorschijn te halen.

Als hij erin slaagde zijn superieur te bereiken om hem opmerkzaam te maken op de aanval, was elke kans om dit voertuig als Trojaans paard in te zetten en dicht bij Wright te komen verkeken.

Gray sprong aan de kant van de bestuurder naar buiten en hief zijn geweer, maar hij beseftte dat de afstand te groot was om iets uit te richten. Ook Kowalski kwam met zijn machinegeweer achter het rupsvoertuig vandaan en sleepte de kogelriem achter zich aan.

De groepsleider had de radio al aan zijn lippen.

Te laat.

Maar toen schoot er iets donkers uit de rivier dat de man om zijn middel greep. Hij werd van de oever gerukt en verdween spartelend met een plons in het water.

Gray had de tentakel met de scharen herkend. Het geweervuur, zowel sonisch als regulier, had het beest schijnbaar naar deze oever getrokken. Die hete voetjes van daarnet hadden het beest kennelijk niet alleen geschokt, maar ook heel erg pissig gemaakt.

Wraak is zoet, zelfs in de hel.

Jason rende mee naast Stella en haar vader. Hij had het vuurgevecht aan de andere kant van de rivier horen losbarsten, maar hij durfde zijn blik niet van de naderende troep roofdieren af te wenden om te kijken hoe het met Gray en Kowalski ging.

Met zijn sonische geweer aan zijn schouder beschermdde hij Stella en haar vader. Hij vuurde af en toe op de beesten, maar de sonische kogels leken de troep alleen maar tijdelijk uiteen te drijven, wat hun slechts enkele seconden opleverde. Het ergste was dat de meter aan de zijkant van zijn geweer rood opflikkerde toen hij herhaaldelijk schoot.

Bijna leeg.

‘Ik zal ze wegleden,’ hapte Jason naar adem. Zijn laarzen waren zwaar van de modder en de algen. ‘Jullie gaan naar de Achterdeur.’

Hij ging langzamer lopen en stuurde hen naar de achterwand.

‘Ga verder, vader.’ Stella duwde de professor naar voren en pakte een mes uit haar riem. ‘Ik ga Jason helpen.’

‘We blijven bij elkaar,’ zei Harrington, die zwaar ademend bleef staan. ‘*Leox depilis* zijn als hun Afrikaanse tegenhangers. Leeuwen proberen de zwakkeren af te zonderen. En trouwens, ik denk dat ik dat hele laatste stuk niet kan rennen. We moeten ons hier staande houden.’

Jason schoot nog eens, waarbij hij de leider van de *Leox* raakte. Deze reageerde alsof hij een klap op zijn snuit had gekregen van een honkbalknuppel. De anderen schoten naar links en naar rechts en gingen langzamer lopen totdat hun aangevallen groepsleider weer bij zinnen was gekomen.

Dat moet de aanvoerder zijn.

Inmiddels had Jason hen goed kunnen bekijken. Hun gespierde schouders reikten tot aan zijn middel en hun onbehaarde, zwarte huid glansde als geolied, bijna iriserend onder de gloed van het infraroodlicht. Hun koppen waren lang, als van wolven, en hun kaakscharnieren zaten bijna helemaal achter op hun kop, waardoor ze hun muilen met dolkachtige tanden angstaanjagend wijd konden opentrekken. Ze deden hem denken aan de foto’s van de inmiddels uitgestorven buidelwolf of Tasmaanse tijger.

Uit de keel van de troepleider barstte een gehuil los waar zijn

haren van overeind gingen staan. Het was duidelijk een uitdaging. Blijkbaar werkte dat in deze duistere wereld zo: de grootste schreeuwer had de grootste ballen.

De groep sloot aan weerskanten de rangen en ze slopen nu wat voorzichtiger naar voren, klaar om de afstand te dichtten.

Jason hief zijn geweer op, waarop de leider vertraagde.

Intelligent... hij herkent de dreiging.

Jasons enige hoop was dat het sonische wapen van dichterbij meer schade zou toebrengen en de troep ertoe zou aanzetten achter een gemakkelijker prooi aan te gaan. Toen hij naar de energiemeter van zijn geweer keek zag hij dat hij nog maar één schot overhad. Dus het moest raak zijn, en dat betekende dat hij de troep zo dicht mogelijk moest laten naderen voordat hij vuurde.

Hij richtte op de troepleider, wetend dat dit zijn werkelijke tegenstander was.

Stella kwam naast hem staan, klaar om haar vader te verdedigen. 'Geef me het wapen,' fluisterde ze.

Jason aarzelde.

'Ik heb een idee,' drong ze aan.

Hij gaf haar met tegenzin het geweer en nam de dolk van haar over. 'Ik geloof dat we nog maar één stoot overhebben.'

'Laten we dan maar hopen dat ik gelijk heb wat betreft de pikorde bij deze soort.'

Ze trok iets naar buiten wat op een microfoon leek, precies op de plek waar de geweerlade overging in het geweer. Plotseling herinnerde Jason zich de eerdere instructies van Harrington over de werking van de DSR: hij kon niet alleen een sonische kogel afvuren, maar ook stemmen versterken zoals een megafoon, of omgekeerd, op afstand afluisteren.

Stella zette het geweer tegen haar schouder en bracht de microfoon naar haar lippen. In plaats van de geweermond op de troep te richten die stilletjes kwam aansluipen, hief ze hem op naar het plafond.

En toen begon ze te huilen.

Het was een tamelijk goede imitatie van de kreet van de troepleider, die nog eens honderdvoudig werd versterkt toen ze de trekker overhaalde, waardoor de strijdkreet naar het plafond werd gezonden.

Het woeste gejang echode door de grot en maakte dat de leider bleef staan. Het beest ging behoedzaam door zijn hurken, zichtbaar geïntimideerd door het volume van het galmende gehuil.

Jason herinnerde zich dat hij een ogenblik daarvoor zelf iets dergelijks had gedacht.

In deze duistere wereld had de grootste schreeuwer de grootste ballen.

De leider deinsde achteruit. Eerst één stap, toen nog één, zonder zich om te draaien. Nerveus volgde de troep zijn voorbeeld, ze schoven of sprongen opzij en trokken zich langzaam terug.

En toen, op een of ander onbekend signaal, draaide de troep zich om en vluchtte, de duisternis in. Keffend renden ze weg om achter een minder luidruchtige prooi aan te gaan.

Jason keek Stella aan. 'Je bent fantastisch.'

Ze haalde haar schouders op, hoewel ze een trots glimlachje niet helemaal kon onderdrukken toen ze zich omdraaide en hem het geweer teruggaf. Het was nu niet meer geladen, maar er bleef in ieder geval nog een klein beetje energie over om het infraroodlampje te laten branden. Maar hoelang nog?

Ze liepen verder naar de achterwand. Jason zette er flink de pas in en had de laatste honderd meter in een kwestie van enkele minuten afgelegd. Ver boven hen was het substation gedempt verlicht door enkele lampen van de altijd brandende noodverlichting.

Van dichtbij keek Jason naar de stalen sporten die in de wand geschroefd waren. Ze vormden een ladder langs de ongeveer tien verdiepingen, helemaal tot aan de Achterdeur.

Dat zou een zware klim worden.

Stella wees naar de grot. 'Kijk daar!'

Gespannen draaide Jason zich om, in afwachting van een volgende aanval. Maar ze wees naar een poel van licht aan de andere kant van de rivier. Het was het amfibische rupsvoertuig. Terwijl ze keken begon het weg te rollen langs de waterweg, de andere kant op.

Jason hield zijn adem in. Toen hoorden ze in de verte drie keer een claxon.

Dat was het afgesproken signaal.

Gray en Kowalski waren in orde. Ze hadden het voertuig met succes op de vijand veroverd en waren nu gereed om Dylan Wright achterna te gaan.

Het kon niet anders of ze hadden gewacht tot onze eigen lichten de achterwand hadden bereikt.

Jason wist niet of de anderen hem konden zien, maar hij hief zijn arm op.

Veel geluk.

Achteraf bezien had hij wel wat van dat geluk voor zichzelf mogen bewaren. Toen hij zijn arm liet zakken flikkerde het infraroodlampje en ging uit, waardoor ze in duisternis werden gedompeld.

30 APRIL, 13.22 UUR AMT
RORAIMA, BRAZILIË

Wat heb ik gedaan?

Kendall zat achter een computer in het hoofdlaboratorium. Hij kon niet anders doen dan staren naar een groot LCD-scherm. Er waren live-videobeelden te zien, gemaakt met een camera die in een boom was gemonteerd. Naar de sterke grijstinten te oordelen was de camera uitgerust met een low-lightsensor. Het beeld toonde een woud met afhangende slingerplanten, overschaduwde door een dicht bladerdak. De lens wees naar beneden, naar een open plek die met grind bedekt was.

In het midden van die open plek stonden drie hoge kooien. Waarschuwingsborden gaven aan dat de kooien onder stroom stonden, net als de hekken tussen de niveaus in Cutters macabere tuin.

Dit moest het laagste niveau zijn.

Kendall herinnerde zich de glimp die hij van dat geïsoleerde stuk regenwoud had opgevangen. Maar wat bevond zich daar nog meer?

Op het scherm zag hij hoe Jenna ruw de middelste kooi in werd geduwd. Aan de manier te zien waarop ze haar armen voor haar borst sloeg en bij de tralies vandaan bleef, was ze bekend met het gevaar.

Rahei sloeg de kooi dicht.

‘Onze juffrouw Beck zou nu de eerste tekenen van de infectie moeten voelen,’ zei Cutter, die achter hem heen en weer liep met zijn schaduw Mateo op de achtergrond. ‘Hoofdpijn, pijn in de nek, misschien.’

‘Doe dit alsjeblieft niet,’ zei Kendall.

Hij zag dat Rahei zich met de twee anderen terugtrok. De twee mannen hielden de jungle goed in de gaten, zichzelf beschermend met stroomstootwapens en geweren. Ze stapten alle drie snel weer in het karretje, keerden op de open plek en reden terug zoals ze gekomen waren.

‘Waarom heb je haar naar beneden laten brengen?’ Kendall keek om naar Cutter. ‘Waarom laat je haar daar alleen?’

‘O, maar ze is niet alleen.’

Als bewijs daarvoor bewoog er iets groots voor de camera langs. Het ging te snel om meer op te vangen dan een korte glimp van enorme, kromme klauwen en een ruige vacht. Toch herkende Kendall de soort en hij liet zich vol afschuw achterover in zijn stoel vallen.

‘Je hebt toch niet...’ kreunde hij.

Cutter haalde zijn schouders op. ‘Het was een vroeg experiment, van een pagina uit jouw behoudzuchtige spelletjesboek. *De-extinctie* noemde je het in je artikel, naar ik me herinner. Het was heel simpel een kwestie van het toepassen van de MAGE- en CAGE-technieken op een soort die hier al in het regenwoud voorkwam, door zijn genetische code te veranderen en daarmee zijn oervader weer tot leven te wekken.’

Het was in theorie mogelijk, wist Kendall. Over de hele wereld probeerden ze in laboratoria precies datzelfde doel te bereiken en in de komende jaren zouden ze er waarschijnlijk ook in slagen. Er waren al een heleboel faciliteiten op zoek naar manieren om de wolharige mammoet te laten herleven uit het DNA van de olifant, een andere probeerde de uitgestorven trekduif tot leven te wekken uit zijn algemeen voorkomende familielid, en weer een andere werkte eraan de allang overleden oeros uit de genetische erfenis van het huidige rund voort te brengen. Deze ondernemingen hadden vele namen: Revive & Restore, het Uruz Project, zelfs eentje dat het Lazarus Project heette. Dat laatste probeerde een Australische kikvors te laten herleven die nageslacht voortbracht via zijn bek.

Maar wat Cutter hier had gepresteerd...

‘Je kunt haar daar niet achterlaten.’

‘Voorlopig zit ze daar veilig, achter die elektrische tralies. We geven haar nog een halfuur, tot de infectie haar heeft gereduceerd tot iets simpels. Dan zul je een glimp zien van hoe de nieuwe wereld

zal zijn voor de mens, wanneer onze soort van de kanker van zijn intelligentie is ontdaan.'

Kendall voelde tranen opkomen, wetend dat dit monster hem zou dwingen toe te kijken bij wat er met Jenna gebeurde.

'Maar je kunt het allemaal laten ophouden,' hield Cutter vol. 'Zeg me alleen maar de naam van de xNA-soort die de genetische sleutel is om jouw gepantserde virale omhulsel te openen. Eén naam... en dit eindigt allemaal. Vanaf dat moment neem ik de boel over.'

Als Cutter ooit dit laatste kritieke stukje informatie te pakken kreeg, kon hij de rest van zijn biologische puzzel leggen, besefte Kendall.

'Doe er niet te lang over.' Cutter gebaarde naar het scherm. 'Er bestaat een tegengif voor de ziekte van juffrouw Beck, maar dat moet binnen een uur worden toegediend, of de neurologische effecten worden blijvend.'

'Is er dan een remedie?' Kendall slikte.

'Jazeker.' Hij keek naar de grote koelkast achter in het BSL4-lab. 'Een eiwit dat het spiegelbeeld is van wat ik heb gebouwd. Het is in staat de neurologische schade te repareren die mijn prion toebrengt, maar zoals ik zei, er is een tijdslimiet. Daarna is er geen terugkeer mogelijk voor juffrouw Beck.'

Kendall had een zorg die nog groter was dan de jonge parkbeheerder. 'En als ik jou die naam geef, zeg jij me hoe ik dat wat zich in Californië verspreidt moet stoppen.'

Cutter wreef over zijn kin, veinzend dat hij zich concentreerde. 'Ik ben een man van mijn woord. Dat was mijn oorspronkelijke aanbod. Maar dat was voordat juffrouw Beck arriveerde.'

'Wat bedoel je?'

'Zeg mij wat ik wil weten, dan laat ik je kiezen. Ik kan je leren de verschrikking die je uit je lab hebt losgelaten uit te roeien... óf ik kan juffrouw Beck redden, maar niet allebei.'

Kendall staarde naar het scherm en besefte dat hij Cutter uiteindelijk de waarheid zou moeten onthullen. Na verloop van tijd zou die klootzak de informatie toch wel uit hem krijgen.

Hij draaide zich om naar Cutter en zei met verslagen stem: 'Je moet het bloed hebben van een Antarctische species.'

'Welke?'

'*Volitox ignis.*'

Cutter keek nu oprecht nadenkend. ‘Die vurige palingen. Dat is inderdaad een hele uitdaging. Dan moet ik gaan bellen voordat het te laat is. Ik ben misschien te voorbarig geweest met mijn plannen, te hard van stapel gelopen, zou je kunnen zeggen.’

De man begon zich om te draaien.

‘Cutter, je hebt iets beloofd.’

Hij keek om. ‘Natuurlijk, sorry. Welke remedie wil je? Die voor juffrouw Beck, of die voor de wereld?’

Kendall staarde weer naar het scherm met de kleine vrouw die ineengedoken in de kooi stond. Tegelijkertijd zag hij de destructie voor zich die in de bergen van Californië woedde.

Het spijt me, Jenna.

Kendall keek Cutter aan. ‘Hoe maak ik dood wat ik gecreëerd heb?’

‘Die oplossing is heel eenvoudig. Heb je je nooit afgevraagd waarom die biosfeer onder de Zuidpool zich nooit in de grote bovenwereld heeft verspreid? Ja, in het verleden zijn er wel wat lekkages geweest, met geringe ontsnappingen, maar hij is nooit volledig losgebroken. Ik vermoed dat er grote aantallen nodig zijn om dat te doen.’

Kendall zocht verwoed naar het antwoord. Wat was er zo uniek aan Antarctica? Wat hield die wereld daarbeneden gevangen? Waren het de zoute zee, het ijs, de kou? Hij had in het verleden in zijn lab al met dergelijke variabelen geëxperimenteerd. ‘Wij hebben temperaturen onder nul geprobeerd, verschillende zoutgehalten, giftige zware metalen zoals die in de oceanen eromheen worden aangetroffen,’ gaf Kendall toe, ‘en niets heeft ze gedood.’

‘Omdat je te beperkt denkt, beste man... dat was altijd al je probleem. Jij ziet door de bomen het bos niet meer. Je denkt lokaal in plaats van globaal.’

Cutter trok zijn ene wenkbrauw op, alsof hij Kendall op de proef stelde.

Hij dacht diep na over wat hij bedoelde.

Globaal.

Waar wilde Cutter heen?

Toen wist hij het opeens.

Jenna wreef in haar nek en paste goed op dat ze niet te dicht bij de tralies van haar kooi kwam. De doffe pijn in haar nekwervels was overgegaan in spierkramp en er gingen priemende pijnscheuten door haar schedel. Haar ogen deden pijn en maakten dat zelfs het dofgroene schijnsel van het bos te scherp leek.

Ze wist wat deze symptomen betekenden.

Het begint al.

Uit vrees voor wat er komen ging begon ze een mantra op te zeggen.

Ik ben Jenna Beck, de dochter van Gayle en Charles. Ik woon op de hoek van D Street en Lee Vining Avenue. De naam van mijn hond is Nikko, zijn verjaardag is...

Ze vocht zich door de pijn heen om elke flard van haar identiteit vast te houden en ze testte haar geheugen op tekenen van achteruitgang.

Maar zal ik het ooit weten wanneer het echt gebeurt?

Ze haalde diep adem, snoof de geur van het woud op, probeerde in haar centrum te komen om de paniek van zich af te houden. Overal om haar heen hoorde ze het gedruppel van water, het suizen van vleugels, het kraken van takken en het fluisteren van bladeren.

Eén ding leek niet te kloppen. Het zeurde aan de rand van haar bewustzijn. Het was hier té stil. Ze hoorde geen vogels zingen, de apen snaterden niet, er ritselde niets door het struikgewas.

Toen, alsof iets haar oplettendheid aanvoelde, knapte er links van haar een tak. Haar ogen schoten in die richting, maar alles wat ze zag was een bewegende schaduw. Ze spande haar ogen in om door de muren van varens heen te dringen die langs de open plek stonden.

Niets.

Maar ze kende de waarheid, terugdenkend aan het woeste gebrul dat ze eerder had gehoord en ook de uiterste waakzaamheid van haar bewakers toen ze haar in haar gevangenis afleverden.

Ik ben niet alleen.

Globaal denken...

Was dat altijd al het antwoord geweest?

Kendall sloot zijn ogen, zag de planeet voor zijn ogen ronddraaien, met een korst die dreef op een gesmolten zee rond een kern van vloeibaar ijzer die een twee derde omvang had van de maan. Convectiestromen in dat gesmolten ijzer en de corioliskracht, veroorzaakt door de rotatie van de aarde, genereerden een elektrische geodynamo die de aarde omhulde met een enorm magnetisch veld.

‘*Magnetisme*,’ zei Kendall. ‘Dat is wat de schaduwbiosfeer onder Antarctica gevangen houdt.’

‘En waar op de planeet is het magnetisch veld het sterkst?’

‘Bij de polen.’ Hij zag voor zich hoe dat krachtige veld zich vanuit beide polen van de aarde verspreidde en de planeet omcirkelde. ‘En bij de evenaar het zwakst.’

‘Maar waar is het óók het zwakst?’

Kendall begreep dat het antwoord verband moest houden met de locatie van Kaap Hel. Hij stelde zich die hete wereld ver onder het ijs voor, de volmaakte broedplaats voor vreemde levensvormen. Hij dacht aan de borrelende zwavelpoelen.

Hij keek Cutter aan. ‘In geothermische zones,’ zei hij. ‘Het magnetisch veld is zwakker op plaatsen met vulkanische activiteit.’

‘Precies. Het gesmolten magma onder die regio’s kan het ferromagnetisme niet vasthouden en creëert een plaatselijke daling in het aardmagnetisch veld, een eiland, zo je wilt, in een zee van sterkere magnetische stromingen.’

Kendall zag Kaap Hel voor zich als zo’n eiland, gevangen binnen het sterkere veld van de Zuidpool. Toch leek het vergezocht om aan te nemen dat het magnetische differentieel voldoende was om dat leven op zijn plaats te houden. Er moest iets zijn dat vooral het leven daarbeneden gevoelig maakte voor magnetische velden, iets dat essentieel was voor de aard ervan.

‘XNA,’ dacht hij hardop en hij ging rechtop in zijn stoel zitten. ‘Alle leven daarbeneden is gebaseerd op een genetische helix die niet de suikergroep desoxyribose als ruggengraat heeft. Het is uniek, totaal anders dan ander leven. De ruggengraat is niet suiker, maar een combinatie van arsenicum en ijzerfosfaat.’ Kendall staarde Cut-

ter aan. ‘Het draait dus om *ijzer*, hè? Dat maakt het XNA-leven zo gevoelig voor magnetische velden.’

‘Ik heb die ijzerstructuur bestudeerd met röntgendiffractie en foto-elektronenspectroscopie. Hij vormt ijzerhoudende nanoringen door de hele helix heen, ongeveer zoals de wervelkolom een ruggengraat vormt.’

‘En door blootstelling aan de juiste magnetische signatuur zou het mogelijk zijn die ruggengraat te vernietigen.’ Hij keek Cutter hoopvol aan en vroeg: ‘Heb je berekend welke signatuur dat is?’

‘Dat heb ik gedaan en ik heb het getest. Het is niet eens zo heel opzienbarend. Jouw eigen Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft de oscillatie van magnetische velden al getest om bacteriën, virussen en schimmels in water en voedsel te doden. Ik heb de bevindingen van die studie gewoon aangepast en ontdekt welke signatuur in dit geval het beste werkt.’

Kendall zag het organisme dat hij in zijn lab had gecreëerd voor zich, en hoe het verschrompelde in zijn synthetisch gecreëerde capsiden, waardoor deze omhulsels achterbleven als de vervellingen van een slang.

‘Als ik deze remedie niet had gehad,’ zei Cutter, ‘zou ik jouw organisme nooit hebben losgelaten. Ik wil net zomin als jij dat de wereld door je creatie wordt vernietigd. Als je ervoor had gekozen juffrouw Beck te helpen in plaats van naar dit antwoord te zoeken, zou ik het je toch hebben gegeven. Ik kan de wereld niet laten doodgaan voordat ik hem kan redden, denk je ook niet?’

Kendall keek naar de videobeelden en de wanhoop kwam bij hem opzetten, maar dat moest hij onderdrukken. Er stond nog te veel op het spel. ‘Dus je staat me toe de autoriteiten in Californië in te lichten over de magnetische remedie?’

‘Te zijner tijd.’

‘Wat bedoel je met “te zijner tijd”?’

‘Ik heb begrepen dat je illustere collega’s op het punt staan een kernwapen in de bergen te laten ontploffen. Dwaas als het is. Wij weten allebei dat het weinig meer uithaalt dan je organisme nog verder verspreiden en tegelijk een groot deel van dat gebied tientallen jaren lang aan straling bloot te stellen. Maar dat is een menselijk trekje: eerst kapotmaken, dan nadenken. Om die reden zijn wij een gedoemde soort.’

‘Maar je zegt net dat je niet wilt dat mijn organisme de wereld verwoest.’

‘Dat wil ik ook niet. Als je hun de oplossing hebt gegeven, duurt het daarna gewoon langer voordat ze hun rotzooi hebben opgeruimd. Het zal ze veel langer bezighouden.’

‘En de straling dan? Al die schade?’

‘De aarde is dergelijke vleeswonden die haar door de mens zijn toegebracht al eerder te boven gekomen. Deze kan ze ook wel aan.’ Cutter zuchtte. ‘Bovendien komt de afleiding mij goed uit. De mensheid zal één kant op kijken, terwijl de ondergang uit een heel andere richting komt.’

Van je werk hier.

‘Maar als je me nu wilt excuseren, ik moet dat telefoontje plegen. Ervoor zorgen dat ik een bloedmonster van een *Volitox* krijg voordat het te laat is.’

‘Te laat?’

Cutter wachtte even. ‘Je hebt die ondergrondse wereld te lang verborgen gehouden, Kendall. Je hebt haar gevangengehouden en de ontwikkeling van haar volledige potentieel belemmerd.’

Zijn geschoktheid en afgrijzen konden niet groter zijn. ‘Wat... wat ben je van plan?’

‘Ik ga die duistere schoonheid, die prachtige, agressieve biosfeer op onze wereld loslaten. Ik denk dat het tijd wordt dat ze haar geïsoleerde eilandje verlaat. Natuurlijk zullen sommige tijdens die transitie ten onder gaan, slachtoffers van de magnetische stromingen die we hebben besproken, maar zoals je weet is de Natuur de grootste innovatrix. In zulke hoeveelheden en variaties zullen sommige soorten overleven door zich aan te passen en met hun XNA hardheid en muteerbaarheid in onze wereld brengen, de perfecte eigenschappen om de zware tijden die gaan komen te overleven.’

Kendall zag de milieuschade als gevolg van de enorme aanslag door zoveel vreemde species al voor zich. Een agressieve biosfeer die in zijn totaliteit op de wereld werd losgelaten. Het zou verwoestende ecologische repercussies hebben.

‘Mijn plan is jouw oude wereld van beneden op te zetten tegen de moderne wereld hierboven. Tijdens die oorlog laat ik mijn species van hier los en verspreid ze wijd en zijd. Zij zullen nieuwe, innovatieve genetische permutaties meebrengen en het evolutieproces ver-

snellen doordat ze die eigenschappen doorgeven met hun vermogen tussen soorten over te springen. Dat zal de ultieme evolutionaire smeltkroes zijn, waar het recht van de sterkste de wet uitmaakt. Om de oude Chinese strategie Soen Tsoe te parafraseren: in de chaos liggen de kansen.'

De ontzetting stond blijkbaar op Kendalls gezicht te lezen.

'Je kunt ook aan mijn kant gaan staan, Kendall. Getuige zijn van deze transformatie, de genesis van een nieuw Eden, bevrijd van de degeneratie van de mens.'

Kendall dacht aan dat lopende vuurtje van een prionbesmetting, die de mensheid terugwierp in een primitieve staat.

Met triomfantelijke ogen deed Cutter een stap naar het computerscherm. 'Kijk eens naar een glimpje van de oorlog die gaat komen als de pest van de menselijke intelligentie is weggenomen en de mensheid eindelijk gebonden zal zijn aan de wetten van de natuur.'

Kendall wist welke wet Cutter aanhing, alsof het een religie was.

De Wet van de Jungle.

Cutter sloeg een toets aan.

Op het scherm zag Kendall de deur van Jenna's kooi openzwaaien.

13.29 UUR

'Hoelang nog?' riep Painter naar sergeant Suarez.

'Nog dertig minuten, meneer!'

Te lang.

Painter ging verzitten. Hij was ongeduldig en de brandende pijn in zijn bovenarm wakkerde zijn ongerustheid nog aan. Hij was zich maar al te bewust van de deadline. Over negentig minuten zou in Californië een kernbom ontploffen.

En ik zit hier op mijn reet.

Na een minuut riep Suarez: 'Meneer, misschien wilt u naar voren komen om dit te zien.'

Blij met elke afleiding of reden om in beweging te komen, maakte Painter zijn riemen los en liep gebukt naar voren. Drake maakte ook zijn riemen los en volgde hem naar de cockpit van de Valor.

'Wat is dat?' vroeg Painter.

Suarez gaf hem een verrekijker en wees naar de tepui in de verte. Hij was nog altijd te ver om details te kunnen onderscheiden, maar Painter deed wat hij zei.

Suarez vond nog een kijker en gooide hem naar Drake.

Painter nam even de tijd om de focus scherp te stellen op de berg in de verte, waarvan de flanken in wolken waren gehuld.

‘Kijk naar het zuidelijke uiteinde,’ instrueerde de sergeant. Hij gebaarde ook naar de piloot. ‘Geef even een wipje.’

Painter concentreerde zich en leunde met zijn slechte schouder tegen een tussenschot om in evenwicht te blijven toen de piloot de tiltrotor heen en weer bewoog.

Aanvankelijk zag hij niets, alleen maar door de wind gebeeldhouwde rotsen en een armetierig bos aan de noordkant. Maar toen het vliegtuig weer verschoof, lichtte er iets op. Het was een weerkaatsing van het felle zonlicht en het kwam uit het woud van stenen langs de zuidelijke rand.

Drake float. ‘Om zo’n felle flits te geven moet het iets van metaal zijn.’

‘Ik heb er de afgelopen minuten goed naar gekeken,’ zei Suarez. ‘Ik denk dat het een windturbine is.’

Turbine?

Painter kneep met zijn ogen, maar hij kon nog steeds niet genoeg onderscheiden om tot dezelfde conclusie te komen. Maar de sergeant had jongere ogen en talloze uren van luchtsurveillance aan boord van de Valor achter zich.

Painter geloofde hem op zijn woord. En als daar windturbines stonden, dan moest iemand een verblijf boven op die berg hebben opgezet.

En dat kon maar één iemand zijn.

Cutter Elwes.

Door dit nieuwtje was hij er des te meer op gebrand daar te landen. ‘Kun je dit vogeltje sneller laten vliegen?’ vroeg Painter.

‘We zitten al op topsnelheid,’ zei de piloot.

Suarez keek op zijn horloge. ‘Nog zevenentwintig minuten te gaan.’

Het klikken van de deur van haar kooi haalde Jenna uit haar mist van pijn. Toen ze opkeek ging er een pijnscheut door haar schedel. Het aanhoudende rode lampje boven de deur was nu groen.

De deur ging een paar centimeter open.

Ze bleef staan, uit vrees dat het een list was. Met de rubberen zool van haar laars raakte ze de tralies aan. Er volgde geen ontlading, dus duwde ze de deur verder open en stapte uit de kooi. Haar laarzen knarsten op het grind erbuiten.

Ze bleef stokstijf staan door dit geluidje en de haartjes in haar zere nek trilden. Ze voelde dat ze werd geobserveerd en tuurde naar de weg die door het woud leidde. Ze zag de poort weer voor zich, met het elektrisch beveiligde hek dat dit niveau afsloot.

Zelfs als ik dat haal, ben ik nog gevangen.

Ze keek weer naar de kooi. De veiligste plek was misschien wel daarbinnen, goed afgesloten, maar er moest een reden voor zijn dat die kooien onder stroom stonden. Het suggereerde dat de tralies alleen niet sterk genoeg waren om dat wat in dit bos op jacht was te weerstaan.

Toch was staal beter dan niets.

Ze deinsde terug naar de kooi – en zag toen dat de deur bewoog en magnetisch voor haar in het slot viel. Het lichtje werd weer rood.

Buitengesloten...

Ze deed haar uiterste best om na te denken, een plan te maken, maar het was moeilijk geworden vat te krijgen op haar gedachten en zich op één ding te concentreren. Ze wilde dit gebrek aan concentratie wijten aan de pijn en de angst, maar ze vreesde dat deze moeilijkheid een symptoom was van een ernstiger toestand.

Ze fluisterde naar het stille woud: ‘Ik ben Jenna Beck, de dochter van Gayle en Charles. Ik woon op de hoek van D Street en Lee Vine Road...’

Wacht even. Klopt dat wel?

Ze haalde zich het kleine victoriaanse huis met de groene puntgevels voor de geest.

Daar woon ik.

Ze putte kracht uit die herinnering. ‘De naam van mijn hond is Nikko, zijn verjaardag is...’

Met elk gefluisterd woord zette ze een volgende stap op de open plek. Ze koos ervoor de weg te mijden. Maar dat besluit was misschien niet bewust genomen. Haar instinct zette haar ertoe aan zich te verbergen, van de open plek weg te gaan. Ze besloot haar instinct te volgen. Haar mantra loste op in een stille, innerlijke monoloog toen ze de rand van het bos bereikte en zich in de schaduwen van het gebladerte begaf.

Mijn beste vrienden zijn Bill en Hattie. Ze haalde zich een gedetailleerd beeld van de oudere vrouw van het Paiutevolk voor de geest. Hattie behoorde tot de Kutza... Ze worstelde om adem te blijven halen terwijl ze probeerde zich de naam van de specifieke stam van haar vriendin te herinneren. Haar voeten struikelden van frustratie. Maar toen vond ze de naam.

Kutzadika'a... dat was het.

Ze stak haar hand uit om een varenblad opzij te duwen – maar ze was de ongewone aard van het plantenrijk hier vergeten. De plant deinsde terug voor haar aanraking, krulde zijn bladeren om en rolde zijn stengels op tot een strakke bal.

Achter die samengebalde varen kwam een enorm beest in zicht, slechts een paar meter bij haar vandaan. Het stond op vier poten en had de omvang van een neushoorn, maar hij was behaard als een bruine beer met een lange, dikke staart. Zijn voorpoten stonden op woeste, kromme klauwen, vijf aan iedere poot. De snuit en de nek waren zwaar, met dikke spieren. Grote zwartbruine ogen staarden haar aan.

Ze verstijfde. Ze herkende voldoende van de fysiologie om te weten wat er voor haar stond. Het behoorde tot de familie van de luiaard, die trage planteneters in de bomen, die in het Braziliaanse oerwoud leefden. Maar dit exemplaar was monsterachtig groot, een terugkeer naar een grote voorouder van de hedendaagse luiaard. Hoewel hij eruitzag als een beest uit de prehistorie was deze soort pas tienduizend jaar geleden uitgestorven.

Megatherium, herinnerde ze zich. De grote grondluiaard.

Maar Jenna voelde aan dat dit schepsel niet natuurlijker was dan wat ze onderweg hiernaartoe had gezien. Als om dat te bewijzen trokken zijn lippen zich terug en onthulden dikke, scherpe tanden, gemaakt om vlees van botten te scheuren.

Dit was geen herbivoor – maar een nieuwe carnivoor, die in deze wereld het licht had gezien.

Brullend verhief hij zich op zijn achterpoten tot een hoogte van bijna vier meter. Hij haalde bliksemsnel uit met een van zijn korte armen en kliefde een boompje in tweeën.

Jenna deinsde naar achteren en strompelde weg.

Meer kreten barstten los in de jungle om haar heen en weerkaatsen tegen de stenen wanden, wat het nog moeilijker maakte om na te denken.

Toch herinnerde ze zich het karkas van de geit dat van bovenaf op de weg was gegooid, wellicht als waarschuwing.

Die waarschuwing ter harte nemend keek ze omhoog – en begon te gillen toen een schaduw uit het bladerdak viel, vlak voor haar.

30 APRIL, 17.33 UUR GMT
 QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Wanneer is dat kreng eindelijk zover?’ Dylan Wright wees met de radio in zijn vuist geklemd naar de deels gemonteerde LRAD-schotel.

De lampen van het grote amfibische rupsvoertuig schenen op de drie mannen die bezig waren zes gigantische panelen van elk zesendertig kilo in een rechtopstaand frame vast te zetten. Twee andere mannen sloten de kabels aan die verbonden waren met een draagbare dieselgenerator. De plek die Dylan had uitgekozen lag zo ver mogelijk naar achteren in het Colosseum en de schotel was op de monding van het tunnelsysteem gericht, op het station van Kaap Hel.

Tot dusver ging het allemaal goed.

Dylan had een klein contingent mannen in dat station achtergelaten. Zij waren erin geslaagd met explosieven en vlammenwerpers een tunnel door het station heen te blazen, om op die manier een opening naar de buitenwereld te maken. Die inspanningen hadden langer geduurd dan verwacht omdat ze extra voorzichtig moesten zijn om de bunkerkrakers, bommen die op scherp stonden om bij de geringste verstoring te exploderen, niet af te laten gaan.

Maar alles was goed verlopen.

Het enige wat ze nu nog moesten doen was ervoor te zorgen dat deze verzonken wereld in horden naar de nieuwe uitgang stampte. De LRAD 4000X die nu in elkaar werd gezet kon een oorverdovende 162 decibel produceren en had een bereik van drie mijl, en in deze echokamer van een grot reikte het nog verder.

‘Hoelang nog?’ vroeg Dylan nog een keer.

‘Een minuut of tien!’ antwoordde een van de mannen. Hij trok aan een kabel om de dieselgenerator aan te zetten.

Dylan schreeuwde om boven die herrie uit te komen. ‘Christchurch en Riley, jullie gaan met mij mee! Maak het kleinere geluidskanon dat op het transport staat los en breng het naar beneden; ik heb het nodig. Pak de draagbare batterij en de afstandsbediening van de 4000x.’

Zijn bevelen werden zonder vragen te stellen onmiddellijk opgevolgd, ook al was dat wat hij van hen vroeg niet in het oorspronkelijke plan opgenomen. Dylan en zijn mannen kenden de gevolgen van wat ze op het punt stonden te doen. Ze begrepen wat voor ecologische schade ze veroorzaakten als ze deze geïsoleerde, agressieve biosfeer op de buitenwereld zouden loslaten. Maar gezien de hoeveelheid geld die ze hiervoor opstrekten, deed dat er niet toe. Het repareren van de milieuschade was niet hun probleem.

Toch zat het hem niet lekker dat hij het totaalplaatje niet kende. Zeker niet na dat telefoontje. Hij keek naar de radio in zijn hand. Via het station van Kaap Hel was een verbinding met Zuid-Amerika tot stand gebracht. Blijkbaar had Cutter Elwes besloten de parameters van de missie op het laatste moment te wijzigen. Nadat hij had onderhandeld over een flinke risicobonus, had Dylan er uiteindelijk mee ingestemd en zijn zorgen opzijgezet.

Met twee ton extra kon veel gemoedsrust worden gekocht.

Christchurch sprong van het voertuig, met de zware schotel van zestig centimeter doorsnee onder zijn armen alsof het een rugbybal was. Maar die man had ook de bouw van een fullback, met zijn stevige ledematen en enorme handen. Riley, een kop groter en drieenzestig kilo lichter, volgde hem met de batterij. Hij wond de kabels om zijn onderarm.

Toen ze bij hem waren wees Dylan naar de tunnel achter het geparkeerde voertuig. Dat was onbekend terrein. ‘Het ziet er naar uit dat we nog op jacht moeten.’

‘Waarop?’ vroeg Riley.

‘*Volitox.*’

Zijn twee teamgenoten keken elkaar niet bijster vrolijk aan. Hij kon het hun niet kwalijk nemen, maar bevel was bevel. Bovendien kon hij de uitdaging wel aan. Hij legde zijn handpalm op de achterkant van zijn Howdah-pistool en zag er naar uit zijn vaardigheden

te beproeven op een van de agressiefste soorten hierbeneden – én de gevaarlijkste.

Maar toch, op deze helse plek – hij keek naar het draagbare geluidskanon – *kon je niet voorzichtig genoeg zijn.*

‘Meneer!’ riep iemand. Hij wees naar twee koplampen in de verte, die hun kant op kwamen.

Dat waren McKinnon en zijn mannen, die terugkeerden.

Eindelijk.

‘Als dat team hier is,’ zei Dylan, ‘begin je alles in te pakken. Houd dit kanaal open, ik moet je kunnen bereiken.’

Nu hier beneden alles goed vastgezet was, ging hij op weg. Toch knaagde er iets aan hem, wat hem alerter maakte dan anders. Nadat hij de rivier die uit het Colosseum stroomde ongeveer vijftig meter was gevolgd, keek hij om naar de poel van licht rondom de plek waar ze aan het werk waren, en daarna naar de koplampen die door de grot aan kwamen rijden.

McKinnon had al verslag uitgebracht en de details meegedeeld over de succesvolle uitschakeling van de sneeuwkruiser van Harrington. Zoals altijd was de Schot grondig te werk gegaan en zich gaan vergewissen of er geen overlevenden waren. Maar Dylan was daarna niet meer op de hoogte gehouden door zijn rechterhand. En afgeleid door het onverwachte telefoontje uit Zuid-Amerika, had Dylan er verder niet bij stilgestaan. Maar nu...

Hij zag die vindingrijke Amerikaan weer voor zich die vanuit de achterklep van de kruiser stond te schieten.

‘Even wachten,’ zei Dylan en hij pakte zijn radio. Hij toetste het kanaal van McKinnon in. ‘Hier Wright. Wat is je status, McKinnon?’

Hij wachtte een halve minuut en herhaalde zijn vraag.

Nog steeds geen antwoord.

Met een diepe zucht toetste hij de werkplek in en kreeg onmiddellijk antwoord.

‘Meneer?’

‘Is de assemblage van de LRAD compleet?’

‘Helemaal compleet.’

‘Blijf McKinnon oproepen. Als je geen antwoord krijgt tegen de tijd dat zijn voertuig dertig meter bij jullie vandaan is, activeer je de LRAD.’

‘Maar daarmee schakel je zijn team...’

‘Doe het. Als ze gestopt zijn zet je hem uit en gaan jullie er vol bewapend op af. Stel dat voertuig veilig.’

‘Goed, meneer.’ Dylan liet de radio zakken.

Geen verrassingen meer.

Hij wees naar voren. ‘Nu gaan we een *Volitox* vangen.’

17.43 UUR

Door een nachtkijker tuurde Gray naar de mannen die aan het werk waren bij de enorme LRAD-schotel. Hij telde er negen. Vlak daarvoor was Dylan met twee anderen vertrokken, dieper het grottenstelsel in.

Ongelijke kansen... zelfs met het verrassingselement aan hun kant.

‘Klaar?’ vroeg Gray, die een beetje schreeuwde om gehoord te worden.

Kowalski zat achter het stuur van het brommende rupsvoertuig. Hij had het manoeuvreren met het transport op rupsbanden al snel onder de knie gekregen in de korte tijd die ze nodig hadden gehad om de rest van deze enorme grot te doorkruisen.

‘Klaar als altijd.’ De grote man klopte op het machinegeweer dat op zijn schoot lag, alsof hij zeker wilde weten dat het er nog lag.

Gray pakte zijn akoestische geweer, waarvan de batterij bijna leeg was na het recente veelvuldige gebruik.

De radio op het dashboard begon weer te kraken. ‘Geef antwoord, McKinnon. Als je communicatie is uitgevallen, flits dan met je koplampen als je dit hoort!’

Kowalski keek hem even aan.

Dat was al de derde oproep in evenveel minuten.

‘Niet doen,’ zei Gray. ‘Dat maakt ze nog wantrouwiger, niet minder.’

Het voormalige Britse x-Squadron voor hen dacht misschien dat de communicatie van hun CAAT was uitgevallen – antennes raakten in de strijd beschadigd – maar Gray vermoedde dat de laatste oproep hetzelfde was als het uitgooien van een lokaas. Het kwam alleen in buitengewone omstandigheden voor dat apparatuur een

oproep wel kon ontvangen, maar niet reageren.

Vooralsnog was het beter om stommetje te spelen.

‘Ze worden ongeduldig,’ zei Kowalski.

Ze hadden geen andere keus dan in stilte verder te rijden. Ze hielden hun adem in terwijl ze wachtten op het onvermijdelijke. Toen gebeurde het.

De wereld explodeerde, krijste hen toe en de voorruit trilde. Grays oren leken doorboord te worden met ijspriemen. Zijn gezichtsveld werd kleiner aan de randen. Gal steeg hem naar de keel en hij werd duizelig.

De wereld buiten het voertuig barstte los. Door de rammelende ruiten zag hij beesten rennen, op de vlucht voor de herrie. Andere sprongen of kropen uit hun schuilplaatsen. Een enorme *Pachycerex* denderde voorbij. Grays ogen begonnen te tranen en alles werd wazig. Weldra werd het bijna onmogelijk details te onderscheiden, alleen maar een vloedgolf aan bewegingen, weg van die aanval van geluid.

Dit houd ik niet lang vol...

Naast zich zag hij Kowalski voorover op zijn stuur zakken. Zonder besturing vertraagde het rupsvoertuig en kwam het tot stilstand.

Toen zakte Gray opzij tegen het raam aan zijn kant, maar hij had nog wel één zorg.

Niet om zichzelf, maar om de anderen.

Jason, je moet nu echt bij die Achterdeur zijn.

17.44 UUR

Laat het ophouden...

Jason hing halverwege de grotwand, met één elleboog om een sport gehaakt die in het steen was geschroefd en zijn tenen op een tree. Hij sloeg zijn andere arm om zijn hoofd om het geluid te blokkeren en te voorkomen dat het in tweeën spleet. Tranen en snot gleden over zijn gezicht.

In de verte, bij de andere kant van het Colosseum, glinsterde een ster. Dat was het kamp van Dylan Wright. Tijdens de klim had Jason vaak in die richting gekeken, bang dat het Britse team hun werk kon afmaken en het geluidskanon in werking zou zetten

voordat Jasons groep het goed geïsoleerde substation had kunnen bereiken.

Zijn ergste vrees was zojuist bewaarheid.

Hij zag ook een kleiner sterretje op de bodem van de grot. Dat was het transport dat Gray had overgenomen. Terwijl hij klonk had Jason de langzame voortgang ervan in de gaten gehouden, maar nu zag hij dat het tot stilstand was gekomen. Jason kon zich alleen maar voorstellen hoe intens die geluidsaanval was als je zo dicht bij de bron ervan zat.

Hij moest al zijn krachten inspannen om zijn nek omhoog te houden en naar boven te kijken. Stella en haar vader waren meters boven hem. Een kleine zaklantaarn hing aan de riem van de professor. Nadat de batterij van het sonische geweer leeg was geraakt, was dit de enige lichtbron van de groep. Stella had hem in haar rugzak gevonden en aan haar vader gegeven om hem te helpen de sporten beter te zien bij het beklimmen van de ladder.

Dat was een fout geweest.

Plotseling stopte de herrie, net zo abrupt als hij was begonnen. Het was zo onverwachts dat Jasons voeten één schrikbarend moment van de sporten gleden. Hij krabbelde naar adem happend terug en pakte zich weer met twee handen vast. Het was alsof de kracht van het geluid hem tegen de wand had gedrukt en dat zijn lichaam losschoot toen het stopte. Het was maar een illusie van zijn geteisterde zintuigen, besepte hij, maar toch hield hij zich nog even vast, haalde twee keer diep adem en keek toen omhoog.

Stella keek op hem neer, van achteren verlicht door de zaklantaarn van haar vader.

‘Ik ben in orde,’ zei hij, hoewel zijn oren nog tuitten. Hij kon alleen maar reageren op de bezorgdheid op haar gezicht.

Achter haar schouder vloog iets langs de wand.

Een *Hastax*.

Hij was zo te zien nog in paniek van het lawaai en haalde uit naar het dichtstbijzijnde doel: dat irritante licht dat zijn hoge schuilplaats binnendrong. Hij nam een duik en gaf haar vader een harde klap – zo hard dat Harrington van de ladder werd geslagen.

Als in een vertraagde opname zag Jason de professor langs hem heen tuimelen. Zwijgend verdween hij in de duisternis, als een vallende ster.

Stella gaf een smartelijke kreet en stak haar arm uit, alsof ze achter haar vader aan wilde gaan.

‘Blijf daar! Ik ga naar beneden!’ Hij begon haastig naar beneden te klimmen, hoewel hij niet veel hoop koesterde. ‘Sorry, Stella, maar jij moet naar dat station gaan. Die bommen activeren.’

Maar was het al te laat?

Een blik naar beneden liet zien dat er een hele migratie van schimmige gedaanten, verlicht door bioluminescentie, op gang was gekomen. Ze stroomden weg van de bron van het lawaai. Zelfs die korte stoot kon al gevaarlijke consequenties hebben. De paniek die hier was uitgebroken zou zich onvermijdelijk verspreiden en versterkt worden in die lange tunnel naar de uitgang, als een sneeuwbal die van een heuvel rolde.

Jason keek naar de verlichting van Wrights kamp in de verte en hij wist één ding zeker: *die geluidsstoot was niet de laatste geweest*. Met elke stoot van dat geluidskanon zou de paniek groeien. Als de uitgang verderop niet gesloten werd, was de bovenwereld gedoemd.

‘Wacht!’ riep Stella van boven, met tranen in haar stem. ‘Ik kan niet...’

Hij had geen tijd voor meningsverschillen. ‘Je moet!’

‘Luister naar me, verdomme!’

Hij wachtte en keek omhoog.

‘Ik... ik heb de code niet,’ zei ze met een door snikken verstikte stem. ‘Alleen mijn vader weet hem.’

Over die mogelijkheid had Jason niet nagedacht. Hij was ervan uitgegaan dat zij het wachtwoord ook wist. Hij keek tussen zijn tenen door naar beneden, naar een klein vlekje licht bij de voet van de ladder. Hij sloot zijn ogen, haalde even diep adem om kalm te worden en deed ze weer open.

‘Ga in ieder geval verder naar boven,’ zei hij. ‘Bereid alles voor wat er gedaan moet worden. Ik kom zo snel mogelijk achter je aan.’

‘Oké,’ zei ze met een breekbaar stemmetje.

Mooi zo.

Ook al kon ze boven verder niets uitrichten, hij wilde ook niet dat ze haar vader daarbeneden zou zien liggen, niet in de toestand waarin hij de oude man verwachtte aan te treffen.

Jason haastte zich en hoopte vurig dat haar vader nog leefde.

30 APRIL, 13.45 UUR AMT
RORAIMA, BRAZILIË

De schaduw die uit het bladerdak viel maakte dat Jenna struikelend terugdeinsde. Haar kreet ebde weg toen ze probeerde te bevatten wat er vlak voor haar was neergekomen. Het was een slungelige jongen van een jaar of tien, elf, met zwart haar en helderblauwe ogen. Hij liep op blote voeten en had een korte broek aan, met een safarivest over zijn T-shirt.

Hij rende naar haar toe, pakte haar hand en begon een beetje aan haar te trekken.

‘Kom...’

In zijn andere hand hield hij een lang geel stroomstootwapen.

Hij wees ermee naar de enorme varen die zijn bladeren weer begon te ontvouwen en het massieve beest erachter verhulde.

Het *Megatherium* liet zich weer op zijn voorpoten vallen, boog zijn schouders en zette zijn nekken op. Zijn donkere, zwart met bruin gestreepte vacht had de volmaakte schutkleur in dit oerwoud vol schaduwen.

Het liet zijn dikke, scherpe tanden zien.

De jongen drukte op de knop van het stroomstootwapen. Elektriciteit sprong in felblauwe vonken heen en weer tussen de U-vormige contactpunten. Aan de felle ontlading te zien moest dit wapen veel sterker zijn dan een standaardveedrijver.

De ogen van het *Megatherium* vernauwden zich en het beest drukte zijn enorme vlijmscherpe klauwen diep in het zachte leem van de bosbodem.

De jongen gaf weer een ruk aan haar arm en zij trok zich samen met hem terug.

Het beest sloop met doelgerichte bewegingen achter hen aan, maar het bleef op afstand. In ieder geval tot zover. Ze keek naar links en naar rechts en hoorde parallel aan hun pad takken kraken en blaadjes ritselen.

Dit was niet het enige exemplaar van zijn soort.

Ze liepen sneller achteruit naar de open plek met het grind. De drie met elkaar verbonden kooien stonden daar in het midden, nog altijd gesloten en onder stroom. Daar konden ze zich niet in verschuilen.

Toch trok de jongen zich daar terug tot ze de elektrische kooien in hun rug hadden. Ze beschermden hen in ieder geval tegen een aanval van achteren. En misschien waren het niet alleen de kooien die bescherming boden.

Toen het *Megatherium* bij de rand van de open plek kwam, stopte het. Het was blijkbaar op zijn hoede voor deze plek, want het trok zijn ene geklauwde poot terug van het grind. Voelde deze bosjager zich niet op zijn gemak om zich in een open omgeving te begeven, of was hij gewaarschuwd, op grond van een herinnering aan pijn uit het verleden? Het beest herkende in ieder geval de stroomstok.

De jongen keek schuin omhoog om de status van de kooien te controleren. In alle drie scheen het rode lampje.

Naar zijn frons te oordelen had hij dat kennelijk niet verwacht. Hij keek omhoog, naar het bladerdak boven hen. De takken hingen laag en waren gemakkelijk vast te pakken als je op die kooien kon klimmen.

‘Was dat de manier waarop je wilde weggaan?’ vroeg Jenna, die niet wist hoe goed de jongen Engels sprak. ‘Door de bomen?’

Hij knikte, waaruit bleek dat hij haar verstond, maar zijn ogen stonden angstig. Dit had hij vast al vaker gedaan, het woude leren onderzoeken vanaf een veilige afstand. Daar in de hoogte, klimmend tussen de dunnere takken, konden grote roofdieren niet bij hem komen. En alles wat kleiner was kon ontmoedigd worden met de stroomstok.

Het was een goede exitstrategie, maar ze konden het toch zeker ook zonder die kooien redden?

Ze wees naar een wirwar van slingerplanten, een van de vele die van de takken afhingen. ‘We kunnen daarin klimmen.’

‘Nee,’ zei hij.

Hij bukte, pakte een wat groter steentje uit het grind en gooide het naar de slingerplant. Op de plek waar de steen hem raakte, trok de stengel met bladeren zich samen en kwamen er kromme stekels uit, die glinsterden van sap.

‘Giftig,’ zei de jongen. ‘Steekt heel erg. Dan ga je dood.’

Ze kromp in elkaar toen ze bedacht hoe argeloos ze zich daarnet in het groen had begeven. Ze keek hoe de haken zich weer terugtrokken en dacht aan een Australisch regenwoud waar een slingerplant groeide die gewapend was met net zulke kromme stekels. Ze probeerde zich de naam te herinneren, maar de toenemende mistigheid in haar hoofd maakte het steeds moeilijker om na te denken.

Verderop, bij de rand van de open plek, zette het *Megatherium* zijn poot weer op het grind en trok er groeven in met zijn klauwen. De angst die hem terughoudend had gemaakt ebde weg.

De jongen zocht haar hand en kneep er stevig in.

Er bewogen nog meer schaduwen langs de rand van het bos. Ze werden ingesloten.

Jenna trok de jongen dichterbij naar zich toe en een beetje achter zich, om hem te beschermen. ‘Hoe heet je?’ fluisterde ze.

13.48 UUR

Een ongeruste stem maakte dat Kendall opkeek uit de stapel onderzoeksnotities van Cutter. Hij zag Cutters vrouw het laboratorium binnenkomen. Haar gezicht stond erg bezorgd en ze wees naar haar man toen ze hem zag.

‘*As-tu vu Jori?*’

‘Jori?’ vroeg Cutter. Hij kwam achter zijn computer vandaan en liep naar zijn vrouw toe. ‘Ik dacht dat hij bij jou was,’ antwoordde hij.

Ashuu schudde haar hoofd.

Kendall legde zijn vinger op het papier om aan te geven waar hij gebleven was. Hij had de afgelopen minuten snel zitten lezen omdat hij niet wist hoelang Cutter hem inzage zou geven in deze data. Het waren de verslagen van zijn experimenten met magnetisme om XNA-strengen te verbreken, wat de juiste magnetische impuls was om die ijzeren ruggengraten te verbrijzelen. Hij had de bevindingen

van de man op een notitieblok opgeschreven: *je moet een statisch magnetisch krachtveld genereren van ten minste 0.465 tesla.*

‘We gaan de camera’s bekijken.’ Cutter legde geruststellend zijn hand op de schouder van zijn vrouw. ‘Je kent dat joch, altijd op onderzoek uit. Daar heeft hij de leeftijd voor. Hij is een en al nieuwsgierigheid. Zijn hormonen spelen op en hij worstelt om de wereld tussen jongetje zijn en man worden een plekje te geven.’

Cutter liep naar Kendall toe en joeg hem weg. ‘Dat kun je later nog wel lezen.’

Kendall rolde zijn stoel weg en nam de papieren mee. Hij had de monitor uitgezet toen hij zag dat Jenna de kooi verliet en het bos in liep. Hij wilde niet zien wat daar gebeurde. Cutter zette het scherm weer aan en keerde terug naar de beelden van de open plek in het bos.

Kendall wilde verdergaan met de aantekeningen toen een beweging op het scherm zijn aandacht trok. Jenna was terug en stond met haar rug naar die kooien gekeerd – maar ze was niet meer alleen.

Een jongen hield haar bij de hand, en hij had een stroomstootwapen.

Cutter boog zich voorover. ‘Jori...’

Ashuu kwam aanrennen, zag het scherm, hapte naar adem van schrik en greep naar haar keel.

Cutter draaide zich om, pakte haar bij de schouders en duwde haar zachtjes maar ferm in de richting van Mateo. ‘Blijf hier, *mon amour*. Ik ga onze zoon halen.’

Kendall bleef naar het scherm staren. Hij zag een donkere, dreigende schaduw over de open plek vallen. Wat het ook was, het bleef aan de rand staan, maar hij stelde zich voor dat het was wat hij eerder had gezien. Hij zag de klauwen voor zich en de ruige, donkere vacht.

Een Megatherium.

Een schepsel uit de laatste ijstijd.

‘Kijk!’ riep Kendall, om de aandacht van de anderen op het scherm te vestigen.

Cutter kwam kijken en vloekte toen hij naar de monitor keek.

Inmiddels waren er meer schaduwen bij de randen waar te nemen.

‘Je komt nooit op tijd beneden,’ zei Kendall. ‘Maar kijk naar Jenna. Kijk eens wat ze doet.’

Kom op nou...

Jenna keek in de camera, die hoog in een boom bevestigd was en op deze open plek gericht stond. Zij had al eerder in de gaten gekregen dat ze onder bewaking stond. Gelukkig wist de jongen waar de camera zat.

Ze keek reikhalzend naar de lens en wees met haar arm naar de kooien terwijl ze met haar andere hand een snijdend gebaar langs haar eigen hals maakte.

Schakel die verdomde elektriciteit uit.

De jongen riep: 'Het licht is groen!'

Eindelijk.

Ze draaide zich om naar de kooien. Ze hadden twee opties: zich daarbinnen in veiligheid brengen en hopen dat iemand de tralies weer onder stroom zette... of de weg van de jongen volgen, omhoog naar het gebladerte.

De keus was niet moeilijk.

Ze keek om naar het *Megatherium*. Het beest stond half op de open plek, half in het bos, precies op de rand. Ze herinnerde zich dat hij zich in zijn volle drie meter zestig had opgericht en dat zijn klauwen elk meer dan veertig centimeter lang waren. Ze wilde haar leven – en dat van de jongen – niet aan die dunne stalen tralies toevertrouwen, onder stroom of niet.

En het was niet alleen deze luiaard die ze te vrezen hadden. Ze had glimpen opgevangen van zeker vier stuks.

Ze wees naar de bovenkant van de kooi en zei: 'Klim erop.'

Jori gaf haar zijn stroomstok en klauterde als een aapje tegen de tralies op. Toen hij boven was gaf ze hem de stroomstok terug. Hij ging op zijn hurken zitten en gaf haar dekking door elektrische vonken naar het *Megatherium* op de open plek af te schieten.

Ze greep de kooi vast en zette haar voet op de eerste dwarsbalk – toen ze een luiaard aan de andere kant van de kooien uit het woud op haar af zag komen.

Ze begreep dat ze zich had vergist. Het was niet uit ángst waardoor de troep had gewacht. De beesten hadden gewacht tot ze wisten dat de elektriciteit was uitgeschakeld en waarschijnlijk niet meer werd aangezet. Ze hadden de jongen als proefkonijn gebruikt. Zo

lang hij daarboven op de kooi zat, wisten ze dat ze konden aanval-
len zonder een schok te krijgen.

‘Jori! Springen!’

Eén tel voordat de luiaard de andere kant raakte had ze de deur
opengetrokken en rolde ze naar binnen. Ze sloeg de deur dicht.
Boven haar sprong Jori van de kooi, greep een tak vast en zwaaide
er lenig overheen.

Onder hem dreunde de luiaard tegen de driedubbele kooi en de
hele constructie wankelde naar één kant. Het beest verhief zich en
greep de bovenkant vast met zijn klauwen om de kooien helemaal
omver te gooien. Als ze omvielen met de deur aan de onderkant zou
ze daarbinnen vast komen te zitten.

‘Jenna!’

Jori hing ondersteboven en liet het stroomstootwapen naar haar
toe vallen. Maar in plaats van netjes tussen de tralies door te glij-
den, ketste het af en begon het over de hellende kooi weg te rollen,
precies tussen de poten van de reus. Ze grabbelde ernaar, pakte het
handvat en stak de contactpunten in de richting van de enorme
luiaard. Ze richtte op de gevoelige oksel, waar minder beharing zat
en de stroomstoot ontladde zich tegen de huid, heet genoeg om
hem te schroeien.

Brullend liet het *Megatherium* zich zakken, waardoor de kooi
weer rechtop kwam te staan. Het beest draaide zich om, likte aan
de stekende plek onder zijn arm en trok zich terug.

Jenna sprong de kooi weer uit en zwaaide breeduit met het
stroomstootwapen om de hele open plek te bestrijken.

Het *Megatherium* dat nog op de open plek stond keek haar met
een opgetrokken bovenlip aan, maar na een ogenblik trok ook hij
zich terug in de schaduwen. Er straalde woede uit die ogen en dat
voorspelde dat het nog niet voorbij was.

Ze deed haar voordeel met de korte stilte door op de kooideur
te klimmen en zich boven op de kooi te laten rollen. Daarna nam
ze een sprong en voegde zich bij Jori in de bomen.

‘Volg mij,’ zei de jongen. ‘Heel voorzichtig zijn.’

Hij ging haar voor, hoger in het boomgewelf. Ze gingen van
sterke takken over naar andere, die onder haar gewicht begonnen
te zwiepen. Toen hij tevreden was met de hoogte die ze hadden be-
reikt, begon Jori verder te klimmen in de richting van de poort van

dit niveau. Ze stelde zich voor dat hij een manier wist om langs die hindernis te komen.

Maar dan? vroeg ze zich af. Dan zit ik evengoed gevangen op dit eiland in de lucht... terwijl een verwoestend virus zich een weg baant door mijn hogere bewustzijn.

Maar die zorgen zette ze voorlopig van zich af. Eén probleem tegelijk. Dat was alles wat haar verstand aankon.

Jori volgde een route die hij goed scheen te kennen. Hij wist waar de takken tussen de bomen dicht genoeg bij elkaar kwamen om over te springen, of een brug van slingerplanten die kon worden overgestoken door aan je armen en voeten te hangen. Samen baanden ze zich een weg door het bladerdak.

‘Nee!’ waarschuwde Jori, en hij voorkwam daarmee dat ze een op het oog gemakkelijke sprong nam naar de volgende mahonieboom. Hij wees naar een wespennest dat aan de andere kant van die boomstam zat. ‘Hoornaars.’

Ze knikte, niet bepaald tuk om gestoken te worden.

Hij ging haar voor naar een ander, moeilijker pad, maar ze bleef op haar hoede voor dat nest. Er schoot een mus tussen de takken door die te dicht bij dat zoemende nest van modder en leem kwam. Een zwerm hoornaars vloog op en omringde het vogeltje. Met elke steek werd zijn vlucht grilliger. Toen viel hij op de bosbodem, overdekt door hoornaars.

‘Zijn ze giftig?’ vroeg ze aan Jori, die haar aandachtig zag kijken.

‘Nee.’ Hij vervolgde zijn weg over een dichtgegroeid net van slingerplanten en met zijn armen wijd uitgespreid balanceerde hij naar de andere kant. ‘Ze steken met...’ Hij zocht blijkbaar naar het juiste woord en wreef over zijn buik. ‘Sap dat eten laat smelten.’

Ze keek nog eens argwanend naar dat nest.

Verteringssappen.

Hun angels produceerden dus chemicaliën die leken op het gif van spinnen.

‘Ze eten je van binnenuit op,’ waarschuwde Jori, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was.

De volgende twintig meter vervolgden ze zwijgend hun weg, vergezeld door niets anders dan vogelzang en het geschreeuw van papegaaien op de hogere niveaus in deze tuin. Toen hoorde ze links van haar een zacht gejang. Het klaaglijke geluid trok haar ernaartoe.

‘Niet doen,’ waarschuwde Jori weer. ‘Te gevaarlijk.’

Ze wilde gehoorzamen, maar het geluid kwam van heel dichtbij, in de boom naast haar. Ze schoof rond de stam van de mahonieboom en duwde de takken met bladeren uit haar gezicht.

Het duurde even voor ze de bron van het zachte gehuil had geïdentificeerd. Aan de takken boven een korte tussenruimte hing een nest van slingerplanten. Ze ving een lichte beweging op van een behaard pootje, ongeveer zo groot als van een klein kind, dat haar leek te wenken. Het zag er smekend uit. Het pootje met kromme klauwtjes ging open en dicht, meer van pijn dan bewust gewild. Ze volgde het armpje naar een lijfje als dat van een berenwelp en dat omwikkeld was door slingerplanten. Zelfs hiervandaan kon ze de kromme stekels zien en het sijpelen van bloed. Toen het beestje bewoog trokken de planten zich samen, wat de babyluaard opnieuw een kreet ontlokte.

Haar hart deed pijn bij de aanblik.

Jori duwde haar arm naar beneden en de takken die ze opzij had gedrukt zwiepten terug omhoog. ‘Wet van de Jungle,’ zei hij.

Ze had wel in de gaten dat hij dat dapper probeerde te zeggen, alsof hij haar wilde laten zien dat dat een les was die hij had geleerd, maar hij keek er desondanks treurig bij.

Hij ging verder tussen de bladeren en probeerde haar mee te trekken.

‘Waarom help je me?’ riep ze. ‘Waarom breek je de Wet van de Jungle voor mij?’

Hij bleef staan en keek om. Hij keek naar haar gezicht, toen naar zijn handen en toen een andere kant op. ‘Je bent mooi. Wet van de Jungle,’ hij schudde zijn hoofd, ‘niet voor jou.’

Met die wijze woorden ging hij verder.

13.55 UUR

Cutter stormde door het luik naar het zinkgat, gevolgd door twee gewapende mannen. Hij had twee golfkarretjes opgeroepen om hem op te halen. In een ervan zaten nog vier gewapende Macuxi. Zijn schoonzus stond bij het andere.

Rahei keek hem woedend aan, alsof het allemaal zijn schuld was.

Hoewel die vrouw koudbloedig was als een slang, ze hield van Jori. Alleen de jongen kon iets van warmte in haar oproepen, maar die liefde kon ook omslaan in woestheid, als een leeuwin die haar welp verdedigde.

En nu was hem dat zeer welkom.

Ze stapten in de elektrische karretjes en begonnen rondjes te racen. Ze wachtten nauwelijks tot de poorten op elk niveau helemaal open waren en schuurden erlangs om door te kunnen rijden.

Cutter kon het beeld van zijn zoon, die in die donkere bomen verdween, niet van zijn netvlies krijgen. Wat gevaren betreft was het een habitat zonder weerga. *Wat heb ik in mijn hoofd gehaald toen ik hem nieuwsgierig maakte naar de levensvormen die ik heb gecreëerd?*

Het kwam deels voort uit trots, besefte hij, om het respect en het ontzag dat hij op Jori's jonge gezicht zag. Dit was het enige eerbetoon dat hij nodig had voor zijn harde werk en ambitie. Hij had één toehoorder en dat was genoeg, zeker als dat Jori was.

Hij merkte dat hij zwaar begon te ademen toen de spanning en de angst toenamen. Rahei voelde dat kennelijk aan, want ze greep zijn knie beet en kneep erin met haar vingers als dolken, waarmee ze hem zwijgend zei kalm en beheerst te blijven.

Voor Jori.

Eindelijk bereikten ze de laatste poort en de twee karretjes werden aan de andere kant geparkeerd. 'Laat het hek open,' zei Cutter, terwijl hij uitstapte. 'Als Jori gewond is wil ik geen seconde verliezen.'

Hij liet één chauffeur de karretjes en de poort bewaken en ging verder met de anderen, steeds verder afdalend in de diepte van het woud.

Hij legde zijn handen om zijn mond en bulderde zijn uitdaging door deze woeste wereld. 'Jori! Waar ben je!'

13.56 UUR

Kendall verzegelde de laatste ritssluiting van zijn biohazardpak en ging het BSL4-lab binnen. Voordat Cutter naar buiten stormde, had hij Kendall gewaarschuwd dat hij moest beginnen met het treffen

van voorbereidingen voor het inbrengen van de destructiecode in zijn zelfgebouwde omhulsel. Nog zorgwekkender was dat hij Kendall had laten weten dat hij voor de avond een bloedmonster van een *Volitox* kon verwachten.

Kendall was er niet tegen ingegaan. Hij wilde toch al toegang hebben tot deze quarantaineruimte. Hij keek door het raam en zag Mateo en Ashuu zachtjes met elkaar praten, hun hoofden naar elkaar toe gebogen, broer en zus die elkaar troostten. De reus stak ver boven het tengere figuurtje van zijn zuster uit die steun en kracht bij hem zocht. Hij vond het vreselijk dat hij hen moest doden, maar hij moest bij een telefoon zien te komen, hoe dan ook de buitenwereld op de hoogte stellen van de remedie tegen de plaag in Californië, de magnetische frequentie die zijn biologisch gemanipuleerde organisme op genetisch niveau uiteen kon scheuren.

En de chaos met de jongen bood hem daartoe de beste kans.

Zelfs Cutter had een foutje gemaakt, een zeldzaamheid voor een genie als hij.

Kendall klopte op zijn zak. Daar zat het voorwerp dat hij van een tafel had gepikt toen iedereen afgeleid was. Hij liep naar de grote koelcellen achterin, opende de deuren en zocht de rekken met flesjes af. Hij bedankte Cutter voor zijn grondige catalogisering en indexering. Al snel had hij gevonden wat hij nodig had, pakte er een stuk of twaalf flesjes van en stak ze in een van zijn zakken.

Hij keek achterom om te zien of Mateo nog afgeleid was.

Nog maar een minuutje of twee.

Hij liep naar een van de medische onderzoekskamers achterin, de ruimten waar weefsels en de walgelijke anatomie van Cutters creaties werden onderzocht. Kendall liep langs het röntgenapparaat en de PET-scanner en ging de met koper beklede MRI-kamer binnen.

Driedimensionale beelden door middel van magnetische resonantie.

De ironie ontging hem niet.

Magnetisme was de sleutel tot het redden van de wereld, maar het kon ook de ondergang van Cutter inleiden.

Hij staaarde naar de tafel die omgeven was door een ring van enorme magneten. Ze waren krachtig genoeg om grote schade toe te brengen als ze bediend werden door iemand die onvoldoende getraind of onvoorzichtig was. Er waren gewonden, zelfs doden

gevallen door het verkeerd omgaan met deze enorme magneten, maar ze waren ook om een andere reden gevaarlijk.

Hij liep naar het kastje met het koelsysteem aan de muur naast de deur en tilde het deksel met de springveer op. De magneten van een MRI-apparaat werden gekoeld met vloeibaar helium. In een noodgeval kon het helium snel via een ventiel afgevoerd worden om de kracht van een magneet af te zwakken, maar dat was een gevaarlijk plan in een besloten ruimte, zoals een verzegeld BSL4-lab, al helemaal in een ruimte die begraven was in het hart van een tepui.

De meeste ziekenhuizen gebruikten een ventilatiepijp naar buiten, maar Kendall had dit al onderzocht en geconstateerd dat Cutter daar in zijn overmoed niet de moeite voor had genomen.

Kendall keek uit de deuropening van de MRI-kamer om de situatie in het grote lab in ogenschouw te nemen. Mateo was nu alleen; kennelijk was Ashuu al weggegaan. Hij keek de inheemse man recht in het gezicht en drukte op de knop.

Hij dook de deur uit en gleed op zijn buik recht naar voren over de vloer.

Achter hem vond een enorme, ijskoude ontploffing plaats toen het vloeibare helium met enorme kracht achthonderdvoudig uitzette, voorafgegaan door een golf van zuurstof. De ruiten werden het hoofdlaboratorium in geblazen en vlogen in Mateo's gezicht. Een deel van een magneet schoot fluitend langs hem heen en raakte een rij zuurstoftanks in de kamer ernaast. Door een vonk explodeerden ze en begonnen als een vuurbal te rollen. Ze gingen de strijd aan met de ijskoude, witte heliumwolk, die uit het verbrijzelde raam barstte.

De klap was groter dan hij had verwacht.

Hij kwam op zijn knieën overeind en ging staan. Hij strompelde naar de uitgang en koos ervoor door het observatieraam te klimmen in plaats van de luchtsluis te gebruiken.

Ik denk dat de beveiliging toch al doorbroken is.

Hij zag Mateo in elkaar gezakt op de grond liggen. Zijn gezicht was verbrand door de vuurbal en zijn haren waren weg geschroeid. Kendall moest over hem heen stappen om langs het raam te komen en naar de villa boven te gaan, op zoek naar een telefoon.

Zijn been werd vastgegrepen en toen hij omlaagkeek zag hij dat er vingers om zijn enkel geklemd waren. Mateo had hem vastgegrepen en zijn ogen schitterden in zijn zwartgeblakerde gezicht.

Kendall probeerde zich los te trekken, maar Mateo hief een kapotgevallen glazen cilinder op en stak die in zijn zij.

30 APRIL, 17.47 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Een nest met nimfen voor ons,’ kondigde Christchurch aan. Hij wees met het infraroodlicht op zijn akoestische geweer langs de rivieroever.

Dylan liet hen stoppen en inspecteerde de omgeving met een nachtkijker. Twintig meter voor hen uit was een kleine poel naast de hoofdstroom, die was gevormd door een dam, niet veel anders dan wat een groep bevers zou hebben gebouwd. Deze dam was echter gebouwd van botten.

De met modder samengepakte berg van gebroken schedels, ribben en andere rottende resten reikte tot aan het middel en strekte zich uit in een bocht die de ondiepe poel van de rivier scheidde. In die poel en op dat abattoir kronkelden honderden grijze, gespierde naaktslakken, in grootte variërend van dikke duimen tot zo lang als zijn onderarm. Een paar scharrelden over de andere oever, waar ze wroetten tussen de mossen en de algenbedden.

Hij zag hoe een van de oudere nimfen – zoals de jonge *Volitox* eufemistisch werden genoemd – zich samentrok en een sprong nam vanaf de rotsachtige oever. Hij vloog over de poel, dook in een opening in die smerige dijk en verdween in de diepte ervan.

Dylan rilde.

Het nest was blijkbaar nog steeds in rep en roer van de sonische aanslag die een minuut of zo geleden was gestopt. Hoewel deze tunnel zich achter het geluidskanon bevond, strekten de akoestische gevolgen van de echo's zich wel uit in deze richting. Dylan had de lage frequentie van het infrasone geluid tot in zijn tanden gevoeld,

alsof er met nagels over een krijtbord werd gekrast.

‘We gaan tien meter verder en zetten het geluidskanon aan,’ beval Dylan.

‘Zo dichtbij?’ vroeg Riley.

Normaal gesproken tolereerde Dylan het niet als iemand vragen stelde bij een bevel, maar in dit geval kon hij het zijn jongere teamlid niet kwalijk nemen. Dylan haatte deze gemene jagertjes hartgrondig. Ze waren een gruwel.

Maar nu moest hij er een hebben.

‘Vooruit,’ zei hij.

Langzaam slopen ze verder, behoedzaam bij elke stap. Het was bekend dat nimfen en masse aanvielen. Het verstoren van zo’n nest stond gelijk aan het porren in een mierenhoop. ‘Overkoken’ was de term die onderzoekers gebruikten wanneer een heel nest openbarstte in reactie op een dreiging. Het was een van de angstaanjagendste dingen die hij ooit had gezien, zo’n explosie van vleeseters, die door de lucht wel tien meter ver konden komen. De bezorgdheid van Riley was dus heel begrijpelijk.

Maar Dylan was een geofende jager. Hij ging voorop en koos een stille weg. Eindelijk hief hij zijn vuist op en gebaarde dat Christchurch en Riley rechts naast hem moesten komen staan en het draagbare geluidskanon gereedmaken.

Ze werkten samen als een ervaren team. Christchurch tilde de schotel omhoog en liet Riley de stroomkabels bevestigen. Toen dat klaar was deed Riley een stap terug achter de schouder van zijn teamgenoot en hield de batterij in zijn armen.

Dylan wees naar het nest en stak toen zijn duimen op.

Riley drukte op de schakelaar en het geluidskanon bromde even, waarna het als een gillende banshee in de richting van het nest begon te krijsen. De reactie volgde onmiddellijk, weliswaar niet zo dramatisch als een totaal overkookeffect, maar het was toch een heel spektakel om te zien, als iets uit de diepste krochten van de hel. Honderden grijze lijven krioelden door elkaar, sprongen omhoog en vlogen uit hun nest, en stroomden in de hoofdrij. De beesten in de poelen of langs de oevers volgden hun smerige broertjes en zusjes en vluchtten voor het lawaai, alsof ze werden bestookt door een bladblazer.

Dylan wachtte drie tellen en maakte toen een kappend gebaar langs zijn hals.

Riley zette de batterij uit en Christchurch liet de schotel zakken.

Dylan rende naar voren, naar de poel, maar zijn ballen verschrompelden bij het idee dat hij dicht bij dat verrotte nest moest komen. Hij zocht de poel af, maar hij vond wat hij zocht bij de rand van de stapel botten.

Traag, als verdoofd door het lawaai, kronkelde daar zo'n naaktslak.

Voorzichtig greep Dylan de slak met zijn gehandschoende hand vast, op zijn hoede vanwege de cirkelvormige mond met naaldscherpe tanden. Hij hield hem ondersteboven, want hij wist dat de klieren rondom die bek bijtende zuren produceerden die dwars door zijn handschoenen heen in zijn huid konden branden.

Met het aas in zijn hand liep hij snel naar de rand van de rivier. De nimf kwam alweer tot leven en uit zijn gespierde segmenten kwamen kleine aanhangsels tevoorschijn, als de pootjes van een duizendpoot.

Toen de slak heftiger begon te kronkelen pakte hij zijn dolk en sneed de buik van het beest open. Hij hield het ontwijde karkas van zich af en er stroomde zwart bloed in de rivier.

Dylan wachtte tot de nimf niet meer kronkelde en legde toen het lijk op de oever, dicht bij de waterkant. Hij bukte zich, bond een stuk vislijn om het middel van het lijf en ging toen haastig tien stappen naar achteren.

Toen hij zijn positie had ingenomen, gebaarde Dylan naar zijn teamgenoten om rechts van hem te komen staan en het geluidskanon op de stapel botten te richten. Hij wilde niet dat de andere nimfen terug zouden stromen naar het nest terwijl hij wachtte. In tegenstelling tot de nimfen was het beest dat hij wilde lokken doof voor de geluidsontladingen.

Hij ging op één knie zitten, pakte zijn aanvalswapen van zijn schouder en legde het naast zijn tenen. In de jacht op deze prooi gaf hij de voorkeur aan een ander wapen.

Hij haalde zijn Howdah-pistool uit de holster. Hij had de .57 patronen al geladen, één in elk van de dubbele lopen. Ook al was het wapen meer dan een eeuw oud – zijn voorvaderen hadden het gebruikt om op neushoorns en tijgers te jagen – had hij het in perfecte conditie gehouden. Hij ging ervan uit dat het over honderd jaar, als zijn achterkleinzoons het gingen gebruiken, nog net zo goed zou werken.

Maar hier jaagde hij niet op zoiets maks als een leeuw.

Zijn prooi arriveerde sneller dan hij had verwacht. De enige waarschuwing was een v-vormige rimpeling in het water, die naar de kant kwam. Toen rees een lichtgevende bol boven het wateroppervlak uit, gedragen door een gespierde tentakel. In die giftige bol wervelden schitterende kleuren rond: heldere blauwtinten, elektrisch groen en bloedrood.

Het was gemakkelijk in te zien hoe deze dodelijke verlokking bewoners van deze donkere wereld kon verblinden en aantrekken. Maar Dylan negeerde die vertoning en trok met zijn duim de hamer van een van de lopen terug.

De bol daalde naar de rotsachtige oever en begon blindelings de waterkant af te tasten, tot hij het lijfje van de slak had gevonden. Deze nimfen waren de nakomelingen van de *Volitox ignis*, een onrijp stadium van deze monsterlijke, volwassen jager.

De bol rolde het slappe lijf om. De vreemde, zachte aanraking brandde niet in het vlees van de nimf, alsof deze koningin van de *Volitox* haar bijtende zuur kon beheersen. Eigenlijk was er maar heel weinig bekend over de levensstadia van deze schepselen. Ze waren te gewelddadig, te gevaarlijk om ze echt te kunnen bestuderen. Maar de onderzoekers hier hadden het sterke moederinstinct van de koninginnen al wel herkend.

En daar maakte Dylan nu gebruik van.

Hij liet zijn hand zakken en trok aan de vislijn om het karkas verder op de oever te trekken, bij de moeder vandaan. Zo lokte hij de *Volitox* dichterbij, door haar te laten geloven dat haar spruit nog leefde en probeerde weg te kruipen.

De bol tastte verder en rekte zich uit om bij het lijf van de vluchtende nimf te komen. Op het laatst moest de koningin wel met haar hele omvang uit het water komen om erachteraan te gaan.

Dat werd tijd.

Ze trok haar kop op de rivieroever, waardoor haar torpedovormige lichaam, zo groot als een orka, zichtbaar werd. Ze had een ronde bek, zoals een lamprei, en binnen in die ronde muil zat tot ver naar achteren een spiraal van kromme tanden.

Dylan liet de vislijn los en legde één hand onder zijn richtarm om hem te stabiliseren. Hij wilde de blootgestelde basis van de steel raken, want hij wist dat daar een groot zenuwcentrum zat, dat

rechtstreeks met het brein verbonden was.

Met één schot daar kon hij het beest neerleggen. En als hij miste had hij nog één schot over in de andere loop.

Ik heb nooit meer dan twee schoten nodig gehad.

Hij sloot zijn vinger om de trekker en...

Toen barstte er geweervuur los, verderop in de tunnel.

Hij werd verrast en in een reflexbeweging ging zijn Howdah af. De kogel schoot in het wilde weg tegen de rotsachtige oever en ketste zonder schade aan te richten af in het donker.

Het vuurgevecht bij het uiteinde van de tunnel duurde voort, vergezeld van het aanhoudende geratel van een machinegeweer.

Wat was dat, verdomme?

17.52 UUR

Ineengedoken in de cabine van het rupsvoertuig legde Gray nog een kerel neer met een geweschot in de borst. Het lichaam van de soldaat vloog naar achteren. Toen hij geen patronen meer had, gooide hij het wapen weg en nam het Heckler & Koch-aanvalswapen dat naast hem lag ter hand.

Niets zo heerlijk als het overnemen van een vijandelijk voertuig vol wapens.

Niet dat hij en zijn partner zelf geen vuurkracht bij zich hadden.

Kowalski zat buiten de cabine gehurkt op een rupsband, beschermd door het openstaande gepantserde portier van de bestuurder. Hij balanceerde zijn machinegeweer op de rand van het portier en creëerde daardoor zijn eigen provisorische schuttersnest.

Rondom het voertuig lagen lichamen verspreid.

Zeven in totaal.

De twee overgebleven soldaten gaven hun poging op om de tunnel die hiervandaan leidde te bereiken en namen samen het rupsvoertuig onder vuur. Toen draaiden ze zich om, renden de diepte van het Colosseum in om uit het licht van de koplampen te komen en verdwenen in de dekking van de duisternis.

Gray schoot nog een paar keer, maar ze waren weg. Hij haalde de oordopjes uit zijn oren

‘Wat nu?’ vroeg Kowalski, die hetzelfde deed.

Gray tuurde naar de grot. ‘Bewaak het fort,’ zei hij. Hij vertrouwde er niet op dat die twee niet terug zouden komen om te proberen de basis te heroveren. ‘Ik ga achter Wright aan.’

Kowalski hees zijn machinegeweer op en sprong op de grond. Hij wees met zijn wapen naar het grotere CAAT. ‘Tijd om over te stappen. We moeten nog een rivier over als we bij de Achterdeur willen komen.’

Dat was een verstandig idee. Daarnet bij de brug had hij een van de commando’s zijn bezorgdheid horen uiten of zo’n klein amfibisch voertuig die verraderlijke rivier wel veilig kon oversteken. Het grote rupsvoertuig had een betere kans.

‘Hou de boel goed in de gaten,’ zei Gray.

‘Pas jij maar op jezelf.’ Kowalski keek achterom naar de tunnel die uit het Colosseum leidde. ‘Die klootzakken laten zich niet onverwachts overrompelen, geen seconde. Zeker Wright niet.’

Gray knikte zwijgend. Hun list had uitstekend gewerkt. Meteen toen hij dit kamp had gezien, had hij de richtmicrofoon die in zijn akoestische geweer was ingebouwd gebruikt om de gesprekken van de soldaten af te luisteren. Hij had Wright via de radio met iemand horen praten. Hij kon alleen zijn kant van het gesprek horen, maar het was duidelijk geworden dat Wright een nieuwe opdracht had gekregen, iets belangrijks dat hij nog moest doen, voordat hij met zijn mannen kon evacueren.

Wat dat ook was, Gray wilde het tegenhouden.

En eenmaal onderweg had hij ook gehoord dat de vijand van plan was het geluidskanon tegen hun naderende rupsvoertuig in te zetten om de inzittenden uit te schakelen en het voertuig met geweld te heroveren. Nu ze dat wisten, hadden hij en Kowalski naar oordopjes en geluiddempende koptelefoons gezocht. De meeste CAATS die hierbeneden werden ingezet zouden uitgerust zijn met draagbare geluidskanonnen en dan zouden dergelijke beschermingsmiddelen standaarduitrusting moeten zijn.

Het was dan ook simpelweg een kwestie van net te doen alsof ze buiten gevecht waren gesteld en in hun stoelen in elkaar waren gezakt, wat niet moeilijk was, want die akoestische aanval was echt pijnlijk, zelfs met die herriestoppers. Toch had de list er met succes voor gezorgd dat de vijand niet op zijn hoede was. Toen de ex-soldaten van het Britse leger dicht genoeg genaderd waren – lachend

om hun veronderstelde overwinning – waren Kowalski en Gray losgegaan met hun geweren, schietend vanuit beide kanten van het voertuig, waardoor ze de hele groep manschappen hadden verrast.

Maar daarmee was ook de list ten einde.

Natuurlijk had Wright dat korte vuurgevecht gehoord – en hij zou hem opwachten.

Dat moest dan maar.

Toen hij de tunnel in liep keek hij naar rechts, waar een sterretje glinsterde, hoog in de muur. Jason en de anderen zouden nu toch bij de Achterdeur moeten zijn. Gray had inmiddels wel een oorverdovende klap van de bunkerkrakers verwacht.

Maar niets van dat al.

Waarom duurde het zo lang?

17.53 UUR

Jason sprong van de laatste sport en haastte zich naar het zwakke schijnsel in het donker. Hij was zo snel als hij kon in het donker afgedaald en twee keer bijna gevallen. Maar dit was niet het moment om voorzichtig te zijn.

Hij liep zo snel als hij kon door de blubber en het mos, tot hij bij het lichaam van professor Harrington kwam. Deze lag op zijn rug en keek met glazige ogen naar boven. Er liep bloed uit zijn mondhoek en één arm lag gebroken onder hem.

O, god...

Jason liet zich op zijn knieën in de enkelhoge algensmurrie vallen, raakte de schouder van de professor aan en wilde met zijn andere hand zijn ogen sluiten.

Het spijt me.

Maar toen bewogen die ogen, want ze volgden zijn vingers. Uit één neusgat kwam een luchtbelletje met wat bloed.

Hij leeft nog!

Maar niet lang meer, besefte Jason. Een botuitsteeksel in zijn magere hals duidde erop dat zijn nek gebroken was.

‘Professor...’

Zijn bleke lippen bewogen maar er kwam geen geluid uit.

Jason vond het vreselijk de laatste momenten van zijn leven te

verstoren maar de situatie was té gevaarlijk, de nood te hoog. Hij legde zijn hand om Harringtons wang.

‘Professor, we moeten de code hebben. Kunt u praten?’

Harrington keek Jason aan. Er lag angst in zijn ogen – maar niet om zichzelf. Die ogen schoten omhoog naar het substation daarboven, naar zijn dochter.

‘Ik begrijp het,’ zei hij. ‘Maak u geen zorgen. Stella is veilig boven.’

Dat was niet zeker. Maar een leugentje voor troost was geen zonde.

Met die woorden nam de angst van de professor iets af. Zijn hele lichaam zakte weg in het zachte bed onder hem. Waarschijnlijk leefde hij nog vanwege die dikke, vochtige begroeiing op de stenen vloer.

‘De code, professor,’ smeekte Jason.

Het enige antwoord was een licht knikje, alleen merkbaar omdat hij zijn hand om de wang van de man had liggen. Jason probeerde hem toch te laten praten, maar de blik van de professor bleef gericht op het schijnsel van dat station, waar hij meende dat zijn dochter in veiligheid was.

Ten slotte blies de oude man de laatste adem uit. Het klonk als een zucht, met een zekere mate van vredigheid, en hij nam zijn geheimen met zich mee.

Verslagen en vol verdriet kwam Jason overeind.

Ik kan niets meer doen...

30 APRIL, 13.58 UUR AMT
RORAIMA, BRAZILIË

‘Ik zie een rookkolom voor ons,’ zei sergeant Suarez vanuit de cockpit van de Valor. ‘Hij stijgt op van die top.’

Painter leunde naar het raam terwijl de tiltrotor naar het hoge plateau van de top zwenkte. De motorgondels draaiden en de voorwaartse snelheid werd vertraagd. De piloot stuurde de Valor deskundig over de tepui heen, liet hem licht overhellen en bleef toen perfect hangen. De rotorbladen draaiden door een stroom van rook die uit de open deuren van een rustiek Frans-Normandisch huis kwam, dat verborgen lag in de opening van een grot.

Dat moest Cutter Elwes' woonstee zijn.

Painter merkte op een andere plek een stille vijver op, en een zinkgat midden in een onvolgroeid bos. Terwijl ze daar hingen kwam een handjevol mannen op de grond aanrennen. Ze begonnen op de indringer te schieten.

‘Abramson! Henckel!’ riep Suarez. ‘Zullen we ze eens laten zien hoe mariniers goedendag zeggen?’

De Valor dook omlaag, zodat Painter lichtelijk uit zijn stoel werd getild. Aan één kant ging het luik open, waardoor het lawaai van de motoren en de propellers naar binnen drong. De twee korporaals hadden hun lijnen al vastgehaakt. De touwen werden naar beneden gegooid en de mannen zeilden er net zo snel achteraan. Ze vuurden terwijl ze langs die touwen gleden, waardoor verscheidene aanvallers werden gedood en de rest werd verspreid.

Een ogenblik later raakten de wielen van de Valor de grond.

‘Laten we meedoen,’ zei Drake tegen Malcolm en Schmitt.

De mariniers stapten uit en Painter volgde hen met zijn SIG Sauer in zijn vuist.

Suarez kwam hem achterna. ‘Mijn mannen en ik zullen de top verdedigen.’ Hij tikte tegen zijn oor. ‘De communicatielijnen zijn open. Roep als u hulp nodig hebt.’

Painter keek naar het in rook gehulde huis, wetend waar ze het eerst moesten zoeken.

Waar rook is, is vuur.

Painter ging zijn mannen in gebukte looppas voor naar de openstaande deuren. De mariniers hadden hun aanvalswapen aan de schouder, hun met baardstoppels overdekte wangen tegen de geweerlade gedrukt. Painter hield zijn pistool met beide handen gereed.

Een enkele aanvaller vuurde vanuit een bovenraam.

Drake reageerde sneller dan Painter dat kon en vuurde. Het glas werd verbrijzeld en er viel een lichaam doorheen op het steen. Ze renden erlangs en kwamen in een enorme ontvangsthal.

Leeg.

‘Lift!’ zei Painter, en hij wees naar de smeedijzeren liftkooi.

Ze haastten zich erheen en troffen een knappe vrouw aan die ineengedoken op de vloer van een alkoof in de buurt zat. Ze bleek ongewapend en erg overstuur te zijn. Ze bood geen tegenstand. Naar haar opgezette ogen en betraande gezicht te oordelen, had haar narigheid niets met hun komst te maken.

Painter pakte twee gelamineerde foto’s, eentje van Kendall en eentje van Jenna, en hield ze haar voor. ‘Zijn deze mensen hier?’

Ze keek op, wees naar Hess en daarna naar de lift.

Er was geen tijd voor vriendelijk medeleven, niet nu er in Californië een kernbom op scherp werd gezet die binnen een uur af zou gaan, dus trok Painter de vrouw overeind met de woorden: ‘Laat zien.’

Ze strompelde naar de lift en wees naar de knop voor het laagste niveau, ergens onder dit huis.

Painter liet haar los en stapte met Drake in de lift. ‘Malcolm en Schmitt, onderzoek alle verdiepingen van dit huis. Zoek Jenna. En Cutter Elwes.’

Ze knikten bevestigend.

Drake rukte de deur van de lift dicht en Painter drukte op de

knop. De lift begon te zakken. Hij ging door massief steen en zakte dieper dan Painter had verwacht. Ten slotte werd de rook dikker en de lift kwam uit in een enorm laboratorium.

Vanachter een bureau rolden twee worstelende mannen in het zicht.

Degene die onderop lag dolf duidelijk het onderspit. Hij bloedde in de buikstreek en zijn keel werd dichtgedrukt door een enorme hand. Zijn aanvaller hief zijn andere arm op waardoor een bloederige glasscherf zichtbaar werd. Het gezicht van de agressor was geblakerd – maar toch herkende Painter het litteken.

Hij richtte zijn SIG Sauer en schoot tweemaal, beide kogels door het voorhoofd van de man. De reus viel achterover op de grond.

Painter haastte zich naar de gewonde man om hem te helpen. Deze droeg een biohazardpak waarvan de kap was afgetrokken. Het was Kendall Hess.

‘Dr. Hess, ik ben Painter Crowe. We komen...’

Meer hoefde Hess niet te weten. Misschien was de marinier in volle wapenrusting achter hem voldoende inlichting. Hij omklemde Painters arm met zijn gehandschoende vingers.

‘Ik moet een boodschap doorgeven aan Californië. Ik weet hoe datgene wat uit mijn lab is ontsnapt gestopt kan worden.’

Dat was het eerste goede nieuws sinds dagen.

‘Hoe is het met Jenna Beck?’ vroeg Drake.

Hess keek hem aan, waarschijnlijk bespeurde hij de angst in de stem van de marinier. ‘Ze is hier... maar ze verkeert in groot gevaar.’

‘Waar is ze? Wat voor gevaar?’

Hess keek naar een klok aan de muur. ‘Zelfs als ze nog leeft, zal ze over dertig minuten weg zijn.’

Drake verbleekte. ‘Wat bedoelt u, *weg*?’

14.04 UUR

Jenna worstelde door een mist die haar hoofd vulde. Bij iedere beweging moest ze extra nadenken:

Pak slingerplant...

Been eromheen...

Schommel naar volgende tak...

Jori keek aldoor met een bezorgde frons achterom. Hij begreep niet waarom ze zo traag werd.

‘Ga maar verder,’ zei ze met een wuivend gebaar. Zelfs haar tong voelde langzaam en zwaar. Hij wilde de woorden niet vormen zonder dat extra beetje aandacht.

Ze probeerde haar mantra, om haar in beweging te houden zoals even daarvoor.

Ik ben Jenna, dochter van... dochter van... Ze schudde haar hoofd in een poging die mist kwijt te raken. Ik heb een hond.

Ze stelde zich zijn zwarte snuit voor, die altijd koud was en waarmee hij haar porde.

Nikko...

Zijn scherpe oren.

Nikko...

Zijn ogen – eentje wit-blauw, het andere bruin.

Nikko...

Dat was goed.

Ze concentreerde zich op de jongen, volgde zijn handelingen en deed ze na, in plaats van zelf te denken. Langzaam ging hij verder. Ze hief haar arm op om hem te roepen, maar er kwam geen naam uit haar mond. Ze knipperde met haar ogen – toen wist ze het weer, zijn naam kwam omhoog uit de mist, maar ze vreesde dat als de mist dichter werd, er weldra niets meer doorheen zou komen.

Ze deed haar mond weer open om te roepen, maar toen kwam er een andere stem overheen, ergens voor hen uit.

‘JORI!’

14.06 UUR

Cutter schreeuwde opnieuw. Hij begon hees te worden. ‘Jori!’

Vlak daarvoor had hij een explosie gehoord en een vreemd vliegtuig donderend boven het zinkgat horen overkomen, gevolgd door een galmende uitbarsting van geweervuur. Hij voelde dat zijn wereld om hem heen instortte, maar dat deed er op dit moment allemaal niet toe.

‘Jori, waar ben je?’

Zijn groep was onder aan de spiraalvormige weg gekomen en

begon aan de lange grindweg door het bos. Rahei ging voorop met een geweer met een verdovingspijl erop. Nog vijf mannen liepen naast en achter hem, allemaal zwaarbewapend. Cutter had ook een afstandsbediening bij zich voor de lading springstoffen die hij onder de bodem van dit zinkgat had ingegraven. Dat was een maatregel voor onvoorziene gebeurtenissen, voor als hij deze plek ooit zou moeten ontruimen, maar momenteel beschouwde hij het eerder als een daad van wraak.

Als die beesten mijn zoon kwaad hebben gedaan...

‘Jori!’

Toen drong een flauwe kreet door het bos, links van de weg.
‘PAPA!’

‘Hij is het! Hij leeft.’

Hij werd vervuld van een vreugde die hij nooit eerder had gevoeld – maar het ging gepaard met enig afgrijzen. Hij kon het niet laten gebeuren dat zijn zoon iets overkwam.

Rahei liet zich terugzakken en wees in de richting waar de stem van zijn zoon vandaan was gekomen. Als iemand hem kon vinden, dan was het zijn schoonzuster wel. Zij was een van de beste jagers die hij kende. Ze ging op weg en iedereen volgde in haar kielzog. Ze matigde haar tempo niet om zich te laten bijhouden door de anderen en Cutter zou niet anders willen.

‘Papa!’

Dichterbij nu.

Een minuut later rende Rahei naar voren. Een figuurtje met slungelige ledematen liet zich uit de bomen in haar armen vallen. Ze zwaaide Jori helemaal rond en zette hem neer. Toen omhelsde ze hem stevig.

Cutter liet zich op een knie vallen en breidde zijn armen uit.

Jori rende naar hem toe en sprong in zijn armen.

‘Lieve jongen, ik ben zó boos op je.’ Maar hij sloeg zijn armen nog steviger om zijn zoon heen en kustte hem boven op zijn hoofd.

Toen klom een ander figuurtje uit diezelfde boom. De laatste twee meter viel ze, maar ze landde op haar voeten.

Rahei stond al klaar om haar te verdoven, maar Cutter besefte dat Jenna dit allemaal niet had veroorzaakt. Waarschijnlijk had ze zelfs Jori’s leven gered. Hij liep naar haar toe en omhelsde haar ook, maar hij voelde hoe ze verstijfde.

‘Dank je wel,’ zei hij.

Toen hij haar had losgelaten slikte ze en het leek alsof ze iets wilde zeggen. Haar ogen waren bloeddorlopen, terwijl ze om zich heen tuurde in het bos.

Ze was bijna weg.

Het spijt me...

‘We nemen haar mee,’ zei hij. Ze verdiende het niet hierbeneden te sterven. Nu niet meer.

‘Laten we opschieten. We nemen de geheime tunnels naar beneden in het bos. Ik weet niet wat er boven ons gebeurt, maar ik denk dat we in gevaar zijn.’

Rahei ging opnieuw in een hoog tempo voorop.

Voor hen uit kwam de weg in zicht, maar voordat ze daar waren viel de man links van Cutter om. Zijn hoofd sloeg naar achteren, want zijn hals was tot op het bot doorkliefd en het bloed sproeide over de takken.

Cutter zelf werd door iets in zijn rug geraakt waardoor hij werd opgetild en een paar meter werd weggeworpen. Hij stortte neer en rolde door een doornbosje, waarbij hij een glimp van een enorme behaarde flank opving die langs hem heen denderde. Hij rolde op zijn zij en bleef dicht bij de grond terwijl overal om hem heen gevecht losbarstte. De kogels scheurden door de varens en rukten bomschors af, maar er was geen teken meer van de aanvallers.

Cutter kwam overeind en keek om zich heen.

Wat gebeurde hier in godsnaam?

‘Jori...’ Jenna moest zich inspannen om te spreken. ‘Ze hebben hem meegenomen.’

Cutter kwam overeind en draaide om zijn as, overal zoekend.

Zijn zoon was inderdaad weg.

Rahei sloop naar hem toe met een gezicht dat vervuld was van kille woede.

‘Waar?’ vroeg Cutter aan Jenna. ‘Waar zijn ze naartoe gegaan?’

Jenna wees naar het donkerste deel van het bos, waar het oude woud tegen de wanden van het zinkgat groeide.

‘Hun holen...’

Megatheriums waren holbewoners. Ze gebruikten hun enorme klauwen om gangen en holen te graven.

Zonder iets te zeggen rende Rahei die kant op en liet haar min-

achting voor hen allemaal duidelijk merken. Zij zou de zaken in haar eigen kundige handen nemen, al moest ze die hele soort opnieuw uitroeien.

‘Laten we gaan,’ zei Cutter, die haar wilde volgen.

Jenna ging voor hem staan en legde een hand op zijn borst. ‘Nee. Dat is niet... de manier.’

Ze worstelde met de woorden en schudde hevig met haar hoofd, alsof ze ze moest losslaan.

Hij probeerde langs haar heen te lopen, maar ze blokkeerde hem en haar ogen stonden smekend.

‘Ze hebben hem... niet gedood,’ probeerde ze opnieuw en wees naar de dode man. ‘Ze hebben hem *meegenomen*. Rahei. Haar manier... zal maken dat hij gedood wordt.’

‘Wat moeten we dan doen?’

Ze staaarde Cutter aan met alle ernst en oprechtheid die ze in haar woorden wilde leggen.

‘Moeten het... anders doen.’

11.14 UUR PDT

DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA

Lisa stond voor het raam van de kapel en staaarde naar het vliegveld ernaast. Er stond een dronehelikopter ter grootte van een tank op het asfalt. Hij had de vorm van een kist met vier propellers, een-tje op iedere hoek. Hij zag eruit als een reusachtige versie van de quadcopters die je in een hobbywinkel kon kopen, maar dit was geen speelgoed.

In de laadruimte lag een kernbom die met dikke riemen was vastgesjord aan een metalen pallet. Een groepje technici was daar nog steeds aan het werk. Anderen stonden op het asfalt en waren zo te zien aan het debatteren. Een van die mannen was dr. Raymond Lindahl. Als baas van het ontwikkelings- en testcommando van het Amerikaanse leger behoorde hij daar ook te zijn, maar Lisa wenste dat het Painter was, iemand die minder reactionair was, iemand die niet in hokjes dacht.

Achter haar klonk een stem. ‘U hebt gehoord dat het tijd is om te evacueren,’ zei korporaal Sarah Jessup. ‘De explosie staat gepland

voor vijfenveertig minuten vanaf nu. We zijn al bezig alles kort te sluiten, zeker nu ik heb gehoord heb dat ze het tijdschema naar voren willen halen vanwege opstekende zijwind.'

'Een paar minuutjes nog,' zei Lisa.

Painter heeft me nog nooit in de steek gelaten.

En alsof ze hem met die gedachte had geroepen, ging de telefoon. Slechts een paar mensen hadden dit nummer. Dus draaide Lisa zich bliksemsnel om naar de ontvanger en nam op.

'Breng me goed nieuws,' zei ze, zonder te verifiëren of hij het was.

Zijn stem was vol statische ruis, maar wat was hij welkom. 'Het is magnetisme.'

Ze wist zeker dat ze het niet goed had gehoord. 'Magnetisme?'

Painter legde uit hoe hij Kendall had gevonden en dat deze de oplossing had, een antwoord dat net zo vreemd was als de ziekte zelf.

'Waarschijnlijk is een sterk magnetisch veld voldoende,' besloot Painter zijn verhaal, 'maar op grond van testresultaten in de praktijk, moet je – en ik citeer – een statisch magnetisch veld genereren van minstens 0.465 tesla.'

Ze schreef de informatie op een vel papier.

'Het resultaat moet bijna direct intreden omdat het veld het organisme op genetisch niveau uit elkaar trekt, zonder dat het nevenschade toebrengt.'

O, mijn god...

Ze staaarde uit het raam in het besef dat die verwoestende kracht nodeloos zou worden losgelaten.

Painter had nog meer informatie. 'Hess zegt dat de nucleaire explosie geen enkel effect zal hebben op het organisme. Het zal er alleen toe leiden dat het verder en breder wordt verspreid.'

'Ik moet ze tegenhouden.'

'Doe wat je kunt. Kat is al bezig de commandoketen op de hoogte te stellen om het tegen te houden, maar je weet hoe het werkt in Washington. We hebben minder dan vijfenveertig minuten om een nauwelijks in beweging te krijgen kolos te verplaatsen.'

'Ik ben weg.' Ze hing op zonder gedag te zeggen. Ze keek Jessup aan. 'We moeten Nikko verplaatsen. Hij is onze enige hoop.'

30 APRIL, 18.15 UUR GMT
QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

Dylan Wright vervloekte zijn mislukte schot.

Hij drukte met zijn duim de haan van de tweede loop naar achteren, op zijn hoede voor het beest voor hem. De *Volitox*-koningin zocht nog steeds naar het lichaam van haar kroost en trok zichzelf verder uit het water, waarbij haar lichtgevende lokmiddel over de rotsen van de oever rolde.

Wat het geweervuur van daarnet ook te betekenen had, het eindigde net zo snel als het was begonnen. Hij zette het vooralsnog uit zijn hoofd en concentreerde zich op zijn onmiddellijke taak, het dreigende gevaar dat voor hem lag.

Een jager liet zich door niets afleiden van het doden van zijn prooi.

Ook negeerde hij het gezoem dat uit het draagbare geluidskanon rechts van hem kwam en dat nog altijd op dat nest in de buurt gericht was. Hij lette ook niet op de schitterende, hypnotische gloed van het lokmiddel van de *Volitox* voor hem. Hij verdrong zelfs de primitieve angst achter in zijn brein, in de confrontatie met dat enorme monster.

In plaats daarvan hief hij zijn pistool en richtte het op de basis van die tentakel, waar het zenuwcentrum begraven lag en zijn schot dodelijk zou zijn.

En hij vuurde.

De kogel van groot kaliber sloeg iets naar links in de dikke steel in. Ook al was het geen perfect schot, het was goed genoeg.

Stuiptrekkend verhief de *Volitox* zich uit het water en er schoten

flitsen van bioluminescentie door haar flanken. Haar bek ging wagenwijd open en liet de duizenden kromme tanden zien.

Links van hem deed Riley struikelend een paar stappen naar achteren en botste op Christchurch, die de LRAD-schotel liet vallen. Deze kletterde op de stenen bodem en er kwamen elektrische vonken van af.

Als soort mocht de *Volitox* dan doof en blind zijn, ze waren wel scherp afgestemd op elektrische velden of stroom – *wat voor stroom dan ook*.

Het gespetter van de vonken lokte een aanvalsreflex uit. De tentakel schoot uit en trof de hals van Christchurch, wond zich één keer om zijn keel en drukte die brandende, geleïachtige bol tegen de zijkant van zijn gezicht. Zijn vlees begon te roken en de soldaat gilde het uit. Toen stikte hij in de stroom van bijtend zuur die in zijn longen drong. Christchurch werd van zijn voeten gerukt en met een gebroken nek ver in de rivier geslingerd.

Riley vluchtte langs Dylan heen, de duisternis in, terug naar het kamp in de verte.

De lafbek.

Dylan bleef stil op zijn plek, vertrouwend op zijn schot. Hij wachtte tot de dood zou intreden.

De koningin – die haar laatste energie had gependeed aan die aanval – zakte op de grond in elkaar en haar grote kop kraakte op de rotsen.

Hij wachtte een hele minuut en liep er toen behoedzaam met zijn dolk naartoe. Hij haalde een metalen waterflesje met een schroefdop uit zijn rugzak.

Cutter Elwes had gezegd dat hij alleen het bloed van het schepsel moest hebben.

Makkelijk zat.

Hij stak het beest in de zij en liet de zwarte vloeistof in het aluminiumflesje stromen. Toen dat gevuld was deed hij de dop er weer stevig op.

Missie voltooid. Nu maken dat je wegkomt.

Hij hoorde gestamp van rennende laarzen dat luider werd. Hij keek om het dode lijf van de *Volitox* heen en zag Riley terugkomen.

Kennelijk had die jonge soldaat zijn ruggengraat weer gevonden. Helaas verloor hij snel zijn hoofd.

Er klonk een luid gewerschot en het gezicht van Riley spatte uit elkaar in een nevel van bloed. Zijn lichaam vloog voorover op de vloer van de grot.

Dylan liet zich achter het karkas van de *Volitox* vallen. Zijn hand vond de Howdah in de holster, maar hij had zijn lading verschoten. Hij keek naar de plek in de grot waar hij zijn aanvalsgeweer had neergelegd. Als hij daar probeerde te komen, zou hij hetzelfde lot als Riley ondergaan.

Degene die daar was bezat een scherp schot.

Hij kon wel raden wie het was, hij zag die Amerikaan weer voor zich. Hij moest het wel zijn.

Nog steeds niet dood, hè?

Misschien werd het tijd om daar iets aan te doen. In het besef dat zijn tegenstander niet zo kundig was in het vechten in het donker als hijzelf, was hij van plan daar zijn voordeel mee te doen.

Hij riep: ‘Het wordt hoog tijd dat wij met elkaar praten, maat!’

18.17 UUR

‘Waarover?’ riep Gray terug.

Hij ging achter een rotsuitsteeksel op zijn hurken zitten, op ongeveer dertig meter van de schuilplaats van Dylan Wright, en bestudeerde het terrein door zijn nachtblil. Het lijk van de soldaat lag languit op de rots tussen hen in. Vlak daarvoor had hij een andere man horen schreeuwen, gevolgd door een luide plons – waarna de commando die hij daarnet had neergeschoten in doodsangst was komen aanrennen.

Volgens Grays telling moest er nog één man over zijn, de leider van het x-Squadron.

Hij hield zijn geweer gericht op het grote kadaver van het gestrande beest op de rivieroever. Aan de slappe tentakel die over de zijkant lag, moest dat een van die roofzuchtige palingen zijn, met hun lichtgevende lokmiddelen.

‘Over een deal,’ antwoordde Wright. ‘Die vent voor wie ik werk kan heel royaal zijn.’

‘Geen belangstelling.’

‘Dan moet je niet zeggen dat ik het niet heb geprobeerd.’

Plotseling explodeerde de wereld vlak voor Gray en werd hij verblind. Hij rukte zijn nachtbril af – net op tijd om te zien dat Dylan een schijnwerper uitschakelde en uit zijn schuilplaats vloog. Het plotselinge felle licht in de duisternis, nog versterkt door de nachtbril, stond op zijn netvlies gebrand.

En nu klonk er geweervuur uit de richting van Dylans nieuwe schuilplaats.

Gray realiseerde zich zijn fout en liet zich terugzakken. Die hufter had de duisternis tegen hem gebruikt om bij een wapen te kunnen komen. Maar het was niet alleen het wapen. Met een elektrische flits ging een kort gebrom over in een krijsend geloei.

Een geluidskanon.

Het lawaai priemde in zijn oren en zijn schedelnaden trilden ervan, en deze keer had hij geen beschermende oordopjes. De duizeligheid zette al snel in en de sensorische overbelasting vernauwde zijn blikveld. Hij hief zijn geweer en schoot blindelings in de richting van het geluid, maar het hield niet op.

Nog even en hij zou bewusteloos raken.

18.18 UUR

Dylan plaatste de LRAD-schotel op een kei en richtte hem op de plek waar de Amerikaan zich bevond. Toen legde hij het geweer op zijn schouder en stapte opzij, uit de baan van het geluidskanon. Desondanks kroop iets van het weerkaatsende infrageluid over zijn huid, waardoor de haartjes op zijn armen overeind gingen staan.

Hij glimlachte bij het idee wat die Amerikaan moest doormaken.

Klaar om een eind te maken aan deze impasse zette hij twee stappen opzij, tot hij bijna terug was op de plek waar hij zich achter het lichaam van de *Volitox* had verscholen, op zoek naar een zuiver schot om zijn doelwit uit te schakelen.

Nog één stap – en toen beet er iets diep in de achterkant van zijn been.

Hij voelde aan zijn dijbeen en rukte er een worstachtige naaktslak van af, waarbij hij een stuk huid meetrok. De tandjes zetten zich in zijn vingers en verbrandden zijn handpalm met zuur. Vol afschuw en walging gooide hij de nimf in de rivier.

Hij keek achterom naar het nest. Nu het geluidskanon de andere kant op stond kwamen de bouwers van die stapel botten blijkbaar terug. Maar hij zag vooralsnog geen bewegingen, geen teken van die ontbrekende horde. Het nest zag er net zo leeg uit als daarnet.

Maar waar waren ze dan?

In zijn angst streek hij met zijn schouder langs het lichaam van de *Volitox* en voelde in dat dode vlees iets trillen, alsof het beest plotseling weer bijkwam.

Nee toch...

Toen drong de waarheid plotseling tot hem door. Het was niet de koningin die bewoog.

Het bevond zich ín haar.

Als bewijs daarvan kwam een dikke grijze worm uit een kieuwspleet gekronkeld en liet zich zwaar op de grond vallen.

Naar adem snakkend van afgrijzen deinsde hij naar achteren, bij het karkas vandaan. Er drongen nog meer nimfen uit andere kieuwen of via die enorme muil naar buiten; ze kronkelden zelfs uit de neusgaten.

Nadat ze eerder het nest waren ontvlucht hadden de nimfen kennelijk hun moeder opgezocht en zich binnen in haar verscholen om bescherming te zoeken tegen die aanslag van geluid. De volwassen exemplaren waren immuun voor dergelijke aanvallen, vermoedelijk beschermd door bio-energieën die door hen heen stroomden en die ook hun nakomelingen beschermden in tijden van gevaar. Hij wist dat er vissoorten en kikkersoorten bestonden die hun jongen meedroegen – maar niemand had een dergelijke eigenschap bij de *Volitox* vermoed.

Dylan kon ook bedenken wat hen zojuist had geactiveerd.

Dat heb ik zelf gedaan...

Hij keek achterom naar de schotel van het geluidskanon. Hij herinnerde zich hoe het nest in rep en roer was geweest toen hij hier met zijn mannen arriveerde, nog altijd verstoord door de infrasone nagalm van de grotere schotel. Toen hij zojuist het kleinere kanon in werking stelde had de infrasone echo de horde binnen in dat levenloze lichaam blijkbaar in beroering gebracht en kwaad gemaakt.

Hij wist wat er ging komen, waar deze activiteit op uit zou draaien.

Intussen stroomden de nimfen de rivier in en over de oever, en

verscheidene sprongen met hun gespierde pootjes op hem af. Hij ontweek en sloeg ernaar met de achterkant van zijn geweer, tot hij bij de schotel van het geluidskanon was.

Hij griste de schotel van de kei en trok hem voor zijn borst als schild, terwijl hij het geluidskanon op de horde richtte – en dat was net op tijd, want vanuit de rivier, vanaf de rotsen en uit het lichaam krioelden de nimfen op hem af, als één vleesetende golf van wraak.

Hij hield stand en zwaaide met het geluidskanon heen en weer als een brandslang. De nimfen krompen in elkaar en kronkelden weg. Sommige probeerden weer hun toevlucht te zoeken bij hun moeder en boorden zich door haar dode vlees heen. Andere doken terug in de rivier, hevig spartelend om te ontkomen aan de aanval.

Hij slaakte een zucht van verlichting – tot er twee geweerschoten in de tunnel klonken.

De eerste kogel sneed de stroomkabel van het geluidskanon door.

De tweede boorde zich in zijn rechterknie.

Terwijl het kanon in zijn armen wegstierf, viel hij hard op zijn zij. Hij draaide zich om en zag de Amerikaan bij een stapel stenen staan met het nog rokende geweer aan zijn schouder.

Voor het eerst zag Dylan zijn tegenstander in het gelaat.

Nee, niet voor het eerst, realiseerde hij zich plotseling. Hij herinnerde zich datzelfde gezicht dat door een raam naar hem keek in het hoofdkwartier van DARPA.

‘Dat is voor dr. Lucius Raffee,’ zei de man.

18.19 UUR

Genoeg...

Nog altijd versuft en deels verdoofd door de sonische aanval, wendde Gray zich af en liet Wright bloedend achter op de bodem van de grot – maar niet voordat hij had gezien hoe verscheidene van die vleesetende slakken over de rots sprongen en de borst en de buik van de man aanvielen.

Wright mepte er een paar van zijn ribbenkast, maar toen hij probeerde het beest op zijn buik te grijpen, waren zijn handen te bebloed en rookten ze van het bijtende zuur. Hij kon het niet snel genoeg te pakken krijgen en het beest boorde zich als een worm in

een zieke appel bij hem naar binnen. Wright lag te kronkelen op de rots en schreeuwde het uit.

Voldaan keerde Gray zich om en haastte zich terug naar de uitgang van de tunnel die in het Colosseum uitkwam, achtervolgd door het gekrijs van de man, tot het ten slotte ophield. Kowalski zat in de cabine van het grote rupsvoertuig op hem te wachten. Hij klauterde via de rupsbanden aan de andere kant omhoog en hees zich door het portier van de bijrijder.

‘Alles geregeld?’ vroeg Kowalski, die het voertuig met grommende motoren in beweging zette.

‘Voorlopig wel.’

‘Hier is het rustig gebleven... afgezien van het geschreeuw in het donker. Ik denk dat de omgeving korte metten heeft gemaakt met die twee deserteurs.’

En ook met Wright.

Gray wees naar de lampjes die boven aan de rotswand schenen. Hij maakte zich zorgen om Jason en de anderen en wilde geen moment langer wachten. ‘We gaan naar die Achterdeur.’

18.22 UUR

Jason stond over het bedieningspaneel van het substation gebogen. Achter hem stond Stella, met haar ogen vol tranen. Ze had haar armen om zichzelf heen geslagen en staarde telkens naar het raam dat uitkeek over het Colosseum.

Nadat Jason boven was aangekomen, had hij haar verteld hoe hij haar vader had aangetroffen. Ze had alleen maar geknikt. Ze had het wel verwacht, maar het bleef verschrikkelijk. Daarna had ze nauwelijks nog iets gezegd.

‘Vertel iets over die code,’ zei hij, om haar aan het praten te krijgen. Hij had haar nodig om enige kans te hebben het raadsel op te lossen. ‘Weet je of het wachtwoord een bepaalde lengte moet hebben. Is het hoofdlettergevoelig?’

Jason staarde naar het toegangsscherm voor het activeren van de bommen. Hij had geprobeerd zich een weg langs dit niveau te hakken, maar hij was telkens op goed versleutelde firewalls gestuit. De beveiliging was uitermate solide. Zonder de ontsleutelingssoftware

van Sigma kwam hij er niet doorheen.

Hij moest die code hebben.

Eindelijk begon Stella te praten. ‘Als dit systeem overeenkomt met alle andere van het station, kan het wachtwoord een willekeurige lengte hebben. Maar de sequentie moet hoofdletters en kleine letters bevatten en ten minste één cijfer en één symbool.’

Dat was algemeen protocol.

‘Ken je wat oude codes van je vader?’ vroeg hij. Veel mensen gebruikten voor het gemak vaak hetzelfde wachtwoord.

‘Nee.’ Stella ging dichterbij hem staan. ‘Heeft mijn vader je geen enkele hint gegeven omtrent het wachtwoord?’

Jason keek in haar verdrietige gezicht. ‘Hij was vooral bezorgd om jou. Ik denk dat hij het alleen maar zo lang heeft volgehouden om zeker te weten dat jij veilig was.’

Eindelijk rolde er een traan over haar gezicht. Ze veegde hem snel weg. ‘Maar stel dat het niet alleen om mij ging, om mijn veiligheid?’

‘Wat bedoel je?’

‘Dat het wachtwoord iets met mij te maken heeft. Misschien probeerde mijn vader je dat duidelijk te maken.’

Jason dacht erover na. Mensen baseerden hun wachtwoorden vaak op de belangrijke mensen in hun leven. En de professor hield ontzettend veel van zijn dochter. ‘Laten we het proberen.’

Jason typte *Stella* in en probeerde verschillende variaties uit, maar met het vereiste cijfer en symbool waren er veel te veel mogelijkheden, te veel variabelen. Het kon van alles zijn.

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich te concentreren.

‘Vertel eens iets over je vader,’ zei hij. ‘Wat was hij voor man?’

Er kwam enige verwarring in haar stem bij deze vreemde vraag. ‘Hij... hij was slim, hield van honden, hij lette heel erg op details. Hij geloofde in orde, structuur, alles op zijn plaats. Maar als hij van iets of van iemand hield... dan deed hij dat met heel zijn hart. Hij vergat nooit een verjaardag of bijzondere dagen en hij stuurde altijd cadeautjes.’

Deze herinneringen haalden langzaam het kille verdriet uit haar stem.

Jason wreef over de stoppeltjes op zijn kin. ‘Als hij zo gestructureerd was, zal je vader waarschijnlijk niet zomaar een wachtwoord hebben gekozen. Dan zal het praktisch zijn geweest, maar voor

hemzelf iets persoonlijks. Jouw verjaardag, bijvoorbeeld.’

‘Misschien...’

Jason boog zich over het toetsenbord en keek haar over zijn schouder aan. Hij begon te typen toen ze hem haar verjaardag noemde, eerst in de Britse datumvolgorde.

17JANUARI,1993

Hij hield zijn vinger boven de entertoets. ‘Dit wachtwoord heeft een hoofdletter, kleine letters, cijfers en een symbool.’

Stella pakte zijn hand en kneep er hoopvol in.

Hij drukte op de toets.

Weer de foutmelding.

‘Dat is het niet,’ zei hij.

Hij was er zo van overtuigd geweest. Het voelde goed.

Hij probeerde de Amerikaanse versie.

JANUARI17,1993

Ook dat was fout.

Er kwam iets van verslagenheid in Stella’s houding. ‘Misschien moeten we er gewoon mee stoppen.’

Jason dacht na. Hij zag de beelden van de vloedgolf die hij daarbeneden had gezien weer voor zich. Na de eerste aanslag met het geluidskanon uit het kamp van Wright stroomde die paniekgolf onvermijdelijk in de richting van het station.

Maar misschien heb ik ongelijk... misschien was één stoot niet voldoende.

Bovendien had tot dusver dat geluidskanon gezwegen.

Dat was vast en zeker een goed teken.

18.23 UUR

Dylan Wright lag in een poel van bloed te kreperen van de pijn, nauwelijks meer in staat zich te verroeren. Hij voelde de nimfen in zijn binnenste krioelen.

Ik ben hun nest geworden.

Andere vraten van zijn vlees, hingen aan zijn benen, zijn armen, zijn gezicht. Ze wurmden zich onder zijn kleren, groeven zich door zijn huid heen en probeerden elke lichaamsopening uit.

Met de drie overgebleven vingers van zijn rechterhand hield hij een apparaatje vast. Kort nadat hij alleen was achtergelaten had hij het van zijn riem gehaald. Hij was schijnbaar enkele minuten buiten westen geweest, maar de dood was hem niet komen halen.

Nog niet.

Niet voordat ik heb gedaan wat ik moet doen.

Hij bracht zijn duim naar de knop van de afstandsbediening voor de LRAD 4000X en drukte hem in.

In de verte begon de wereld te loeien en te janken, huilend om zijn eigen verdoemenis.

Als ik op deze manier moet sterven, laat de hel dan ook maar over de rest van de wereld komen.

18.25 UUR

Gray bedekte zijn oren tegen de sonische aanslag en staarde achterom, naar de weg die ze afgelegd hadden.

‘Omkeren!’ brulde hij.

Kowalski had hun CAAT bij de oever van de rivier stilgezet, niet ver van de opgeblazen brug. Ze hadden bijna het substation gehaald toen het enorme geluidskanon opnieuw werd aangezet.

Wat krijgen we nou, verdomme!

Zelfs op deze afstand maakte die aanval van geluid dat alles aan het voertuig begon te rammelen, en ook zij die erin zaten.

Ze hadden daarnet nog gezocht naar herriestoppers en gehoorbeschermers aan boord van dit voertuig, maar het enige wat ze vonden waren kneedbare oordopjes, die ze snel in hun oren stopten. De mensen die aan het geluidskanon hadden gewerkt, hadden de beter werkende koptelefoons waarschijnlijk meegenomen.

‘We halen dat kamp niet zonder een betere bescherming,’ waarschuwde Kowalski. ‘Tegen de tijd dat we daar aankomen bloeden onze ogen en waarschijnlijk ook onze hersenen.’

Gray beseftte dat zijn partner gelijk had. Hij staarde over de rivier naar de lampen van de Achterdeur.

Dan moet jij het doen, Jason. Jij moet deze plek hermetisch afsluiten.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Kowalski.

Gray dacht na over de opties die ze hadden. ‘We hebben één manier om die herrie te stoppen over het hoofd gezien.’

‘En dat is?’

Gray stond op en ging iets van beneden halen.

Toen Kowalski zag wat hij in zijn armen droeg, knikte hij. ‘Dat moet afdoende zijn.’

Hopelijk is Jason net zo vindingrijk.

18.26 UUR

Het loeien van het geluidskanon maakte dat de ruiten van het substation begonnen te rammelen en de vloer trilde ervan. Stella en Jason stonden voor het raam en keken naar het Colosseum, met de lichtvlek bij de wand aan de overkant. Blijkbaar had iemand de grote schotel geactiveerd.

Was Gray er niet in geslaagd Wright tegen te houden?

‘Moet je kijken,’ zei Stella, ‘aan de andere kant van de rivier staat een CAAT. Hij is gestopt.’

Jason had de twee koplampen daarbeneden al gezien.

Maar is dat vriend of vijand?

Het antwoord hierop was minder belangrijk dan het stoppen van die loeiende machine, die al het leven daarbeneden naar het aardoppervlak dreef – maar beter nog was het om de uitgang aan de andere kant permanent af te sluiten.

Jason liep terug naar het controlepaneel. Zijn laatste poging – Stella’s verjaardag – stond nog op het scherm met de rode foutmelding eroverheen. Hij had nog niets anders uitgeprobeerd, omdat hij er intuïtief zeker van was dat het wachtwoord met Stella’s verjaardag te maken had.

Wat zie ik over het hoofd?

Snel ging hij door met andere variaties; hij kortte JANUARI af tot JAN, en hij veranderde 17 in 17TH. Hij probeerde de Latijnse en Griekse equivalenten, de oude talen waar haar vader zo van hield.

Niets en nog eens niets.

Jason bonkte met zijn vuist op het paneel. ‘Missen we nog iets anders van je verjaardag?’

Stella schudde haar hoofd. ‘Niet dat ik weet.’

Jason moest zich ontzettend inspannen om zich te concentreren, wat vooral ernstig werd bemoeilijkt door het lawaai van dat LRAD-systeem.

‘Je omschreef je vader als iemand die ontzettend op details lette en niet geneigd was toe te geven aan een gril.’

‘Inderdaad,’ zei ze. ‘Met uitzondering van dit deel van de wereld misschien. Antarctica. Voor hem was de bodem van de wereld een magische plek.’

Net zo magisch als zijn dochter...

Toen daagde het hem.

Natuurlijk.

Mensen gebruikten vaak een simpel trucje om voor de hand liggende codes gecompliceerder te laten lijken, zonder hun eenvoud of hun betekenis te wijzigen. Zo’n oplossing zou vooral leuk zijn voor iemand die over maar één ding fantaseerde – Antarctica, het land op de bodem van de wereld.

Jason typte het nieuwe wachtwoord in en drukte op enter.

Het groene toegangsscherm ging open.

‘Het is je gelukt!’ zei Stella.

Jason staarde naar de code die geaccepteerd was.

399I,IRAUNAJ7I

Dat was Stella’s verjaardag, maar dan achterstevoren. Omgekeerd, zoals je de aardbol zou moeten omkeren om dit continent goed te kunnen bekijken.

Jason klikte op het toegangsscherm om bij de activeringstoetsen te komen. Er ging een nieuw scherm open met eenvoudige instructies. Jason volgde ze nauwgezet op tot er eindelijk een rood lampje opflikkerde met een knop waarop stond: *Detoneren*.

Jason deed een stap terug en wenkte Stella om zijn plaats in te nemen.

‘Jij moet dit doen.’

Ze knikte, stak haar hand uit en drukte op de knop.

18.28 UUR

Gray stond boven op hun CAAT toen de wereld onder hem begon te schudden. Het voertuig danste op zijn rupsbanden. Het ging gepaard met een enorme donderslag. Hij keek in de richting van het station in de verte en toen omhoog naar de Achterdeur.

Goed gedaan, jochie.

Maar voor het geval die bunkerkrakers er niet in slaagden de opening van het grottenstelsel volledig af te sluiten, hief Gray zijn eigen geïmproviseerde herriestopper op zijn schouder. Aangezien Dylan Wright dit wapen boven aan zijn voorkeurslijstje had staan, was het geen verrassing dat Gray het onder in diens CAAT had gevonden.

Hij richtte de lange buis van de raketwerper op het licht van het geluidskanon in de verte en haalde de trekker over.

De met een raket voortgestuwde granaat schoot uit de buis en scheurde dwars door het bijna lege Colosseum en explodeerde met een vuurflits helemaal achterin bij de wand. Het lawaai stopte meteen.

Hij sloot zijn ogen en genoot van het moment. Eindelijk was de stilte weergekeerd in de hel.

30 APRIL, 14.29 UUR AMT
RORAIMA, BRAZILIË

Jenna stond met gekruiste armen bij de voet van een mahonieboom. Het had te veel tijd gekost om de route terug te vinden die Jori en zij door de bomen hadden gevolgd. Ten slotte had het gezoem van het nest van de hoornaars – dezelfde korf waar die arme mus was gedood – haar geholpen de plek terug te vinden.

Cutter tikte haar op haar schouder en trok haar weg. ‘Ga opzij.’

Twee inheemse mannen sprongen uit de bladeren boven hen op de grond. Een van hen droeg een machete, de andere had een voorwerp in een deken onder zijn arm.

‘Snel,’ zei ze.

De deken werd op de grond gelegd en opengeslagen. Het luiaardjong lag erin, nog steeds pijnlijk verstrikt in de slingerplant vol stekels.

Leefde het nog wel?

Jenna stak haar hand uit om de plant weg te trekken, maar Cutter duwde haar hand weg.

‘Kijk,’ zei hij.

Met een stroomstok raakte hij het afgesneden uiteinde van de plant aan en stuurde er een schok doorheen. De groene stengel trok zich één keer samen, ontspande zich toen en trok zijn kromme stekels terug. Met de punt van de stok haalde Cutter de lussen van het jong af.

Toen het eenmaal bevrijd was, boog Jenna zich over het jong heen en legde haar hand op zijn borst. Ze voelde een hartslag. De ribbetjes zetten uit en zakten weer in met een oppervlakkige adem-

haling. Het lijfje was overdekt met een heleboel kleine prikjes waar bloed uit sijpelde.

‘Jori zei... vergif,’ wist ze door het waas in haar hoofd en met een dikke tong uit te brengen.

‘*Megatheriums* zijn taai. Dat heb ik in hun genen ingebouwd. Daarom heb ik hen ook omnivoor gemaakt in plaats van herbivoor. Dat biedt hun een breder scala aan voedingsopties.’ Hij knikte naar het jong. ‘Ze hebben ook meer weerstand tegen het gif van deze slingerplant. Ze passen zich langzaam aan door de aanwezigheid ervan in hun onmiddellijke leefgebied.’

Ze bukte zich en nam het jong in haar armen. Het beestje was zwaarder dan ze had vermoed op grond van zijn compacte omvang, minstens vijfenveertig pond. Ze legde het over haar schouder en hoorde het weer zachtjes jammeren. Zijn snuit bewoog naar haar hals en met een zucht leunde hij tegen haar aan.

‘Grotten,’ zei ze.

‘Deze kant op.’ Cutter ging op weg met zijn vier overgebleven mannen.

Jenna liet hen vooropgaan en bleef tussen hen lopen. Ze zette haar voeten neer waar zij dat deden, op haar hoede voor dit gevaarlijke bos. Ze hield het jong dicht tegen zich aan en verplaatste hem van de ene schouder naar de andere.

‘Wil je dat ik hem draag?’ vroeg Cutter.

‘Nee.’

Ze kon niet verklaren waarom, maar ze wist zeker dat zij degene moest zijn die deze last droeg. De dieren die ze zochten waren geen domme beesten. Bij de elektrische kooien hadden ze gewacht tot Jori boven op de kooien was geklommen voordat ze aanvielen. En nu hadden ze de jongen ontvoerd, misschien in de hoop dat dit onuitgesproken dreigement de indringers uit hun land zou verjagen. Als ze Jori een kans wilden geven, moesten ze hun intelligentie respecteren.

Geleidelijk werd het bos hoger en het bladerdek dichter. Het zonlicht werd gedempt tot een aanhoudende smaragdgroene schemering, terwijl de zwammen die langs de stammen groeiden helderder leken op te lichten. Naarmate ze verder liepen dunde ook het struikgewas uit, beroofd van het zonlicht door de hogere bomen.

Ten slotte werden de donkere schaduwen voor hen duidelijker zichtbaar als steile, zwarte rotsen, behangen met slingerplanten en

orchideeën. De lucht werd muskusachtig door de sterke geur van vochtige vachten en rottende vleesresten. Er kwamen verscheidene grotopeningen in het zicht. Sommige ervan zagen er volkomen natuurlijk uit, andere leken groter gemaakt te zijn door het krabben en scherpen van klauwen.

Cutter ging langzamer lopen.

De bewoners van deze grotten waren nergens te bekennen.

‘Wat nu?’ vroeg Cutter.

‘Ik moet erheen,’ mompelde Jenna. ‘Alleen. Blijf hier.’

Ze liep langs Cutter heen en ging alleen verder, tot ze donkerder schaduwen in die zwarte grotten zag.

Ze houden me in de gaten...

Ze tilde het jong van haar schouder en ging met gekruiste benen zitten. Toen legde ze de kleine luitaard in haar schoot. Hij jankte zachtjes en klaaglijk en tikte haar aan met zijn kromme klauwtjes, maar bleef toen liggen.

Daar zat ze en wachtte.

Op zeker moment begon ze een wiegenliedje te neuriën. De woorden wist ze niet meer, maar de melodie was er nog.

Eindelijk verscheen één enkele luitaard. Ze bleef op al haar geklauwde poten staan, een vrouwtje, dat was duidelijk vanwege de gevlekte tepels op haar borst. Het vrouwtje hief haar hoofd op en maakte een zacht puffend geluid.

Het jong bewoog en rolde zijn kop in de richting van het geluid. Het antwoordde een paar keer klaaglijk.

Dit waren absoluut moeder en kind.

Heel langzaam legde Jenna het jong op de grond en trok zich achterwaarts terug, met onderdanig gebogen hoofd.

De luitaard sloop naar voren, pakte het lichaampje met één arm op en gebruikte haar kromme klauwen als voorzichtige haken om het jong aan haar borst te drukken. Toen draaide ze zich om en stommelde haar hol weer in.

Jenna ging weer zitten en bleef wachten. Af en toe hief ze haar kin op en imiteerde dat puffende geluid. Deze groep luitaards had haar samen met Jori door de takken zien klimmen. Zij zouden denken dat hij haar kind was. Daarom had zij dat jong zelf moeten dragen, om zijn geur op haar lichaam te krijgen en het gevoel van moederschap en koestering te versterken.

Toen er nog eens tien minuten waren verstreken was het nog moeilijker geworden om na te denken. Heel even was ze vergeten waarom ze hier was. Ze begon zelfs op te staan. Maar toen bewoog er opnieuw iets. Er kwam een figuurtje uit een grot links van haar aanrennen.

Jori vloog haar in de armen, zo heftig dat hij haar omvergooide. ‘Voorzichtig,’ zei ze schor.

Hij hielp haar overeind en dat deed ze heel voorzichtig.

Toen stormde een enorme luiaardstier de grot uit. Ze duwde Jori achter zich; als ze zouden gaan rennen, zouden zij beiden gedood worden, besefte ze. Ze bleef met gespreide armen staan om de jongen te beschermen. Ze hield haar gezicht afgewend om hem niet uit te dagen.

Het *Megatherium* kwam glijdend voor haar tot stilstand, met zijn neus vlak voor haar gezicht. Zijn adem blies de haartjes uit haar vochtige gezicht. Het stonk naar bloed en vlees en woestheid. Ze begreep dat dit hetzelfde beest was dat haar naar de rand van de open plek was gevolgd.

Het beest besnuffelde haar, van haar gezicht tot en met haar kruis en gaf haar toen een duw met zijn snuit, niet als afwijzing, maar als een soort erkenning, alsof het wilde zeggen *ik ken jou ook*. Daarna wendde het zich af en zij deed een stap naar achteren.

Toen kraakte een gewerschot door de stilte van de jungle.

Het oor van de stier explodeerde in een wolk van bloed en vacht. Het beest verhief zich op zijn achterpoten, draaide zich om en mepte haar in haar zij, waardoor ze naar achteren vloog.

Een volgend schot raakte het beest in de flank, waardoor hij aan die kant door zijn poot ging.

‘Rennen, Jori,’ zei ze, buiten adem door de klap.

De jongen weigerde dat en kwam haar zelfs te hulp. Toen Cutter dat zag kwam hij gebukt aanrennen om zijn zoon te beschermen.

Een volgend schot raakte het beest in de kop, maar het ketste af op zijn dikke schedel. Jenna zag Rahei plat op haar buik liggen, vlak bij een hoop gevallen stenen onder aan de rotswand. Ze was blijkbaar heel langzaam in die positie geslopen om niet door de troep opgemerkt te worden.

Cutter greep Jori bij zijn arm en trok de jongen mee naar achteren. De stier had dat in de gaten en viel aan.

Jenna trok Jori tegen de grond en rolde boven op hem. Cutter kreeg de volle laag van die woede. Hij werd omvergekegeld en kwam op zijn rug terecht. Een klauw scheurde door zijn vest en zijn hemd en trok een spoor van bloed over zijn borst.

De mannen achter Cutter openden het vuur met een fel salvo.

Het arme beest dook ineen tegen dat spervuur, alsof het zich schrap zette tegen een harde windvlaag. Maar zelfs met zijn majestueuze omvang kon hij het met zoveel verwondingen niet lang volhouden. Hij beefde, deed een stap naar achteren en viel met een harde smak op de grond, waarbij hij Cutter bijna verpletterde.

Snel trokken Jenna en Jori samen Cutter overeind en maakten zich uit de voeten.

Rahei kwam lichtvoetig als een gazelle uit haar schuilplaats. Triomfantelijk, zo te zien, vanwege haar aandeel in het verslaan van het beest. Maar ze bleef op haar hoede voor de grotopeningen, zonder haar rug ernaartoe te keren.

Uit een van die tunnels kwam een kleiner *Megatherium* aanrennen, misschien wel het vrouwtje van de gedode stier. Rahei richtte haar geweer en vuurde, maar het eerste schot schampte slechts de schouder van het beest. Het beest remde af, hief de andere voorpoot op en opende zijn klauw. Het wierp iets naar Rahei toe dat in een blad gewikkeld zat. In de lucht opende het blad zich en viel op de grond. Wat erin zat – iets zwarts en kleins – tolde door de lucht en raakte Rahei op de wang.

Ze wankelde naar achteren, alsof ze door een kogel was geraakt. Rahei schreeuwde, liet haar geweer vallen en greep naar haar gezicht. Er zat een kleine kikvors met een glinsterend zwart vel op haar wang. Ze sloeg het amfibie eraf, maar op haar huid bleef een bloedrode brandvlek in de vorm van de kikvors achter. Rahei viel op haar knieën en haar ruggengraat kromde zich naar achteren. Haar mond trok open en haar ledematen begonnen hevig te schokken, alsof ze een grand mal kreeg.

Ten slotte viel ze op haar zij en bewoog niet meer. De machtige jageres was gedood door een nederige kikvors.

Dat moest wel een van Cutters giftige creaties zijn geweest.

Alsof die gewelddadige dood een signaal was, kwamen nog meer luiaards naar buiten stormen, angevuurd door die kreet, het bloed en de dood van een van hen.

Jenna trok zich met de anderen terug door de jungle, achtervolgd door gebrul uit vele kelen. Ze renden gewoon, zonder een poging te doen zelfs maar op die beesten te schieten.

We redden het niet...

Maar toen brak het bladerdek boven hen, waardoor het verblindende zonlicht de duisternis verjoeg. Draaiwinden zwiepten en scheurden door het oerwoud. Het toestel boven hen brulde veel harder dan een *Megatherium* ooit zou kunnen.

De beesten bleven achter, geïntimideerd en verward. Toen trokken ze zich eendrachtig terug in de diepe schaduwen.

Er vielen lijnen uit het toestel naar beneden, waarlangs mannen soepel afdaalden en in het bos landden. Ze droegen zware automatische geweren en lichaamspantsers.

De groep van Cutter was snel overmeesterd en van hun wapens ontdaan.

Een van de soldaten kwam naar Jenna toe. ‘Wat weet jij je goed te verstoppen, dame?’

Hij wipte zijn helm naar achteren en ze keek in een bekend gezicht. Zelfs door de mist in haar hoofd herkende ze hem en ze glimlachte. Opluchting stroomde door haar heen en ook een warm gevoel vanuit haar binnenste, een nieuwe emotie, die ze voor deze dappere man nog niet eerder had gevoeld.

‘Drake...’

‘Je kent me tenminste nog. Dat moet een goed teken zijn.’ Hij stak zijn hand uit, zette een injectiespuit in haar hals en spoot de vloeistof erin. ‘Een cadeautje van dr. Hess.’

14.39 UUR

Cutter kwam op een brancard boven de donkere boomtoppen uit, in de felle middagzon. Hij keek naar het werk van zijn handen, de tuinen met hun vele niveaus, zijn eigen Galápagos in de lucht, en een ogenblik lang stond hij stil bij zijn triomfen en zijn nederlagen.

Hij was omgeven door een smeltkroes van evolutie, gedreven door één simpel edict: het recht van de sterkste.

De Wet van de Jungle.

Maar in de volmaakte tuin van zijn ziel was twijfel binnengeslo-

pen. Een kleine vrouw, een Eva in de vermomming van een park-beheerder, had hem een lichtend zaadje van nieuwe mogelijkheden getoond. Zij had hem een nieuw Eden gewezen, een Eden dat misschien niet zo *donker* hoefde te zijn.

Vandaag was hij getuige geweest van iets nieuws. De Wet van de Jungle was niet de enige wet van het leven en de evolutie. Altruïsme, zelfs moraliteit, kon in gelijke mate een bepalende milieufactoor zijn, een nieuwe, andere wind, die de wereld naar een vitaler, gezonder bestaan kon leiden.

Ja...

Het was tijd om opnieuw te beginnen, een geheel nieuwe tuin te planten.

Maar om dat te kunnen doen moest de oude sterven, omgeploegd en opnieuw bewerkt worden.

Trouwens, het is mijn werk. Waarom zou ik dat delen met een wereld die er bij lange na niet aan toe is, die te kortzichtig is om de dingen zo duidelijk te zien als ik?

Hij zag de munitie voor zich die hij in de oudste tunnels onder het zinkgat had begraven en liet zijn hand in zijn zak glijden.

Hij drukte op de knop, waardoor het aftellen begon.

God schiep hemel en aarde in zeven dagen.

Hij zou die van hem in zeven minuten vernietigen.

11.40 UUR PDT

DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA

Een Dodge Ram 2500 met camperoverkapping racete door de lege straten van de marinebasis. Lisa zat achterin en hield de brancard met de verzegelde isolatietent van Nikko vast om hem stabiel te houden. Voorin zat korporaal Jessup naast haar vriend Dennis Young, een jonge, fris ogende kapelaan met een groot hart.

Er was geen tijd om zich aan onbelangrijke zaken als stoptekens of verkeerslichten te houden, dus scheurden ze plankgas door de verlaten basis. Lisa keek naar Nikko. De hond zou de komende uren waarschijnlijk niet overleven. Hij vertoonde tekenen van algehele orgaanuitval.

Hou vol, Nikko.

De truck vloog de lege parkeerplaats van het kleine ziekenhuis van de basis op en remde hard bij de ingang van de eerstehulpafdeling. Hij stopte vlak vóór Edmund Dent, die hun bij de ingang stond op te wachten.

De radiologieafdeling van deze medische faciliteit was nog niet zo lang geleden versterkt met een MRI-apparaat, en in de tijd die nodig was om Nikko klaar te maken voor het vervoer, had Lisa alle sleutelfiguren opgetrommeld.

De viroloog wenkte enkele van zijn collega's die ook in de laatste helikopter waren ingedeeld en gezamenlijk rolden ze Nikko uit de achterbak en reden hem naar de radiologieafdeling.

Hijgend liep Edmund met haar mee. 'Ik heb de scanner al opgewarmd. De technicus heeft de magneten afgestemd op' – hij controleerde wat hij op de rug van zijn hand had geschreven – '0.465 tesla. Statisch veld.'

'En waar is het monster van het gemanipuleerde organisme?'

'O ja. Dat heb ik hier.' Hij haalde een testbuisje tevoorschijn dat goed dichtgestopt en met tape afgesloten was.

Er gaat niets boven improviseren.

Toen ze bij de afdeling radiologie aankwamen troffen ze daar twee leden van het nucleaire team aan, én dr. Lindahl.

'Laat het geen verspilling van ieders tijd zijn,' begroette Lindahl haar. 'En als dit voorbij is, zal ik een officieel onderzoek laten instellen naar uw gedrag. U hebt heimelijk een testpatiënt laten verdwijnen.'

'Nikko is géén testpatiënt. Hij is een onderscheiden speur- en reddingshond, die tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden ziek is geworden.'

'Kan me niet schelen,' zei Lindahl. 'Laten we opschieten.'

Er waren vier mannen nodig om Nikko's verzegelde isolatietent van de brancard te tillen en op de MRI-tafel te leggen.

De technicus bonkte op het glas. 'Geen metaal!'

Lisa vloekte binnensmonds. In alle haast had ze dit detail over het hoofd gezien. Er mochten geen metalen onderdelen door een MRI-apparaat worden gehaald. En dat omvatte onderdelen van Nikko's isolatietent.

Edmund keek haar aan.

Dan moeten we het risico maar nemen.

Ze wees naar de deur. 'Iedereen naar buiten.'

'Lisa...' waarschuwde Edmund, die blijkbaar doorhad wat ze van plan was. 'Stel dat het valse data is? Of gewoon foutieve data?'

'Dat risico neem ik dan maar, afgewogen tegen het nucleair platgooien van deze bergen. Bovendien klinkt het wetenschappelijk correct.' Ze pakte hem zijn testbuisje af en joeg hem in de richting van de deur. 'Wegwezen.'

Toen iedereen weg was liep ze naar Nikko's isolatietent, haalde diep adem en trok hem open.

Painter, laat het alsjeblieft kloppen.

Heel voorzichtig tilde ze Nikko op de tafel. Zijn verslachte lichaam leek veel lichter te zijn geworden, alsof iets heel vitaals hem al had verlaten. Ze legde hem neer en liet haar hand op zijn zij liggen. Het gaf haar een goed gevoel om hem te kunnen aanraken met haar blote handen in plaats van met handschoenen. Ze kamde met haar vingers door zijn vacht.

Dappere hond.

Ze legde het testbuisje naast de hond en stak haar duim op naar de technicus.

Na een paar seconden begon de machine luid te klikken en gleeed de tafel met Nikko erop langzaam door de ring van magneten. Ze lieten hem er voor alle zekerheid twee keer doorheen gaan.

Al die tijd ijsbeerde ze zenuwachtig door de ruimte en beet ze op haar duimnagel.

Voor mijn trouwdag moet ik naar de manicure.

'Dat was het,' zei de technicus via de intercom.

Snel deed Lisa steriele handschoenen aan en pakte een injectie-naald van een verrijdbare plastic tafel om een bloedmonster uit Nikko's katheter te nemen. Ze stak de spuit in een vacuümbuisje en stopte dat samen met Edmunds testbuisje in een speciale zak voor gevaarlijk afval en verzegelde hem. Daarna legde ze de zak bij de deur neer en deed een stap naar achteren.

Edmund nam zelf het risico om het op te pakken.

'Haast je,' zei ze.

Hij knikte en ging op weg naar zijn lab in de hangar.

Het waren de langste tien minuten uit haar leven. In de tussentijd liet ze haar eigen lichaam door de scanner gaan om een eventuele besmetting te doden die ze had opgedaan toen ze Nikko aanraakte.

Toen ging ze naast hem op de tafel zitten en legde zijn kop in haar schoot.

Eindelijk kwam er een bericht door, via de intercom.

Ze hoorde de triomf in zijn stem. ‘Dood. Het is nu allemaal genetische troep. Zowel het ruwe monster als de virale lading in Nikko’s bloed.’

Ze sloot haar ogen, boog zich over Nikko heen en fluisterde: ‘Wat een geweldige hond ben jij.’

Ze raapte zich bijeen, pakte de telefoon en sprak met Edmund. ‘Wat zijn nu de plannen?’

Ze hoorde geruzie en stemverheffing op de achtergrond, voornamelijk afkomstig van Raymond Lindahl.

‘Nog steeds problemen,’ zei Edmund, ‘en je kunt wel raden met wie.’

Ze hing op en staarde naar de deur en vroeg zich af wat ze moest doen.

Voordat ze een besluit kon nemen werd de deur opengegooid en vloog Sarah naar binnen. Ze wees naar haar. ‘Ik heb het meegekregen. Je kunt maar beter daarheen gaan. Ik pas wel op de hond. Dennis brengt je.’

Ze lachte en omhelsde de korporaal. Toen rende ze de deur uit.

Dennis legde met zijn Ram op hoge snelheid die kwart mijl naar de hangar af. Ze was er al uit gesprongen voordat hij helemaal tot stilstand kwam. Ze rende de hangar in en zag Lindahl met zijn rug naar haar toe staan. Hij en de hoofdtechnicus van het nucleaire team stonden met verhitte koppen tegenover elkaar.

‘We houden ons aan het oorspronkelijke plan tot ik andere bevelen uit D.C. krijg,’ zei Lindahl. ‘Al die nieuwe resultaten zijn... hooguit voorlopig. En wat mij betreft nog steeds twijfelachtig.’

‘Maar, meneer, ik kan heel eenvoudig aanpassingen...’

‘We passen niks aan! We blijven op deze koers.’

Lisa beende naar Lindahl toe en tikte hem op zijn schouder. Toen hij zich verbluft omdraaide, verrast dat hij haar daar zag staan, haalde ze uit en gaf hem een stomp in zijn gezicht. Zijn hoofd schoot naar achteren en hij smakte tegen de grond.

Met een pijnlijk vertrokken gezicht schudde ze haar hand en knikte naar de hoofdtechnicus. ‘Wat wou je zeggen?’

‘Op grond van wat we zojuist hebben gehoord, kan ik de lading

van onze bom verlagen tot niet meer dan één kiloton. Als we die bom op vier mijl hoogte kunnen laten afgaan – zo hoog komt die dronehelikopter wel – kan hij een elektromagnetische schok produceren van ten minste 0.5 tesla. Dan dekt hij meer dan voldoende terrein om de gevarezone schoon te vegen met slechts een verwaarloosbare hoeveelheid straling. Dat is niet erger dan wat je krijgt bij een röntgenfoto bij de tandarts.’

‘Hoelang heb je daarvoor nodig?’

‘Ik kan de deadline van twaalf uur nog halen.’

Ze knikte. ‘Doe dat.’

‘En hoe zit het dan met D.C.?’

‘Laat mij me maar bezighouden met D.C. Zorg dat je die bom in de lucht krijgt.’

Terwijl ze wegrende keek ze naar haar gekneusde knokkels.

Ik moet echt naar de manicure.

14.45 UUR AMT

RORAIMA, BRAZILIË

Kendall zag de tepui onder zich wegglijden toen de v-280 Valor van de top vertrok. Ze hadden nog maar een minuutje over voordat de explosieven van Cutter zouden afgaan en zijn macabere experiment met synthetische biologie en genetische manipulatie vernietigd werd.

Opgeruimd staat netjes.

Hij keerde met zijn aandacht terug naar de cabine. De ruimte was volgepakt met mensen. Cutters privéhelikopter was al vertrokken met Ashuu en Jori aan boord, maar pas nadat de inheemse arbeiders met twee vluchten naar het omringende regenwoud in veiligheid waren gebracht.

Hijzelf deelde het achterste stuk van de cabine met Cutter, die op zijn brancard vastgebonden lag met één pols geboeid aan een stang. In de rug van zijn hand zat een katheter met een infuus. Zijn diepe verwondingen moesten medisch onderzocht worden, maar het dikke kompres dat strak om zijn borst was gewikkeld zou het moeten houden tot het vliegtuig over een paar uur in Boa Vista aankwam om bij te tanken.

Cutter staarde uit het raampje bij zijn hoofd. ‘Tien seconden nog.’ Kendall volgde de blik van de ander naar de in wolken gehulde top. Hij telde zwijgend mee. Toen hij bij nul kwam, schoot een enorme eruptie van rook en stenen omhoog uit de top, die de zon verduisterde en bloedrood maakte. Een donderend geluid rolde over de verbrijzelde bergtop, alsof hij rouwde om de dood van zoveel vreemd leven. Toen begon het plateau langzaam te scheuren en er brak een stenen rand af die naar beneden viel, alsof het een afkalvende gletsjer was. De vijver op de top liep leeg over de breuk en weerkaatste het bloedrode zonlicht, waardoor het als vloeibaar vuur langs de gebroken rots stroomde.

‘Wat mooi,’ fluisterde Cutter.

‘Een passend einde voor Donker Eden,’ voegde Kendall eraan toe.

‘Maar je hebt er wel een stukje van bewaard,’ zei Cutter, en hij keek naar Jenna. ‘Voor haar.’

‘En misschien voor de wereld.’ Hij dacht eraan terug hoe hij als een bezetene tussen de flesjes had gezocht, voordat hij het lab vernietigde. ‘Deze neutraliserende remedie houdt misschien een belofte in van behandelingen voor andere verstandelijke beperkingen. Er zal zeker meer studie op volgen. Misschien komt er toch nog iets goeds voort uit je werk.’

‘Verder heb je niets uit mijn bibliotheek bewaard?’

‘Nee, het is beter als het voor altijd verloren gaat.’

‘Niets gaat ooit voor altijd verloren. Zeker niet als het allemaal nog hier zit.’

Cutter tikte tegen zijn schedel.

‘Het zal daar niet lang blijven,’ zei Kendall.

Die man was gewoon te gevaarlijk.

Terwijl iedereen afgeleid was door het schouwspel buiten, hield Kendall iets omhoog dat hij stiekem in het lab in zijn zak had gestoken. In de paniek om zijn zoon was Cutter zelf zo dom geweest het op de tafel te laten liggen. Hij boog zich naar hem toe en drukte het injectiepistool tegen de zijkant van Cutters keel. Het was hetzelfde ding dat hij bij Jenna had gebruikt. De spuit bevatte nog één laatste dosis van Cutters eigen gecreëerde code.

Cutter sperde zijn ogen open van schrik toen Kendall de trekker overhaalde. Het gecompriëerde gas schoot de dosis in zijn hals.

Met zijn andere hand injecteerde Kendall een verdovingsmiddel in het infuus van Cutter.

‘Tegen de tijd dat je wakker wordt, beste vriend, is het allemaal voorbij.’

Cutter zag het vol afschuw gebeuren.

‘Deze keer zal Cutter Elwes echt doodgaan,’ beloofde Kendall. ‘Misschien niet lichamelijk, maar wel de man zelf.’

29 MEI, 23.29 UUR PDT
YOSEMITE VALLEY, CALIFORNIË

‘Dit was niet bepaald je gedroomde bruiloft aan het strand.’ Painter liet de single malt in zijn glas ronddraaien. In zijn andere arm koesterde hij zijn grote liefde.

Lisa vlijde zich dicht tegen hem aan. ‘Het was volmaakt.’

Ze hadden zich omgekleed en minder officiële kleren aangetrokken. Toen hadden ze deze tweezitsbank met diepe kussens opgezocht die voor de reusachtige stenen haard in de grote lounge van het Ahwahnee Hotel stond. Achter hen liep de receptie af en de gasten vertrokken naar hun kamers of gingen op huis aan.

Het huwelijk was bij zonsondergang voltrokken op een enorm, prachtig verlicht gazon met een zee aan bloemen, waaronder de chrysanten met goudomrande, wijnrode bloemblaadjes waar zijn vrouw zo van hield. Het hotel had zelfs alles betaald, als kleine dankbetuiging voor alles wat het echtpaar had gedaan om het dal en het omringende gebied te redden. Dat royale gebaar was mogelijk geweest omdat de toeristen nog niet in groten getale terugkeerden.

Bioterrorisme, atoombommen... Het zou nog wel even duren voordat ze die reputatie hadden afgeschud, maar daardoor was het wel gemakkelijker om deze last-minutebruiloft hier te arrangeren. Ze hadden het huwelijk uitgesteld tot Josh voldoende was hersteld om erbij te kunnen zijn met zijn allernieuwste prothese van DARPA. Hij en Monk hadden heel wat te bespreken aan het diner. Gezien de omstandigheden bleek Lisa’s jongere broer opmerkelijk veerkrachtig te zijn. Hij begon zelfs weer enthousiast te worden om de bergen in te trekken en nieuwe uitdagingen aan te gaan.

De uiteindelijke reden waarom ze voor deze plaats van handeling hadden gekozen was dat hij in de nabijheid van het Monomeer lag. Het gebied stond onder toezicht, en de schoonmaak was begonnen. Lisa werkte nog altijd samen met dr. Edmund Dent, de viroloog, en zijn team. Painter, op zijn beurt, had deze kans aangegrepen om een tijdje vrij te nemen van kantoor en bij Lisa te zijn. Kat was in staat om de dagelijkse gang van zaken voor haar rekening te nemen, met uitzondering van dit weekend.

Niet lang na het diner waren zij en Monk met de twee meisjes in hun armen naar hun kamers vertrokken. Ze zouden de volgende morgen vroeg naar huis vliegen. In hun afwezigheid had Gray het fort in D.C. bewaakt omdat hij om persoonlijke redenen dicht bij huis moest blijven.

En de andere gasten...

Kowalski kwam bij hen staan, met zijn jasje over zijn arm geslagen en de bovenste knoopjes van zijn overhemd open. Hij pafte een sigaar.

‘Ik denk dat je hier niet mag roken,’ waarschuwde Lisa.

Kowalski pakte de peuk uit zijn mond en staarde ernaar. ‘Kom op zeg, het is een cubaan. Officiëler dan dat krijg je ze niet.’

Jenna liep achter hen langs met Nikko aan de lijn. ‘Ik ga even een ommetje maken!’ zei ze, op weg naar de parkeerplaats. ‘Althans, Nikko wil dat.’

Net als Josh was de Siberische husky volledig hersteld. Hij had zelfs een medaille van verdienste gekregen.

Kowalski keek het paar met een gefronste uitdrukking na en schudde zijn hoofd. ‘Eerst Kane, nu deze hond. Nog even en Sigma kan een eigen kennel beginnen.’ Hij wees met zijn sigaar naar Painter. ‘Haal het niet in je hoofd – ik ga niet de rotzooi opruimen.’

‘Dat is goed.’

Kowalski knikte en liep verder in een wolk van sigarenrook.

Painter slaakte een zucht en stak zijn hand uit. ‘Zullen wij ons ook maar eens gaan terugtrekken?’

Zachtjes trok Painter Lisa naar zich toe, legde zijn hand achter haar hoofd en kustte haar. Hij liet haar even los om te zeggen: ‘Wie gaat er nu slapen? Wij moeten een gezin gaan stichten.’

30 MEI, 06.36 UUR
LEE VINING, CALIFORNIË

Jenna zat in haar nieuwe Ford F-150 pick-up en reed over de 395 door het centrum van het stadje. De wagen was pas voorzien van de ster van de Californische State Park Rangers. Het was een geste van het departement, na alles wat er gebeurd was. Zelfs het interieur rook nog nieuw.

Maar dat zal niet lang zo blijven.

Nikko hijgde vanaf de achterbank in haar nek. Normaal gesproken zou ze hem een standje geven, maar nu stak ze haar hand naar achteren en streek over zijn snuit. Hoewel hij fysiek hersteld was, kon ze aan kleine dingen merken dat hij leed aan posttraumatische stress. Hij was aanhankelijker en minder geneigd spontaan ergens op af te springen. Toch begon hij ook hiervan langzamerhand te herstellen.

Net als ik.

Ze herinnerde zich nog steeds het gevoel dat ze wegzakte, dat de mist in haar hoofd dichter werd en al het andere eruit duwde. Ook nu huiverde ze er weer van, en ze merkte dat ze voortdurend op zichzelf lette. Als ze haar sleutel vergat, was dat dan een teken van restschade? En als ze naar woorden moest zoeken of niet op een adres of telefoonnummer kon komen? Dat alleen al was verontrustend.

Daarom had ze de gewoonte aangenomen bij zonsopkomst op te staan. Ze had altijd al van de vroege ochtend bij het meer gehouden. Dan veranderde de zon het spiegelende water in tienduizend kleuren en dat was elk seizoen anders. De straten waren meestal verlaten. Of als het hoogseizoen was, werd het stadje net gapend wakker en ging men de benen strekken.

De ochtendstilte gaf haar de tijd om na te denken en tot zich zichzelf te komen. En dat was op dit moment wat ze het meest nodig had.

Maar de ochtenden betekenden nu ook nog iets anders voor haar.

Ze pakte de radio en riep de centrale op. 'Bill, ik ga even stoppen en bijtanken.'

'Begrepen.'

Ze parkeerde onder het gele bord van Nicely's Restaurant en

sprong uit de auto, met Nikko achter zich aan. De deurbel rinkelde en ze liep naar binnen. Achter de bar had Barbara de beker koffie to-go al gevuld, de beste koffie van het stadje, en ze wierp Nikko een hondenkoekje toe. Hij ving het midden in de lucht op, zoals hij al jaren geleden had aangeleerd.

Maar Jenna had nu een nieuwe routine.

Aan een tafeltje riep iemand zonder op te kijken van zijn krant: ‘Goedemorgen, schat.’

Ze liep naar hem toe en liet zich met haar koffie naast hem op de bank glijden. ‘En hoe ziet jouw dag eruit?’ vroeg ze aan Drake. Hij had een vaste aanstelling gekregen bij de mariniersopleiding op de basis in de bergen.

‘Je weet het toch,’ zei hij, ‘waarschijnlijk moeten we de planeet opnieuw redden.’

Ze knikte, nam een slok koffie en trok een pijnlijk gezicht omdat ze haar mond verbrandde. ‘Morgen weer hetzelfde liedje.’

Hij gaf haar de sportpagina. Je kon het maar beter simpel houden.

14.07 UUR

QUEEN MAUD LAND, ANTARCTICA

‘Zeg vriend, als jij hier regelmatig terugkeert, wil je je misschien wel inschrijven voor mijn vliegkursus.’

Jason klopte de Engelse piloot op de schouder, ritste zijn parka lekker warm dicht en zette de capuchon op. ‘Misschien moet ik dat maar doen, Barstow.’

Jason sprong uit de Twin Otter op het ijs. Hij tuurde naar het groepje gebouwen dat verspreid stond als rondgestrooide speelgoedblokjes, in de schaduw van de zwarte, getande bergrug van de Fenriskjeften. Het was alsof het substation bij de Achterdeur door de warmte daarbeneden als een zaadje was ontkiemd en was uitgegroeid tot een zich steeds verder uitbreidend internationaal complex voor onderzoek op het bevroren oppervlak.

Ze zijn enorm ver gevorderd.

Toch dacht hij terug aan de doortocht van een maand geleden, toen hij samen met Gray, Kowalski en Stella vanuit Kaap Hel door die

achterdeur was gekomen. Zoals Stella had beloofd hadden ze aan de oppervlakte een CAAT voor noodgevallen aangetroffen, die in een garage stond. Daarmee hadden ze de terugtocht naar de kust gemaakt, waar ze zich bij dr. Von Der Bruegge en de overgebleven onderzoekers van Halley VI hadden gevoegd. Nu de zonnestorm voorbij was, konden ze ook contact leggen met het McMurdo Station voor hulp.

En nu ben ik hier weer terug.

Maar hij had een goede reden. Ze kwam naar buiten, uit een van de hoge nieuwe gebouwen. Het was rood met zwart geschilderd, in de kleuren van de British Antarctic Survey, dezelfde kleuren als die van de Twin Otter. Zelfs op de voorkant van haar parka stonden de letters BAS.

Ze kwam naar hem toe, met haar capuchon naar beneden, alsof ze een wandelingetje in het park maakte en niet door een Antarcische winter ploeterde. In deze tijd van het jaar was het continent verzonken in een voortdurende nacht, maar de vele heldere sterren en de zilverkleurige volle maan boden ruim voldoende licht, zeker als het vergezeld ging van de wervelende elektrische verlichting van de aurora australis.

‘Jason, wat fijn je weer te zien.’ Stella omhelsde hem, ietsje langer dan hij had verwacht – maar hij klaagde niet.

‘Ik moet je zoveel laten zien en vertellen.’ Ze wilde hem voorgaan naar het station, maar hij bleef staan.

‘Ik heb de verslagen gelezen,’ glimlachte hij. ‘Jullie hebben een heleboel onder handen. Het openen van selecte delen van Kaap Hel als beschermde biosfeer zal wel een delicate onderneming zijn. Ik had je aldoor beloofd ervaren hulp te sturen, dus daar ben ik eindelijk om ze persoonlijk bij je af te leveren.’

Jason wenkte naar het achterste gedeelte van de Twin Otter. Het luik ging open en er klommen twee personen uit, in zichtbaar veel gedragen arctische uitrusting. De vrouw zette de capuchon van haar parka op en duwde een lange zwarte paardenstaart met wat grijze strepen erin naar binnen. Ze werd naar buiten geholpen door een lange, krachtig gebouwde man, wiens leeftijd voor de meeste mensen niet te schatten was. Net als hun kleding zagen ze eruit alsof ze met elkaar vergroeid waren, een onafscheidelijk duo.

Jason stelde hen aan elkaar voor. ‘Mijn moeder, Ashley Carter, en mijn stiefvader, Benjamin Brust.’

Stella schudde hun de hand en haar verraste glimlach maakte haar nog mooier. ‘Geweldig om jullie te leren kennen. Ga mee naar binnen om warm te worden.’

Ze ging hun voor naar het station van de Achterdeur, de nieuwe toegang tot die onderaardse wereld. Toen ze zich had omgedraaid bleef Ben wat achter en porde Jason met zijn elleboog in zijn zij.

‘Mooi, man,’ zei Ben, met zijn zware Aussie-accent, dat altijd een beetje dikker werd als hij hem plaagde. ‘Nou snap ik waarom je ons persoonlijk wilde voorstellen. Je hebt een meissie.’

Beide vrouwen keken om.

Jason boog zijn hoofd en schudde het.

Ben schoot naar voren en sloeg zijn armen om Ashley en Stella heen. ‘Die jongen heeft me verteld dat jullie een interessant grotenstelsel onder het ijs hebben ontdekt.’

‘Weet u veel over grotten?’ vroeg Stella.

‘Ze zeggen dat ik daar zo af en toe in rondscharrel.’

In werkelijkheid was zijn stiefvader expert in grotonderzoek. Hij had tientallen jaren ervaring, vooral op dit continent.

‘Nou, ik denk niet dat u ooit zoiets hebt gezien als wat wij hierbeneden hebben gevonden,’ zei Stella trots.

‘Het zal je verbazen wat wij allemaal hebben gezien,’ zei zijn moeder met een grijns. ‘Op een dag nodigen wij jou uit om bij óns op bezoek te komen.’

Ben knikte. ‘Dat zou een heel avontuur voor ons allemaal zijn.’ Hij keek om naar Jason. ‘Wat vind jij? Heb je wel zin in een lolletje?’

Jason haastte zich om bij hen te komen.

Waarom dacht ik nou dat dit zo’n goed idee was?

20.23 UUR

ROANOKE, VIRGINIA

Kendall Hess reed met zijn huurauto de oprijlaan op naar een particuliere instelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Een park met glooiende, strak gemaaide gazons strekte zich voor hem uit, met tuinpaden en kleine fonteinen. Het centrale gebouw op dit zwaarbeveiligde terrein was verdeeld in vier vleugels die zich vertakten als een kruis.

Het ziekenhuis stond in geen enkele gids vermeld en maar weinig mensen wisten van het bestaan van deze zestien hectaren, grenzend aan de Blue Ridge Parkway, buiten Roanoke, Virginia. Het was een instelling voor speciale gevallen, vooral gevallen die van belang waren voor de binnenlandse veiligheid. Hij had zijn contacten bij de BRAG, de Afdeling Risicobeoordeling Bioterrorisme van de FBI moeten aanspreken om hem hier geplaatst te krijgen.

Nadat hij zich bij de laatste controlepost had geïdentificeerd, parkeerde hij de auto. Bij de receptie moest hij een vingerafdruk achterlaten, waarna een van de verpleegkundigen met hem meeliep.

‘Hoe gaat het met hem?’ vroeg Kendall.

‘Zoals altijd. Wilt u met zijn persoonlijke arts spreken?’

‘Dat is niet nodig.’

De verpleegkundige – een ingetogen jonge vrouw in een blauw uniform en schoenen met dikke zolen – keek hem aan. Met een zachte stem zei ze: ‘Hij heeft bezoek.’

Hij knikte.

Dat was goed.

Ze liepen door een lange, steriele gang, geschilderd in pasteltinten waarvan men zei dat ze rustgevend waren. Ten slotte kwamen ze bij een deur waarvoor een speciaal pasje nodig was. Ze betraden een kleine klinische onderzoekskamer die naast het vertrek van de patiënt lag. De twee ruimten waren van elkaar gescheiden door een raam dat aan één kant doorzichtig was.

Kendall liep naar het raam. De kamer aan de andere kant was met hout betimmerd en had een nephaard met zijden vlammen. Tegen de achterste wand waren boekenplanken die helemaal vol stonden met boeken.

Hij vond het triest, maar ook in zekere zin geruststellend dat boeken Cutter nog wel troost boden, alsof er diep onder die aangetaste cerebrale cortex nog enige herinnering bestond, zijn liefde voor kennis.

Hij zag dat Ashuu in een hoek zat. Zij staarde zwaarmoedig uit het raam.

Kendall had ervoor gezorgd dat het gezin van Cutter was opgevangen, dat ze onderdak hadden gekregen en een kleine uitkering om hier in de buurt te kunnen blijven wonen. Jori ging naar een plaatselijke school in Roanoke, waar hij met het aanpassingsver-

mogen van een jong kind snel op zijn plaats was. De toestand van Cutters vrouw was zorgelijker. Hij vermoedde dat zij uiteindelijk terug zou keren naar de bossen, misschien zodra Jori naar de middelbare school ging. Het was een zeer intelligent kind, absoluut een kind van zijn vader.

Cutter lag op zijn rug op bed, met zijn polsen in boeien met zachte bekleding. Niet omdat hij gewelddadig was, maar omdat hij zichzelf soms beschadigde als hij niet in de gaten werd gehouden. Hij maakte elke dag een wandeling met het personeel en net als wanneer hij zijn boeken om zich heen had, werd hij kalmer zodra hij buiten in de natuur kwam, een echo van hoe hij vroeger was.

‘Ze gaan hem gereedmaken voor de nacht,’ zei de verpleegkundige. ‘De jongen leest hem bijna elke avond voor.’

Kendall zette de intercom aan en luisterde naar Jori, die naast het bed zat met het boek op zijn smalle knieën en zijn vader voorlas.

De verpleegkundige knikte naar het boek. ‘Zijn zoon heeft me verteld dat zijn vader hem dat boek elke avond voorlas.’

Kendall zag de titel en voelde zich schuldig. Het was *Het jungleboek*, van Rudyard Kipling.

Jori had een mooie stem, vol liefde voor de woorden en de herinneringen die ze opriepen.

*‘Dit is het uur dat klauw en kaak
Hun macht en kracht doen heersen.
O hoor de roep! – Goede jacht aan allen
Die de Wet van de Jungle houden!’*

23.48 UUR

TAKOMA PARK, MARYLAND

Gray zat op de schommel op de veranda. Op de balustrade voor hem stond een koud biertje. Het was nog steeds heet, meer dan dertig graden, met een hoge luchtvochtigheid. Het maakte hem humeurig – maar misschien kwam het wel door al die verpleeghuizen die hij die dag had bezocht. Alleen die met een afdeling voor dementerende ouderen kwamen in aanmerking.

Er gleed een koele hand in de zijne. Door die aanraking werd de spanning in zijn binnenste wat minder. Hij bedankte haar met een kneepje.

Seichan zat naast hem, net terug uit Hongkong. Ze had haar spullen in zijn appartement gezet en was regelrecht op haar dreunende motor hiernaartoe gekomen, precies op tijd voor het avondeten. Zij en zijn vader konden het uitstekend met elkaar vinden.

Maar wie zou het niet goed met haar kunnen vinden?

Je hoefde maar naar haar te kijken.

Zelfs in het donker was ze een gebeeldhouwde verpersoonlijking van gratie en kracht, woest en teder tegelijk, met haar zachte welvingen en keiharde spieren. Haar ogen waren een en al licht; haar lippen zo zacht als zijde. Hij streek met zijn vinger langs haar kin, waar een zweetdruppeltje in haar hals gleed.

God, wat had hij haar gemist.

Met een zwoele, lage stem zei ze: 'Ik ga je naar huis brengen.'

Zijn lichaam begon te hunkeren bij die uitnodiging.

'Ga maar vast,' zei hij. 'Ik ga nog even kijken of alles klaarstaat voor de verpleegkundige voor de nacht. Dan kom ik na.'

Seichan maakte aanstalten om op te staan, maar kennelijk merkte ze iets aan hem en ze liet zich weer op de schommel zakken. 'Is er iets?'

Hij wendde zijn hoofd af en merkte dat er vuurvliegjes in de struiken achter de veranda zaten. Ze kwamen elk jaar vroeger. Sommigen zeiden dat dit voorboden waren van de klimaatverandering, dat ze ons eraan herinnerden dat de wereld in werkelijkheid door grotere krachten werd beheerst, waarbij al het andere onbetekenend klein leek.

Met een zucht moest hij erkennen dat hij soms te klein was. 'Ik kan talloze keren de wereld redden. Waarom kan ik hem niet redden?' Hij haalde met een zwaar gemoed zijn schouders op. 'Ik kan helemaal niets doen.'

Ze pakte zijn handen tussen de hare. 'Je bent een sufferd, Gray.'

'Dat heb ik nooit ontkend,' zei hij, en hij kon een glimlachje opbrengen.

'Je kunt altijd iets doen. Je doet het al. Je kunt van hem houden, je kunt dingen voor hem onthouden, voor hem leven, voor hem zorgen en voor hem vechten. Met al die moeilijke beslissingen die je

neemt laat je zien dat je van hem houdt... dat is wat je kunt doen. Dat is niet niets.'

Hij zweeg.

Hij kon nog één ander ding doen – maar daarvoor had hij een ogenblik van privacy nodig.

'Ik snap het, Seichan.' Hij legde haar handen terug in haar schoot. 'Ga maar vast. Ik kom direct achter je aan.'

Ze boog zich naar hem toe en gaf hem een kus op zijn wang. En toen, warmer, op zijn mond. 'Laat me niet wachten.'

Nooit en te nimmer.

Terwijl zij de treden af liep naar de oprit, ging hij het huis binnen en knikte naar de verpleegkundige die op de bank zat. 'Ik ga nog even bij hem kijken voordat ik wegga.'

'Ik denk dat hij al slaapt,' zei ze.

Dat is mooi.

Hij liep de trap op en ging naar de slaapkamer van zijn vader. De deur stond op een kleine kier, dus kon hij zachtjes naar binnen. Hij liep naar de rand van het bed.

Uit zijn zak haalde hij een flesje en een injectienaald.

Een paar dagen geleden had hij bij dr. Kendall Hess geïnformeerd naar de remedie die het gemanipuleerde middel van Cutter Elwes neutraliseerde. Hij had gehoord dat Hess meende dat die remedie zou kunnen helpen om andere neurologische aandoeningen te verbeteren. Gray had zijn zaak rechtstreeks aan Hess voorgesteld en per omgaande een monster van het middel op zijn adres ontvangen.

Hij vulde de injectienaald.

Eén keer eerder, het leek wel decennia geleden, had hij voor dezelfde keus gestaan, iets wat zijn vader kon helpen met zijn alzheimer. Dat had hij uiteindelijk door de gootsteen gespoeld omdat hij vond dat hij het onvermijdelijke moest accepteren en niet moest vechten tegen iets waar je niet tegen kon vechten.

Flauwekul...

Hij stak de naald omhoog en duwde een druppeltje naar de punt. Seichans woorden echoden na.

... vecht voor hem...

Hij boog zich over zijn vader heen, stak de naald in zijn arm en spoot de vloeistof in. Hij had de naald er alweer uit getrokken

toen zijn vader knipperend zijn ogen opende. Hij was echt wakker geworden en zette grote ogen op toen hij zijn zoon bij zijn bed zag staan.

‘Wat doe je, Gray?’

Ik vecht voor je...

Gray boog zich naar zijn vader toe en kuste hem op zijn kruin.

‘Ik kwam even welterusten zeggen.’

Epiloog

Tussen de bomen

De groep loopt langzaam door het oerwoud, sjokkend achter elkaar aan. Hun aantal is veel kleiner geworden sinds ze aan deze lange tocht waren begonnen. Echo's van vuur, rotsen en puin achtervolgen hen. Ze herinneren zich dat ze moesten graven met hun sterke klauwen, dat ze oudere tunnels vonden die hen naar dit woud zonder einde leidden. Eindelijk bevrijd. Ze herinneren zich het bloed en de dood. Ze herinneren zich verraad en pijn. Ze herinneren zich de blauwe vonk en het steken van staal.

Hun herinneringen gaan ver terug.

Hun haat zelfs nog verder.

Van de auteur aan de lezer:

WAARHEID OF FICTIE

Het is tijd om het scalpel te pakken en het verhaal te ontleden, om waarheid van fictie te scheiden. We staan op de rand van kritieke veranderingen in deze wereld. Weinigen twijfelen er nog aan dat de planeet voor de zesde keer een massaal uitsterven doormaakt, maar de paden die we op grond hiervan – als soort, als samenleving – inslaan, lopen in verschillende richtingen uiteen. Een van de doelen van dit boek is een paar van die paden te bewandelen om te zien waar ze naartoe leiden. Maar hoe ver zijn we inmiddels gevorderd op die paden? Laten we proberen daarachter te komen.

Allereerst behandelt dit boek het schisma dat zich momenteel in de milieubeweging voordoet tussen milieubeschermers van de oude school en een nieuwe generatie ecologen, tussen milieubehoud en synthetische biologie, zelfs tussen mensen die het op handen zijnde uitsterven willen tegenhouden en hen die het juist verwelkomen. De hiernavolgende vier titels zijn essentieel geweest voor de opbouw van dit verhaal en een uitstekende bron voor iemand die zich wil verdiepen in de onderwerpen die in het boek worden behandeld.

Regenesis: How Synthetic Biology Will Reinvent Nature and Ourselves van George M. Church en Ed Regis (New York: Basic Books, 2012)

The Sixth Extinction: An Unnatural History van Elizabeth Kolbert (New York: Henry Holt, 2014)

In Nederlandse vertaling: *Het zesde uitsterven: hoe de mens even*

catastrofaal is als de asteroïde die de dinosauriërs wegvaagde (Leuven: Davidsfonds Uitgeverij, 2014)

Apocalyptic Planet: Field Guide to the Future of the Earth van Craig Childs (New York: Vintage, 2013)

Countdown: Our Last, Best Hope for a Future on Earth? van Alan Weisman (New York: Back Bay Books, 2014)

In Nederlandse vertaling: *Aftellen: onze laatste kans op een toekomst op aarde?* (Amsterdam: Atlas Contact, 2014)

Maar laten we wat bijzonderheden onder de loep nemen, te beginnen met

WETENSCHAP

Synthetische biologie

Op het gebied van het creëren van kunstmatig leven vallen de mijlpalen om als dominosteentjes, sneller dan ik dit boek kon schrijven. Hier volgt een korte tijdlijn die verwijst naar onderwerpen die in dit boek worden aangestipt (maar die slechts de oppervlakte raken):

2002: Het eerste kunstmatige virus wordt in een lab gecreëerd.

2010: De groep rond Craig Venter bouwt de eerste levende synthetische cel.

2012: Het construeren van XNA (xenonucleïnezuur) blijkt succesvol.

2013: Uit het niets wordt een volledig functionerend chromosoom opnieuw opgebouwd.

Mei 2014: Het Scripps Instituut voegt nieuwe letters toe aan ons genetisch alfabet.

XNA

In een groot aantal laboratoria zijn verschillende strengen van XNA geproduceerd. Het is geharder gebleken en inderdaad, het kan in theorie worden ingezet als vervanging van het DNA van levende

schepselen. Men gelooft ook dat het ooit een dominante levensvorm op aarde is geweest. Zou er dan ergens, verborgen in een of andere schaduwbiosfeer, ook nog een habitat met zulke levensvormen kunnen bestaan? De tijd zal het leren.

Gefaciliteerde adaptaties

Het doel van het onderzoek van dr. Kendall Hess – het ontdekken van manieren om soorten te verbeteren waardoor ze geschikter worden gemaakt voor veranderingen in het milieu – wordt in laboratoria actief nagestreefd vanuit een praktisch perspectief.

Zelfs Cutter Elwes' scheppingen waren gebaseerd op een slim project, genaamd 'Ontwerpen voor het Zesde Uitsterven', opgezet door Alexandra Daisy Ginsberg. Zij stelt dat wij moeten proberen biologisch gemanipuleerde scheppingen in het wild los te laten (ze is zelfs zover gegaan patent te nemen op sommige van haar imaginaire levensvormen). Het is heel fascinerend. Haar werk is te zien op het internet.

Evolutiemachines

1. De CRISPR-Cas9-techniek die in dit boek wordt beschreven, bestaat. Het betekent een revolutie in de wereld van genetisch onderzoek en manipulatie. Met een beetje opleiding moet een leerling in staat zijn deze geavanceerde techniek toe te passen. Naar verluidt geeft de precisie van deze gecontroleerde methode de onderzoeker een instrument in handen dat overeenkomt met het herschrijven van individuele letters in een encyclopedie – zonder een spelfout te maken.

2. MAGE en CAGE zijn uitgevonden door genetici van de Yale Universiteit, het Massachusetts Institute of Technology en de Harvard Universiteit. Daarmee kunnen op grote schaal bewerkingen worden uitgevoerd op een genoom. Het is veelbelovend voor het laten herleven van uitgestorven soorten.

De-extinctie

In het boek beschrijf ik hoe men in laboratoria over de hele wereld probeert uitgestorven soorten weer tot leven te wekken. Voorbeelden daarvan zijn de wolharige mammoet (uit het DNA van de olifant), de trekduif (uit het DNA van de gewone duif) en een uitgestorven os, die bekendstaat als de oeros (uit het DNA van het rund). Maar er zijn nog veel andere methoden dan genetische bewerking om deze soorten te herstellen, klonen bijvoorbeeld.

En er is inderdaad een Rus, Sergey Zimov, die in Siberië een 'Pleistocene Park' bouwt, als leefgebied voor de wolharige mammoet.

Extremofielen

Met het zoeken naar nieuwe chemicaliën en componenten is de jacht op ongewone organismen die in vijandige omstandigheden leven op een biologische goudkoorts uitgedraaid. Wetenschappers hebben leven ontdekt dat groeit op plekken die als onleefbaar worden beschouwd: in kokend hete spleten in de zeebodem, diep onder het ijs en in giftige woestenijen. Er zijn hele ecosystemen ontdekt, die tot de term *schaduwbiosferen* hebben geleid.

Onuitroeibare virussen

Ik heb het organisme dat dr. Hess had gecreëerd gebaseerd op een werkelijk bestaand micro-organisme: een bacterie genaamd *Deinococcus radiodurans*. Dit hardnekkige beestje kan stralingsniveaus overleven die vijftien keer sterker zijn dan de beruchte resistente kakkerlak kan doorstaan. Het blijkt ook temperaturen onder nul, dehydratie, brandende hitte en sterke zuren te overleven. Zelfs in het ruimtevacuüm gaat het niet dood. Het *Guinness Book of World Records* verklaart het tot de taaiste levensvorm. Laten we hopen dat er niemand gaat knoeien met de genetische gereedschapskist van die bacterie.

Springende genen (retrotransposonen)

Nog een verbazend feit, inmiddels door genetici erkend, is dat 'springende genen' een krachtige motor achter de evolutie zijn. De eigenschappen worden niet alleen doorgegeven aan nakomelingen, ze

kunnen ook overspringen tussen sóórten, een proces dat horizontale genoverdracht wordt genoemd. En al is het moeilijk te geloven, een kwart van het runder-DNA blijkt afkomstig te zijn van een bepaalde soort van de hoornadder. Pas dus maar op voor de hamburger.

Biohackers; doe-het-zelfbiologie; biopunks

Hoe je het ook noemen wilt, garages, kelders en buurthuizen zijn broeinesten geworden voor genetische experimenten en het patenteren van nieuwe levensvormen. Ik had het in dit boek over een kickstartprogramma om een plantje te produceren dat licht geeft in het donker. Het is zelfs een plug-and-playtechnologie geworden door de introductie van ‘biobouwsteentjes’, een genetische gereedschapskist om in je eigen achtertuin voor god te spelen.

Er zijn drie dingen waar we bang voor moeten zijn in verband met synthetische biologie en biohacken: *bioterrorisme*, *ongelukken in laboratoria* en het *opzettelijk loslaten van synthetische organismen*. Daarom besloot ik ze alle drie in een spannend boek te stoppen.

Magnetisme en microbiel leven

Kunnen magnetische velden bacteriën, virussen en schimmels doden? Jazeker, met de juiste statische of oscillerende velden. Na een uitgebreide studie op dat gebied heeft de Food and Drug Administration (FDA) de krachtvelden geïdentificeerd die nodig zijn om specifieke soorten te doden.

Panspermie

Dit is de theorie dat het leven op aarde kan zijn ontstaan uit een zaad of organisch leven dat met een meteorinslag op de planeet is achtergelaten. Men denkt dat de meteor die ik in dit boek noem en die de gigantische Wilkeskrater op Antarctica heeft veroorzaakt, de aanleiding was voor de massaextinctie tijdens het Perm en waarbij op een haar na alle leven op aarde aan zijn eind kwam. Daarom vroeg ik me af: *Stel dat alle leefmilieus door dat uitsterven leeg zijn geraakt, zou dan diezelfde meteor iets buitenaards hebben meegebracht dat die leegstaande milieus opnieuw heeft bevrucht?*

Het leven op Antarctica

Op dit moment zijn de Russen aan het boren in het Vostokmeer, dat net zo groot is als een van de Grote Meren in Amerika, maar dat duizenden jaren mijlenver onder het ijs geïsoleerd is gebleven. Wat voor leven zou je daar dan kunnen aantreffen? De eerste tekenen zijn dat er leven te over is. Maar op dat diepzuidelijke continent wemelt het van de vreemdste biologische bijzonderheden.

In 1999 werd er een virus op het ijs ontdekt waar geen dier of mens immuun voor is.

In 2014 is een 1500 jaar oud Antarctisch mos weer tot leven gebracht. Ook in Siberië is een virus dat 30.000 jaar bevroren was gebleven weer tot leven gekomen.

Op een veelvoud van locaties in Antarctica zijn de overblijfselen van enorme versteende bossen aangetroffen.

Maar tot dusver krabbelen we letterlijk alleen nog maar een beetje aan het oppervlak ervan. Wat zich werkelijk onder dat ijs bevindt moet nog ontdekt worden. Dat moet wel belangwekkend zijn, vanwege de...

Antarctische geologie

We beginnen pas recentelijk te begrijpen hoe buitengewoon de geologie van dat werelddeel eigenlijk is. Hoewel het continent ons een bevroren gelaat toont, bevindt zich in de diepte een warm, nat moerasland. Onder de gletsjers liggen honderden meren, vaak onderling met elkaar verbonden door rivieren, waarvan sommige zo breed zijn als de Theems. Er zijn daar watervallen die *naar boven* stromen. Er zijn actieve vulkanen, waarvan de lava onder een mijlendikke ijslaag doorstroomt. Pas in het afgelopen jaar (begin 2014) hebben wetenschappers ontdekt dat er op Antarctica een kloof bestaat waarbij de Grand Canyon in het niet valt. Wat is er dan nog meer te ontdekken in dat vreemde, bovenaardse landschap?

Breinhacken

In mijn boek heeft Cutter Elwes een geheel nieuwe manier ontdekt om de menselijke intelligentie voor zijn eigen doelen te wijzigen. Is

dat mogelijk? Waarschijnlijk is het zelfs al verouderd. De computerhackers uit de jaren tachtig en negentig worden de biohackers van het nieuwe millennium. Onderzoekers bestuderen nu al virussen en bacteriën die chemische signalen gebruiken om menselijke emoties en gedachten te sturen. Met de exponentiële snelheid waarmee we in staat zijn DNA te manipuleren – sneller, goedkoper en met meer controle – is straks alles mogelijk.

BTO, het Bureau voor Biotechnologie van DARPA

DARPA werkt al op het uiterste randje van de robotica met het vervaardigen van prothesen en kunstmatige intelligentie. Maar in 2014 werd dit nieuwe, specifieke bureau opgezet om zich helemaal toe te leggen op biotechnologie en om ‘de steeds dynamischer wordende raakvlakken van de biologie en de natuurwetenschappen te onderzoeken’. Blijf op de hoogte!

In het boek weiden verschillende onderzoekers uit over de verschillende manieren om dit Zesde Uitsterven het hoofd te bieden of ermee om te gaan. Ik heb debatten bezocht, uitgebreid gelezen en artikelen uitgepluisd over al die kanten van deze gecompliceerde materie en ik vond dat ik ook iets moest zeggen over de oorsprong van enkele van die

WETENSCHAPPELIJKE FILOSOFIEËN

Bewaren en in stand houden

Hiertoe behoren degenen van de milieubeweging die soorten willen redden of milieus willen versterken om bedreigde soorten te ondersteunen. Dit kamp omvat ook degenen die uitgestorven soorten weer willen laten herleven. In sommige kringen worden zij gezien als ‘oldskool milieubescherming’.

Synthetische biologie

Goed of fout, dit is het gebied waarop jonge, enthousiaste wetenschappers trachten genetische manipulatie toe te passen en synthe-

tisch leven willen scheppen om de wereld te herbouwen. Hoewel er op deze weg een zekere mate van overmoed en gevaar op de loer ligt, is het ook zeer veelbelovend.

Nieuwe ecologen

Ik stuitte op een boeiend interview met de ecooloog Craig Thomas in *New Scientist*, waarin hij uitweidt over een nieuwe filosofische manier om naar uitsterven te kijken: hij ziet het in feite als een kans. Dat een massaal uitsterven zou kunnen leiden tot nieuwe en boeiende levensvormen, en tot nieuwe wegen voor de evolutie, wat neerkomt op het scheppen van een Nieuw Eden. Het is een fascinerende alternatieve kijk op dit Zesde Uitsterven.

Dark Mountain

Ik kan deze beweging nauwelijks recht doen met één korte alinea en moedig u dan ook aan hun website te bekijken (<http://dark-mountain.net>). Daar kunt u lezen over *Uncivilisation: The Dark Mountain Manifesto*, van Dougald Hine en Paul Kingsnorth. Ook dat is een radicaal nieuwe manier om naar het grote Zesde Uitsterven te kijken.

Met het karakter Cutter Elwes heb ik geprobeerd iemand neer te zetten die een verbasterde versie van de laatstgenoemde drie filosofieën propageert, afgezet tegen het karakter Kendall Hess, die de eerste twee voorstaat. Inderdaad wordt deze filosofische oorlog momenteel in de wetenschappelijke gemeenschap uitgevochten.

En het zou geen Sigma-verhaal zijn zonder een beetje (of veel)

GESCHIEDENIS

Darwin en de reis van de *Beagle*

Charles Darwin heeft inderdaad de inheemse bevolking van Vuurland in Zuid-Amerika bezocht. Het was een volk met kundige zee-lieden, dus is het heel goed mogelijk dat zij ruwe kaarten van hun reizen in bezit hadden. Nog een kloppend detail is dat Darwin

zijn beroemde verhandeling pas twintig jaar na die betekenisvolle reis heeft gepubliceerd. En dat smeekt om de historische vraag: *waarom?*

Kaarten, kaarten en nog eens kaarten

In dit boek vindt u voorbeelden van heel oude kaarten waarop het Antarctische continent afgebeeld lijkt te zijn – maar zonder ijs. Hoewel dit echte kaarten zijn, eeuwenoud, wordt er tot op de dag van vandaag over gedebatteerd. Wat we wel weten is dat er door oude volken al veel langer over de wereldzeeën werd gevaren dan oorspronkelijk werd aangenomen. De nautische tijdlijn van de mens komt in de geschiedenis steeds verder in het verleden te liggen. En wie weet wat er met de verwoesting van de beroemde Bibliotheek van Alexandrië – die enorme opslagplaats van alle oude kennis – aan belangrijke feiten in de vlammen zijn verdwenen?

De Duitsers op Antarctica

Alle historische opmerkingen over de Duitse belangstelling en hun onderzoek naar Antarctica is op feiten gebaseerd, inclusief de cryptische beweringen van admiraal Karl Dönitz tijdens de Neurenberg-processen en zijn curieus lichte gevangenisstraf.

De Amerikanen op Antarctica

Operatie Highjump, geleid door admiraal Byrd, was een werkelijke operatie, waarbij meer dan vijfduizend manschappen betrokken waren. Toch blijft hij in mysterie gehuld. Ook de sneeuwkruiser van Byrd is een bestaand voertuig en is naar dat continent verscheept om vervolgens uiteindelijk in de geschiedenis (of onder het ijs) te verdwijnen. En de Amerikaanse regering heeft daar inderdaad atoombommen getest.

De Britten op Antarctica

De British Antarctic Survey heeft zich langer dan welk ander land ook sterk gemaakt op het zuidelijkste continent. Zoals in dit boek

beschreven is werd de naam gedurende dat proces veranderd. Het station Halley VI is een actieve Britse onderzoeksbasis (tenzij het inderdaad in zee is gegleden, zoals op de pagina's van dit boek wordt verteld). En het ziet er inderdaad uit als een duizendpoot op reuzenski's.

De meeste 'tech' in het boek is al behandeld onder het kopje 'Wetenschap', maar er zijn nog een paar extra snufjes die de aandacht verdienen.

TECHNOLOGIE

Captive Air Amphibious Transport (CAAT)

Hoewel deze voertuigen zich nog in het prototypestadium bevinden, zijn er al wel afgeschaalde versies van dit voertuig operationeel. Ik heb ervoor gekozen de kleinere versies van het CAAT in dit boek te baseren op die prototypes (en mezelf er met moeite van weerhouden die mini-CAATS 'kittens' te noemen).

Sonische wapens

Long Range Acoustic Devices (LRADS) worden over de hele wereld toegepast door politie en leger en ze worden werkelijk zo gebruikt als in dit boek wordt beschreven.

De draagbare *directed stick radiators (DSRS)* zijn een gepatenteerd ontwerp van de American Technology Corporation. Voor zover ik weet worden ze niet actief geproduceerd, maar functioneren ze primair zoals in het verhaal wordt beschreven, ook met de mogelijkheid om gesproken woord uit te zenden of om gebruikt te worden als richtmicrofoon om af te luisteren.

Mocht u een donkere grot in Antarctica willen betreden, dan is het aan te raden een voorraad ervan te bestellen bij dat bedrijf.

Nog enkele woorden over

LOCATIES

Tepui

Die vreemde, bijna bovennatuurlijke plateaus strekken zich uit door Guyana, Venezuela en Brazilië. Vele zijn nooit door de mens bezocht en de vreemde, geïsoleerde ecosystemen daarboven zijn onaangetaast en puur gebleven. Ook de mythologieën die in dit boek zijn beschreven kloppen, evenals de vreemde zinkgaten, grotten en tunnels. Sir Arthur Conan Doyle heeft zijn roman *De verlorene wereld* op de top van een van die tepuis gesitueerd, dus meende ik dat Cutter Elwes zijn werkplaats vast en zeker op zo'n plek zou kunnen vestigen, ver weg van nieuwsgierige ogen.

Mountain Warfare Training Center

Ik heb dit opleidingscentrum buiten Bridgeport in Californië mogen bezoeken, en hoewel de meeste details accuraat zijn, heb ik op kleine punten enige vrijheid genomen (sorry, jongens, ik ben jullie een rondje spareribs bij Bodie Mike's Barbecue verschuldigd). Maar de basis heeft inderdaad een v/STOL-vliegveld dat gebruikt wordt voor oefeningen, waaronder het vliegen met de Ospreys met tiltrotor. De 'Zoon van de Osprey', de Bell v-280 Valor die in dit boek wordt genoemd, is momenteel in ontwikkeling.

Het Monomeer en de spookstadjes

Ook het Monomeer heb ik verscheidene keren bezocht en ik hoop dat ik die plaats en zijn bevolking recht heb gedaan. Als u daar ooit naartoe gaat, bekijk dan ook de plaatselijke spookstadjes. Maar pas op voor helikopters vol commando's.

ÉÉN LAATSTE HISTORISCHE OPMERKING

Ik hoop dat u van het boek hebt genoten. Het is het tiende boek in de Sigma-reeks, dat uitkomt op de tiende verjaardag van het eerste (*Zandstorm*, uit 2004). Wetend dat deze mijlpaal naderde, vond ik dat ik deze kans moest pakken om een beetje terug te grijpen naar

het verleden. Bijvoorbeeld de terugkeer van Ashley Carter en Ben Brust, de onverzettelijke Antarctische onderzoekers die samen met Jason in mijn allereerste boek, *Subterranean*, behoorlijk in de problemen kwamen. Bovendien heb ik in dit nieuwe boek ook willen vooruitlopen op wat nog gaat komen, met enkele grote veranderingen die op deze pagina's al enigszins worden aangeduid – omdat de grootste en gevaarlijkste avonturen van Sigma nog in het verschiet liggen.

Ik hoop u daarom terug te zien!

Jim Rollins

PS: Neem zonnebrandspullen mee (en extra munitie).

Dankwoord

Een heleboel mensen hebben hun vingerafdrukken op dit boek achtergelaten. Ik stel al hun hulp, kritiek en aanmoedigingen bijzonder op prijs. Allereerst moet ik mijn proeflezers, mijn eerste redacteurs en een aantal van mijn beste vrienden bedanken: Sally Anne Barnes, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Riva, Danny Grayson, Leonard Little, Scott Smith, Judy Prey, Will Murray, Caroline Williams, John Keese, Christian Riley, Tod Todd, Chris Smith en Amy Rogers. En zoals altijd, bijzonder veel dank aan Steve Prey voor zijn geweldige kaarten... en aan Cherei McCarter, voor alle coole weetjes die ik telkens in mijn mailbox vind! Aan David Sylvian, die altijd alles wat hem gevraagd wordt voor elkaar krijgt en die ervoor zorgt dat ik ook digitaal uit de voeten kan! Aan iedereen bij HarperCollins, omdat jullie altijd achter me staan, vooral Michael Morrison, Liate Stehlik, Danielle Bartlett, Kaitlyn Kennedy, Josh Marwell, Lynn Grady, Richard Aquan, Tom Egner, Shawn Nicholls en Ana Maria Alessi. En ten slotte ben ik vooral de mensen erkentelijk die onmisbaar waren voor alle productiestadia: mijn redacteur Lyssa Keusch en haar collega Rebecca Lucash, en mijn zaakwaarnemers Russ Galen en Danny Baror (en zijn dochter Heather Baror).

En net als altijd moet ik benadrukken dat de verantwoordelijkheid voor alle verkeerd weergegeven feiten of details in dit boek, waarvan ik hoop dat het er niet te veel zijn, geheel en al op mijn schouder rust.

